A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

KARIN SLAUGHTER

ANYA. HŐS. HAZUG. GYILKOS.
HOGYAN MONDHATOD EL, HA MINDEZ TE VAGY?

AZT HITTEM, ISMERLEK

HarperCollins

Karin Slaughter

Azt hittem, ismerlek

HarperCollins

A The New York Times sikerszerzője

KARIN SLAUGHTER

AZT HITTEM, ISMERLEK

HarperCollins

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishersszel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Karin Slaughter, 2018 — HarperCollins Magyarország Kft., 2019
A mű eredeti címe: *Pieces of Her* (HarperCollinsPublishers Ltd)
Magyarra fordította: Kovács Ágnes

A verseket Károlyi Amy *(7. o.) és* Gergely Ágnes *(425. o.) fordította.*
Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2019
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-710-4

- *Kép:* Shuttestock
- *Borítóterv:* Barczag Andrea
- *A szerző fotója:* Alison Rosa

A HarperCollins ® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.
Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:
BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

GPP-edzőtársaimnak *

Én senki vagyok! Te ki vagy?
Te is tán senki vagy?
Akkor éppen egy pár vagyunk.
Ne mondd, mert elhírlik – tudod.

A „valaki”-ság sanyarú!
Száz júniuson át
Neved vartyogni békamód,
Hogy csodáljon a láp!

Emily Dickinson

ELŐHANG

Éveken keresztül, még akkor is, amikor szerette, a lénye egy része gyűlölte őt, méghozzá azon a gyerekes módon, amit az ember nem tud irányítani. A férfi makacs volt, és ostoba, és jóképű, mely utóbbi tulajdonsága sok olyan hibájára adott felmentést, melyeket újra és újra elkövetett – mert miért követett volna el új hibákat, amikor a régiek olyan jól beváltak neki?

És elbűvölő is volt. Ez volt a probléma. Elbűvölte őt. Aztán feldühítette. Aztán megint elbűvölte, ő pedig a végén már nem tudta, hogy a férfi-e a kígyó, vagy ő a kígyó, a férfi pedig a gondozója.

A férfi csak siklott tovább, sármosan és haragvón, és megbántott embereket, aztán új dolgokat talált, amelyek jobban érdekelték, a régi dolgokat pedig összezúzva hagyta hátra.

Aztán a sármja hirtelen nem működött tovább. Kisiklott a vonat. Már nem volt vezetője. A hibákat többé nem lehetett megbocsájtani, a másodszor is megismételt hibát nem lehetett figyelmen kívül hagyni, a harmadszor is megismételt hibának pedig súlyos következményei voltak: meghalt egy ember, megszületett egy halálos ítélet, és kis híján még egy életnek vége szakadt: az övének.

Hogy szerethet még mindig valakit, aki megpróbálta tönkretenni?

Amikor vele volt – és elszántan vele volt a férfi kegyvesztetté válásának hosszú útján –, együtt harcoltak a rendszer ellen. A gondozóotthonok ellen. A sürgősségi osztályok ellen. A diliház ellen. A mocsok ellen. A pácienseiket elhanyagoló dolgozók ellen. A beteghordók ellen, akik megkötözték a kényszerzubbonyt. A nővérek ellen, akik félrenéztek. Az orvosok ellen, akik kiosztották a

gyógyszereket. A padlót borító vizelet ellen. A falakon éktelenkedő ürülék ellen. A többi rab ellen, akik kötekedtek, követelőztek, ütöttek és haraptak.

A férfit nem az igazságtalanság, hanem a düh szikrája izgatta leginkább. Az ügy újszerűsége. Az esély, hogy megsemmisítsen valamit. A veszélyes játék. Az erőszak fenyegetése. A hírnév ígérete. Hogy iskolás gyerekek fogják emlegetni az ő és társai jogos tetteit, iskolások, akiknek megtanítják a változás leckéjét.

Egy penny, öt cent, tíz cent, negyed dollár, egy dollár…

Az egyetlen bűn, amit ő, a férfi egykori társa, sohasem lenne képes bevallani, az, hogy ő lobbantotta föl az első szikrát.

Mert mindig is hitte – teljes meggyőződéssel –, hogy a világot csak úgy lehet megváltoztatni, ha előbb elpusztítjuk.

2018. AUGUSZTUS 20.

1

– Andrea – mondta az anyja, majd a már legalább ezerszer elhangzott kérésnek eleget téve így helyesbített: – Andy.

– Anya…

– Hallgass végig, drágám. – Laura egy pillanatra elhallgatott. – Kérlek.

Andy bólintott, és felkészült a kioktatásra. Ma hivatalosan is harmincegy éves lett. Az élete holtpontra jutott. Ideje elkezdenie döntéseket hozni, ahelyett hogy csak sodródik tovább.

– Az én hibám – mondta Laura.

Andy érezte, hogy cserepes ajka elnyílik.

– Mi a te hibád?

– Hogy itt vagy. Hogy csapdába estél ezen a helyen.

Andy kitárta a karját, és körbemutatott az étteremben.

– A Rise-n-Dine-ban?

Az anyja tekintete lesiklott Andy arcáról a kezére, amely idegesen rebbent vissza az asztalra. Piszkosbarna haj hanyag lófarokba kötve. Sötét karikák a fáradt szem alatt. Tövig rágott köröm. A csuklója csontjai akár egy hajó váza. Egyébként is sápadt bőre olyan fakó volt, mint a víz, amelyben virslit főznek.

A munkaruhájáról pedig még nem is esett szó. A tengerészkék egyenruha úgy lógott Andyn, mint egy papírzacskó. A mellzsebre varrt ezüst jelvény merev volt, Belle Isle pálmafás logója körül a RENDŐRSÉGI DISZPÉCSERSZOLGÁLAT felirat. Mintha rendőr lenne, de mégsem az. Mintha felnőtt lenne, de mégsem igazán. Heti öt éjszakán keresztül Andy négy másik nővel együtt egy sötét, nyirkos

helyiségben ült, ahol 911-es hívásokra válaszolt, rendszámokat és jogosítványszámokat futtatott le a rendszeren, vagy éppen ügyszámokat osztott ki. Aztán reggel hat körül visszasomfordált az anyja házába, és a nap nagy részét alvással töltötte.

– Nem szabadott volna megengednem, hogy visszaköltözz ide – mondta Laura.

Andy összeszorította az ajkát, és a tányérján fekvő sárga tojásra meredt.

– Édes kislányom. – Laura átnyúlt az asztalon, megfogta lánya kezét, és várta, hogy Andy fölnézzen rá. – Kirángattalak az életedből. Féltem, és önző voltam. – Az asszony szemében könnyek csillogtak. – Nem szabadott volna ennyire rád támaszkodnom. Nem szabadott volna ilyen sokat kérnem.

Andy megrázta a fejét, aztán megint a tányérjára szegezte a tekintetét.

– Drágám.

Andy továbbra is csak a fejét rázta, mert máskülönben meg kellett volna szólalnia, és ha megszólalt volna, akkor meg kellett volna mondania az igazságot.

Az anyja semmit sem kért tőle.

Három évvel korábban, amikor Laura telefonált, Andy éppen a Lower East Side-on lévő negyedik emeleti koszos kis egyszobás lyukba igyekezett, amelyen három másik lánnyal osztozott. Egyiküket sem kedvelte különösebben, és mindegyik fiatalabb, szebb és műveltebb volt nála.

– Mellrák – mondta Laura, aki nem kerülgette a forró kását, hanem szokása szerint azonnal a lényegre tért. – Harmadik stádium. A sebész eltávolítja a tumort, és mindjárt a nyirokcsomókból is mintát vesz,

hogy megállapítsa…

Laura szinte tudományos részletességgel fejtette ki, hogy mi vár rá, de Andy felfogóképessége felmondta a szolgálatot. A *mell* szó jobban megragadta a figyelmét, mint a *rák*, és lelki szemei előtt megjelent anyja tekintélyes keble. Amint összepréselődik a szerény fürdőruha alatt a strandon. Amint kikandikál a régens korabeli ruhából az ő Netherfield témájú tizenhatodik születésnapi buliján. Amint összeszorul a párnázott kosár és a belevarrt drótok alatt a LadyComfort melltartóban, amikor Laura az irodájában ül, és a beszédterápiás pácienseivel foglalkozik.

Laura Oliver nem volt egy bombázó, de mindig is olyan nő volt, akit a férfiak „jól összerakottnak” neveznek. Vagy lehet, hogy a nők nevezték így, valamikor a múlt században. Laura nem volt az erős smink és a gyöngyök híve, de sosem lépett ki úgy a házból, hogy rövid, ősz haja ne lett volna gondosan megfésülve, vászonnadrágja ne lett volna kikeményítve, és fehérneműje ne lett volna tiszta.

Andynek szinte soha nem sikerült bonyodalom nélkül elhagynia a lakást. Mindig vissza kellett szaladnia valamiért: hol a telefonjáért, hol a munkahelyi azonosítókártyájáért, egyszer pedig még a sportcipőjéért is, ugyanis papucsban indult el.

Amikor New Yorkban valaki azt kérdezte Andytől, hogy milyen az édesanyja, ő rendre azt felelte, amit az anyja a saját anyjáról szokott mondani: *Mindig tudja, hogy hol vannak a Tupperware edények fedelei*.

Andy még egy simítózáras tasakot sem tudott becsukni.

A vonal másik végén, ezerháromszáz kilométerrel távolabb, egyedül Laura szakadozott lélegzetvétele árulkodott arról, hogy ez mennyire nehéz neki.

– Andrea?

Andy New York-i zajoktól zsongó füle visszaállítódott az anyja hangjára.

Rák.

Andy próbált megszólalni, de nem jött ki hang a torkán. Ez sokk volt. Fájdalom. Bénító rémület, mert a föld hirtelen megszűnt forogni, és minden – a kudarcok, a csalódások, a New Yorkban eltöltött hat év borzalmai – eltávolodott, akárcsak egy szökőár visszahúzódó hullámai. Olyan dolgok kerültek felszínre, amelyeknek sosem lett volna szabad kiderülniük.

Az anyja rákos.

Lehet, hogy meghal.

Meghalhat.

– Szóval ott van a kemó, ami nem piskóta – mondta Laura. Hozzá volt szokva Andy elhúzódó hallgatásaihoz, és rég megtanulta, hogy ha ezt szóvá teszi, akkor sokkal valószínűbb, hogy kulturált beszélgetés helyett veszekedni fognak. – Aztán mindennap beveszek egy tablettát, és kész. Az ötéves túlélési valószínűség több mint hetven százalék, úgyhogy igazán nincs miért aggódni. – Rövid szünet, hogy levegőt vegyen, vagy talán abban reménykedett, hogy Andy végre képes lesz megszólalni. – Tökéletesen kezelhető az állapotom, drágám. Nem akarom, hogy aggódj. Csak maradj ott, ahol vagy. Úgysem tudnál tenni semmit.

Ebben a pillanatban felharsant egy duda. Andy fölnézett. Szobormereven állt egy gyalogátjáró kellős közepén, és képtelen volt megmozdulni. A telefon szinte égette a fülét. Már éjfél is elmúlt. A hátáról és a hónaljából olvadt vajként ömlött a verejték. Valahol gépi nevetés hangzott fel egy sitcomból, valahol csörömpölt néhány

üveg, valahol pedig éles segélykiáltás harsant, amilyet Andy már a városba érkezése utáni első hónapban megtanult nem észrevenni.

De most már túl hosszúra nyúlt a hallgatása a telefonban.

– Andrea? – próbálkozott az anyja.

Andy kinyitotta a száját, de fogalma sem volt, hogy mit mondjon.

– Drágám? – próbálkozott ismét az anyja még mindig türelmesen, és még mindig abban a *kedves* stílusban, amelyet mindenkivel használt, akivel csak találkozott. – Ha nem hallanám az utcai zajokat, azt hinném, hogy megszakadt a vonal. – Újabb szünet. – Andrea, mondd, hogy megértetted, amit mondtam. Nagyon fontos lenne.

Andy még mindig tátott szájjal állt. A csatornabűz, amely olyannyira jellemző volt erre a környékre, úgy tapadt meg orrjárata hátsó felében, mint egy darab túlfőzött spagetti, amelyet hozzávágtak a konyhaszekrényhez. Újabb dudálás. Újabb nő kiáltott segítségért. Újabb verejtékcsepp csorgott le Andy hátán, hogy aztán a bugyija pereme fölfogja. Amúgy is lyukas volt azon a helyen, ahol a hüvelykujja szokott lenni, amikor felhúzza.

Andy azóta sem tudta, hogyan volt végül képes megszólalni, de arra emlékezett, hogy mit mondott:

– Hazamegyek.

Nem volt nehéz felszámolni a városi életét. A három részmunkaidős állásából SMS-ben mondott fel, a metróbérletét pedig odaadta egy hajléktalan nőnek, aki először hálálkodott, aztán rikácsolva ócska ribancnak titulálta. A bőröndbe csak a legszükségesebb holmik kerültek: a kedvenc pólók, a bejáratott farmerek, és néhány könyv, amelyek nemcsak a Belle Isle-ból New Yorkba való költözést élték túl, hanem a városon belüli öt különböző költözködést is, amelyek mindegyike egyre lepukkantabb albérletekbe vezetett. A kesztyűjére, a

vastag kabátjára és a fülvédőjére nem lesz szüksége otthon. Még arra sem vette a fáradságot, hogy kimossa, sőt, hogy egyáltalán lehúzza az ágyneműt, amelyben az öreg Chesterfield kanapén aludt. Hajnalban, nem egészen hat órával az anyja hívása után már a La Guardián volt. New York-i életének egy szempillantás alatt vége szakadt. Három fiatalabb és tehetségesebb lakótársát mindössze a hűtőben hagyott, félig megevett szendvicse és a következő havi lakbér rá eső része emlékeztette Andyre.

Ez három évvel ezelőtt volt, csaknem feleannyi ideje, amennyi időt New Yorkban töltött. Andy nem akarta ezt tenni, néha azonban mégis megnézte a volt lakótársai adatlapját a Facebookon. Neki ők voltak a mérce. Hozzájuk hasonlította magát. Az egyik középvezetői szintig jutott egy divatblognál. A másiknak saját, méretre készített sportcipőket gyártó cége volt. A harmadik kokaintúladagolásban halt meg egy gazdag férfi jachtján, Andy azonban időnként, amikor a segélyhívásokra válaszolt, és egy-egy tizenkét évessel hozta össze a sors, aki viccesnek találta, hogy felhívja a 911-et, és úgy tegyen, mintha molesztálnák, úgy gondolta, négyük közül ő a legkevésbé sikeres.

Egy jacht, az ég szerelmére.

Egy *jacht*.

– Drágám? – Anyja rácsapott az asztalra, hogy felhívja magára a figyelmét. Az ebédközönség már megfogyatkozott, egy elöl ülő férfi azonban dühös pillantást vetett rájuk az újságja mögül. – Hol jársz?

Andy ismét kitárta a karját, és körbemutatott az étteremben, de a gesztus erőltetettnek tűnt. Mindketten pontosan tudták, hogy hol jár: kevesebb mint nyolc kilométerre onnan, ahonnan elindult.

Andy abban a reményben ment New Yorkba, hogy ott majd

ragyogni fog, de végül csak annyi fényt sikerült kibocsátania magából, mint egy öreg zseblámpának, amelyet a konyhafiókban felejtettek. Nem színész vagy modell akart lenni, nem az átlagos klisékre vágyott. Sosem arról álmodozott, hogy sztár legyen. Ő egy sztár *mellett* akart lenni: személyi asszisztens, kávéhordó, kellékes, díszlettervező, közösségimédia-menedzser, olyasvalaki, aki nélkül a sztár nem lehetne sztár. Sütkérezni akart a ragyogásban. Benne akart lenni a dolgok sűrűjében. Ismerni akart embereket. Azt akarta, hogy legyenek kapcsolatai.

Az egyik professzora a Savannah-i Művészeti Főiskolán jó kapcsolatnak tűnt. Andy elkápráztatta őt a művészetek iránti szenvedélyével – legalábbis a fickó ezt mondta. A tény, hogy ezt az ágyban mondta, csak utólag szúrt szemet Andynek. Amikor a lány szakított vele, a férfi fenyegetésnek vette, hogy Andy a karrierjére akar koncentrálni, s mielőtt még a lány megmagyarázhatta volna, hogy eszében sincs előnyt kovácsolni a férfi helytelen viselkedéséből, az szerzett neki egy díszlettervezői állást egy asszisztens asszisztenseként egy off-Broadway előadásnál.

Off-Broadway!

Az már csak egy köpés a Broadwaytől!

Andy mindössze kétszemeszternyire volt attól, hogy lediplomázzon színháztechnikus szakon, de összepakolta a bőröndjét, és úgy indult el a reptérre, hogy szinte vissza se nézett.

Két hónappal később a darabot levették a műsorról, annyira rossz kritikákat kapott.

Mindenki hamar talált új munkát más előadásoknál, kivéve Andyt, aki megtanulhatta, milyen az igazi New York-i élet. Volt pincérnő, kutyasétáltató, jelfestő, telefontartozás-behajtó, futár,

faxgépkarbantartó, szendvicskészítő, fénymásoló, végül pedig az a lúzer, aki egy félig megevett szendvicset és egyhavi lakbért hátrahagyva visszamenekült a georgiai porfészekbe, ahonnan származott.

Mindössze a méltósága morzsáit hozta haza magával, és most azokat is anyjára fogja vesztegetni.

Fölnézett a tányérjából.

– Anya. – Meg kellett köszörülnie a torkát, mielőtt képes lett volna kipréselni magából a vallomást. – Szeretlek, amiért ezt mondod, de nem a te hibád. Abban igazad van, hogy én akartam hazajönni, de maradni más okok miatt maradtam.

Laura összevonta a szemöldökét.

– Más okok miatt? Hiszen imádtad New Yorkot.

Andy gyűlölte New Yorkot.

– Olyan jól elboldogultál odafönt.

Valósággal fuldoklott.

– Az a fiú, akivel jártál, annyira beléd volt esve.

Ahogy minden második vaginába az épületben.

– Olyan sok barátod volt.

Egyikről sem hallott, amióta eljött onnan.

– Hm. – Laura fölsóhajtott. Úgy ismerte a lányát, mint a tenyerét. – Kicsim, te mindig valaki más akartál lenni. Különleges ember. Úgy értem, olyasvalaki, akinek különleges tehetsége van. Apád és az én számomra mindig is különleges leszel.

Andy legszívesebben forgatni kezdte volna a szemét.

– Kösz.

– Igenis tehetséges vagy. És eszes. Sőt, *okos*.

Andy megdörzsölte az arcát, mintha így akarná kitörölni magát

ebből a beszélgetésből. Tudta jól, hogy tehetséges és okos. A probléma csak az volt, hogy New Yorkban mindenki más is tehetséges és okos volt. Még a bodega pultjánál dolgozó fickó is viccesebb, gyorsabb és okosabb volt, mint ő.

– Semmi baj nincs azzal, ha az ember átlagos – folytatta Laura. – Az átlagos embereknek is lehet nagyon értelmes életük. Nézz csak meg engem. Az, hogy élvezed az életet, még nem jelenti azt, hogy kudarcot vallottál.

– Harmincegy éves vagyok. Három éve nem randiztam senkivel, van egy hatvanháromezer dolláros diákhitel-adósságom egy olyan képzésre, amit nem fejeztem be, és egy egyszobás lakásban élek az anyám garázsa fölött. – Andy az orrán keresztül próbált meg levegőt venni, mert a hosszú lista szavakba foglalása egészen összeszorította a mellkasát. – A kérdés nem az, hogy mit tehetnék még, hanem az, hogy mi mindent fogok még elcseszni.

– Nem csesztél el semmit.

– Anya…

– Rászoktál a búskomorságra. Az ember könnyen hozzá tud szokni a dolgokhoz, különösen a rossz dolgokhoz. De innen már csak fölfelé vezet az út. A padlóról már nem lehet lejjebb kerülni.

– Pincéről hallottál már?

– A pincének is van padlója.

– Az a talaj.

– A *talaj* csak egy másik szó a *padló*ra.

– A mélypont hat lábbal a föld alatt van.

– Mért kell mindig ilyen morbidnak lenned?

Andy érezte, hogy már a nyelvén van a csípős válasz, de visszanyelte. A takarodó időpontjáról, a sminkelésről és a szűk

farmerekről már nem vitatkozhattak az anyjával, úgyhogy a következő dolgokról vitatkoztak: Hogy a pincéknek padlójuk van. Hogy a vécépapírnak milyen irányba kell lejönnie a tekercsről. Hogy a villákat a fogukkal lefelé vagy fölfelé kell beletenni a mosogatógépbe. Hogy mi a helyes elnevezése a bevásárlókocsinak. Hogy Laura rosszul ejti ki a macska nevét, amikor „Mr. Perkins”-nek szólítja, mert valójában Mr. Purrkinsnek hívják.

– Épp egy pácienssel foglalkoztam a minap, és nagyon furcsa dolog történt – mondta Laura.

Ezek az érdekesnek ígérkező témaváltások bevett szokásnak számítottak köztük, amikor fegyverszünetet akartak kötni.

– Igazán furcsa dolog – ütötte tovább a vasat Laura.

Andy habozott, aztán biccentett az anyjának, hogy folytassa.

– Broca-afáziája volt, némi jobb oldali paralízissel. – Laura képzett beszédpatológus volt, és egy part menti nyugdíjasközösségben élt. A páciensei többsége már túl volt egy-egy szélütésen. – Az előző életében, azt hiszem, informatikus volt, bár ennek nem igazán van jelentősége.

– Mi volt annyira furcsa? – kérdezte Andy.

Laura elmosolyodott.

– Az unokája esküvőjéről mesélt nekem, és fogalmam sincs, mit akart mondani, de az jött ki a száján, hogy „kék antilopbőr cipő”, nekem pedig hirtelen beugrott egy emlék abból az időből, amikor Elvis meghalt.

– Elvis Presley?

Laura bólintott.

– ’77-ben tizennégy éves voltam, úgyhogy engem inkább Rod Stewart érdekelt, mint Elvis. Mindegy. Szóval ott voltak a

templomunkban ezek a nagyon konzervatív, méhkasfrizurás nők, akik a szemüket is kisírták, hogy Elvis meghalt.

Andy úgy mosolygott, ahogy azok szoktak, akiknek nem esett le a poén.

Laura ugyanúgy mosolygott vissza rá. Kemóagy, még ilyen sok idővel a legutolsó kezelés után is. Egyszerűen elfelejtette, hová akart kilyukadni.

– Csak egy kis érdekesség, ami eszembe jutott.

– A méhkasfrizurás nők egy kicsit képmutatók voltak, nem? – Andy megpróbálta felrázni egy kicsit az anyja emlékezetét. – Úgy értem, Elvis eléggé szexi volt, ugye?

– Nem számít. – Laura megpaskolta a lánya kezét. – Annyira hálás vagyok érted. És az erőért, amit akkor adtál, amikor beteg voltam. És azért, hogy még mindig ilyen közel állunk egymáshoz. Ez egy igazi ajándék, és én nagyon nagyra becsülöm. – Megremegett a hangja. – De most már jobban vagyok, és azt szeretném, ha a saját életedet élnéd. Azt szeretném, hogy boldog legyél, vagy ha ez nem sikerül, akkor legalább megbékélj önmagaddal. És nem hiszem, hogy ez itt sikerülni fog. Bármennyire is szeretném megkönnyíteni a dolgod, tudom, hogy csak akkor fog menni, ha egyedül csinálod.

Andy először a plafonra emelte a tekintetét, aztán kipillantott az üres plázába, végül vissza az anyjára.

Laurának könnyes volt a szeme, és úgy csóválta meg a fejét, mintha le lenne nyűgözve.

– Fantasztikus vagy, tudod?

Andy erőltetetten felnevetett.

– Fantasztikus vagy, mert nincs senki, aki hozzád fogható lenne. – Laura a szívére szorította a kezét. – Tehetséges vagy, és gyönyörű, és

meg fogod találni az utadat, drágám, és bármi történjék is, az lesz a helyes út, mert te fogod kitaposni magadnak.

Andynek összeszorult a torka, és könnybe lábadt a szeme. Olyan csönd volt körülöttük, hogy szinte hallotta, ahogy a vér áramlik az ereiben.

– Nos. – Laura felnevetett, ami egy másik jól bevált taktika volt arra, hogy tompítsa a pillanat érzelmességét. – Gordon szerint határidőt kellene szabnom, hogy mikor költözz ki.

Gordon. Andy apja. Az ingatlanjogász, akinek egész élete határidőkből állt.

– De én nem fogok határidőt szabni neked. És ultimátumot sem adok – folytatta Laura.

Gordon az ultimátumokat is szerette.

– Én csak azt mondom, hogy ha ez az életed – Laura a rendőrös, felnőttes egyenruhára mutatott –, akkor fogadd el, de ha valami mást akarsz csinálni, akkor csinálj valami mást. Még mindig fiatal vagy. Nincs jelzáloghiteled, és kocsirészletet se kell fizetned. Egészséges vagy. Okos vagy. Azt tehetsz, amit csak akarsz.

– De ott van a diákhitel.

– Andrea – mondta Laura. – Nem akarok vészmadár lenni, de ha továbbra is csak csüggedten szaladsz a mókuskerékben, azon fogod kapni magad, hogy negyvenéves vagy, és belefáradtál az egészbe.

– Negyven – ismételte Andy azt a kort, amely évről évre egyre közelebb kúszott.

– Az apád azt mondaná…

– Vagy kakálj, vagy szállj le a biliről. – Gordon mindig azt mondogatta Andynek, hogy kezdjen magával valamit. A lány sokáig az apját hibáztatta a saját letargiájáért. Ha az ember szülei mindketten

ambiciózus és sikeres emberek, akkor a lustaság egyfajta lázadás, nem? Andy makacsul és következetesen mindig a könnyebb utat választotta, hiszen a nehéz út olyan… nehéz.

– Dr. Oliver? – szólította meg egy idősebb nő Laurát. A körülmény, hogy megzavart egy csendes anya-lánya pillanatot, a jelek szerint elkerülte a figyelmét. – Betsy Barnard vagyok. Tavaly kezelte az édesapámat, és csak meg akartam köszönni, hogy valósággal csodát tett vele.

Laura fölállt, és megrázta a nő kezét.

– Nagyon kedves, hogy ezt mondja, de a munka oroszlánrészét az édesapja maga végezte el – mondta, miközben átkapcsolt az Andy által csak „gyógyító dr. Oliver üzemmód”-nak nevezett működésre, majd pedig nyitott kérdéseket tett fel a nő apjáról, akire nyilvánvalóan nem emlékezett, de a nő elől ezt ügyesen el tudta titkolni.

Laura Andy felé biccentett.

– Ez itt a lányom, Andrea.

Betsy különösebb érdeklődés nélkül szintén biccentett egyet, majd tovább sütkérezett Laura figyelmében. Andy anyját mindenki szerette, bármilyen üzemmódban volt is: terapeuta, barát, üzletasszony, rákbeteg, anya. Egyfajta hajthatatlan kedvesség jellemezte, amelyet fanyar humora védett meg attól, hogy túl szirupos legyen.

Időnként – általában néhány pohár ital után – Andy is képes volt ugyanígy viselkedni idegenekkel, de amikor azok jobban megismerték, ritkán maradtak mellette. Talán ez volt Laura titka. Neki több tucat, sőt több száz barátja volt, de egyikük sem ismerte a lelke minden darabját.

– Ó! – Betsy gyakorlatilag felkiáltott. – Magának is találkoznia kell az én lányommal. Frank biztosan sokat mesélt róla.

– Hát persze, Frank sokat mesélt róla. – Andy látta a

megkönnyebbülést Laura arcán – már nem emlékezett a volt páciens nevére –, aki aztán hirtelen visszaváltott anya üzemmódba, és rákacsintott Andyre.

– Shelly! – Betsy hevesen integetni kezdett a lányának. – Gyere, ismerkedj meg a hölggyel, aki segített megmenteni Papuska életét.

Egy szép, szőke lány csoszogott oda hozzájuk meglehetősen vonakodva, közben a vörös UGA-s pólója hosszú ujját rángatta. A mellkasán lévő fehér buldog ugyanolyan vörös színű pólót viselt. A lány láthatóan nagyon kellemetlenül érezte magát. Abban a korban volt, amikor az ember nem akarja az anyját, kivéve, ha pénzre vagy együttérzésre van szüksége. Andy még jól emlékezett, milyen érzés volt ez, és sokszor még most sem távolodott el annyira ettől az érzéstől, mint amennyire szeretett volna. Univerzálisan elfogadott igazság, hogy az anyád az egyetlen ember a világon, aki ha azt mondja: „Jó a frizurád”, te azt hallod: „Mindig szörnyű a frizurád, kivéve ezt a röpke pillanatot”.

– Shelly, ő itt dr. Oliver. – Betsy Barnard birtokló mozdulattal karolt bele a lányába. – Shelly idén ősszel kezdi a UGA-t, ugye, szívem?

– Én is a UGA-re jártam – mondta Laura. – Persze az még valamikor az őskorban volt.

Shelly láthatóan még kínosabban érezte magát, mikor anyja a kelleténél némileg hangosabban nevetett az elcsépelt poénon. Laura megpróbálta oldani a feszültséget, és udvariasan kérdezgetni kezdte a lányt a szakjáról, az álmairól és a céljairól. Ez pontosan az a tolakodó kíváncsiskodás volt, amit az ember fiatal korában még személyes sértésnek vesz, felnőve azonban rájön, hogy a felnőttek valójában csak ezt az egy dolgot tudják megkérdezni tőlük.

Andy lenézett a félig üres kávéscsészéjére. Indokolatlanul fáradtnak

érezte magát. Éjszakai műszak. Képtelen volt megszokni, úgyhogy folyton szunyókált, aminek az lett a következménye, hogy az anyja kamrájából lopta a vécépapírt és a mogyoróvajat, mert soha nem jutott el bevásárolni. Laura valószínűleg ezért ragaszkodott ma a szülinapi ebédhez a szülinapi reggeli helyett, mert akkor Andy visszahúzódott volna garázs fölötti barlangjába, és elaludt volna a tévé előtt.

Andy megitta kávéja maradékát, amely olyan hideg volt, mintha jég lett volna benne, aztán körülnézett. A fiatal pincérnő görnyedt háttal a telefonjába temetkezett, és rágózott.

Andy elnyomta a rátörő rosszindulatot, miközben felállt az asztaltól. Minél öregebb lett, annál nehezebb volt ellenállni a kísértésnek, hogy olyan legyen, mint az anyja. Bár visszagondolva be kellett ismernie, hogy Laura sokszor adott jó tanácsot: Húzd ki magad, különben harmincéves korodra fájni fog a hátad. Jó minőségű cipőt viselj, mert ha nem teszed, harmincéves korodra megfizetsz érte. Észszerű szokásaid legyenek, mert ha nem, harmincéves korodra megfizetsz érte.

Andy most harmincegy éves volt, és olyan sok mindenért kellett megfizetnie, hogy gyakorlatilag csődbe ment.

– Maga zsaru? – A pincérnő végre fölnézett a telefonjából.

– Színház szakos voltam.

A pincérnő összeráncolta az orrát.

– Nem tudom, hogy az mit jelent.

– Akkor már ketten vagyunk.

Andy töltött magának még egy kis kávét, miközben a pincérnő továbbra is gyanakvó oldalpillantásokat vetett rá. Talán az egyenruha miatt. A pincérnő úgy nézett ki, mint akinek biztosan van molly, vagy legalábbis egy zacskó fű a táskájában. Andy maga is bizalmatlan volt

az egyenruhával szemben. Gordon szerezte neki ezt az állást, valószínűleg abban a reményben, hogy a lánya majd csatlakozik a rendőrséghez. Andy először undorodott a gondolattól, mert abban a hitben élt, hogy a zsaruk rosszak, de aztán megismert néhány valódi rendőrt, és rájött, hogy a többségük rendes ember, akinek ilyen pocsék munka jutott. Aztán lehúzott egy évet diszpécserként, és elkezdte utálni az egész világot, mert a hívások kétharmada idióta emberektől futott be, akiknek fogalmuk sem volt, mit lehet vészhelyzetnek nevezni.

Laura még mindig Betsy és Shelly Barnarddal beszélgetett. Andy már számtalan hasonló jelenetnek volt tanúja. Barnardék nem tudták, hogyan vessenek véget elegánsan a beszélgetésnek, Laura pedig túl udvarias volt ahhoz, hogy elküldje őket. Ahelyett hogy visszament volna az asztalhoz, Andy a nagy üvegablakhoz sétált. Az étkezde Belle Isle plázájának központi helyén volt, egy sarkon a földszinten. Odakint, a sétány túloldalán az Atlanti-óceán vihar közeledtét jelezve tajtékzott, az emberek pedig kutyát sétáltattak vagy bicikliztek a letaposott homokon.

Belle Isle nem volt szép, és szigetnek sem lehetett nevezni. Valójában mesterséges félsziget volt, amelyet a nyolcvanas években alakítottak ki, amikor az Amerikai Hadsereg Műszaki Hadteste kikotorta Savannah kikötőjét. Úgy tervezték, hogy az új partszakasz lakatlan marad, és természetes védelmet nyújt majd a hurrikánok ellen, de az állam dollárjeleket látott. A kotrás után öt évvel a terület felét már beton borította: parti villák, családi házak, társasházak, bevásárlóközpontok. A maradék területen tenisz- és golfpályák kaptak helyet, ahol nyugdíjas északiak játszottak egész nap, akik martinit szürcsölgettek a naplementében, és a 911-et hívogatták, ha a

szomszédjuk nem vitte be időben a kukáját.

– Jézusom – suttogta valaki egyszerre halk, kíméletlen és meglepett hangon.

A levegő megváltozott. Csak így lehet leírni, ami történt. Andy tarkóján égnek álltak a hajszálak. A gerincén végigfutott a hideg. Orrlyuka kitágult, szája kiszáradt. A szeme könnybe lábadt.

Olyan pukkanás hangzott, mint amikor felnyitnak egy befőttesüveget.

Andy megfordult.

A kávéscsésze kicsúszott az ujjai közül, nézte, ahogy földet ér. A fehér járólapon fehér kerámiacserepek pattantak szerteszéjjel.

Egy pillanattal korábban még kísérteties csend volt, most azonban kitört a káosz. Sikoltozás. Sírás. Fejüket a kezükkel takaró, menekülő emberek.

Golyók.

Bam-bam.

Shelly Barnard a padlón feküdt. A hátán. Szétvetett karokkal. Kicsavarodott lábbal. Tágra nyílt szemmel. Vörös pólója nedvesen tapadt a mellkasára. Orrából vér csordogált. Andy nézte, ahogy a vékony, vörös csík belefolyik a fülébe.

Apró Bulldog fülbevalót viselt.

– Ne! – jajveszékelt Betsy Barnard. – N…

Bam.

Andy látta, ahogy a nő torkának hátsó fele vért fröcskölve kiszakad.

Bam.

Betsy koponyájának oldala úgy pukkant ki, mint egy műanyag zacskó.

A nő a padlóra roskadt. Rá a lányára. A halott lányára.

Halott.

– Anya – suttogta Andy, de Laura már elindult feléje. Berogyasztott térddel és kitárt karral szaladt a lányához. Szája nyitva volt, szeme tágra meredt a félelemtől. Arcát vörös pöttyök borították, mintha szeplők lettek volna.

Andy fejének hátsó fele az üvegnek csapódott, miközben az anyja földre teperte. Érezte Laura leheletét, miközben kiszakadt belőle a levegő. Andy látása egy pillanatra elhomályosult, aztán reccsenést hallott. Amikor fölnézett, látta, hogy a feje fölött megrepedt az üveg.

– Kérem! – sikoltotta Laura. Oldalra hengeredett, föltérdelt, majd talpra állt. – Kérem, hagyja abba!

Andy pislogott, aztán megdörzsölte a szemét. Valami belement a szemébe. Piszok? Üveg? Vér?

– Kérem! – kiabálta Laura.

Andy megint pislogott.

Aztán megint.

Egy férfi az anyja mellkasára célzott a pisztolyával. Nem olyan pisztoly volt, amilyet a rendőrök használnak, inkább vadnyugati stílusú. A fickó öltözéke is illett ehhez a képhez – fekete farmer, fekete ing gyöngyház gombokkal, fekete bőrmellény és fekete cowboykalap. A csípőjén fegyvertartó öv lógott. Egy tok a pisztolynak, és egy hosszú bőrhüvely a vadászkésnek.

Jóképű volt.

Az arca fiatal és ránctalan. Annyi idős lehetett, mint Shelly, talán egy kicsit öregebb.

Shelly azonban már nem élt. Már soha nem mehet a UGA-re. Már soha nem érezheti magát kellemetlenül az anyja miatt, mert az anyja is halott.

Most pedig a férfi, aki mindkettejüket megölte, az ő anyjára fogja a pisztolyát.

Andy felült.

Laurának csak egy melle volt, a bal oldali, a szíve fölött. A jobb oldalit eltávolították, a helyreállító műtétet pedig még nem végezték el, mert az asszony nem állt készen arra, hogy ismét kórházba menjen. Most pedig itt áll előtte ez a gyilkos, és golyót akar ereszteni belé.

– Aa… – Andy képtelen volt megszólalni. Csak gondolatban tudta kimondani:

Anya.

– Semmi baj. – Laura hangja higgadt volt, és megfontolt. Kinyújtotta maga elé a kezét, mintha képes lenne megfogni a golyókat. – Most elmehet – mondta a férfinak.

– Bassza meg. – A férfi Andyre pillantott. – Hol a fegyvered, te kibaszott zsaru?

Andy összerezzent, és érezte, hogy egész teste megfeszül.

– Nincs fegyvere – mondta Laura továbbra is összeszedetten. – Titkárnőként dolgozik a rendőrségen. Nem zsaru.

– Kelj fel! – ordított rá a férfi Andyre. – Látom a jelvényedet! Kelj fel, és tedd a dolgod!

– Az nem jelvény, csak egy embléma – mondta Laura. – Őrizzük meg a nyugalmunkat. Andy, figyelj rám.

– *Rám* figyeljetek, hülye ribancok! – A férfi szájából csak úgy fröcsögött a nyál, miközben meglengette pisztolyát a levegőben. – Állj fel, zsaru, te leszel a következő.

– Nem. – Laura elállta az útját. – Én leszek a következő.

A férfi Laurára nézett.

– Lőjön le – mondta az asszony határozottan. – Azt akarom, hogy

lőjön le.

A férfi arcán zavarodottság váltotta fel a dühödt kifejezést. Erre nem számított. Az embereknek félniük kellene tőle, nem önként jelentkezniük.

– Lőjön le – ismételte Laura.

A férfi Laura válla fölött Andyre pillantott, aztán visszanézett az asszonyra.

– Tegye meg – mondta Laura. – Már csak egy golyója maradt, és ezt maga is tudja. Ebbe a pisztolyba csak hat golyó fér – folytatta, majd fölmutatta bal keze négy és jobb keze egy ujját. – Ezért nem húzta még meg a ravaszt. Már csak egy golyója van.

– Fogalma sincs…

– Csak egy golyó. – Laura felmutatta a hüvelykujját. – Amikor lelő engem, a lányom elfut. Igaz, Andy?

Tessék?

– Andy – mondta az anyja. – El kell futnod, drágám.

Tessék?

– Nem tud olyan gyorsan újratölteni, hogy bánthasson.

– A picsába! – ordított a férfi, így próbálva meg visszanyerni a dühét. – Maradjatok veszteg! Mind a ketten!

– Andy. – Laura tett egy lépést a fegyveres felé. Sántított. Vászonnadrágját vércsík szennyezte be, és valami csontnak látszó dolog állt ki belőle. – Figyelj rám, drágám.

– Azt mondtam, ne mozduljatok!

– A konyhaajtón át menj. – Laura hangja továbbra is határozott volt. – Van ott egy hátsó kijárat.

Tessék?

– Állj meg, ribanc! Mind a ketten!

– Bíznod kell bennem – mondta Laura. – Nem tud időben újratölteni.

Anya.

– Állj fel. – Laura újabb lépést tett a férfi felé. – Azt mondtam, állj fel.

Anya, ne.

– Andrea Eloise. – Laura most az anya, és nem az anyuci hangját használta. – Állj föl. Most!

Andy teste mintha magától mozgott volna. Bal láb a padlón, jobb sarok fönt, ujjakkal kitámaszt, mint egy futó a rajtkőnél.

– Állj! – A férfi Andyre akarta fogni a pisztolyát, de Laura vele mozdult, és a testével takarta lányát az utolsó golyó elől.

– Lőjön le – mondta a férfinak. – Gyerünk.

– A picsába ezzel!

Andy *csattanást* hallott.

A ravasz volt az? Az ütőszeg eltalálta a golyót?

Szorosan behunyta a szemét, kezét a fejéhez kapta.

De semmi nem történt.

Nem lőttek ki golyót, és senki nem kiáltott fel fájdalmában.

Az anyja sem zuhant élettelenül a padlóra.

Padló. Talaj. Hat lábbal a föld alatt.

Andy megint fölnézett, és összerezzent.

A férfi kinyitotta vadászkése hüvelyét, és lassan előhúzta a fegyvert.

Tizenöt centi acél. Az egyik fele fogazott, a másik éles.

A férfi eltette a pisztolyt, és a domináns kezébe fogta a kést. A penge nem fölfelé mutatott, mint amikor az ember egy steaket akar felvágni, hanem lefelé, mint amikor leszúrni készül valakit.

– Mit akar azzal? – kérdezte Laura.

A férfi nem válaszolt. Megmutatta.

Két lépés előre.

A kés fölívelt, aztán lecsapott az anyja szíve felé.

Andy valósággal megbénult a rémülettől. Képtelen volt bármit is tenni azon kívül, hogy nézze, ahogy az anyja meghal.

Laura kinyújtotta a kezét, mintha azzal blokkolni tudná a kést. A penge egyenesen a tenyere közepébe vágódott, ő azonban ahelyett hogy összeesett vagy sikoltozni kezdett volna, megragadta a kés markolatát.

Nem volt küzdelem, a gyilkos túlságosan meglepődött, és hátratántorodott.

Dermedten nézte az asszony kezéből kiálló kést.

Egy másodperc.

Két másodperc.

Három.

Aztán eszébe jutott a pisztolya. Jobb kezével lenyúlt. Ujjai a markolatra fonódtak. Megcsillant a cső ezüstje. Bal keze előrelendült, hogy megtámassza a fegyvert, miközben beleereszti az utolsó golyót Andy anyjának szívébe.

Laura némán meglendítette a karját, és kézfejével a férfi nyakába mélyesztette a pengét.

Olyan roppanás hallatszott, mint amikor a hentes felvágja a marhahúst.

A hang mintha visszhangot vetett volna a helyiségben.

A férfinak elakadt a lélegzete, szája kinyílt, szeme elkerekedett.

Laura keze még mindig a nyakához volt szegezve a markolat és a penge között.

Andy látta, hogy mozognak az ujjai.

Kattanó hangot lehetett hallani. A pisztoly remegett, ahogy a férfi

megpróbálta fölemelni.

Laura megszólalt, de szavak helyett csak morgás jött ki a torkán.

A férfi tovább emelte a pisztolyt, és megpróbált célozni.

Laura úgy rántotta ki a pengét a nyakából, hogy elmetszette a torkát.

Vér, ín, porc.

Úgy ömlött ki minden a torkából, mintha egy gát szakadt volna át.

Fekete inge még feketébb lett. A gyöngyház gombok rózsaszínűre színeződtek.

Először a pisztoly ért padlót.

Aztán a térde. Aztán a mellkasa. Aztán a feje.

Andy nézte a szemét, miközben elesett.

Még azelőtt meghalt, hogy földet ért volna.

2

Kilencedikes korában Andy bele volt zúgva egy Cletus Laraby nevű fiúba, akit mindenki Cleetnek szólított. A fiúnak rendetlen, barna haja volt, tudott gitározni, és ő volt a legjobb kémiából, úgyhogy Andy megpróbált megtanulni gitározni, és úgy tett, mintha érdekelné a kémia.

Így történt, hogy még az iskolai természettudományos kiállításra is benevezett: Cleet részt vett benne, tehát Andy is, pedig életében nem beszélt egyetlen szót sem a fiúval.

Senki nem kérdőjelezte meg, hogy bölcs dolog-e ammónium-nitrátot és gyújtókapcsolókat adni egy dráma szakkörös diák kezébe, aki éppen hogy csak bukdácsolt a természettudományos tárgyakból, de visszagondolva dr. Finney valószínűleg annyira örült, hogy Andyt végre valami más is érdekli a színházon kívül, hogy szemet hunyt a dolog felett.

Andy apja is el volt ragadtatva. Gordon elvitte a lányt a könyvtárba, ahol műszaki és rakétatervezésről szóló könyveket tanulmányoztak, kiváltott egy hűségkártyát a helyi hobbiboltban, vacsoránál pedig felolvasott az Amerikai Rakétaszövetség pamfletjeiből.

Amikor Andy nála volt, Gordon a garázsában csiszolgatta a vezérsíkokat és az orrkúpot, miközben a lány a munkapadnál ült, és a rakétatestről készített vázlatokat.

Mivel a hátizsákjára ragasztott matricából tudta, hogy Cleet szereti a Goo Goo Dollst, Andy úgy tervezte, hogy a rakétatest úgy fog kinézni, mint a steampunk teleszkóp az *Iris* videójából, aztán arra gondolt, hogy szárnyakat is tesz rá, mert az *Iris* az *Angyalok városa* című film

betétdala, aztán úgy döntött, hogy ráfesti Nicolas Cage arcát a rakéta oldalára profilból, mert ő volt az angyal a filmben, aztán inkább Meg Ryan mellett döntött, mert ezt az egészet Cleet miatt csinálta, ő pedig valószínűleg sokkal érdekesebbnek fogja találni Meg Ryant Nicolas Cage-nél.

Egy héttel a kiállítás előtt Andynek be kellett mutatnia a jegyzeteit és a fotóit dr. Finneynek, bizonyítandó, hogy tényleg egyedül végezte a munkát. Éppen a kétséges bizonyítékokat teregette szét a tanár asztalán, amikor belépett Cleet Laraby. Andynek össze kellett kulcsolnia a kezét, hogy ne remegjen, amikor Cleet megállt, hogy megnézze a képeket.

– Meg Ryan – mondta a fiú. – Tetszik. Föl akarod robbantani, mi?

Andy érezte, hogy végigfut a hátán a hideg.

– A barátnőm imádja azt a béna filmet. Az angyalosat. – Cleet a hátizsákján lévő matricára mutatott. – Írtak egy szar dalt a filmhez, ember. Ezért is tartom ezt itt: emlékeztetőül, hogy sose adjam el úgy a művészetemet, mint ezek a köcsögök.

Andy se megmozdulni, se megszólalni nem tudott.

Barátnő. Béna. Szar. Ember. Köcsögök.

A lány úgy hagyta ott dr. Finney termét, hogy sem a jegyzeteit, sem a könyveit, de még a táskáját se vitte magával. Átvágott a büfén, aztán kiment a hátsó ajtón, amely mindig ki volt támasztva, hogy a konyhás nénik ki tudjanak menni cigizni a kuka mögé.

Gordon körülbelül három kilométerre lakott az iskolától. Június volt. Georgiában. A parton. Mire odaért, Andy teljesen leégett, izzadságban és könnyben úszott. Fogta a Meg Ryan-rakétát és a két Nicolas Cage-tesztrakétát, bevágta őket a kukába, lelocsolta őket gyújtófolyadékkal, aztán bedobott melléjük egy gyufát. Háton fekve ébredt föl Gordon

felhajtóján, méghozzá arra, hogy az egyik szomszéd slaggal locsolja.

A tűzcsóva levitte Andy szemöldökét, szempilláját, frufruját, még az orrszőrét is. A robbanás olyan hangos volt, hogy vérezni kezdett a füle. A szomszéd ordítozott vele. A felesége, aki ápolónő volt, szintén odajött, és megpróbált mondani valamit Andynek, ő azonban csak egy éles hangot hallott, olyat, mint mikor a kórusvezető tanár belefúj a hangolósípjába.

Íííííííííííí…

Andy négy teljes napon át csak és kizárólag a Hangot hallotta.

Amikor ébren volt. Amikor megpróbált elaludni. Amikor lement a konyhába. Amikor a tévé előtt ült. Amikor elolvasta, amit az anyja és az apja az üzenőtáblára firkált neki.

Nem tudjuk, mi a baj.

Valószínűleg csak átmeneti.

Ne sírj.

Íííííííííííí…

Ez már majdnem húsz éve történt. Andy nem nagyon szokott a robbanásra gondolni, most is csak azért jutott eszébe, mert a Hang visszatért. Amikor visszatért, vagyis amikor feltűnt neki, hogy visszatért, Andy az étteremben állt az anyja mellett, aki egy széken ült. A padlón három halott hevert. A gyilkos, akinek fekete inge még feketébb lett. Shelly Barnard, akinek piros pólója még pirosabb lett. És Betsy Barnard, akinek csak néhány izom és ín tartotta az arca alsó felét.

Andy fölnézett a holttestekről. Az éttermen kívül emberek álltak. Vásárlók Abercrombie- és Juicy-szatyrokkal, és Starbucks-kávékkal, és Icee üdítőkkel. Néhányan közülük sírtak, néhányan fotóztak.

Andy nyomást érzett a karján. Laura azon igyekezett, hogy elfordítsa

a széket a bámészkodóktól. Andy úgy érezte, mintha egy *stop motion* filmet nézne: minden szaggatottnak tűnt. Laurának remegett a keze, miközben megpróbálta bekötni vérző lábát egy terítővel. A fehér valami, ami kiállt a húsából, nem csont volt, hanem egy porcelándarab. Laura jobbkezes volt, de a bal kezéből kiálló késtől nem tudta bekötni a lábát. Valamit mondott Andynek, valószínűleg segítséget kért, de a lány csak a Hangot hallotta.

– Andy – mondta Laura.

Íííííííííííí…

– Andrea.

Andy az anyja szájára meredt, és azon tűnődött, vajon hallotta-e, vagy csak leolvasta az asszony ajkáról a szót, amely annyira ismerős volt, hogy az agya hallott, és nem pedig látott információként dolgozta föl.

– Andy – ismételte Laura. – Segíts.

Ez már tompa hangon átjött, mintha az anyja egy hosszú csövön keresztül beszélt volna hozzá.

– Andy. – Laura mindkét kezével megragadta a lánya kezét. Abból, ahogy előrehajolt a széken, látszott, hogy fájdalmai vannak. Andy letérdelt, és elkezdte bekötni a sebet.

Szorosan kösse be…

Andy ezt mondta volna egy pánikba esett telefonálónak: *Ne aggódjon amiatt, hogy fájdalmat okoz neki. Kösse olyan szorosra, amilyenre csak tudja, hogy elállítsa a vérzést.*

Milyen más, amikor az ember a saját kezével próbálja megkötni a terítőt. Milyen más, amikor az ember tulajdon anyjának arcát torzítja el a fájdalom.

– Andy. – Laura megvárta, hogy a lánya fölnézzen.

Andynek nehezére esett fókuszálnia, pedig figyelni akart. Figyelnie kellett.

Az anyja állon ragadta, és erőteljesen megrázta, hogy kirángassa a kábulatból.

– Ne beszélj a rendőrökkel. Ne írj alá vallomást. Csak mondd azt, hogy nem emlékszel semmire – mondta.

Tessék?

– Ígérd meg – erősködött Laura. – Ne beszélj a rendőrökkel.

Négy órával később Andy még mindig nem beszélt a rendőrökkel, de nem azért, mert nem akart, hanem azért, mert nem keresték meg. Sem az étteremben, sem a mentőnél, sem pedig most.

Andy a műtő csukott ajtaja előtt ült egy műanyag székbe roskadva, és várta, hogy véget érjen az anyja operációja. Nem volt hajlandó lefeküdni, és a felajánlott ágyat sem fogadta el, mert neki nem volt semmi baja. Laurának kellett a segítség. És Shellynek. És Shelly anyjának, akinek Andy nem emlékezett a nevére.

Ki volt Mrs. Barnard valójában, ha nem a gyermeke anyja?

Andy hátradőlt a széken. Egy bizonyos módon kellett tartania a fejét, hogy ne sajogjon rajta a zúzódás. A sétányra néző, hatalmas üvegablak. Andy emlékezett rá, hogy az anyja a padlóra teperte. Az ütésre, mikor feje az ablaknak csapódott. A megrepedő üvegre. Arra, ahogy Laura gyorsan feltápászkodott. Arra, hogy milyen higgadt volt az arca és a hangja.

Arra, ahogy föltartotta az ujjait – négyet a bal kezén, egyet a jobbon –, amikor elmagyarázta a gyilkosnak, hogy már csak egy golyója van a hatból.

Andy megdörzsölte az arcát. Nem nézett az órára, mert ha mindig ránézett volna, ahányszor csak késztetést érzett erre, az idő végtelen

hosszúságúra nyúlt volna. Ehelyett inkább végigfuttatta nyelvét a tömésein. A fémből készülteket már kicserélték, Andy azonban még mindig emlékezett rá, hogy a Hang szinte megrezegtette őket az őrlőfogaiban. Aztán a rezgés továbbterjedt az állkapcsába. Aztán föl a koponyájába. Szorító zaj, amitől úgy érezte, beszakad a feje.

Íííííííííííí…

Andy becsukta a szemét, mire a képek úgy kezdtek sorjázni a fejében, mint a nyaralási fotók Gordon diavetítésein.

Laura fölemeli a kezét.

A hosszú penge belevágódik a tenyerébe.

Elrántja a kést.

Aztán visszakézből a támadó nyakába szúrja.

Vér.

Rengeteg vér.

Jonah Helsinger. Így hívták a gyilkost. Andy tudta, bár arra már nem emlékezett, hogy honnan. Talán a diszpécsertől hallotta, mikor az anyja mellett ült a mentőben? Vagy a hírekben mondták, mikor a váróteremben ült? Esetleg a nővér száján csúszott ki, aki fölkísérte a műtőkhöz?

– *Jonah Helsinger* – suttogta valaki olyan hangon, mint mikor arról beszélnek, hogy valakinek rákja van. – *A gyilkost Jonah Helsingernek hívták.*

– Hölgyem? – szólította meg Andyt egy rendőr.

– Én nem… – Megpróbált visszaemlékezni, mit mondott neki az anyja. – Nem emlékszem semmire.

– Hölgyem – ismételte meg a rendőr, ami furán hangzott, mert idősebb volt Andynél. – Elnézést, hogy zavarom, de van itt egy férfi, aki azt állítja, hogy az apja, de…

Andy végignézett a folyosón.

A lifteknél ott állt Gordon.

Gondolkodás nélkül fölpattant, és rohanni kezdett az apja felé. Gordon félúton találkozott vele, és olyan szorosan ölelte magához, hogy Andy érezte a szívverését. Arcát a keményített, fehér ingbe fúrta. Apja munkából jött, és szokás szerint háromrészes öltönyt viselt. Olvasószemüvege még a feje tetején, Montblanc tolla az inge zsebében. A fém hidegen nyomta Andy fülét.

Teljesen ki volt bukva a lövöldözés kezdete óta, de mikor végre biztonságban érezte magát az apja karjában, összeomlott, és úgy zokogott, hogy alig bírt megállni a lábán. Gordon félig vitte, félig támogatta a fal melletti székekhez, aztán leültette, és olyan szorosan magához ölelte, hogy Andy alig kapott levegőt.

– Itt vagyok – mondta a lányának újra és újra. – Itt vagyok, kicsim. Itt vagyok.

– Apu – zokogta Andy.

– Semmi baj. – Gordon hátrasimította lánya haját. – Most már biztonságban vagy. Mindenki biztonságban van.

Andy olyan sokáig sírt, hogy a végén már kezdte kellemetlenül érezni magát miatta. Laura él. Rossz dolgok történtek, de Laura rendbe fog jönni. Andy is rendbe fog jönni. Rendbe *kell* jönnie.

– Semmi baj – mormolta Gordon. – Csak engedd ki.

Andy visszaszipogta a könnyeit, és megpróbálta összeszedni magát. Nagyon igyekezett, de valahányszor már azt hitte, sikerülni fog, bevillant egy-egy újabb részlet – az első lövés hangja, amely olyan volt, mint amikor kinyitnak egy befőttesüveget, annak a hangja, mikor anyja belevágta a kést a gyilkos húsába és csontjába –, és akkor újult erővel kezdtek potyogni a könnyei.

– Semmi baj – mondta Gordon, miközben türelmesen simogatta Andy haját. – Mindenki jól van, kicsikém.

Andy megtörölte az orrát, és reszketegen beszívta a levegőt. Gordon továbbra is a karjában tartotta, de közben előrehajolt, és elővette a zsebkendőjét.

Andy felitatta a könnyeit, aztán kifújta az orrát.

– Ne haragudj.

– Nincs miért bocsánatot kérned. – Gordon kisimította lánya haját a szeméből. – Megsérültél?

Andy megrázta a fejét, majd addig fújta az orrát, míg nem pattant egyet a füle.

A Hang eltűnt.

Lehunyta a szemét, és érezte, hogy megkönnyebbül.

– Minden rendben? – kérdezte Gordon, akinek a keze melegnek érződött Andy hátán. A lány megint érezte, hogy tartozik valahová. – Jól vagy?

Andy kinyitotta a szemét. Az idegei még mindig fel voltak borzolódva, de el kellett mondania az apjának, hogy mi történt.

– Anya… Volt egy kése, és ez a fickó, aztán anya mor…

– Sss – Gordon a lánya ajkára tette az ujját. – Anya jól van. Mindannyian jól vagyunk.

– De…

A férfi visszatette ujját Andy ajkára, hogy elhallgattassa.

– Beszéltem az orvossal. Már kihozták a műtőből. A keze és a lába is meg fog gyógyulni. Minden rendben lesz. – Gordon fölvonta a szemöldökét, és oldalra billentette a fejét, hogy lássa a rendőrnőt, aki bár telefonált, látszott, hogy hallgatózik. – Biztos, hogy jól vagy? – fordult vissza Andyhez. – Megvizsgáltak?

Ő bólintott.

– Csak nagyon fáradt vagy, kicsim. Egész éjjel dolgoztál, aztán végignézted ezt a szörnyűséget. Veszélyben volt az életed. Az édesanyád élete is veszélyben volt. Érthető, hogy sokkhatás alatt állsz. Pihenned kell, időt kell adnod magadnak, hogy a helyükre kerüljenek az emlékek. – Gordon hangja megfontolt volt. Andy rájött, hogy terelgetni próbálja őt. – Rendben?

Andy bólintott, mert az apja is bólintott. Miért akarja előírni neki, hogy mit mondjon? Beszélt Laurával? Az anyja talán bajban van?

Megölt egy embert. Hát persze hogy bajban van.

– Hölgyem, meg tudna adni nekem néhány adatot? A teljes nevét, címét, születési idejét, ilyesmiket.

– Majd én megadom – mondta Gordon, és megvárta, hogy a rendőrnő elővegye a tollát és a noteszát.

Andy visszabújt apja védelmező karja alá, és akkorát nyelt, hogy belesajdult a torka.

Aztán kényszerítette magát, hogy átlagos emberként, és ne rémült nézőként tekintsen az eseményekre.

Most nem egy drogdíler lőtt le egy másik drogdílert az utcán, és nem egy bántalmazó házastárs vetette el végleg a sulykot. Egy fehér kölyök lőtt le két fehér nőt, aztán egy harmadik fehér nő keze által halt meg, méghozzá az állam egyik legfelkapottabb plázájában.

Valószínűleg még Atlantából és Charlestonból is jönnek majd tévéstábok. Ügyvédek hada fog megjelenni a családok, az áldozatok, a pláza, a város, a megye, sőt talán még a szövetségiek képviseletében is. Mindenhonnan jönni fognak a zsaruk: Belle Isle, Savannah, Chatham megye, Georgia állam. Tanúvallomások. Helyszínelés. Fotók. Boncolások. Bizonyítékgyűjtés.

Munkája során Andynek ennél sokkal kisebb ügyekben kellett ügyszámokat kiosztani, és sokszor hónapokig kellett követnie a nyomozás alakulását, mire az eset bíróság elé került. Ő aztán mindenkinél jobban tudta, hogy az anyja cselekedetét minden lehetséges szempontból górcső alá fogják venni.

Mintha csak végszóra történt volna: a lift hangosan zúgni kezdett, a rendőrnő bőr taktikai öve pedig nyikorgott, miközben megigazította. A liftajtó kinyílt. Egy férfi és egy nő lépett ki a folyosóra. Gyűrött öltönyt és kosztümöt viseltek. Mindkettőjük arcáról fáradtságot lehetett leolvasni. A férfi kopasz volt, orráról hámlott a bőr. A kreol bőrű, sötét hajú nő nagyjából olyan magas volt, mint Andy, de legalább tíz évvel idősebb.

Andy föl akart állni, de Gordon visszatartotta.

– Ms. Oliver. – A nő elővette a jelvényét, és megmutatta Andynek. – Lisa Palazzolo nyomozó őrmester vagyok, ő pedig Brant Wilkes nyomozó. A savannah-i rendőrségtől jöttünk. Azért vagyunk itt, hogy segítsünk Belle Isle-nak a nyomozásban. – Visszatette zsebébe a jelvényét. – Beszélnünk kell magával arról, ami délelőtt történt.

Andy kinyitotta a száját, de mivel sem az nem jutott az eszébe, hogy az anyja mit mondott neki, sem pedig az, hogy Gordon milyen tanácsot adott, az alapértelmezett válaszreakciót választotta: becsukta a száját, és üres tekintettel bámult a kérdezőre.

– Nem alkalmas az időpont – mondta Gordon. – A lányom sokkhatás alatt áll. Nem áll készen arra, hogy vallomást tegyen.

Wilkes helytelenítően felhorkant.

– Maga az apja?

Andy folyton megfeledkezett arról, hogy Gordon fekete, ő pedig fehér, amíg valaki fel nem hívta erre a figyelmét.

– Igen, nyomozó. Az apja vagyok – felelte Gordon türelmes hangon. Hozzá volt szokva. Az évek folyamán számtalan ideges tanárt, aggódó eladót és rasszista biztonsági őrt sikerült már lecsillapítania. – A nevem Gordon Oliver. Laura volt férje és Andrea nevelőapja vagyok.

Wilkes elhúzta a száját, és némán emésztette a történetet.

– Nagyon sajnáljuk, ami történt, Mr. Oliver, de muszáj feltennünk Andreának néhány kérdést – mondta Palazzolo.

– Mint már mondtam, a lányom nem áll rá készen, hogy beszéljen az esetről – ismételte Gordon, majd higgadtan keresztbe tette a lábát, mintha csak holmi formalitásról lenne szó. – Andrea rendőrségi diszpécser, amire az egyenruháját látva nyilván maguk is rájöttek. Éjszakai műszakban dolgozik, úgyhogy hullafáradt, és egy ilyen borzalmas tragédiát is végig kellett néznie. Nincs olyan állapotban, hogy tanúvallomást tegyen.

– Ez *tényleg* borzalmas tragédia volt – helyeselt Palazzolo. – Három ember halt meg.

– És a lányom lehetett volna a negyedik. – Gordon továbbra is védelmezőn átkarolta Andyt. – Holnap nagyon szívesen bemegyünk az őrsre.

– Ez egy folyamatban lévő gyilkossági nyomozás.

– A gyanúsított meghalt – emlékeztette Gordon a nyomozókat. – Nem szorít az idő. Egy nap ide vagy oda igazán nem számít.

Wilkes megint felhorkant.

– Maga hány éves?

Andy rádöbbent, hogy a férfi hozzá beszél.

– Harmincegy – felelte Gordon. – Ma van a születésnapja.

Andynek hirtelen eszébe jutott a hangpostaüzenet, amelyet az apja

aznap reggel hagyott neki: a *Happy Birthday* enyhén hamis verziója a férfi mély bariton hangján.

– Kicsit idős már ahhoz, hogy *apuci* beszéljen helyette – jegyezte meg Wilkes.

Palazzolo a szemét forgatta, aztán azt mondta:

– Ms. Oliver, tényleg nagyon fontos lenne, hogy rekonstruáljuk az események sorrendjét. Maga az egyetlen tanú, aki még nem tett vallomást.

Andy tudta, hogy ez nem igaz, hisz Laura még magához se tért az altatásból.

– Nyomozók, ha… – szólalt meg Gordon.

– Maga az apja, vagy a nyavalyás ügyvédje? – fakadt ki Wilkes. – Mert eltávolíttathatjuk…

Gordon fölállt. Legalább harminc centivel volt magasabb Wilkesnél.

– Történetesen ügyvéd vagyok, Mr. Wilkes, és vagy kioktatom magát a lányom alkotmányos jogáról, hogy elutasítsa a kihallgatást, vagy hivatalos panaszt nyújtok be a felettesének.

Andy látta, hogy a férfinak már nyelvén van a válasz.

– Menj, sétálj egyet, Brant – mondta ekkor Palazzolo.

Wilkes azonban meg se mozdult.

– Gyerünk, Brant. Találkozunk a büfében. Egyél valamit.

Wilkes úgy nézett Gordonra, mint egy heréletlen pitbull, aztán elcsörtetett.

– Mr. Oliver, tudom, hogy a lánya sok mindenen ment ma keresztül, de noha Savannah-t nem lehet éppen álmos kisvárosnak nevezni, a hármas gyilkosságokhoz nem vagyunk hozzászokva. Tényleg fel kellene vennünk a lánya vallomását. Tudnunk kell, mi történt.

– Kettős gyilkosság – javította ki Gordon.

– Igen. – Palazzolo egy pillanatig hezitált, aztán újra megszólalt. – Nem ülhetnénk le? – kérdezte, miközben békítően Andyre mosolygott, majd mielőtt még Gordon megállíthatta volna, odahúzott magának egy széket. – Én is éjszakás voltam. Tizennyolc órája dolgozok, és még csak nem is látszik a vége. Nézzék, elmondom, amit én tudok, aztán ha Andreának van kedve, akkor elmondja, hogy ő mit tud. Vagy nem. De legalább meglátják, hogy néz ki a dolog a mi szemszögünkből. Ez egy jó ajánlat, Mr. Oliver. Remélem, fontolóra veszik.

Andy fölnézett az apjára. Hármas gyilkosság? Két sérült? Miért van olyan érzése, hogy Laurát a nyomozó nem számítja a sérültek közé?

– Mr. Oliver? – Palazzolo megkocogtatta a széke támláját, de nem ült le. – Mit szól hozzá?

Gordon lenézett Andyre.

A lány már több ezerszer látta ezt a nézést: *Tartsd észben, amit mondtam*.

Andy bólintott. Ha valamiben, hát abban jó volt, hogy csukva tartsa a száját.

– Remek. – Palazzolo éles nyögést hallatva helyet foglalt.

Gordon egy kissé odébb tuszkolta a lányát, hogy ő legyen az, aki pont szemben ül a nyomozóval.

– Oké. – Palazzolo elővette a noteszát, a tollát viszont nem, aztán átnézte a jegyzeteit. – A lövöldöző neve Jonah Lee Helsinger. Tizennyolc éves volt. Végzős. Idő előtt fölvették a Floridai Állami Egyetemre. A fiatal lányt Shelly Anne Barnardnak hívták. Az anyja, Elizabeth Leona Barnard, vagyis Betsy társaságában volt az étteremben. Jonah Lee Helsinger az exbarátja volt. Mr. Barnard azt mondta, hogy Shelly két hete szakított vele. Még azelőtt véget akart vetni a dolognak, hogy a jövő hónapban megkezdődik az egyetem.

Helsinger nem viselte jól a szakítást.

Gordon megköszörülte a torkát.

– Az nem kifejezés.

A nyomozó elengedte füle mellett a fanyar megjegyzést, és bólintott.

– Sajnos az évek során az igazságszolgáltatásnak sok ilyen esetet volt alkalma tanulmányozni. Tudjuk, hogy az efféle ámokfutásokat általában nem hirtelen felindulásból követik el. Ezek jól megtervezett, precízen kivitelezett akciók, amik egészen addig a gyilkos tudatalattijában maradnak, amíg valami – egy szakítás vagy más nagy változás, például hogy az illető egyetemre kerül – elő nem ugrasztja őket. Az első áldozat általában egy olyan nő, aki közel áll a gyilkoshoz, ezért is könnyebbültünk meg, amikor kiderült, hogy Helsinger anyja nem volt a városban ma délelőtt. Üzleti úton volt Charlestonban. De Helsinger öltözéke – a fekete kalap, a mellény és a fegyveröv, amiket hat hónapja vásárolt az Amazonon – arról árulkodik, hogy sokat gondolkodott ezen az egészen. A szikra akkor lobbant be, amikor Shelly szakított vele, de az ötlet már hónapok óta a fejében volt.

Ámokfutás.

A szó ide-oda pattogott Andy fejében.

– Minden áldozata nő volt? – kérdezte Gordon.

– Ült egy férfi az étteremben, akinek belefúródott egy srapnel a szemébe. Még nem tudni, hogy elveszíti-e a szemét, vagy sem. – A nyomozó visszatért Helsingerhöz. – Azt is tudjuk, hogy az ilyen ámokfutók gyakran robbanószerkezeteket hagynak az otthonukban, hogy minél több áldozatot szedhessenek. Ezért aztán hívattuk a tűzszerészeket, mielőtt bementünk volna a szobájába. Az ajtókilincséhez egy csőbomba volt erősítve. De nem működött.

Valószínűleg az internetről szerezhette. Hála istennek semmi baj nem történt.

Andy kinyitotta a száját, hogy levegőt tudjon venni. Szemtől szemben állt ezzel a fickóval, aki majdnem megölte Laurát, és majdnem megölte őt is. Másokat meg is ölt. És embereket akart felrobbantani.

Valószínűleg a Belle Isle gimibe járt, ugyanoda, ahová egykor Andy is.

– Helsinger – mondta Gordon. – Ismerősen hangzik.

– Igen, eléggé közismert család odafönt Bibb megyében. Szóval…

– Közismert – ismételte meg Gordon, de olyan hangsúllyal, amelyet Andy nem igazán tudott megfejteni.

Palazzolo azonban nyilvánvalóan értette a célzást. Néhány pillanatig Gordon szemébe nézett, aztán folytatta:

– Mindegy, szóval Jonah Helsinger hagyott az ágyán néhány iskolai füzetet. A legtöbbjükben furcsa és nyugtalanító rajzokat találtunk. Volt további négy kézifegyvere, egy AR-15-öse és egy puskája is, szóval az, hogy a hatlövetűt és a vadászkést választotta, tudatos döntés eredménye, és mi úgy gondoljuk, tudjuk, mi vezette erre a döntésre. A laptopján találtunk egy „Halálterv” nevű fájlt, amiben két dokumentum és egy PDF volt.

Andy érezte, hogy borzongás fut végig a testén. Miközben ő a munkába készülődött előző este, Jonah Helsinger valószínűleg az ágyában feküdt, és az ámokfutását tervezgette.

– A PDF az étkezde vázlatos alaprajzát tartalmazta, olyat, amilyet az építészek szoktak rajzolni – folytatta Palazzolo. – Az egyik dokumentum egy időrendi lista volt a tennivalókról: felkelni ekkor és ekkor, lezuhanyozni ekkor és ekkor, megtisztítani a fegyvert,

megtankolni a kocsit, satöbbi. A másik dokumentum amolyan naplóbejegyzés volt, amiben leírta, hogyan és miért fog lezajlani ez az egész. – A rendőrnő belenézett a jegyzeteibe. – Az első célpontjai Shelly és az anyja voltak, akik a jelek szerint minden hétfőn együtt ebédeltek a Rise-n-Dine-ban. Shelly írt erről a Facebookon, feltette a Snapchatre, hogy mit evett, vagy valami ilyesmi. Mr. Barnard szerint a felesége és a lánya ezt amolyan hagyományként csinálja a főiskola előtti nyáron.

– Csinál*ta* – mormolta Gordon, hiszen a két nő életében most már minden múlt időbe került.

– Igen – mondta Palazzolo. – Helsinger mindkettejüket meg akarta ölni. Ő az anyát hibáztatta a szakításért. A naplójában azt írta, Betsy tehetett róla, mert folyton nyomást gyakorolt Shellyre, bla-bla-bla. Egy rakás őrültség. De nem számít, mert mi mind tudjuk, hogy Jonah Helsinger a felelős, igaz?

– Igaz – mondta Gordon határozottan.

Palazzolo újabb jelentőségteljes pillantást vetett a férfira, aztán ismét a jegyzeteire fordította figyelmét.

– A következő volt a terv: miután megölte Betsyt és Shellyt, túszul ejti azokat, akik még az étkezdében ragadtak. Feljegyzett egy számot: 1:16. Ez nem egy időpont, hanem egy intervallum. – A nyomozónő először Andyre, aztán Gordonra nézett. – Úgy gondoljuk, hogy tartott egy főpróbát. Múlt héten, nagyjából ugyanabban az időben, amikor ma a lövöldözés történt, valaki bedobott egy követ a sétányra néző ablakon. Most várjuk a biztonsági felvételeket, az eset ugyanis a betörésiekhez lett bejelentve. Mindenesetre az első plázai rendőr egy perc tizenhat másodperc elteltével ért a helyszínre.

A plázában nem egyszerű biztonsági őrök dolgoztak, hanem

szolgálaton kívüli rendőrök, akiket azért vettek föl, hogy őrizzék a drága boltokat. Andy látta a fegyvert a derekukon, de sosem gondolt bele a dologba.

– Helsinger úgy tervezte, hogy legalább még egy embert meg kell ölnie, hogy a zsaruk komolyan vegyék. Aztán hagyta volna, hogy lelőjék. Amikor meglátta a maga egyenruháját, valószínűleg úgy gondolta, hogy felgyorsult a terve. – Palazzolo most már közvetlenül Andyhez beszélt. – A többi tanútól úgy tudjuk, hogy le akarta magát lövetni magával. Rendőr általi öngyilkosság.

Csakhogy Andy nem volt rendőr.

Kelj fel, és tedd a dolgod!

Helsinger ezt ordította Andynek.

Aztán Andy anyja azt mondta: *Lőjön le engem*.

– Ez a Helsinger gyerek igazán rosszfiú. Vagyis volt. – Palazzolo továbbra is Andyhez beszélt. – Minden benne volt a jegyzeteiben. Az egészet precízen kitervelte. Tudta, hogy embereket fog megölni. Sőt, abban reménykedett, hogy még többet megölhet, amikor valaki benyit a szobájába. Csavarokkal és szögekkel rakta tele azt a csőbombát. Ha nem hatástalanították volna, az egész háznak annyi, mindenkivel együtt, aki éppen bent tartózkodik. Még két utcával arrébb is találtunk volna szögeket, amik bárkibe belefúródhattak volna, aki arra jár.

Andy bólintani akart, de úgy érezte, mintha megbénult volna. Mi kellett ahhoz, hogy valaki megépítsen egy ilyen szerkezetet, és telepakolja ennyi lövedékkel abban a reményben, hogy embereket csonkítson vagy öljön meg?

– Maga nagyon szerencsés volt – mondta Palazzolo Andynek. – Ha az édesanyja nem lett volna ott, Helsinger megölte volna magát. Igazi

rosszfiú volt.

Andy érezte, hogy a nő egyenesen rá szegezi a tekintetét, de ő továbbra is a padlót bámulta.

Rosszfiú.

Palazzolo úgy ismételgette ezt a kifejezést, mintha rendben lenne, hogy Helsinger meghalt. Mintha azt kapta volna, amit megérdemelt. Mintha Laura tetteit teljes mértékben igazolta volna az, hogy Jonah Lee Helsinger *rosszfiú* volt.

Andy rendőrőrsön dolgozott. A legtöbb meggyilkolt ember a rosszfiú kategóriába tartozott, ő mégsem hallotta soha, hogy a nyomozók azon a tényen lovagolnának, hogy az áldozat *rosszfiú* volt.

– Mr. Oliver – fordult Palazzolo Gordonhoz. – A felesége kapott valamilyen katonai kiképzést?

Gordon nem válaszolt.

– A háttere elég semmitmondó. – A nyomozónő ismét átlapozta a jegyzeteit. – A Rhode Island-i Providence-ben született, és egyetemre is ott járt. A mesterfokozatot és a PhD-t a UGA-n szerezte meg. Huszonnyolc éve Belle Isle-ban él. A háza ki van fizetve, amihez egyébként gratulálok. Eladhatná egy rakás pénzért – de értem én, hová is menne? Egy házasság, egy válás. Nincs kiemelkedően magas tartozása. A számláit időben fizeti. Három évvel ezelőtt volt egy parkolási bírsága, amit online fizetett be. – Palazzolo Andyhez fordult. – Maga itt nevelkedett, igaz?

Andy a nőre meredt, akinek volt egy anyajegye a füle közelében, kicsivel az állkapocscsontja alatt.

– Itt járt iskolába, aztán a SCAD-re egyetemre?

Andy az élete első két évét Athénban töltötte, mialatt az anyja befejezte a doktori tanulmányait, a UGA-ből azonban csak annyira

emlékezett, hogy mindig is félt a szomszéd arapapagájától.

– Ms. Oliver. – Palazzolo hangja feszültnek tűnt. A jelek szerint ahhoz volt szokva, hogy válaszolnak a kérdéseire. – Az anyja járt valaha bármiféle önvédelmi tanfolyamra?

Andy az anyajegyet tanulmányozta, amelyből apró szőrszálak álltak ki.

– Jóga? Pilates? Tajcsi? – Palazzolo várt. És várt. Aztán becsukta a jegyzetfüzetét, visszatette a zsebébe, és elővette a mobilját a másik zsebéből. – Azért mutatom ezt meg, mert a hírműsorok már úgyis tele vannak vele – mondta, majd végighúzta ujját a kijelzőn. – Az egyik vendég fontosabbnak tartotta fölvenni a történteket, mint hívni a 911-et, vagy futni az életéért.

A nyomozónő megfordította a telefont. A felvétel meg volt állítva. Az étterem bejáratában álló Jonah Helsinger testének alsó felét eltakarta egy kuka. Mögötte a pláza üres volt. Andy a szögből tudta, hogy nem a hátul álló pincérnő készítette a felvételt. Vajon az újságot olvasó férfi lehetett? A telefont csak egy kicsivel emelték a só- és a borstartó fölé, mintha a videó készítője titokban akarta volna fölvenni a fura kölyköt, aki úgy volt felöltözve, mint egy John Wayne-film főgonosza.

Objektíven nézve az a kalap nevetséges volt: túl nagy volt Helsinger fejére, a teteje merev volt, oldalt pedig röhejesen felkunkorodott.

Andy lehet, hogy maga is felvette volna.

– A hírekben kitakarják a részleteket, de ez az eredeti felvétel – mondta Palazzolo. – Nem jelent gondot, ha megnézi? – Ezt Gordontól kérdezte, hiszen Andy már úgyis látta az egészet.

Gordon lesimította a bajuszát a mutató- és a hüvelykujjával, miközben fontolóra vette, hogy mit tegyen. Andy tudta, hogy képes

megbirkózni a dologgal, csak azon tanakodik, tényleg látni akarja-e, mi történt.

– Igen – mondta végül.

Palazzolo megérintette a kijelzőt.

Andy először kételkedett az érintés hatásos voltában, Helsinger ugyanis nem mozdult meg. Hosszú másodpercekig csak állt ott a kuka mögött, és meredten bámult befelé az étterembe, miközben a kalapja alól kilátszott fényesnek tűnő homloka.

Két idősebb nő vonult el mögötte, akik közül az egyik felfigyelt a westernöltözékre, oldalba bökte a másikat, majd mindketten nevettek.

A háttérben Madonna *Dress You Up* című száma szólt.

Valaki köhögött. A vékonyka hang szinte vibrált Andy fülében. Azon tűnődött, vajon észlelte-e ezeket a hangokat akkor és ott: miközben elmondta a pincérnőnek, hogy színháztechnika szakra járt, és miközben a tajtékzó tengert bámulta az ablakon keresztül.

A képernyőn Helsinger feje először jobbra, aztán balra fordult, ahogy körülnézett az étteremben. Andy tudta, hogy nem volt sok látnivaló. A hely félig üres volt, már csak néhány vendég kávézgatott vagy teázgatott, mielőtt dolgára indult volna, vagy golfozni, vagy – mint Andy – aludni.

Helsinger ellépett a kuka mellől.

Valaki azt mondta: „Jézusom.”

Erre a szóra Andy emlékezett, feltűnt neki a mélysége, valamint a belőle sugárzó rosszindulat és meglepetés.

A pisztoly fölemelkedett. A torkolatából füst tört elő. Hangos pukkanást lehetett hallani.

A golyó Shelly tarkójába fúródott. A lány úgy roskadt a földre, mint egy rongybaba.

Betsy Barnard sikoltozni kezdett.

A második golyó elkerülte ugyan Betsyt, de a hangos kiáltásból ítélve valaki mást viszont eltalált.

A harmadik lövés gyorsan követte a másodikat.

Az asztalon álló egyik csésze milliónyi darabra robbant szét. A cserepek a levegőbe repültek.

Laura éppen elfordult a gyilkostól, amikor az egyik szilánk a lábába fúródott, az arcán azonban nem lehetett észrevenni, hogy megsérült. Futni kezdett, de nem menekült el, pedig közelebb volt a pláza bejáratához, mint az étterem hátsó feléhez. Az egyik asztal alá is lebukhatott volna. Elszökhetett volna.

Ehelyett Andy felé futott.

Andy látta magát, amint immár az ablaknak háttal áll. A videóbeli Andy leejtette a kávéscsészéjét, amely ripityára tört a padlón. A kép előterében Betsy Barnardot éppen meggyilkolták. A négyes számú golyó a szájába, az ötös számú a fejébe fúródott, aztán rázuhant a lányára.

Aztán Laura földre teperte Andyt.

Egy szempillantásnyi időre nyugalom lett, mielőtt Laura felugrott volna.

Az asszony ugyanúgy csinált a kezével, mint régen, amikor gyerekkorában esténként betakargatta Andyt. A fekete ruhás férfi, Jonah Lee Helsinger, Laura mellkasára szegezte a pisztolyát. Andy saját magát is látta a háttérben, amint összekucorodik a padlón. A mögötte lévő üveg megrepedt, potyogni kezdtek belőle a szilánkok.

A Gordon melletti széken ülve Andy fölnyúlt a hajába, és kiszedett a tincsek közül egy üvegdarabot.

Amikor visszafordította a tekintetét Palazzolo nyomozó telefonjára,

azt látta, hogy a felvétel szöge megváltozott. A kép mozgott. Aki a felvételt készítette, a gyilkos háta mögött feküdt a földön egy felborult asztal mögött. Ez a pozíció teljesen új perspektívából mutatta meg a történteket Andynek. Most nem szemben volt a gyilkossal, hanem mögötte. Nem az anyja hátát látta, hanem az arcát. És látta a kezét is, amellyel a golyók számát mutatta.

Lőjön le.

Laura ezt mondta a kölyöknek, aki addigra már két emberrel végzett – *lőjön le*. Többször is elismételte. A szavak visszhangot vetettek Andy agyában, ahányszor csak az anyja elismételte őket a videón.

Lőjön le, azt akarom, hogy lőjön le, lőjön le, és amikor lelő engem, a lányom elfut…

Amikor az ámokfutás elkezdődött, az étteremben tartózkodó minden élő ember sikoltozni kezdett, a padlóra vetette magát, elfutott, vagy mindezeket megtette.

Laura azonban elkezdte számolni a golyókat.

– Mi ez? – mormolta Gordon. – Mit csinál?

Katt.

A kijelzőn Helsinger lecsatolta övéről a késtokot.

– Az egy kés – mondta Gordon. – Azt hittem, pisztolyt használt.

A pisztoly a tokjában pihent, Helsinger pedig a pengéjével lefelé tartotta a kést, hogy minél nagyobb kárt okozhasson vele.

Andy le akarta hunyni a szemét, ugyanakkor továbbra is látni akarta az anyja arcát, ugyanis ebben a pillanatban, miközben Helsinger a késsel fenyegetőzött, Laura arckifejezése már szinte végtelen szelídséget tükrözött, mintha átállítódott volna a fejében egy kapcsoló.

A kés felemelkedett.

Gordon felszisszent.

A kés lecsapott.

Laura fölemelte a bal kezét. A penge egyenesen a tenyere közepébe fúródott. Az asszony a markolat köré fonta ujjait, aztán kitépte a kést a gyilkos kezéből, s miközben az még mindig a tenyerében volt, visszakézből Helsinger nyakába vágta.

Reccs.

Helsinger szeme elkerekedett.

Laura bal keze úgy szegeződött nyaka bal oldalához, ahogy egy cetlit tűznek ki a faliújságra.

Néhány ezredmásodperc erejéig senki se mozdult.

Aztán Laura mondott egy-két szót, de alig mozgott az ajka.

Aztán a jobb kezével átnyúlt a csapdába esett bal keze alatt, és megtámasztotta Helsinger jobb válla közelében.

Jobb keze ellökte a fickó vállát.

Bal keze kirántotta a pengét Helsinger torkán keresztül.

Vér.

Mindenhol.

Gordonnak leesett az álla.

Andy nyelve mintha vattává változott volna.

Jobb kéz tol, bal kéz húz.

A videón úgy látszott, mintha Laura szándékosan rántotta volna ki a kést Helsinger torkából.

Nemcsak megölte, hanem *kivégezte* őt.

– Egyszerűen… – Gordon is látta. – Egyszerűen…

A férfi a szájára szorította a kezét.

A videón földet ért Helsinger térde. Aztán a mellkasa. Aztán az arca.

Andy látta magát a háttérben. A szeme fehérje egészen kereknek látszott.

Az előtérben Laura arckifejezése továbbra is higgadt maradt. Lenézett a késre, amely áthatolt a kezén – először a tenyerét, aztán a kézfejét vette szemügyre –, mintha csak egy szálkát talált volna.

Palazzolo itt állította meg a videót.

Várt egy pillanatot, aztán azt kérdezte:

– Szeretné még egyszer megnézni?

Gordon akkorát nyelt, hogy Andy látta megrándulni az ádámcsutkáját.

– Mr. Oliver?

Gordon megrázta a fejét, és elfordította a tekintetét a folyosó felé.

Palazzolo kikapcsolta a telefont, és visszatette a zsebébe, közben pedig Andy számára szinte észrevétlenül elfordította a székét Gordontól. Kissé előrehajolt, és a térdére tette a kezét, amely alig tíz centi távolságra volt Andyétől.

– Meg kell hagyni, borzasztó látvány. Nehéz lehetett még egyszer végignézni.

Gordon megrázta a fejét. Azt hitte, a nyomozó még mindig őhozzá beszél.

– Nem sürgetem, Ms. Oliver. Tudom, hogy nagyon nehéz. – Palazzolo továbbra is Andyhez beszélt, és közben olyan közel hajolt hozzá, hogy a lány kezdte kényelmetlenül érezni magát.

Az egyik kéz tol, a másik húz.

Eltolja a férfi vállát. Kihúzza a kést a nyakán keresztül.

A Laura arcán ülő higgadt kifejezés.

Elmondom, amit én tudok, aztán ha Andreának van kedve, akkor elmondja, hogy ő mit tud.

A nyomozó semmi olyasmit nem mondott vagy mutatott nekik, ami ne lett volna benne a hírekben, most pedig azzal, hogy benyomult a

személyes terébe, úgy szorongatta Andyt, hogy ne tűnjön úgy, mintha szorongatná. Andy tudta, hogy ez egy kihallgatási technika, mert üres idejében olvasott róla a kiképzési kézikönyvben.

Hozd kényelmetlen helyzetbe az alanyt, méghozzá úgy, hogy ne tudja, miért érzi kényelmetlenül magát.

Palazzolo pedig azért igyekezett kényelmetlen helyzetbe hozni Andyt, mert nem a vallomását akarta felvenni, hanem ki akarta hallgatni.

– Szerencsés, hogy ott volt az anyja, és megmentette. Egyesek hősnek neveznék őt – mondta a nyomozó.

Egyesek.

– Mit mondott az anyja Jonah-nak, mielőtt meghalt? – kérdezte Palazzolo.

Andy figyelte, ahogy egyre csökken köztük a távolság. Az öt centi két és félre apadt.

– Ms. Oliver?

Laura túl higgadt volt. Ez volt a baj. Végig túl higgadt és módszeres volt, különösen akkor, amikor fölemelte a jobb kezét, és Jonah jobb vállához támasztotta.

Az egyik kéz tol, a másik húz.

Nem féltette az életét.

Megfontolt volt.

– Ms. Oliver? – ismételte Palazzolo. – Mit mondott az anyja?

A nyomozónő kimondatlan kérdése betöltötte a köztük lévő, kellemetlenül kicsi teret: ha Laura tényleg olyan higgadt és módszeres volt, mint amilyennek látszott, akkor miért nem arra használta a jobb kezét, hogy elvegye Helsinger fegyverét?

– Andrea? – Palazzolo a térdére támasztotta a könyökét. Andy érezte

a kávészagot a leheletén. – Tudom, hogy ez most nagyon nehéz magának, de gyorsan végezhetnénk, ha elárulná, mit mondott az anyja, mielőtt Helsinger meghalt. – Egy pillanatnyi hallgatás után hozzátette: – A videón nem lehet hallani. A laborosok, gondolom, ki tudnák deríteni, de könnyebb lenne, ha egyszerűen megmondaná…

– Az apa – szólalt meg Gordon. – Imádkoznunk kell az apáért.

Palazzolo nem nézett a férfira, Andy azonban igen. Gordon nem volt különösebben imádkozós fajta.

– El se tudom képzelni… – mondta a férfi, majd elhallgatott egy pillanatra. – El se tudom képzelni, milyen érzés lehet, ha valaki elveszíti a családját csak így. – Az utolsó szavak kimondása közben csettintett az ujjaival, de egészen közel az arcához, mintha csak ki akarná zökkenteni magát a kábulatból, amelybe a videó hatására esett. – Annyira örülök, hogy édesanyád ott volt, és megvédett, Andrea. És saját magát is.

Andy bólintott. Ez egyszer néhány lépéssel az apja előtt járt.

– Nézzék. – Palazzolo végre hátradőlt a székén. – Tudom, azt gondolják, hogy nem a maguk oldalán állok, de itt most nincsenek oldalak. Jonah Helsinger rosszfiú volt. Volt egy terve. Embereket akart ölni, és meg is tette. És igaza van, Mr. Oliver. A felesége és a lánya lehetett volna a harmadik és a negyedik áldozata. De én rendőr vagyok, és az a dolgom, hogy kiderítsem, mi is történt valójában abban az étteremben. Csak az igazságot szeretném tudni.

– Palazzolo nyomozó. – Gordon végre megint önmagának tűnt. – Mindketten elég régóta élünk ezen a földön ahhoz, hogy tudjuk: az igazság gyakran értelmezés kérdése.

– Ez igaz, Mr. Oliver. Nagyon is igaz. – A nyomozó Andyre nézett. – Tudja, most döbbentem rá, hogy maga még egyetlen szót sem szólt –

mondta, majd szinte már testvéries gyengédséggel Andy térdére tette a kezét. – Semmi baj, kedvesem. Ne féljen. Nekem mindent elmondhat.

Andy a nő anyajegyére szegezte tekintetét, mert képtelen volt a szemébe nézni. Nem félt. Össze volt zavarodva.

Jonah Helsinger még mindig veszélyt jelentett, amikor Laura megölte? Mert jogosan megölhetsz valakit, ha az illető veszélyt jelent rád, de ha már nem jelent rád veszélyt, és úgy ölöd meg, akkor az nem számít önvédelemnek.

Akkor egyszerűen csak megölted.

Andy megpróbálta felidézni a történteket. Benne hagyhatta volna Laura a kést Jonah Helsinger nyakában, elvehette volna a fegyverét, és aztán… *aztán mi*?

Megérkezett volna a rendőrség. A diszpécserek mentőt hívtak volna, nem pedig halottkémet, mert bár egy kés állt volna ki a nyakából, Jonah Helsinger nem lett volna halott. Sem a torkából, sem pedig az orrából nem tört volna elő vér. Továbbra is képes lett volna mozgatni a karját és a lábát, ami azt jelentette volna, hogy a nyaki verőere valószínűleg épen maradt. Vagyis esélye volt a túlélésre, amíg Laura meg nem ölte.

És mi történt volna aztán?

A mentősök valószínűleg stabilizálták volna az állapotát, amíg oda nem érnek vele a kórházba, ahol a sebészek el tudták volna távolítani a nyakából a kést – de mindez nem történhetett meg, mert Laura a jobb vállához tette a jobb kezét, és véget vetett az életének.

– Ms. Oliver – mondta Palazzolo. – Meglehetősen aggasztónak találom a kommunikáció hiányát a maga részéről. Ha minden rendben van, akkor miért nem beszél velem?

Andy kényszerítette magát, hogy a szemébe nézzen. Muszáj lesz

beszélnie. Ideje megmondania, hogy Laurának nem volt más választása. *Az anyám önvédelemből cselekedett. Maga nem volt ott, de én igen, és kész vagyok megesküdni egy rakás bibliára bármilyen esküdtszék előtt, hogy az anyámnak nem volt más választása, mint hogy megölje Jonah Lee Helsingert.*

– Laura? – szólalt meg Gordon.

Andy megfordult. Végre sikerült kitörnie Palazzolo bűvköréből. Arra számított, hogy egy kórházi ágyon fekve látja majd viszont az anyját, Laura azonban kerekesszékben ült.

– Jól vagyok – mondta az asszony, de az arcát eltorzította a fájdalom. Fehér kórházi köpenyt viselt, a karja föl volt kötve, ujjait pedig egy levágott ujjú bicikliskesztyűhöz hasonló dolog tartotta mereven. – Átöltözök, és mehetünk.

Gordon már nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, Laura azonban közbevágott:

– Kérlek. Már megmondtam a doktornőnek, hogy hazamegyek. Előhoznád a kocsit, amíg megírja a zárójelentést? – Kissé ingerültnek tűnt, főleg amikor látta, hogy Gordon nem mozdul. – Gordon, hoznád a kocsit?

– Dr. Oliver – mondta Palazzolo. – A sebésze azt mondta, hogy egy éjszakát mindenképpen itt kell töltenie.

Laura nem kérdezte meg tőle, hogy kicsoda, és azt sem, hogy miért beszélt a sebészével.

– Gordon, haza akarok menni.

– Hölgyem – próbálkozott ismét a rendőrnő. – Lisa Palazzolo nyomozó vagyok a savannah-i…

– Nem akarok beszélni magával. – Laura fölnézett Gordonra. – Haza akarok menni.

– Hölgyem…

– Maga nagyothall? – kérdezte Laura. – Ez az úr ügyvéd, úgyhogy fel tudja világosítani a jogaimról, ha esetleg nem lenne velük tisztában.

Palazzolo összeráncolta a homlokát.

– Igen, ezen a körön már túl vagyunk, de szeretnék hivatalosan is tisztázni magával valamit: visszautasítja a válaszadást a kérdéseinkre?

– Egyelőre – szólt közbe Gordon, mert semmi sem állította volna biztosabban Laura mellé, mint az, hogy meg kell védenie egy idegennel szemben. – Az irodám majd felveszi önökkel a kapcsolatot, és akkor megbeszélhetünk egy időpontot.

– Őrizetbe vehetném perdöntő tanúként.

– Megtehetné – ismerte el Gordon. – De akkor orvosi utasításra itt maradna, és megint csak nem beszélhetne vele.

– Még az altatás hatása alatt állok – próbálkozott Laura. – Nem tudok…

– Ugye tudja, hogy ezzel csak tovább ront a helyzetén? – Palazzolo levetette a segítőkész, ugyanazon-az-oldalon-állunk álarcát. Látszott rajta, hogy ki van akadva. – Csak azok szoktak hallgatni, akiknek rejtegetnivalójuk van.

– Az irodám majd jelentkezik, amikor a volt nejem készen áll – mondta Gordon.

Palazzolo állkapcsa élesen kirajzolódott az arca mindkét oldalán, ahogy összeszorította a fogait. Kurtán biccentett, aztán olyan lendülettel indult meg a lift felé, hogy a dzsekije csak úgy lobogott utána.

– Itt kellene maradnod a kórházban – mondta Gordon Laurának. – Nem fog háborgatni. Ha kell, szerzek egy távoltartási vég…

– Hazamegyek – vágott közbe Laura. – Vagy előhozod a kocsit,

vagy hívok egy taxit.

Gordon segélykérő tekintettel nézett föl a kerekesszék mögött álló beteghordóra, aki vállat vont.

– Igazat mondott, tesó. Ha aláírja a papírokat, nem tarthatjuk itt.

Gordon letérdelt a szék elé.

– Drágám, szerintem…

– Andrea. – Laura olyan erősen szorította meg Andy kezét, hogy a lánynak még a csontjai is összenyomódtak. – Nem akarok itt maradni. Képtelen vagyok megint kórházban lenni. Nem bírok ki egy egész éjszakát. Megérted?

Andy bólintott, mert ezt legalább tényleg megértette. Laura majdnem egy évig hol kórházban volt, hol pedig nem a műtét nyomán fellépő komplikációk, két tüdőgyulladás és egy makacs *C. difficile* fertőzés miatt, amitől kezdett leállni a veséje.

– Apa, anya haza akar menni – mondta Andy.

Gordon mormogott valamit az orra alatt, aztán fölállt, és zsebre vágta a kezét. A kulcsai csörögni kezdtek.

– Biztos vagy benne? – kérdezte, aztán megrázta a fejét, Laura ugyanis nem szokott olyanokat mondani, amikben nem volt biztos. – Akkor öltözz át, és írd alá azokat a papírokat. Én odakint leszek.

Andy nézte, ahogy távolodik, és lelkifurdalása támadt, amiért az anyja oldalára állt az apjával szemben.

– Köszönöm. – Laura elengedte Andy kezét, majd a beteghordóhoz fordult. – Tudna nekem keríteni egy pólót vagy valamit, amit felvehetek?

A férfi bólintott, s már ott sem volt.

– Andrea – mondta halkan Laura. – Mondtál valamit annak a nyomozónak?

Andy megrázta a fejét.

– De hát beszéltél vele, mikor engem végigtoltak a folyosón.

– Én nem… – Andyt elgondolkodtatta az éles hangnem. – Kérdezgetett, de nem mondtam neki semmit. Egyáltalán meg se szólaltam – tette még hozzá.

– Oké. – Laura megpróbált helyzetet változtatni a kerekesszékben, de az arca rándulása arra engedett következtetni, hogy komoly fájdalmai vannak. – Visszatérve arra, amiről még az étteremben beszéltünk: azt akarom, hogy kiköltözz. Még ma este. El kell menned.

Tessék?

– Tudom, azt mondtam, nem adok határidőt, de mégis adok. Ez a határidő most van. – Laura megint megpróbált fészkelődni. – Felnőtt vagy, Andrea. Ideje, hogy úgy is viselkedj. Azt akarom, hogy keress magadnak egy lakást, és költözz el tőlem. Még ma.

Andy érezte, hogy összeszorul a gyomra.

– Apád is egyetért velem – folytatta Laura, mintha ez perdöntő érv lett volna. – Azt akarom, hogy eltűnj a lakásból. És a garázsból is. Csak menj el, jó? Ma este már nem alhatsz ott.

– Anya…

Laura élesen beszívta a levegőt, amint ismét megpróbált kényelmes pozíciót találni.

– Andrea, kérlek, ne vitatkozz velem. Ma este egyedül akarok lenni. És holnap is, és… egyszerűen muszáj elköltöznöd. Harmincegy évig gondoskodtam rólad, kiérdemeltem, hogy egyedül maradhassak.

– De… – Andy maga sem tudta, mi is az a *de*.

De emberek haltak meg.

De te is meghalhattál volna.

De megöltél valakit, pedig nem lett volna muszáj.

Nem igaz?

– Már eldöntöttem. Most pedig menj le, és figyelj oda, hogy apád a megfelelő kijáratnál várjon minket.

Gordon nem most vitte őket először haza a kórházból.

– Anya…

– Andrea! Egyszer az életben nem tennéd azt, amit mondok?

Andy legszívesebben befogta volna a fülét. Még soha nem érzékelt ilyen fokú hidegséget az anyjától. Mintha egy jeges szakadék tátongott volna kettőjük között.

Laura megfeszítette az állkapcsát.

– Menj.

Andy sarkon fordult, és otthagyta. Patakokban folytak a könnyek az arcán. Ezen a napon Laura már másodszor szólt hozzá ilyen éles hangon, s ő mindkét alkalommal engedelmeskedett.

Gordon nem volt sehol, Palazzolo nyomozó azonban a lift előtt várakozott. Már szóra nyitotta a száját, de Andy kikerülte, és elindult lefelé a lépcsőn. Megbotlott az egyik lépcsőfokban. Kábult volt. Szédelgett. Záporoztak a könnyek a szeméből.

Kiköltözni? Ma este?

Mármint most? Mármint örökre?

Ajkába harapott, hogy visszafojtsa a sírást. Uralkodnia kell magán, legalább addig, amíg meg nem beszéli ezt a dolgot az apjával. Gordon majd rendbe hoz mindent. Neki biztosan lesz majd egy terve. És biztosan meg tudja majd magyarázni, hogy mi történt az ő kedves és gondoskodó anyjával.

Sietősebbre fogta, szinte már repült lefelé a lépcsőn. A mellkasára nehezedő súly mintha picit könnyebbé vált volna. Nyilván van valami oka, hogy Laura így viselkedett. Stressz. Altatás. Gyász. Félelem.

Fájdalom. Ezek bármelyike egymaga ki tudja hozni az emberből a legrosszabbat, hát akkor mire képesek mind egyszerre?

Csak erről lehet szó.

Laurának időre van szüksége.

Andy érezte, hogy a légzése kezd egyenletesebbé válni, a következő fordulónál azonban izzadt keze megcsúszott a korláton, egyik lába lecsúszott a lépcsőfokról, a másik kifutott alóla, s a következő pillanatban a fenekén ülve találta magát.

A francba.

Tenyerébe temette az arcát, aztán érezte, hogy valami lecsorog a kézfején, ami túl sűrű ahhoz, hogy verejték legyen.

A francba!

Vérzett az ökle. A szájába vette. Érezte, hogy remeg a keze. Az agya mintha dervistáncot járt volna a fejében. A szíve nagyon fura ütemben vert.

Valahol fentebb kinyílt egy ajtó, aztán becsukódott, aztán lábdobogást lehetett hallani.

Megnézte a bokáját: csodával határos módon nem lett baja. A térde remegett kicsit, de semmije sem ficamodott ki vagy törött el. Fölállt, s már éppen indult volna lefelé, amikor érezte, hogy rátör a hányinger.

A lábdobogás egyre közelebbről hallatszott.

Nyilvános helyen hányni már önmagában is épp eléggé kínos, az egyetlen, ami még kínosabbá teszi, az az, hogyha közönség előtt történik. Mindenképpen találnia kellett egy mosdót. A következő fordulónál kinyitotta az ajtót, végigrohant a folyosón, és berontott a legközelebbi mosdóba.

Futnia kellett, hogy időben odaérjen, de mikor ott guggolt a vécécsésze előtt, nem jött fel más, csak epe.

Amennyit csak tudott, felöklendezett belőle, aztán lehúzta a vécét, ráült a lecsukott fedélre, és megtörölte száját a kézfejével. Verejték csorgott le a nyakán, és úgy lihegett, mintha lefutotta volna a maratont.

– Andrea?

A francba.

Úgy húzta maga alá a lábát, mintha ezzel láthatatlanná válhatott volna.

– Andrea? – Palazzolo vaskos rendőrségi cipője végigtrappolt a járólapon. A nő pontosan Andy fülkéje előtt állt meg.

Andy az ajtóra meredt. Csöpögött a csap. Hat csöppenést számolt meg, mielőtt…

– Andrea, tudom, hogy odabent van.

Andy a szemét forgatta, hogy milyen ostoba helyzetbe került.

– Úgy vettem észre, hogy nem nagyon szeret beszélni – mondta Palazzolo. – De esetleg végighallgatna?

Andy várt.

– Lehet, hogy az édesanyja nagy bajban van. – A nő egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette: – De nem biztos.

Andy szíve nagyot dobbant erre a lehetőségre.

– Megértem, amit tett. A lányát védte. Nekem is van gyerekem. Bármit megtennék a kissrácért. Ő az én kicsikém.

Andy az ajkába harapott.

– Segíthetek magának. Mindkettőjüknek segíthetek, hogy kimásszanak ebből.

Andy ismét csak várt.

– Itt hagyom a pulton a névjegyemet.

Andy továbbra is várt.

– Bármikor felhívhat, éjjel-nappal, és akkor együtt kitalálhatjuk, mit

mondjon, hogy megoldódjon a probléma. – A nő elhallgatott egy pillanatra. – A segítségemet ajánlom fel az anyjának, Andrea. Csak segíteni szeretnék.

Andy megint a szemét forgatta. Rég megtanulta, hogy a hosszas hallgatásból egyesek arra következtetnek, hogy lassú a felfogása, vagy hogy egyenesen hülye.

– De ha tényleg segíteni akar az édesanyjának – próbálkozott tovább Palazzolo –, akkor előbb el kell mondania nekem az igazat arról, hogy mit történt.

Andy kis híján felnevetett.

– És akkor onnan már el tudunk indulni. Rendben? – Újabb jelentőségteljes szünet. – Rendben?

Hát persze.

– A kártyám itt van a pulton. Éjjel-nappal hívhat.

Andy a csap csöpögését hallgatta.

Egy csepp… két csepp… három… négy… öt… hat…

– Esetleg csinálna valamit, mondjuk lehúzná a vécét, hogy jelezze, hogy hallotta, mit mondtam?

Andy felmutatta a középső ujját az ajtó belső felének.

– Hát jó – mondta Palazzolo. – Akkor feltételezem, hogy hallotta. Azért inkább előbb hívjon, mint utóbb, oké? Nem szeretnénk berángatni az édesanyját az őrsre, hogy hivatalos kihallgatást kezdeményezzünk, meg ilyesmik, főleg mivel megsérült, ugye?

Andy agyába bevillant a kép, ahogy fölpattan a vécéről, kirúgja az ajtót, és ráordít a nőre, hogy csessze meg.

Aztán rájött, hogy az ajtó befelé nyílik, szóval semmiképpen nem tudná kirúgni, úgyhogy továbbra is csak ült a vécén, feje a térde között, és várta, hogy a nyomozó elmenjen.

3

Andy olyan sokáig várakozott, hogy a térde hangosan megroppant, amikor végre feltápászkodott. Kinyitotta a fülke ajtaját, odalépett a mosdókagylóhoz, aztán a nyomozó csillogó arany jelvényes névjegyére ügyet sem vetve megmosta az arcát hideg vízzel. A csuklója megint vérezni kezdett, úgyhogy rászorított egy papírtörlőt, majd kinyitotta a mosdó ajtaját, és óvatosan kipillantott a folyosóra.

Palazzolo nyomozónak már híre-hamva sem volt. Andy elindult, de aztán visszafordult, és mégiscsak eltette a névjegyet. Oda fogja adni az apjának, és el fogja mesélni neki, mi történt. A zsaruknak nem szabadna erősködniük, ha az embernek ügyvédje van, ezt mindenki tudja, aki nézi az *Esküdt ellenségek*et.

A lift előtt kisebb tömeg várakozott. Palazzolo nyomozó nem volt itt, Andy mégis a lépcsőt választotta. Ezúttal óvatosabban haladt. A vérzés elállt, úgyhogy bedobta a papírtörlőt a lépcsőház bejárata előtt lévő kukába. A kórház fő várótermében vegyszer- és hányásszag terjengett. Remélte, hogy a hányásszagot nem magán érzi. Lenézett, hogy ellenőrizze az ingét.

– Uramisten – mormolta valaki. – Édes istenem.

A tévé.

Andyt szinte mellbe vágta a felismerés.

A váróteremben levők, legalább húsz ember, az étteremben készült felvételt nézték a CNN csatornán.

– Atyavilág – mondta valaki más.

A tévében Laura éppen a golyók számát mutatta az ujjaival.

Helsinger vele szemben állt. Cowboykalap. Bőrmellény. Előrántott

pisztoly.

A képernyő alján futó felirat figyelmeztette a nézőket, hogy a nyugalom megzavarására alkalmas képsorokat fognak látni.

– Mit csinál? – kérdezte egy nő.

Helsinger kivette a kését a tokjából.

– Mi a…

– Ó, bakker!

A nézők néma csendben nézték a folytatást, aztán néhányan felszisszentek, valaki pedig felsikoltott, mintha legalábbis moziban lettek volna, nem pedig egy kórház várótermében.

Andy ugyanúgy nem tudta levenni a szemét a képernyőről, mint a többiek, és minél hosszabb ideje nézte, annál inkább képes volt kívülről látni önmagát. Ki az a nő a tévében? Mivé változott át Laura, miközben ő a törött kirakatablak előtt kushadt?

– Mint valami nindzsa nagyi – viccelődött valaki.

– Mami, a Rambo.

Az emberek kelletlenül nevetgéltek.

Andy nem bírta hallgatni őket. Képtelen volt tovább itt maradni, ebben a helyiségben, ebben a kórházban, ebben az érzelmi zűrzavarban, amelyben az anyjához fűződő kötelék elszakadt.

Sarkon fordult, és egyenesen beleütközött a közvetlen mögötte álló férfiba.

– Bocsánat. – A férfi az Alabama feliratú baseballsapkájához érintette az ujját.

Andynek semmi kedve nem volt az udvariaskodáshoz. Ellépett balra, a férfi azonban ugyanekkor jobbra lépett. Aztán jobbra lépett, a férfi pedig balra.

A férfi felnevetett.

Andy rámeredt.

– Elnézést. – Alabama levette a sapkáját, majd széles karlendítéssel utat adott a lánynak.

Andy olyan gyorsan ment, hogy az ajtónak nem volt elég ideje teljesen kinyílni, Andy beverte a kezét a keretbe.

– Rossz napja van? – Alabama kiment utána. Tisztes távolságra állt meg, de a lány még ezt is túl közelinek érezte. – Minden rendben?

Andy ismét rámeredt a fickóra. Hát nem látta a tévében, hogy mi történt? Hát nem jött rá, hogy ő az a haszontalan lány, akinek az anyja szembenézett egy hidegvérű gyilkossal?

Aztán maga is gyilkossá vált?

– Valami baj van, biztos asszony? – Alabama továbbra is mosolygott.

Andy lenézett rendőri egyenruhára hajazó öltözetére. Az ostoba, ezüstszínű jelvényre, amely úgy volt rávarrva a ruhára, mint egy cserkészjelvény – de még annál is kisebb jelentőségű volt, hiszen a cserkészeknek legalább meg kell dolgozniuk egy-egy ilyen jelvényért. Andy mindössze annyit tett, hogy fölvette a telefont, és elmagyarázta a rémült embereknek, hogyan végezzék helyesen az újraélesztést, vagy hogyan állítsák le a kocsijuk motorját egy baleset után.

Jonah Lee Helsinger is rendőrnek nézte.

Azt hitte, hogy majd szépen meg fogja ölni. Meggyilkolja. Hidegvérrel.

Andy lenézett a kezére, amely nem akarta abbahagyni a remegést. Érezte, hogy újra sírva fakad. Miért bőg már megint?

– Tessék. – Alabama odanyújtott neki egy zsebkendőt.

Andy az összehajtogatott, fehér anyagdarabra nézett. Eddig azt hitte, Gordon az utolsó férfi a földön, aki vászon zsebkendőt hord magánál.

– Csak segíteni akarok egy bajba jutott hölgynek – mondta a férfi mosolyogva.

Andy nem vette el a zsebkendőt, viszont most először alaposabban is megnézte magának Alabamát. A magas, kisportolt férfi közel járhatott a negyvenhez. Farmert és sportcipőt viselt nyaknál kigombolt fehér inggel, amelynek ujjai gondosan fel voltak hajtva. Úgy nézett ki, mintha reggel elfelejtett volna megborotválkozni, de az is lehet, hogy ilyen volt az imidzse.

Andynek hirtelen rémisztő gondolata támadt, azonnal ki is bukott belőle.

– Maga újságíró?

A férfi felnevetett, majd megrázta a fejét.

– Nem, én becsületes munkával keresem a kenyeremet.

– Akkor zsaru? – próbálkozott tovább Andy. – Nyomozó? – Majd mikor a férfi nem válaszolt azonnal, azt mondta: – Kérem, hagyjon békén.

– Ne legyen már ilyen sündisznó, én csak beszélgetni próbáltam – felelte a férfi, megadóan felemelve a kezét.

Andy nem akart beszélgetni. Végignézett a felhajtón Gordon fehér BMW-je után kutatva.

Hol van már az apja?

Elővette a mobilját, amelynek kijelzője tele volt nem fogadott hívásokról és üzenetekről szóló értesítésekkel. *Mindy Logan. Sarah Ives. Alice Blaedel. Danny Kwon*. Az utóbbi néhány órában az összes együttesbeli, kórusbeli és dráma szakkörös volt iskolatársnak, akivel annak idején barátkozott, eszébe jutott a száma.

A jelzéseket figyelmen kívül hagyva kikereste az apja számát, és küldött neki egy üzenetet *Siess* szöveggel.

Alabama a jelek szerint végre rádöbbent, hogy Andy nem vevő a csevegésre, visszadugta zsebkendőjét a zsebébe, aztán leült az egyik padra, elővette a telefonját, és pötyögni kezdett.

Andy maga mögé pillantott, és azon gondolkodott, hogy vajon mi tart ilyen sokáig Laurának. Aztán Gordont keresve körülnézett az elülső parkolóban. Az apja valószínűleg a parkolóházban állt meg, akkor viszont legalább húsz percébe fog kerülni, hogy ideérjen, a parkolócédulák átvételéért felelős nő ugyanis mindenkivel szóba elegyedett.

Andy nem tehetett mást, leült három padra Alabamától. Úgy érezte, minden izma pattanásig feszül. Lüktetett a feje. A gyomra émelygett. Megnézte, válaszolt-e Gordon az üzenetére, bár tudta, hogy vezetés közben úgyse nézegeti a telefonját, mert veszélyes.

Ebben a pillanatban kinyílt a tolóajtó. Andy először megkönnyebbülést, aztán felindultságot érzett, amikor meglátta az anyját. A beteghordó kitolta a kerekesszéket, és megállt vele a járdaszegély mellett. Laura vattacukor-rózsaszín, Belle Isle Medical Center feliratú pólót viselt, amely túl nagy volt karcsú alakjára, és láthatóan fájdalmak gyötörték. Arca pergamenszínű volt, sértetlen kezével görcsösen szorította a kerekesszék karfáját.

– Nem adtak fájdalomcsillapítót? – kérdezte Andy.

Mivel Laura nem szólt semmit, a beteghordó válaszolt:

– Amit a műtétnél kapott, annak már kezd elmúlni a hatása. A doki felajánlotta, hogy felír valamit, de az édesanyja hallani sem akar róla.

– Anya… – Andy nem tudta, mit mondjon. Laura még csak rá se nézett. – Anya.

– Jól vagyok – makacskodott Laura összeszorított foggal. – Nincs egy cigarettája? – kérdezte a beteghordótól.

– Te nem is dohányzol – mondta Andy, miközben az anyja kivett egy szál Marlborót a dobozból, melyet a beteghordó az inge zsebéből vett elő.

A férfi tüzet adott.

Andy odébb lépett a füst miatt, de Laura ezt mintha észre sem vette volna. Nagyot szippantott a cigarettából, aztán felköhögött néhány füstpamacsot. Furcsán fogta a cigit: a hüvelyk- és a mutatóujja között, mint egy füves.

– Jól vagyok – suttogta rekedt hangon. – Csak egy kis térre van szükségem.

Andy szaván fogta, és még távolabb lépett tőle, aztán a parkolóház felé pillantott, és magában siettette Gordont. Aztán újra elsírta magát, ezúttal egész csöndesen. Fogalma sem volt, mit tegyen. Érthetetlen volt ez az egész.

– Apád házában vannak dobozok – mondta Laura.

– Mi rosszat tettem? – kérdezte Andy remegő ajkakkal. Muszáj volt választ kapnia a kérdéseire.

– Semmi rosszat nem tettél. – Laura tovább szívta a cigarettáját. – Csak le kell szoknom arról, hogy babusgassalak. Meg kell tanulnod megállni a saját lábadon.

– Úgy, hogy apához költözök? – Kell hogy legyen valami értelme a dolognak. Laura nem szokott értelmetlenségeket csinálni. – Anya, kérlek…

Laura beleszívott még egy utolsót a cigibe, aztán odaadta a beteghordónak, hogy nyomja el.

– Csomagold össze, amire ma éjszaka szükséged lesz – mondta a lányának. – Apád nem fogja megengedni, hogy örökre nála maradj. Összeállítasz egy költségvetést, hogy kiderüljön, mit engedhetsz meg

magadnak. Elköltözhetsz Atlantába, vagy akár vissza New Yorkba – folytatta, majd fölnézett Andyre. – El kell menned, Andrea. Most egyedül akarok lenni. Kiérdemeltem a jogot, hogy egyedül legyek.

– De én nem… – Andy szájában összegabalyodtak a szavak. – Én soha…

– Hagyd abba – mondta Laura olyan hangon, ahogy még sosem beszélt a lányával. Mintha utálná. – Csak hagyd abba.

Miért?

– Hála az égnek – mormolta Laura, amikor Gordon BMW-je megállt a kerekesszékes rámpa mellett.

– Segítsen kiszállni. – Laura kinyújtotta a kezét a beteghordó felé, ám ekkor hirtelen mellette termett az Alabama feliratú sapkát viselő férfi.

– Állok szolgálatára – mondta.

Ha Andy nem figyelte volna árgus szemmel az anyját, észre sem vette volna, milyen kifejezés suhan át az arcán. Pánik? Félelem? Undor?

– Jöjjön, álljon fel.

– Köszönöm. – Laura hagyta, hogy a férfi fölsegítse.

Gordon közben megkerülte a kocsit, és kinyitotta az ajtót.

– Innen átveszem – mondta Alabamának.

– Hagyja csak, uram. – Alabama nem engedte el Laurát, hanem gyengéd mozdulatokkal besegítette a kocsiba. – Vigyázzon magára.

– Köszönjük – mondta Gordon.

– Szívesen. – Alabama kezet nyújtott Gordonnak. – Sajnálom, hogy a felesége és a lánya ilyen helyzetbe került.

– Öö… igen. – Gordon túl udvarias volt ahhoz, hogy kijavítsa a családi állapotát illetően, ahhoz meg pláne, hogy ne fogjon vele kezet.

– Köszönjük.

Alabama a sapkájához érintette az ujját, miközben Andy beszállt a hátsó ülésre, s mielőtt még a lány becsaphatta volna az ajtót, ő csapta be.

Gordon beült a kormány mögé, aztán undorodva szagolt bele a levegőbe.

– Te dohányoztál?

– Csak induljunk már el.

Gordon várta, hogy Laura ránézzen, ő azonban nem nézett rá. A férfi sebességbe tette a kocsit, elkanyarodott a rámpától, elhaladt a parkolóház bejárata előtt, aztán félreállt. Odafordult a feleségéhez, kinyitotta a száját, de egy hang se jött ki rajta.

– Nem – mondta az asszony. – Nem itt. Nem most.

Gordon lassan megrázta a fejét.

– Andynek nem kell hallania – mondta Laura.

Gordont azonban a jelek szerint nem érdekelte, hogy Andy mit hall, és mit nem.

– A kölyök apja Bobby Helsinger volt. Tudtad ezt?

Laura összeszorította a száját. Andy látta rajta, hogy tudta.

– Ő volt Bibb megye seriffje, mielőtt egy bankrabló szétlőtte a fejét egy puskával – folytatta Gordon. – Ez hat hónappal ezelőtt volt, körülbelül akkor, amikor a nyomozók szerint Jonah fegyverkezni kezdett.

A mellény és a fegyveröv.

Palazzolo említette, hogy Jonah hat hónappal ezelőtt vette őket az Amazonon.

– Rákerestem a nekrológra a telefonomon – mondta Gordon. – Jonahnak három nagybácsija is rendőr, két unokatestvére pedig katona.

Az anyja a beauforti kerületi ügyész irodájában dolgozott, amíg magánpraxist nem nyitott. Gyakorlatilag a karhatalom krémjével van dolgunk. – Elhallgatott egy pillanatra, hogy Laura válaszolhasson. – Hallottad, amit mondtam? Felfogtad, hogy miről beszélek?

Laura élesen beszívta a levegőt, mielőtt megszólalt.

– A családi körülményei nem teszik semmissé a tényt, hogy megölt két embert.

– Nem egyszerűen csak megölte őket. Megtervezte az egészet. Pontosan tudta, mit csinál. Voltak térképei, és… – Gordon megrázta a fejét, mintha nem tudná elhinni, hogy az asszony ilyen ostoba. – Szerinted a család el fogja hinni, hogy a pici fiuk egy szadista gyilkos volt? Vagy inkább azt fogja mondani, hogy valamilyen mentális problémája volt a hős apja meggyilkolása miatt, és ezt az egészet csak segélykiáltásnak szánta?

– Azt mondanak, amit akarnak.

– Látod, ez az első értelmes dolog, amit mondtál – csattant fel Gordon. – Helsingerék *pontosan* azt fognak mondani, amit akarnak: hogy igen, az a szegény, összetört szívű gyerek, akinek megölték az apját, azt megérdemelte volna, hogy börtönbe kerüljön azért, amit tett, de azt nem, hogy aljas módon meggyilkolják.

– Ez nem…

– Téged keményebben fognak megítélni, mint őt, Laura. Szívességet tettél annak a kölyöknek. Ez az egész most már nem arról fog szólni, hogy ő mit tett, hanem arról, hogy *te* mit tettél.

Laura hallgatott.

Andy elfelejtett levegőt venni.

– Tudtad, hogy létezik egy videofelvétel? – kérdezte Gordon.

Laura nem felelt, de látnia kellett a tévét, amikor a beteghordó áttolta

a várótermen.

– Az a nyomozónő megmutatta… – Gordonnak szünetet kellett tartania, hogy nyelhessen egyet. – Az arckifejezésed, amikor megölted, Laura. Az a higgadtság. Az a természetesség. Szerinted hogy fog ez kinézni egy mentálisan sérült, apátlan kamasz fiú ellenében?

Laura elfordította a fejét, és kinézett az ablakon.

– Tudod, hogy mit kérdezgetett az a nyomozónő, újra meg újra?

– A zsernyákok mást se tudnak, mint kérdezősködni.

– Hagyd abba a flegmáskodást, Laura. Mit mondtál, mielőtt megölted? – Gordon várt egy pillanatig, de nem kapott választ. – Mit mondtál Helsingernek?

Laura továbbra is kifelé bámult az ablakon.

– Akármit is mondtál, annak súlya van az indoklásban. Ezen múlik, hogy talán, esetleg jogos emberölésről lehessen beszélni, vagy halálbüntetésről.

Andy úgy érezte, megállt a szíve.

– Laura? – Gordon rácsapott a kormánykerékre. – A francba is, válaszolj! Válaszolj, vagy…

– Nem vagyok bolond, Gordon. – Laura hangja olyan fagyos volt, hogy szinte mart. – Szerinted miért nem beszéltem a rendőrökkel? És miért mondtam Andreának, hogy tartsa a száját?

– Azt akarod, hogy a lányunk hazudjon egy rendőrnyomozónak? Hogy hamisan tanúskodjon a bíróságon?

– Azt akarom, hogy azt tegye, amit mindig is tenni szokott: hallgasson. – Laura halkan beszélt, de a haragja olyan kézzelfoghatónak tűnt, hogy Andy úgy érezte, a levegő is beleremeg.

Miért nem mondja az anyja, hogy Gordon téved? Miért nem mondja, hogy nem volt más választása? Hogy csak Andyt védte? Hogy

önvédelem volt? Hogy teljesen elborzadt attól, amit tett? Hogy bepánikolt, hogy csak ösztönösen reagált, hogy megrémült, és hogy sajnálja – nagyon sajnálja –, hogy megölte azt a problémákkal küzdő gyereket?

Andy becsúsztatta a kezét a zsebébe. A nyomozónő névjegye még mindig nedves volt a mosdó pultjától.

Palazzolo még egyszer megpróbált beszélni velem. Azt akarta, hogy ellened valljak. Adott egy névjegyet.

– Laura, ez most halálosan komoly – mondta Gordon.

Az asszony erőltetetten felnevetett.

– Érdekes szóhasználat.

– A zsaruk megvédik az övéiket. Nem tudtad? Minden körülmények között összetartanak. Az a duma a testvériségről nem csak városi legenda, amiről a tévében hallani. – Gordon olyan dühös volt, hogy elcsuklott a hangja. – Annak a kölyöknek már a vezetékneve is elég ahhoz, hogy ez az egész átváltozzon keresztes hadjárattá.

Laura beszívta, majd lassan kifújta a levegőt.

– Én csak… szükségem van egy kis egyedüllétre, Gordon. Rendben? Szükségem van egy kis időre, hogy átgondoljam a történteket.

– Inkább egy bűnügyi jogászra van szükséged.

– Te ne dirigálj nekem! – Laura olyan mérges volt, hogy valósággal rikácsolt, aztán a szemére szorította a tenyerét. – Működött valaha ez a hepciáskodás? Működött? – kérdezte, de nem várt választ. Gordon felé fordult, és ráordított. – Pontosan ezért hagytalak el! Meg kellett szabadulnom tőled, ki kellett tegyelek az életemből, mert fogalmad sincs, hogy ki vagyok. Nem is volt, és soha nem is lesz.

A szavak arculcsapásként érték Gordont.

– Jézusom. – Laura megragadta az ajtófogantyút, és megpróbálta

áthelyezni a súlypontját a sebesült lábáról. – Elindítanád már ezt a rohadt kocsit?

Andy arra számított, hogy az apja közli Laurával, nyugodtan haza is sétálhat, Gordon azonban ehelyett előrefordult, sebességbe tette a kocsit, hátranézett a válla fölött, aztán rálépett a gázra.

A kocsi megindult a főút felé.

Andy maga sem tudta, miért, de megfordult, és kinézett a hátsó ablakon.

Alabama még mindig a bejárat előtt állt, s még egyszer, utoljára a sapkájához érintette az ujját.

Az anyja arckifejezése… Pánik? Félelem? Undor?

Valami baj van, biztos asszony?

Alabama földbe gyökerezett lábbal nézte, ahogy Gordon kifordul a kórház parkolójából. Miközben végighajtottak az utcán, még mindig ott állt, és figyelte őket.

Andy addig nézte őt, amíg már csak apró pöttynek látszott a távolban.

Sajnálom, hogy a felesége és a lánya ilyen helyzetbe került.

Honnan tudta, hogy Gordon az apja?

Andy addig állt a zuhany alatt, míg el nem fogyott a meleg víz. A gondolatok úgy cirkáltak a fejében, mint egy csapat megkergült szúnyog. Nem tudta úgy lehunyni a szemét, hogy be ne villant volna az emlékezetébe egy-egy random részlet az étteremből, a videóból, a rendőrségi kihallgatásból, a kocsiból.

Sehogy sem akart összeállni a kép. Az anyja egy ötvenöt éves beszédterapeuta, aki bridzsezik, és az ég szerelmére, nem öl embereket, se nem dohányzik, se nem szidja a rendőröket.

Andy nem nézett a tükörképére, miközben a haját szárította. Úgy

érezte, olyan a bőre, mint a csiszolópapír. A fejbőrébe apró üvegszilánkok fúródtak. Felrepedt ajka vérezni kezdett. Az idegei még mindig pattanásig feszültek. Ő legalábbis az idegeire gyanakodott. De az is lehet, hogy csak az alváshiány miatt volt ilyen ideges, vagy az adrenalinhiány miatt, vagy a kétségbeesés miatt, amely minden alkalommal eltöltötte, amikor eszébe jutott, mik voltak Laura utolsó hozzá intézett szavai, mielőtt bement a házba.

Nem fogom meggondolni magam. Ma este el kell menned.

Andy úgy érezte, egy hajszál választja el attól, hogy megszakadjon a szíve.

Áttúrta a tiszta ruhákból álló kupacot, amelyben talált magának egy futósortot és egy tengerészkék munkásinget. Gyorsan felöltözött, majd miközben begombolta az inget, az ablakhoz lépett. A garázs egy különálló épületben volt, a fölötte lévő kis lakás pedig neki szolgált menedékül. Szürke falak. Szürke szőnyeg. Redőnyök. A tetőteret mindössze két aprócska manzárdablak tette lakhatóvá.

A keskeny kis ablak előtt állt, és lenézett az anyja házára. Nem hallotta szülei veszekedését, mégis pontosan tudta, mi történik. Mint mikor az ember érzi, hogy ételmérgezést kapott. A gyomrát egészen összeszorította az a kellemetlen érzés, hogy valami nincs rendben.

Halálbüntetés.

Hol tanulta az anyja, hogy így is meg lehet fogni egy kést? Nem volt katona, és Andy tudomása szerint önvédelmi órákat se vett soha.

Az utóbbi három évben Laura azzal töltötte napjait, hogy vagy a rák, vagy a rákkezelés borzalmas mellékhatásai ellen küzdött. Nem nagyon volt ideje arra, hogy közelharcedzésekre járjon. Andyt már az is meglepte, hogy ilyen gyorsan föl tudta emelni a karját, hiszen máskor még a jobbik kezével is nehezére esett felemelni egy bevásárlószatyrot.

A mellrák bevette magát a mellkasa falába, ezért az orvosoknak a mellizom egy részét is el kellett távolítaniuk.

Adrenalin.

Talán ez a válasz. Mindenféle történetek keringenek anyákról, akik autókat emeltek meg, vagy más extrém tettet hajtottak végre, hogy kiszabadítsák bajba jutott gyereküket. Persze az ilyesmi nem túl gyakori, de azért előfordul.

Ez sem adott azonban magyarázatot Laura arckifejezésére, amely egészen üres volt, már-már professzionális. Nem látszott rajta sem pánik, sem félelem. Mintha csak az egyik páciense aktáját tanulmányozta volna az íróasztalánál.

Andy megborzongott.

A távolban megdörrent az ég. Még legalább egy óra volt hátra naplementéig, de a felhők sötétek voltak, esőt ígértek. Andy hallotta a partot verdeső hullámok hangját és a sirályok éhes rikoltozását. Lenézett az anyja rendezett kis házára, amelyben szinte minden lámpa égett. Gordon fel-alá járkált a konyhaablak előtt, Laura az asztalnál ült. Andy csak a karját látta, azt, amelyik nem volt fölkötve. Néha dobolt az ujjával a tányéralátéten, de ezt leszámítva nem mozdult.

Andy látta, hogy Gordon a levegőbe emeli a karjait, és elindul a konyhaajtó felé.

Visszahúzódott az árnyékba, majd amikor hallotta, hogy becsapódik az ajtó, óvatosan ismét kipillantott.

Gordon lesétált a lépcsőn, mire fölkapcsolódtak a mozgásérzékelős lámpák. A kezével szemellenzőt formálva fölnézett rájuk, aztán ahelyett, hogy Andy lakása felé indult volna, leült a legalsó lépcsőfokra, és a tenyerébe temette az arcát.

Andy először azt gondolta, sír, de aztán arra a következtetésre jutott,

hogy valószínűleg csak össze akarja szedni magát, hogy ő ne aggódjon még jobban, amikor meglátja.

Andy egyetlenegyszer látta sírni az apját, mégpedig a válásuk kezdetén. Nem engedte el magát, nem kezdett el zokogni, vagy ilyesmi. Sokkal rosszabb volt a helyzet. Az arcán úgy csurogtak le egymás után a könnyek, mint vízcseppek az üvegen, folyamatosan szipogott, és a kézfejével törölgette őket. Reggel még abban a tudatban ment munkába, hogy tizennégy éve tartó házassága szilárd alapokon nyugszik, erre még ebéd előtt megkapta a válási papírokat.

– Nem értem – mondta akkor Andynek két szipogás között. – Egyszerűen nem értem.

Andy nem emlékezett az igazi apjára, és úgy érezte, már ezzel a kifejezéssel is, hogy *igazi apa*, elárulja Gordont. A *spermadonor* szó meg túlságosan is feministán hangzott. Nem mintha Andy nem lett volna feminista, de olyan feminista nem akart lenni, akit a férfiak utálnak.

A *szülőapja* – amely szó furcsán hangzott ugyan, de legalább volt értelme, hiszen az adoptált gyerekek is mindig szülőanyának nevezik a vér szerinti anyjukat – egy szemész volt, akivel Laura egy Sandals nyaralóhelyen találkozott. Ez persze furcsa volt, mert az anyja utált utazni. Andy úgy emlékezett, hogy a Bahamákon történt a dolog, de már olyan régen hallotta utoljára a történetet, hogy a részletek ködbe vesztek.

A következő dolgokat tudta: A vér szerinti szülei sosem voltak házasok. Ő együttlétük első évében született. Tizennyolc hónapos volt, amikor vér szerinti apja, Jerry Randall meghalt autóbalesetben, Chicagóból hazafelé menet.

Laura szülei már Andy születése előtt meghaltak, apai ágon azonban

még éltek a nagyszülei: Laverne és Phil Randall. Volt is valahol egy régi fotója, amelyen alig kétéves korában a térdükön lovagol. Mögöttük, a lambériás falon egy tengerpartot ábrázoló festmény. A kanapé, amelyen ültek, kopottnak tűnt. Nagyszülei kedves embereknek látszottak, és bizonyos tekintetben talán azok is voltak, de teljesen kizárták az életükből Laurát és Andyt, amikor Gordon bekerült a képbe.

Gordon – pont ő. A Phi Beta Sigma testvériség tagja, aki a Georgetownon végzett jogon, közben pedig önkénteseként dolgozott a Habitat for Humanitynél. A férfi, aki golfozott, aki imádta a klasszikus zenét, aki a helyi borkóstoló társaság elnöke volt, és aki a jog legunalmasabb ágát választotta magának: segített eldönteni a gazdagoknak, hogy mi legyen a pénzükkel a haláluk után.

A vér szerinti nagyszülei azzal, hogy kizárólag a bőrszíne miatt nem fogadták el a legrendkívülibb, legkonzervatívabb fekete férfit, akit valaha is a hátán hordott a föld, azt érték el, hogy Andy örült, amiért nem tartották vele a kapcsolatot.

Ebben a pillanatban kinyílt a konyhaajtó. Andy nézte, ahogy Gordon föláll, és ezzel megint felkapcsolja a lámpákat. Laura adott neki egy tányér ételt. Gordon mondott valamit, amit Andy nem hallott, mire Laura válaszul becsapta az ajtót.

Andy a konyhaablakon át látta, hogy anyja visszamegy az asztalhoz, és közben mindenbe belekapaszkodik – a pultba, az ajtógombba, a széktámlába –, csak hogy enyhítse a lábára nehezedő nyomást.

Ő segíthetne neki. Odalent lehetne vele, főzhetne neki teát, vagy segíthetne lemosni magáról a kórházszagot, ahogy már annyiszor megtette.

Kiérdemeltem a jogot, hogy egyedül legyek.

Ebben a pillanatban az ágya mellett álló tévé hívta fel magára Andy figyelmét. Kicsi készülék volt, korábban az anyja konyhapultján volt a helye. Andy megszokásból bekapcsolta, amikor belépett az ajtón. Le volt némítva, de a CNN megint az éttermi videót mutatta.

Andy lehunyta a szemét, mert pontosan tudta, mi látható a felvételen.

Belélegzett.

Aztán kilélegzett.

Búgott a légkondicionáló, a mennyezeti ventilátor pedig halkan susogott. Érezte, hogy a hideg levegő a nyakára és az arcába fúj. Annyira fáradt volt. Az agya lassan guruló kősziklákkal volt tele. Aludni akart, de tudta, hogy itt nem aludhat. Ma este Gordonnál kell aludnia, aki legkésőbb holnap reggel arra fogja biztatni, hogy készítsen tervet. Gordonnak mindig szüksége volt egy tervre.

Kinyílt, majd becsukódott egy kocsiajtó. Andy tudta, hogy az apja az, mert az anyja utcájában levő ízléstelen paloták – melyek némelyike akkora volt, hogy szó szerint eltakarta a napot – a legnagyobb nyári meleg idején általában üresen álltak.

Andy először csoszogó lépteket hallott a felhajtó felől, aztán lábdobogást a lakásához vezető vaslépcsőről.

Gyorsan felkapott egy szemeteszsákot, hiszen neki most elméletileg pakolnia kellett, aztán kihúzta a komód legfölső fiókját, és bedobálta az alsóneműit a zsákba.

– Andrea? – Gordon bekopogott, aztán belépett az ajtón, és körülnézett a szobában.

Nehéz volt eldönteni, hogy Andyt kirabolták, vagy tornádó söpört végig a szobáján. A padlót beborította a szennyes. A cipők egy lapos dobozon tornyosultak, amely két még össze nem szerelt IKEA-s

cipőállványt tartalmazott. A fürdőszoba ajtaja nyitva állt. Andy múlt heti menstruációs bugyija mereven lógott a törölközőszárítón.

– Tessék – mondta Gordon, és odanyújtotta neki a Laurától kapott tányért. – Mogyoróvajas-lekváros szendvics, sült krumpli és savanyú uborka. Anyád azt mondta, enned kell valamit.

És még mit mondott?

– Egy üveg bort kértem, de ezt kaptam. – A férfi benyúlt a zakója zsebébe, és elővett egy üveg Knob Creek whiskeyt. – Te tudtad, hogy anyád tart idehaza bourbont?

Andy tizennégy éves kora óta tudott az anyja titkos készletéről.

– Mindegy… gondoltam, ez talán segít lecsillapítani az idegeket. – Gordon felbontotta az üveget. – Mit gondolsz, találunk két tiszta poharat ebben a kuplerájban?

Andy letette a tányért a padlóra, aztán benyúlt a kanapé alá, és elővett egy megbontott zacskó műanyag poharat.

Gordon savanyú képet vágott.

– Hát, még ez is jobb, mint egymásnak adogatni az üveget, mint valami csövesek.

Mit mondott még anya?

A férfi mindkét pohárba kitöltött kétujjnyi bourbont.

– Ivás előtt egyél valamit. Üres a gyomrod, és fáradt vagy.

Andy azóta nem ivott egy kortyot sem, amióta hazaköltözött, és nem volt benne biztos, hogy változtatni akar ezen, de azért elvette a poharat, és elhelyezkedett a padlón törökülésben, hogy az apja foglalhassa el a széket.

Gordon megszagolta a széket.

– Vettél egy kutyát?

Andy nagyot kortyolt a bourbonből, ami olyan erős volt, hogy

könnybe lábadt a szeme.

– Koccintanunk kellene a szülinapodra – mondta Gordon.

Andy összeszorította az ajkát.

– Az én gyönyörű kislányomra – mondta Gordon, és felemelte a poharát.

Andy is felemelte az övét, aztán ivott még egy kortyot.

Gordon nem ivott, hanem benyúlt a zakózsebébe, és elővett egy fehér borítékot.

– Ez a tiéd. Ne haragudj, hogy nem csomagoltam be.

Andy elvette a borítékot. Pontosan tudta, mi van benne. Gordon mindig ajándékutalványokat adott neki, mert azt tudta, hogy melyik boltokat szereti, arról azonban fogalma sem volt, hogy mi kell neki ezekből a boltokból. Andy a padlóra szórta a boríték tartalmát. Két 25 dolláros utalvány az utcában található benzinkútra, két 25 dolláros iTunes-kártya, két 25 dolláros utalvány a Targetbe, egy 50 dolláros utalvány a Dick Blickbe, és egy nyomtatott kupon a Subwaybe, amelyet szendvics vásárlása esetén egy ugyanolyan értékű vagy olcsóbb szendvicsre lehetett beváltani.

– Tudom, hogy szereted a szendvicseket. Arra gondoltam, egyszer elmehetnénk együtt. Hacsak nem akarsz valaki mást elvinni.

– Ezek szuper ajándékok. Köszi szépen!

Gordon meglötyögtette a bourbonjét, de továbbra sem ivott belőle.

– Enned kéne valamit – mondta.

Andy beleharapott a szendvicsébe, aztán fölnézett az apjára, aki olyan mozdulattal simított végig a bajuszán, ahogyan Mr. Purrkinst szokta cirógatni.

– Fogalmam sincs, mi zajlik anyád fejében – vallotta be.

Andy állkapcsa megcsikordult evés közben. Olyan volt, mintha

csirizt és kartonpapírt evett volna.

– Azt üzente, hogy ki fogja fizetni a diákhiteledet.

Andy majdnem félrenyelte a falatot.

– Én is így reagáltam. – Andy diákhitele érzékeny kérdésnek számított Gordonnál. Már felajánlotta, hogy kiegyenlíti a tartozást, hogy Andynek ne kelljen havi 800 dollár kamatot fizetnie, Andy azonban valamilyen, csak a tudatalattija által ismert oknál fogva nem szedte össze idejében a papírokat. – Anyád azt akarja, hogy költözz vissza New Yorkba. Hogy kövesd az álmaidat. Azt mondta, segíteni fog neked, mármint anyagilag. Most hirtelen nagyon lazán bánik a pénzével.

Andy lenyalta a mogyoróvajat a szájpadlásáról.

– Ma este nálam alszol, holnap meg majd kitalálunk valamit. Egy tervet. Én… én nem akarom, hogy visszamenj New Yorkba, kicsim. Ott sose tűntél boldognak. Olyan volt, mintha az a város elvett volna belőled egy darabot. Mintha elvett volna valamennyit az andységedből.

Andy hangosan nyelt egyet.

– Mikor hazaköltöztél, olyan ügyesen gondoskodtál anyádról. Nagyon ügyes voltál. De lehet, hogy ez túl sok volt neked. Lehet, hogy többet kellett volna segítenem, vagy… nem is tudom. Túl nagy volt neked ez a teher. Túl nagy volt a nyomás. Túl sok volt a stressz. – Gordon hangja bűntudatosan csengett, mintha ő tehetett volna arról, hogy Laura rákos lett. – Anyádnak igaza van abban, hogy el kell kezdened az életedet. Hogy karriert építs, és hogy talán, nem is tudom, egy nap esetleg majd családot alapíts. – Védekezőn felemelte a kezét, hogy elejét vegye lánya tiltakozásának. – Oké, tudom, hogy kicsit előreszaladtam, de bármi legyen is a probléma, nem hiszem, hogy New York jelentené rá a megoldást. – Ebben a pillanatban valami felkeltette

a figyelmét a tévében. – Ez nem a középiskolai… hogy is hívták?

A francba.

A CNN Alice Blaedelt, Andy egyik középiskolai barátnőjét *a család közeli barátjaként* mutatta be.

Andy előkerítette a távirányítót, és bekapcsolta a hangot.

– …mindig nagyon jó fej anyuka volt – mondta éppen Alice, aki már több mint tíz éve egy szót sem beszélt Andyvel. – Tudja, az ember beszélhetett neki a problémáiról, mert ő, tudja, nem ítélkezett. – Alice minden második szónál megvonta a vállát, mintha áramot vezettek volna belé. – Nem is tudom, fura látni őt a videón, mert tudja, az ember látja, hogy hű, ez Mrs. Oliver, de közben olyan, mint a *Kill Bill*ben az anya, aki a gyereke előtt teljesen normálisnak mutatja magát, közben meg egy gyilkológép.

Andy szája még mindig ragacsos volt a mogyoróvajtól, de azért sikerült kipréselnie magából a szavakat:

– Gyilkológép?

Gordon elvette tőle a távirányítót, és ismét lenémította a hangot, majd nézte Alice Blaedelt, akinek még mindig mozgott a szája, pedig fogalma sem volt semmiről.

Andy töltött magának még egy kis bourbont. Alice kisétált a *Kill Bill*ről, mert hülyeségnek tartotta, most pedig kulturális referenciakánt használta.

– Biztos vagyok benne, hogy meg fogja bánni a szavait – mondta Gordon.

Mint ahogy azt is megbánta, hogy genitális herpeszt kapott Adam Humphreytól.

A férfi tovább próbálkozott.

– Nem is tudtam, hogy újra felvetted a kapcsolatot Alice-szel.

– Nem vettem fel. Az a csaj egy önző dög. – Andy egy hajtásra megitta a bourbont, s miután köhögött egyet a torkát égető forróságtól, töltött magának még egy kicsit.

– Talán nem kellene…

– Kocsikat emelnek föl – mondta Andy, bár nem kifejezetten ezzel akarta kezdeni. – Úgy értem, az anyák. Amikor elönti őket az adrenalin, mert látják, hogy a gyerekük bajban van – tette hozzá, miközben felemelt kézzel mutogatott.

Gordon végigsimított a bajuszán.

– Olyan higgadt volt – folytatta Andy. – Az étteremben.

Gordon hátradőlt a széken.

– Az emberek sikítoztak. Borzalmas volt. Az első lövést nem láttam, de a másodikat, azt igen. – Andy megdörzsölte az állát. – A filmekben szokták mondani, hogy „szétlövöm a fejed”. Hát, tényleg ez van. Szó szerint.

Gordon karba fonta a kezét.

– Anya felém rohant. – Andy látta a jelenetet a lelki szemei előtt. Az apró, piros pöttyöket Laura arcán. Kinyújtott karját, amint a padlóra löki őt. – Rémültnek tűnt, apa. Egész idő alatt csak akkor látszott rémültnek.

Gordon várta a folytatást.

– Te is láttad a videót. Láttad, hogy mit tettem. Vagyis hogy mit *nem* tettem. Pánikba estem. Teljesen haszontalan voltam. Ezért… – Andy nehezen tudta szavakba önteni a félelmét. – Anya ezért haragszik rám? Mert gyáva voltam?

– Nem, dehogyis. – A férfi vehemensen megrázta a fejét. – Ilyen helyzetben nem is lehet gyávaságról beszélni.

Andy eltűnődött, hogy az apjának vajon igaza van-e, és ami még

fontosabb, hogy az anyja vajon egyetért-e vele.

– Andrea…

– Anya megölte. – A kimondott szavak izzó széndarabként égették Andy gyomrát. – Ki is vehette volna a kezéből a pisztolyt. Lett volna rá ideje, lenyúlhatott volna, de ehelyett fölnyúlt, és…

Gordon hagyta beszélni.

– Vagy tényleg lett volna ideje? Helyes dolog azt feltételezni, hogy képes volt racionális döntést hozni? – Andy nem várt választ a kérdésére. – A videón teljesen higgadtnak tűnt. Te úgy fogalmaztál, hogy már-már derűsnek. De lehet, hogy mindketten tévedünk, mert igazából semmilyen se volt az arckifejezése. Semmi nem látszott rajta, igaz? Te is láttad. Olyan hétköznapi volt.

Gordon bólintott, de hagyta, hogy Andy végigmondja a mondanivalóját.

– Amikor történt, nem elölről láttam az egészet, mert hát mögötte voltam, ugye. Amikor történt. Aztán a videón láttam elölről is, és… úgy másmilyen volt. – Andy igyekezett összeszedni zavaros gondolatait, aztán evett néhány sült krumplit abban a reményben, hogy a keményítő majd fölszívja az alkoholt. – Emlékszem, amikor a kés Jonah nyakában volt, és elkezdte fölemelni a pisztolyát. Emlékszem, semmi kétségem nem volt, hogy lelőhet valakit. Hogy akár engem is lelőhet. Miből áll meghúzni ravaszt, nem?

Gordon bólintott.

– De elölről nézve… látod anya arcát, és elgondolkodsz, hogy tényleg helyesen cselekedett-e. Vajon tudta, hogy akár a pisztolyt is elvehetné? Mégsem ezt tette. Meg akarta ölni a fickót? Nem olyan volt, mintha félelemből vagy önvédelemből tenné, hanem inkább olyan, mintha… tudatosan döntött volna így. Mint egy gyilkológép. –

Andy alig hitte el, hogy Alice Blaedel rosszindulatú szavait használja az anyjára. – Nem értem, apu. Anya mért nem volt hajlandó beszélni a rendőrökkel? Mért nem mondta meg nekik, hogy önvédelem volt?

Miért kelti azt a látszatot, hogy szándékos emberölést követett el?

– Nem értem – ismételte meg Andy. – Egyszerűen nem értem.

Gordon megint végigsimított a bajuszán. Ez már afféle feszültséglevezető szokássá vált nála. Nem válaszolt rögtön, mert megszokta, hogy mindig alaposan mérlegelje a szavait, ez a mostani helyzet pedig különösen kényes volt, mert egyikük sem akart olyat mondani, amit később esetleg megbán.

Az anyád gyilkos. Igen, volt választása, és ő úgy döntött, megöli azt a fiút.

– Fogalmam sincs, hogy anyád hogy volt képes ezt tenni – szólalt meg végül Gordon. – Nem tudom, hogyan gondolkodik, nem tudom, mi motiválja a döntéseit, és nem tudom, miért viselkedett úgy a rendőrökkel. – Megvonta a vállát, és fölemelte a kezét. – Elképzelhető, hogy a dühét, meg hogy nem akar beszélni a dologról, poszttraumás stressz okozza. De az is lehet, hogy a történtek felszínre hoztak valami gyerekkori traumát, amiről mi nem tudunk. Sosem szeretett a múltról beszélni.

Gordon elhallgatott egy pillanatra, hogy összeszedje a gondolatait.

– Amit a kocsiban mondott… abban igaza volt. Nem ismerem őt. Nem tudom megérteni a motivációit. Vagyis azt értem, hogy téged ösztönösen meg akart védeni, és ennek nagyon örülök. Hálás vagyok érte. De hogy ezt *hogyan* tette… – A férfi tekintete visszavándorolt a tévére. Újabb beszélő fejek. A pláza alaprajzán valaki éppen azt mutatta, merre ment Jonah Helsinger. – Én egyszerűen nem értem, Andrea. Egyszerűen nem értem.

Andy felhajtotta az italát, aztán apja figyelő tekintete alatt töltött magának még egyet.

– Sok ez éhgyomorra – jegyezte meg Gordon.

Andy betömte szájába a szendvics maradékát, aztán teli szájjal azt kérdezte:

– Ismerted azt a fickót a kórháznál?

– Milyen fickót?

– Az Alabama-sapkásat, aki besegítette anyát a kocsiba.

Gordon megrázta a fejét.

– Nem, miért?

– Úgy tűnt, mintha anya ismerné. Vagy mintha félt volna tőle. Vagy… – Andy egy pillanatra elhallgatott, hogy le tudja nyelni a falatot. – Tudta, hogy az apám vagy, pedig az emberekben ez általában fel se merül.

Gordon megérintette a bajsza két végét. Látszott rajta, hogy megpróbálja felidézni a találkozást.

– Anyád sok embert ismer a városban. Sok barátja van. Ami remélhetőleg jól jön majd neki.

– Úgy érted, jogi szempontból?

A férfi nem válaszolt.

– Felhívtam az egyik büntetőjogi ügyvédet, akivel egyszer együtt dolgoztam. Nagyon agresszív, de az anyádnak most pont erre van szüksége.

Andy belekortyolt a bourbonjébe. Gordonnak igaza volt: kezdett enyhülni a feszültség. A lány úgy érezte, mindjárt leragad a szeme.

– Amikor megismertem édesanyádat, azt gondoltam róla, hogy talány. Egy lenyűgöző, gyönyörű, összetett rejtvény. De aztán rájöttem, hogy bármilyen közel kerülök is hozzá, bármilyen

kombinációval próbálkozom, ő sosem fog igazán megnyílni nekem. – Végre maga is ivott egy kortyot, de Andyvel ellentétben ő hagyta, hogy az ital lassan csússzon le a torkán. – Túl sokat mondtam, ne haragudj, szívem. Nehéz volt ez a nap, én meg nem sokat tettem, hogy könnyebb legyen – folytatta, majd egy művészeti kellékekkel teli dobozra mutatott. – Gondolom, ezeket még ma este el akarod vinni?

– Á, majd holnap eljövök értük.

Gordon gyanakvó pillantást vetett Andyre. Gyerekkorában a lány mindig kiborult, ha a művészeti kellékei nem voltak a keze ügyében.

– Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy az alváson kívül bármi mást csináljak – mondta Andy. Azt már nem tette hozzá, hogy az első New York-i éve óta nem volt a kezében grafitceruza és vázlatfüzet. – Szerinted beszéljek vele? Nem könyörögni akarok, csak meg akarom kérdezni, hogy mért nem maradhatok.

– Nem hiszem, hogy ebben tanácsot tudnék adni.

Ami valószínűleg azt jelenti, hogy inkább ne próbálkozzon.

– Édesem. – Gordon megérezte Andy szomorúságát; előrehajolt, és a vállára tette a kezét. – Minden meg fog oldódni. A hónap végéig eldöntjük, mi lesz a jövőddel, jó? Addig még van tizenegy napunk, hogy tervet készítsünk.

Andy az ajkába harapott. Gordon tervet akar készíteni. Ő a tizedik napig úgy tesz majd, mint akinek még rengeteg ideje van gondolkodni, aztán szépen pánikba esik.

– Ma este elvisszük a fogkefédet, a fésűdet, meg azokat a dolgokat, amikre feltétlenül szükséged van, a többit pedig majd holnap összepakoljuk. És elmegyünk a kocsidért. Gondolom, még mindig a plázánál van, mi?

Andy bólintott. Teljesen meg is feledkezett a kocsijáról. Laura

Hondája szintén ott volt. Valószínűleg már mindkettőn van kerékbilincs, vagy talán el is szállították őket.

Gordon fölállt, aztán becsukta a művészkellékes dobozt, és letette a padlóra.

– Szerintem anyádnak csak időre van szüksége, hogy egyedül legyen. Régebben is eljárt néha autókázni, emlékszel?

Andy emlékezett.

Hétvégenként, amikor Andy és Gordon valamilyen projekten dolgozott, vagy csak Gordon dolgozott valamilyen projekten, Andy pedig a közelében olvasgatott, Laura időnként megjelent a kocsikulcsokkal a kezében, és közölte, hogy a nap hátralévő részében ne számítsanak rá.

Volt, amikor hozott Andynek csokit, vagy Gordonnak egy üveg bort. Egyszer egy hógömbbel tért haza, amit a két és fél órányira lévő Macon múzeumából hozott. Amikor megkérdezték, hová ment és miért, azt szokta válaszolni, hogy csak ki kellett mozdulnia egy kicsit.

Andy körülnézett a zsúfolt, rendetlen szobában, amely hirtelen inkább nyomortanyának tűnt a számára, mint menedéknek.

– Mennünk kellene – mondta Gordont megelőzve.

– Igen. De ezt otthagyom anyád tornácán. – A férfi zsebre tette a bourbont, és egy pillanatnyi habozás után azt mondta: – Tudod, hogy velem bármikor beszélhetsz, kicsim. De bárcsak ne kellene becsiccsentened ahhoz, hogy képes legyél rá.

– Becsiccsenteni… – Andy nevetett a viccesen hangzó szón, de csak azért, mert máskülönben sírt volna, és a sírásból már elege volt. – Apa, azt hiszem… azt hiszem, nekem is szükségem van egy kis egyedüllétre.

– Oo-kéé – húzta el a szót Gordon.

– Nem véglegesen, vagy ilyesmi. Csak arra gondoltam, jót tenne, ha gyalog mennék el hozzád. – Így még egyszer le kell majd zuhanyoznia, de volt valami csábító abban, hogy körülölelje a tikkasztó éjszaka. – Nem baj?

– Persze hogy nem baj. Majd megmondom Mr. Purrkinsnek, hogy melegítse elő az ágyadat. – Gordon nyomott egy puszit a lány feje búbjára, aztán megragadta a fehérneművel megtöltött szemeteszsákot. – Ne húzd sokáig az időt. A telefonom szerint fél óra múlva esni fog.

– Nem fogom húzni – ígérte Andy.

Gordon kinyitotta az ajtót, de egyelőre nem indult el. – A következő év jobb lesz, Andrea. Az idő más megvilágításba helyezi a dolgokat. Túl fogunk jutni azon, ami ma történt, és anya is megint önmaga lesz. Te pedig meg fogsz állni a saját lábadon, és sínre kerül az életed.

Andy fölemelte keresztbe tett ujjait.

– Jobb lesz – ismételte meg Gordon. – Megígérem.

Azzal becsukta maga mögött az ajtót.

Andy hallotta a léptei dübörgését a vaslépcsőn.

Nem hitt neki.

4

Andy megfordult az ágyban, és félresöpört valamit az arca elől. Az alvó agya megpróbálta meggyőzni magát, hogy Mr. Purrkins az, a félig ébren lévő agya viszont tudta, hogy ez a valami túl hajlékony ahhoz, hogy Gordon pufók, tarka macskája legyen. És különben sem lehet az apja házában, mert nem emlékszik, hogy odament volna.

Hirtelen fölült, aztán annyira szédült, hogy visszahanyatlott az ágyra.

Önkéntelenül is felnyögött, kezét a szemére szorította. Nem tudta eldönteni, hogy még mindig be van-e csípve a bourbontől, vagy ez már a másnaposság, de a lövöldözés óta úgy fájt a feje, mintha egy medve harapdálta volna a koponyáját.

Lövöldözés.

Az eseménynek, amely *előtte* és *utána* részre osztotta az életét, most már volt neve.

Leengedte a kezét, aztán pislogott néhányat, és igyekezett hozzászoktatni szemét a sötétséghez és a lenémított tévé fényéhez. A plafonon halkan zúgott a ventilátor. Még mindig a lakásában van, a rekamién szétszórt tiszta ruhákon fekszik. Az utolsó emléke az volt, hogy tiszta zoknit keresett.

Eső kopogott a tetőn, az aprócska ablakokon keresztül látni lehetett, ahogy villámok cikáznak az égen.

A francba.

Elhúzta az időt, pedig megígérte Gordonnak, hogy nem fogja. Most két lehetősége van: vagy könyörög neki, hogy jöjjön el érte, vagy átverekszi magát ezen a monszunesőn.

Nagyon óvatosan ismét felült, és ekkor a tévé vonta magára

figyelmét. A CNN egy két évvel korábbi fotót mutatott Lauráról: az asszony kopasz fejét rózsaszín kendő fedte, arcán fáradt mosoly. A mellrákellenes séta Charlestonban. Andyt kitakarták, a keze azonban látszott Laura vállán. Valaki – egy barát vagy egy idegen – fogta ezt a bensőséges, őszinte pillanatot, és hasznot húzott belőle.

A képernyő egyik oldalán rövid összefoglalót közöltek Lauráról:

– 55 éves, elvált;

– egy felnőtt gyerek;

– beszédpatológus;

– nem kapott katonai kiképzést.

Aztán változott a kép. Elkezdték vetíteni az étteremben készült felvételt, alatta az elmaradhatatlan felirattal, mely szerint a nyugalom megzavarására alkalmas képsorról van szó.

Téged keményebben fognak megítélni, mint őt, Laura. Ez az egész most már nem arról fog szólni, hogy ő *mit tett, hanem arról, hogy* te *mit tettél.*

Andy nem bírta végignézni a felvételt; nem is kellett, hiszen ha lehunyta a szemét, látta maga előtt az egészet. Kikászálódott az ágyból, megkereste a telefonját. Hajnali 1:18. Több mint hat órát aludt. Gordon nem küldött üzenetet, ami kész csoda; valószínűleg éppúgy ki volt merülve, mint ő. Vagy talán azt hiszi, dűlőre jutottak Laurával.

Bárcsak így lenne.

Andy megnyomta az Üzenet ikont, és kiválasztotta az apja számát. Szeme könnyezett a kijelző éles fényétől, agya pedig mintha még mindig remegett volna a koponyájában. Gyorsan küldött egy szabadkozó üzenetet, arra az esetre, ha apja fölébredne, üresen találná az ágyát, és kiborulna: *elaludtam mindjárt ott vagyok ne aggódj van esernyőm*.

Az esernyőről szóló rész hazugság volt. Az is, hogy mindjárt ott van. És aggódhatna is érte, hisz bármikor belecsaphat egy villám.

Ami azt illeti, az elmúlt nap ismeretében a villámcsapás nem is tűnt annyira valószínűtlennek.

Kinézett az ablakon. Az anyja háza sötét volt, egyedül a dolgozószobából szűrődött ki fény. Nem valószínű, hogy még dolgozik, a betegsége alatt azonban gyakran előfordult, hogy a lehajtható támlájú fotelban aludt a nappaliban. Lehet, hogy égve felejtette a lámpát, aztán nem vitte rá a lélek, hogy átbicegjen az előszobán, és lekapcsolja.

Andy elfordult az ablaktól, és megint a tévé vonta magára a figyelmét. Laura visszakézből belevágja a kést Jonah Helsinger nyakába.

Cupp.

Ki kell jutnia innen.

A szék mellett volt ugyan egy állólámpa, a körte azonban már hetekkel ezelőtt kiégett benne. A mennyezeti lámpa jelzőtűzként hatott volna az éjszaka sötétjében, ezért aztán Andy a telefonja zseblámpa-alkalmazását használta, hogy keressen egy öreg sportcipőt, amiért nem kár, ha elázik az esőben, és a poncsót, amit azért vett, mert felnőttes dolognak tűnt birtokolni egy ilyet vészhelyzet esetére.

Persze a kocsija kesztyűtartójában hagyta – mert ugyan mikor máskor menne ki az esőbe, ha nem akkor, amikor a kocsiban reked esernyő nélkül?

Ebben a pillanatban az egész szobát bevilágította egy villám.

A francba.

Elővett egy szemeteszsákot a dobozból. Ollója természetesen nem volt, a fogával tépett ki belőle egy körülbelül akkora darabot,

amekkora a feje, aztán fölemelte a telefonját, hogy ellenőrizze az eredményt.

A kijelző megvillant, aztán elsötétedett.

Az utolsó, amit Andy látott rajta, az AKKU ALA betűk voltak.

A töltő be volt dugva a konnektorba. A zsinór viszont a kocsijában volt. A kocsija pedig négy kilométerre, a Zegna férfiruhaüzlet előtt.

Hacsak el nem vontatták.

– Bassza meg! – mondta Andy teljes meggyőződéssel, aztán belebújt a szemeteszsákba, és kilépett az ajtón. Az eső lecsorgott a hátán, a ruhája néhány másodperc alatt teljesen átázott, a házilag készített poncsó a testére tapadt.

De ment tovább.

Az eső valahogy mintha még tovább fokozta volna a hőséget. Miközben ráfordult az útra, úgy érezte, forró tűk szurkálják az arcát. A városnak ebben a részében nem voltak utcai lámpák. Az emberek azért vettek házat Belle Isle-ban, mert hamisítatlanul régimódi, déli tengerparti élményre vágytak. Már aki megengedhette magának – merthogy a legolcsóbb part menti ház is több mint kétmillió dollárba került.

Majdnem három évtizeddel ezelőtt Laura 118 000 dollárt fizetett a part menti bungalójáért. A legközelebbi vegyesbolt a Piggly Wiggly volt Savannah külvárosában. A benzinkúton élő csalit és üveges disznólábat lehetett kapni a pénztárnál. Most Laura háza egyike volt a hat megmaradt, eredeti bungalónak, és a telek többet ért, mint az épület.

Ebben a pillanatban villám cikázott át az égen. Andy fölemelte a karját, mintha legalábbis meg tudná állítani. Az eső egyre jobban zuhogott, körülbelül másfél méterre lehetett ellátni. Andy megállt az út

közepén. Újabb villám világította meg az esőcseppeket. Andy nem tudta eldönteni, maradjon-e itt, amíg alább nem hagy az égszakadás, vagy folytassa útját az apjához.

Állni az utca közepén, mint egy idióta, a legrosszabb opciónak tűnt.

Végül felszökkent a járdára, cipője nagyot toccsant a vízben. Újabb toccsanás. Meggyorsította lépteit, aztán kocogni kezdett. Egyre gyorsabban és gyorsabban futott.

A futás volt az egyetlen dolog, amiben jónak érezte magát. Nem könnyű folyamatosan egymás elé tenni lábunkat úgy, hogy közben izzadunk, hevesen dobog a szívünk, a fülünkben pedig dübörög a vér. Sokan nem képesek rá. Sokan nem is akarják megtenni, különösen nyáron, amikor a meteorológusok figyelmeztetnek, hogy ne sokat tartózkodjunk a szabadban, mert akár meg is halhatunk.

Andy az esőn keresztül is hallotta cipője ritmikus cuppogását. Letért a Gordon házához vezető útról, mert még nem állt készen arra, hogy megálljon. Körülbelül harmincméternyire volt a parti sétánytól, amely mögött a strand húzódott. A szemét már kezdte csípni a sós levegő. Nem hallotta a hullámok hangját, de valahogy mégis magába szívta lendületüket, rendíthetetlen kitartásukat, amellyel újra meg újra ellenszegülnek a gravitációnak.

Ráfordult a sétányra, közben nem túl elegáns harcot vívott a széllel és a szemeteszsákkal. Végül sikerült letépnie magáról a zsákot, és beledobta a legközelebbi kukába. Cipője cuppogott a fapallókon, forró esőcseppek szúrtak a pórusaiba. Nem viselt zoknit. A sarkán nagy vízhólyag keletkezett. A sortja összecsomósodott, inge a testére tapadt. A haja olyan volt, mint a gyanta. Beszívott egy nagy adag vizes levegőt, de rögtön vissza is köhögte.

A Betsy Barnard szájából kifröccsenő vér.

Shelly már holtan fekszik a padlón.

Laura a késsel a kezében.

Cupp.

Az anyja arca.

Az arca.

Andy megrázta a fejét. A víz úgy spriccelt szanaszét, mint mikor egy kutya kivágtat a tengerből. Körme a tenyerébe mélyedt. Ellazította ökölbe szorított kezét, és félresöpörte a haját a szeméből. Elképzelte, hogy a gondolatai ugyanúgy visszahúzódnak, mint az apály. Vett egy mély lélegzetet, aztán gyorsított a tempón. Az izmok és inak összhangban dolgoztak, hogy egyenesben tartsák mozgása közben, mely nem volt más, mint kontrollált esések sorozata.

Valami átkattant az agyában. Andy sohasem jutott el a futóeufóriáig, még régebben sem, amikor még volt valamiféle edzésterve. Most olyan állapotba került, amikor a teste ahhoz nem fájt eléggé, hogy meg akarjon állni, ahhoz viszont igen, hogy a fájdalom lefoglalja az elméjét, és gondolatai ne merüljenek alá a sötétségbe.

Bal láb. Jobb láb.

Belégzés. Kilégzés.

Bal. Jobb. Bal.

Lélegezz.

Vállában lassan alábbhagyott a feszültség. Állkapcsa ellazult. A medveharapásra emlékeztető fejfájás elviselhető rágcsálássá szelídült. Elkalandoztak a gondolatai. Hallgatta az esőt, nézte a szeme előtt lehulló cseppeket. Milyen érzés lenne újra kinyitni a művészkellékes dobozát? Elővenni a ceruzáit és a vázlatfüzetét? Rajzolni valamit, például egy tócsát, amelyből felspriccel a víz a cipőjére? Elképzelte a vonalakat, a fényeket, az árnyékokat, azt, hogy

milyen hatást keltene a cipője a tócsában, hogyan rándulna meg a cipőfűzője lépés közben.

Laura majdnem belehalt a rákkezelésbe. És erről nemcsak a mérgező gyógyszerek tehettek, hanem a kezeléssel járó többi probléma. A fertőzések. A *C. difficile*. A tüdőgyulladás. A kétoldali tüdőgyulladás. A Staphylococcus-fertőzés. A tüdőösszeomlás.

És most újabb tételek kerültek a listára: Jonah Helsinger. Palazzolo nyomozó. A kényszer, hogy kizárja az életéből Gordont, aztán már az egyetlen lányát is.

Nem baj, Laura hidegségét ugyanúgy túl fogják élni, mint ahogy a rákot is túlélték.

Gordonnak igaza van abban, hogy az idő mindent más megvilágításba helyez. Andy nagyon jól tudta, milyen érzés várakozni – a sebészre, hogy kijöjjön a műtőből, a felvételekre, hogy kielemezzék őket, a biopszia eredményére, a kemóra, az antibiotikumokra, a fájdalomcsillapítókra, a hányinger elleni injekcióra, a tiszta lepedőkre, a friss párnákra, és végül, hála az égnek, az orvos óvatos mosolyára, amikor közli Andyvel és Laurával, hogy a lelet negatív.

Most csak annyit kell tennie, hogy megvárja, míg anyja túlteszi magát ezen a dolgon. Laura ki fogja verekedni magát arról a sötét helyről, ahol most van, és végül, egy, hat vagy akár tizenkét hónap múlva, Andy következő születésnapján úgy fog visszatekinteni az étteremben történtekre, mintha távcsövön, és nem nagyítón keresztül szemlélődne.

A sétánynak hamarabb vége lett, mint Andy gondolta. Visszatért az egyirányú útra, amely a part menti házakat szegélyezte. Az aszfalt keménynek érződött a talpa alatt. A tenger zúgása egyre távolibbnak

tűnt a hatalmas házak mögött. Ezen a szakaszon az út a parttal együtt elkanyarodott. Laura bungalója még vagy nyolcszáz méternyire volt innen. Andy eredetileg nem akart hazamenni, úgyhogy már fordult is vissza, de ekkor eszébe jutott…

A biciklije.

Mindig ott látta a plafonra felfüggesztve, ahányszor csak belépett a garázsba. A Gordonhoz vezető út sokkal gyorsabb lenne két keréken, és a heves villámlásban jó ötletnek tűnt két gumikereket beiktatni maga és az aszfalt közé.

Lelassított, végül már csak sétált. Az eső is elcsendesült egy kissé, bár a kövér cseppek erőteljesen kopogtattak a feje búbján. Mikor meglátta a Laura irodájából kiszűrődő fényt, még jobban lelassította lépteit. Még legalább negyven-ötven méterre volt a háztól. A környékbeli tucatvillák többsége üresen állt ebben az évszakban. Belle Isle afféle telelőváros volt: az északiak ide menekültek a kemény tél elől, de az augusztusi hőséget inkább máshol vészelték át.

Miközben végighaladt a felhajtón, Andy bepillantott Laura irodájának ablakán. Úgy látta, nincs bent senki. Az oldalsó bejáraton át ment be a garázsba. Megzörrentek az üvegablakok az ajtón, amikor becsukta. Az eső még hangosabbnak tűnt a nyílt térben. Andy a garázsajtónyitó felé nyúlt, hogy fölkapcsolja a lámpát, de az utolsó pillanatban meggondolta magát, a lámpa ugyanis csak akkor kapcsolódott föl, ha kinyílt az ajtó, az pedig olyan hangosan nyikorgott, hogy arra a halottak is felébredtek volna. Szerencsére a Laura irodájából sugárzó fény beszűrődött az oldalajtó ablakán, így Andy legalább látott valamennyire.

A garázs hátsó felébe sétált, valóságos pocsolyákat hagyva maga után. A bicikli fejjel lefelé lógott két kampón, amelyeket még Gordon

csavarozott bele a mennyezetbe. Andynek megfájdult a válla, miközben azon igyekezett, hogy leemelje a Schwinn kerekeit a kampókról. Egyszer. Kétszer. Aztán a bicikli leesett, ő pedig majdnem hátrabucskázott, miközben megpróbálta még földet érés előtt megfordítani.

Pont ezért nem akarta fölakasztani a plafonra – de ezt soha nem fogja megmondani az apjának.

A pedál felsértette a lábszárát, de Andy nem törődött a kiserkenő vérrel. Ellenőrizte a gumik bordázatát, arra számítva, hogy szét vannak rohadva, de meglepetésére a teljesen újak voltak. Az apja keze nyomát vélte felfedezni a dologban. Gordon egész nyáron azt pedzegette, milyen jó lenne, ha megint eljárnának hétvégenként biciklizni. Rá jellemző módon nyilván gondoskodott róla, hogy minden készen álljon, ha Andy ne adj' isten egyszer igent mondana.

Már emelte a lábát, de megtorpant. Mintha csörömpölő hangot hallott volna odaföntről. Úgy hegyezte a fülét, mint egy retriever, de csak az eső hangját hallotta. Megpróbált felidézni egy Jacob Marley-viccet, ám ekkor megint észlelte a zajt. Egész testét megfeszítve fülelt, de nem hallott mást, csak az eső szüntelen sisegését.

Remek. Az már bebizonyosodott róla, hogy gyáva. Az is, hogy nem tudja, mikor kell bemenni az esőről. Erre most kiderül, hogy ráadásul még paranoiás is.

Megrázta a fejét. Ideje indulni. Felült a biciklire, és megmarkolta a kormányt.

És ekkor a szíve a torkába ugrott.

Egy férfi.

Az ajtó előtt áll. Fehér. Mélyen ülő, apró szeme van. Sötét kapucnija az arcához tapad.

Andy lefagyott.

A férfi tölcsért formált a kezéből, és az üveghez szorította.

Andy először úgy érezte, kiabálnia kellene. Aztán úgy, hogy csendben kellene maradnia. Keresnie kellene valamilyen fegyvert. Vissza kellene tolnia a biciklit. El kellene bújnia az árnyékban.

A férfi közelebb hajolt, és benézett a garázsba. Először balra, aztán jobbra, aztán egyenesen előre.

Andy összerezzent, és úgy behúzta a vállát, mintha bele akarna olvadni a sötétségbe.

A férfi egyenesen őrá nézett.

Andy visszafojtott lélegzettel várt. Egész testében remegett. Látja őt. Egészen biztos, hogy látja.

A férfi lassan elfordította a fejét. Még egyszer balra, majd jobbra nézett, aztán vetett egy utolsó pillantást Andyre, és eltűnt.

Andy kinyitotta a száját, élesen beszívta a levegőt, majd ráhajolt a kormányra, és megpróbált nem hányni.

A férfi a kórháznál, aki Alabama feliratú sapkát viselt. Idáig követte volna őket? Addig várakozott volna, míg azt nem hitte, hogy tiszta a levegő?

Nem. Alabama magas volt és vékony, a garázsajtóban álló fickó, Kapucnis pedig zömök és izmos. Körülbelül olyan magas volt, mint Andy, de legalább háromszor olyan széles.

A csörömpölő hang onnan eredt, hogy lejött a vaslépcsőn.

Ellenőrizte, hogy üres-e a lakás.

Aztán ellenőrizte, hogy üres-e a garázs.

Most pedig valószínűleg megy, és betör Laura házába.

Andy bőszen kutatni kezdett a zsebeiben, aztán rájött, hogy a telefonja odafent van, lemerülve, ahogy hagyta. Laura tavaly lemondta

a vonalas telefont, és valószínűleg a szomszédos házakban sincs ilyen. A bicikliút Gordonhoz legalább tíz percet venne igénybe, az anyját pedig addigra…

Andy szívverése kihagyott egy ütemet.

A hólyagja el akarta engedni magát. Gyomra mintha rajzszögekkel lett volna tele. Óvatosan leszállt a biciklirő l, a falnak támasztotta. Az eső egyenletesen zuhogott, ütemes kopogásán kívül Andy csak a foga vacogását hallotta.

Kényszerítette magát, hogy odamenjen az ajtóhoz. Előrenyúlt, és megmarkolta az ajtógombot. Jéghidegek voltak az ujjai. Kapucnis vajon ott áll a garázsfalhoz simulva? Egy ütővel vagy fegyverrel a kezében? Vagy puszta kézzel akarja kiszorítani belőle az életet?

Andy hányás ízét érezte a szájában, a testét borító víz pedig jegesnek tűnt. Próbálta meggyőzni magát, hogy a férfi csak át akar vágni a strand felé, de ezen a helyen senki sem szokott átvágni. Főleg nem esőben. Főleg nem úgy, hogy villámlik.

Kinyitotta az ajtót, kissé megrogyasztotta a térdét, és kikukucskált a felhajtóra. Laura irodájában még mindig égett a lámpa. Andy senkit sem látott – se árnyékot, se felkapcsolódott mozgásérzékelős lámpákat, se kapucnis férfiakat, akik kivont késsel várakoznak a garázs mellett vagy kukucskálnak be a házba.

Laura tud vigyázni magára. *Vigyázott is* magára. De akkor mindkét keze használható volt. Most az egyik karja föl van kötve, és a sérült lábával csak úgy képes átvágni a konyhán, ha rátámaszkodik a pultra.

Andy óvatosan becsukta a garázsajtót, aztán ugyanúgy tölcsért formált a kezéből, mint Kapucnis, és benézett az ablakon. Vaksötét volt odabent. Semmit se látott – sem a biciklijét, sem a polcokat, amelyeken ételt és vizet tároltak vészhelyzet esetére.

Megkönnyebbülése nem volt teljes, mert Kapucnis nem távozott a felhajtón át, hanem a ház felé indult el.

Andy végigsimított a homlokán. Hiába zuhogott az eső, izzadt. Talán a fickó nem is ment be a bungalóba. Egy betörő miért pont az utca, sőt az egész város legkisebb házát választaná? A környező paloták mind tele voltak modernebbnél modernebb elektronikai kütyükkel. Péntek esténként mindig befutott legalább egy olyan hívás a diszpécserekhez, hogy az Atlantából hétvégére ideruccant háztulajdonosnak ellopták a tévéit.

Kapucnis odafönt volt a lakásban, és benézett a garázsba is.

De nem vitt el semmit. Inkább mintha keresett volna valamit.

Vagy *valakit*.

Andy végigment a ház mellett. A mozgásérzékelő nem működött. A lámpáknak föl kellett volna kapcsolódniuk. Talpa alatt üvegszilánkok csikordultak. Törött villanykörték? Tönkrement mozgásérzékelő? Lábujjhegyre állt, és bekukucskált a konyhaablakon. Jobboldalt az iroda ajtaja nyitva volt, de csak résnyire, a keskeny nyíláson át háromszög alakú fénycsóva vetült a konyhapadlóra.

Várt egy pillanatot, de se mozgást, sem árnyékot nem látott. Tett egy lépést hátrafelé. A tornác lépcsője ott volt tőle balra. Be tudna menni a konyhába. Fölkapcsolhatná a lámpát. Meglephetné Kapucnist, hogy az felé forduljon, és megpróbálja lelőni vagy leszúrni, ugyanúgy, mint Jonah Helsinger.

A két dolog között egészen biztosan van összefüggés. Csak így logikus. Ez Belle Isle, nem Atlantic City. Itt nem szoktak kapucnis alakok házakat átkutatni a zuhogó esőben.

Andy a ház hátuljához ment, s miközben megborzongott az óceán felől fújó szélben, óvatosan kinyitotta az üvegezett veranda ajtaját.

Az eső szerencsére elnyomta a sarokvas nyikorgásának hangját. A kulcs a helyén volt: az árvácskák alátétében.

Laura hálószobájába két nagy franciaablak nyílt. Andy ismét tölcsért formált a kezéből, és bekukkantott. A garázzsal ellentétben itt szépen be lehetett látni. A fürdőszobában égett az éjjeli lámpa. Laura ágya be volt vetve. Az éjjeliszekrényen egy könyv hevert. A szoba üres volt.

Andy nekiszorította fülét az üvegnek, lehunyta a szemét, és feszülten hallgatózott – hátha lépteket, segélykiáltást vagy éppen üvegcsörömpölést hall.

De semmi mást nem hallott, csak a szélben ingó hintaszékek nyikorgását.

Múlt hétvégén Andy csatlakozott az anyjához, aki a verandáról nézte a napfelkeltét.

– Andrea Eloise – mondta Laura a teáscsészéje fölött mosolyogva. – Tudtad, hogy amikor megszülettél, Heloise-nak akartalak elnevezni, de a nővér félreértette, és Eloise-t írt, az apád pedig olyan gyönyörűnek találta ezt a nevet, hogy nem volt szívem megmondani neki, hogy elírás volt?

Igen, Andy tudta. Már hallotta a történetet. A születésnapján vagy a körül az anyja minden évben talált valami ürügyet, hogy elmesélje a H betű eltűnésének esetét.

Andy még egy pillanatig hallgatózott, aztán kényszerítette magát, hogy megmozduljon. Ujjait olyan vastagnak érezte, hogy alig tudta bedugni a kulcsot a zárba. Szemét könnyek homályosították el. Nagyon félt. Soha életében nem félt ennyire. Még az étteremben sem, mert az ámokfutás közben nem volt ideje gondolkodni. Akkor csak reagált. Most rengeteg ideje volt végiggondolni, hogy mit tegyen, és hogy mi várhat rá, és csupa rémisztő eshetőség jutott az eszébe.

Kapucnis újabb sebesülést okozhat az anyjának. Odabent várhat őrá. Lehet, hogy éppen most öli meg Laurát. Őt pedig megerőszakolhatja. Megölheti az anyja előtt. Megerőszakolhatja mindkettőjüket, egyiküket arra kényszerítvén, hogy végignézze, vagy mindkettőjüket megölheti, és csak aztán erőszakolja meg őket, vagy…

Megroggyant a térde, miközben besurrant a hálószobába. Behúzta maga mögött az ajtót; a nyikordulásától összerezzent. A szőnyegen tócsába gyűlt az esővíz. Levette a cipőjét, és hátrasimította ázott haját.

Aztán hallgatózott.

A ház másik feléből mormolás hallatszott.

Mintha beszélgetés volna. Nem fenyegetőzés, nem kiáltozás vagy segélykérés. Inkább olyan, mint amilyet Andy régebben hallott a szüleitől, miután lefeküdt aludni.

– *Jövő hétvégén Diana Krall lesz a Foxon.*

– *Jaj, Gordon, tudod jól, hogy a dzsessztől ideges leszek.*

Andy szemhéja úgy rebbent meg, mintha el akarna ájulni. Minden rázkódott körülötte, szívdobogása pedig úgy hangzott a fejében, mintha kosárlabdákat pattogtatnának egy tornateremben. Kénytelen volt a lábszára hátsó felére szorítani a tenyerét, hogy képes legyen elindulni.

A ház nagyjából négyzet alapú volt, a folyosó patkó alakban futott végig benne. Laura irodája – az egykori ebédlő – a konyha szomszédságában kapott helyet. Andy végigment a folyosón, el a régi szobája mellett, amely most vendégszobaként funkcionált, és közben ügyet sem vetett a falakon lógó családi fotókra és iskolai rajzokra.

– …bármit csinálni – mondta Laura határozott és tiszta hangon.

Andy a nappaliban állt. Csak az előszoba választotta el Laura irodájától. A tolóajtó szét volt húzva. Andy ugyanolyan jól ismerte a

berendezést, mint a saját garázslakásáét. Kanapé, fotel, üveg dohányzóasztal egy tál potpourrival, íróasztal, irodai szék, könyvespolc, iratszekrény, a falon egy *Vénusz születése*-reprodukció és két bekeretezett lap egy beszédpatológiai tankönyvből.

Egy bekeretezett fotó Andyről az íróasztalon. Egy élénkzöld bőrmappa. Egy toll. Egy laptop.

– Nos? – kérdezte Laura.

Az asszony a kanapén ült. Andy látta az álla egy részét, az orra hegyét és egymás mellett pihenő lábait. Egyik keze a combján nyugodott, a másik föl volt kötve. Laura egy kissé fölfelé nézett, arra az emberre, aki a bőrfotelben ült.

Kapucnisra.

A farmerja csuromvizes volt, a lábánál már teljesen elázott a szőnyeg.

– Lássuk, mik a lehetőségeink – mondta ekkor. Mély hangja volt, Andy úgy érezte, még az ő mellkasát is megremegteti. – Beszélhetek Paula Koontzcal.

Laura egy pillanatig hallgatott, aztán azt mondta:

– Hallom, Seattle-ben van.

– Austinban. De ügyes próbálkozás.

Hosszú hallgatás következett.

– Ha bánt engem, azzal nem kapja meg, amit akar – törte meg végül a csendet Laura.

– Nem fogom bántani. Csak halálra rémisztem.

Andy érezte, hogy ismét megrándul a szemhéja. Ahogy ezt mondta… meggyőződéssel, már-már vidáman.

– Igen? – Laura kipréselt magából egy hamis nevetést. – Gondolja, hogy olyan könnyen megijedek?

– Az attól függ, mennyire szereti a lányát.

Andy hirtelen a régi hálószobájában találta magát. Vacogott foga, szeméből könnyek potyogtak. Fogalma sem volt, hogy került ide. Kiszorult a tüdejéből a levegő. A szíve megállt, de az is lehet, hogy olyan gyorsan vert, hogy már nem is érezte.

Az anyja telefonja biztos a konyhában van. Mindig ott szokta tölteni éjszakánként.

Hagyd el a házat. Fuss segítségért. Ne sodord magad veszélybe.

Remegő lábbal indult a ház hátulja felé. Önkéntelenül is megragadta Laura hálószobaajtajának gombját, de aztán kényszerítette magát, hogy továbbmenjen a konyhába.

Laura telefonja a pultnak azon a végén volt, amely a legközelebb esett az irodájához, és amelyet megvilágított az ajtón át kiszűrődő fény.

Elhallgattak. Miért hallgattak el?

Az attól függ, mennyire szereti a lányát.

Andy megpördült, arra számítva, hogy a háta mögött fogja találni Kapucnist, de semmi mást nem látott, mint az anyja szobájának ajtaját.

Elfuthatna. Azzal igazolhatná a menekülését, hogy az anyja is így akarná. Azt akarná, hogy elmenjen, hogy biztonságban legyen. Az étteremben is ezt akarta, és most is ezt akarná.

Visszafordult a konyha felé. Benne volt a testében, de úgy érezte, mintha kívül lenne rajta. Látta saját magát, amint a pulton lévő telefon felé lépked. Kissé behajlította lábujjait a hideg járólapon. Az oldalbejárat előtt víztócsa volt, valószínűleg Kapucnis jóvoltából. Andy az anyja telefonjára fókuszált, és közben összeszorította a fogait, hogy ne vacogjanak. Ha Kapucnis még mindig a fotelben ül, akkor mindössze egy méter és egy vékony faajtó választja el tőle. Andy

megfogta a telefont, finoman kihúzta belőle a töltőt, aztán lassan visszaindult az árnyékba.

– Mondja csak. – Kapucnis hangja áthallatszott a konyhába. – Szokott olyat álmodni, hogy élve eltemetik? – kérdezte, majd egy pillanatra elhallgatott. – Hogy fuldoklik?

Andynek kiszáradt a szája. A tüdőgyulladás. Az összeomlott tüdő. Az a borzalmas, fütyülő hang. A kétségbeesett kapkodás levegő után. Laura mindig is rettegett a fuldoklástól. Annyira megszállottan félt attól, hogy megfojtja a tüdejében levő folyadék, hogy az orvos kénytelen volt Valiumot adni neki.

– A következőt fogom tenni – mondta Kapucnis. – Húsz másodpercre a fejére húzom ezt a zacskót. Úgy fogja érezni, hogy mindjárt meghal, de nem hal meg. Egyelőre – tette hozzá.

Andynek remegő ujjal próbálta megnyomni a Menü gombot az anyja telefonján. Mindkettőjük ujjlenyomata benne volt a memóriában, úgyhogy ki kellett volna oldódni a billentyűzárnak, de nem történt semmi.

– A vizes vallatás száraz verziója – mondta Kapucnis. – Nagyon hatékony módszer.

– Kérem… – Laurának elcsuklott a hangja. – Nem muszáj ezt tennie.

Andy beletörölte ujját a falba, hátha úgy megszárad.

– Állj! – kiáltotta Laura olyan hangosan, hogy Andy kis híján elejtette a telefont. – Hallgasson meg. Várjon egy pillanatot. Csak hallgasson meg.

Andy újra megnyomta a Menü gombot.

– Hallgatom – mondta Kapucnis.

A billentyűzár kioldódott.

– Nem kell ezt tennie. Kitalálhatunk valamit. Van pénzem.

– Nem pénzt akarok magától.

– Sose fogja kiszedni belőlem, amit keres. Én soha…

– Meglátjuk.

Andy megnyomta az Üzenet ikont. A Belle Isle-i diszpécserek fél éve fogadtak üzenetben 911-es hívásokat. Az üzenetek a monitorok tetején villogtak.

– Húsz másodperc – mondta a férfi. – Akarja, hogy számoljam magának?

Andy ujjai vadul táncoltak a billentyűzeten:

Seaborne Ave 419 fegyveres férfi veszélyhelyzet siessenek

– Az utca teljesen üres – mondta Kapucnis. – Olyan hangosan kiabálhat, ahogy csak akar.

Andy megnyomta a Küldés gombot.

– Ne… – Laura hangján pánik érződött. – Kérem – folytatta, aztán sírva fakadt. Zokogása csak tompán hallatszott, mintha valamit a szájára szorítottak volna. – Kérem – könyörgött. – Ó, istenem, ké…

Csend.

Andy feszülten fülelt.

Semmi.

Se sírás, se zihálás, de még könyörgés se.

Fülsiketítő volt a némaság.

– Egy – számolt Kapucnis. – Kettő. – Szünet. – Három.

Csörömpölés. A dohányzóasztal nehéz üvege. Laura nyilván rúgkapál. Valami puffant a szőnyegen. Az asszony csak az egyik kezét tudja használni. Egy bevásárlószatyrot is alig tud felemelni.

– Négy – mondta Kapucnis. – Próbálja meg nem összepisilni magát.

Andy kitátotta a száját, mintha az anyja helyett is lélegezhetne.

– Öt. – Nyilvánvaló volt, hogy Kapucnis élvezi a dolgot. – Hat. Már

majdnem félúton járunk.

Andy ugyanazt a kétségbeesett, magas hangszínű sípolást hallotta, melyet anyja a kórházban adott ki, amikor összeomlott a tüdeje.

Megragadta az első nehéz tárgyat, amely a keze ügyébe került. Az öntöttvas serpenyő hangosan csikorgott, ahogy lehúzta a főzőlapról. Most már esély sem volt arra, hogy meglepje Kapucnist, nem volt visszaút. Berúgta az ajtót. Kapucnis az anyja fölé hajolt, ujjai az asszony nyaka köré kulcsolódtak, de nem fojtogatta, csak a helyén tartotta az átlátszó műanyag zacskót.

Amikor Andy berontott, döbbenten fordult hátra.

Andy meglendítette a serpenyőt, mint valami ütőt.

A rajzfilmekben a serpenyő alja mindig úgy találja el a prérifarkas fejét, mint harangnyelv a harangot, és szépen elkábítja.

A való életben Andy élére fordította a serpenyőt, az öntöttvas perem émelyítően hangos reccsenéssel csapódott bele a férfi koponyájába.

Döngés helyett inkább olyan volt ez a hang, mint amikor letörik egy faág.

Olyan erős volt a vibrálás, hogy Andy nem tudta megtartani a nyelet.

A serpenyő a padlóra zuhant.

Kapucnis először nem válaszolt. Nem esett el. Nem dühöngött. Nem csapkodott. Csak bámult Andyre teljesen zavarodottan.

Andy visszabámult rá.

A férfi bal szemének fehérjébe a hajszálereken keresztül lassan vér szivárgott. A szája némán mozogni kezdett. A keze nem remegett, amikor fölnyúlt, hogy megérintse a fejét. A halántéka be volt horpadva ott, ahol a serpenyő eltalálta. Az ujjaira nézett.

Semmi vér.

Andy a torkához kapott. Úgy érezte, mintha üveget nyelt volna.

Jól van? Eléggé jól ahhoz, hogy bántsa őt? Hogy megfojtsa az anyját? Hogy megerőszakolja őket? Hogy megölje mindkettőjüket? Hogy…

A férfi torkából reszketeg hang tört fel. A szája elnyílt, szeme kifordult. A fotel felé nyúlt, és megrogyasztott térddel megpróbált leülni, de elvétette, és a padlóra zuhant.

Andy úgy ugrott hátra, mintha attól félne, leforrázzák.

Kapucnis az oldalára esett, a lábai ki voltak csavarodva, kezét a hasára szorította.

Andy képtelen volt levenni róla a szemét. Meredten bámulta; várt, remegett és pánikolt.

– Andrea – szólalt meg Laura.

Andy szíve megrebbent, mint egy gyertyaláng. Izmai mintha kőből lettek volna. Olyan mereven állt, mint egy szobor.

– Andrea! – Laura most már kiabált.

Andy kizökkent a transzból. Pislogott egyet, aztán az anyjára nézett.

Laura megpróbált felülni a kanapén. A szeme fehérjét neki is megpattant erek csíkozták. A szája kék volt. Az arcán is megpattant erek piroslottak. A műanyag zacskó még mindig a fején volt. A bőrét mély szorításnyomok barázdálták. Ugyanúgy az ujjaival tépte szét a műanyag zacskót, mint Andy a szemeteszsákot.

– Siess – mondta rekedt hangon. – Nézd meg, hogy lélegzik-e.

Andy szeme előtt minden elhomályosult. Szédült. Amikor megpróbált levegőt venni, sípoló hangot hallott. Kezdett hiperventillálni.

– Andrea – mondta Laura. – A farmerja övében van a pisztolyom. Add ide, mielőtt még felébred.

Tessék?

– Andrea, szedd össze magad. – Laura a padlóra csúszott a kanapéról. Megint vérzett a lába. A jó keze segítségével kúszott közelebb a szőnyegen. – Meg kell szereznünk a pisztolyt. Mielőtt magához tér.

Kapucnis keze megmozdult.

– Anya! – Andy a falnak dőlt. – Anya!

– Semmi baj, csak…

Kapucnis teste hirtelen akkorát rándult, hogy feldöntötte a bőrfotelt. Kezei körözni kezdtek, aztán a körözés remegésbe fordult, a remegés pedig továbbterjedt a vállára, fejére, felsőtestére, lábára. Néhány másodperc múlva egész teste remegett a rohamtól.

Andy hallotta, hogy nyöszörgés tör elő a szájából. Haldoklott.

– Andrea – mondta Laura higgadtan. – Menj ki a konyhába.

– Anya! – kiabálta a lány.

A férfi teste ívbe feszült, lába a levegőbe rúgott. Mit tett? Úristen, mit tett?

– Andrea – ismételte meg Laura. – Menj ki a konyhába.

Kapucnis torkából nyögés tört fel. Andy befogta a fülét, de hiába. Elborzadva nézte, ahogy a férfi ujjai eltávolodnak a tenyerétől, a szája habzik, szeme vadul forog.

– Menj ki a…

– Haldoklik! – jajveszékelte Andy.

A nyögés egyre intenzívebb lett. Kapucnis szeme annyira kifordult, hogy úgy tűnt, mintha vattát tömtek volna a szemgödrébe. A farmerja ágyéki részét vizelet nedvesítette be. A cipője lerepült. Keze a levegőben kalimpált.

– Csinálj valamit! – ordította Andy. – Anya!

Laura megragadta a serpenyőt, és a levegőbe emelte.

– Ne! – Andy átvágott a szobán, és elvette tőle a serpenyőt. Mielőtt még elszabadulhatott volna, Laura átkarolta a derekát, szorosan magához ölelte, és ajkát a fejéhez szorította. – Ne nézz oda, kicsim. Ne nézz oda.

– Mit tettem? – siránkozott Andy. – Mit tettem?

– Megmentettél – felelte Laura. – Megmentettél engem.

– Én n-n-n… – Andy képtelen volt értelmesen beszélni. – Anya… ő… én n-nem…

– Ne nézz oda. – Laura megpróbálta befogni Andy szemét, de a lány ellökte a kezét.

Néma csend volt.

Már az eső sem kopogott az ablakon.

Kapucnis mozdulatlanná dermedt. Arcizmai ellazultak. Egyik szeme a mennyezetre, a másik az ablakra szegeződött. Pupillái fekete tízcenteseknek tűntek.

Andy úgy érezte, a torkában dobog a szíve.

A kapucnis pulóver alja fölcsúszott. A férfi alsónadrágjának fehér szegélye fölött egy mosolygó delfint ábrázoló tetoválás volt, alá cikornyás betűkkel a Maria nevet írták fel.

– Meg… – Andy képtelen volt kimondani a szót. – Anya, meg…

Laura nem köntörfalazott.

– Meghalt.

– Én ö-ö-ö… – Andy ezt a szót sem tudta kimondani. – Ö-öltem… ö-öltem…

– Andy? – Laura hangszíne megváltozott. – Te is hallod a szirénákat? – kérdezte, majd az ablak felé fordult. – Te kihívtad a rendőrséget?

Andy képtelen volt levenni a szemét a tetoválásról. Maria a

barátnője volt? A felesége? Megölte valakinek az apját?

– Andy? – Laura visszakúszott a szőnyegen, és benyúlt a kanapé alá. Keresett valamit. – Drágám, igyekezz. Vedd ki a tárcáját a nadrágjából.

Andy az anyjára meredt.

– Vedd ki a tárcáját. Most.

Andy nem mozdult.

– Akkor a kanapé alá nézz be. Gyere ide. Most. – Laura csettintett az ujjával. – Andy, gyere ide. Tedd, amit mondok.

Andy odakúszott a kanapéhoz.

– Hátsó sarok – mondta Laura. – A vattában, a rugó fölött. Nyúlj fel. Van ott egy sminktáska.

Andy a könyökére támaszkodott, hogy be tudjon nyúlni a kanapé alá. Talált egy fekete, sárgaréz cipzárral ellátott műanyag sminktáskát, amely dugig tele volt.

Hogy kerülhetett ide?

– Idehallgass. – Laura megszerezte a férfi tárcáját, és kivette belőle a készpénzt. – Tedd ezt el. Mindet. Van egy Carrollton nevű város Nyugat-Georgiában, az államhatár mellett. Figyelsz?

Andy kicipzározta a táskát, talált benne egy telefont töltővel, egy vastag köteg húszdollárost és egy fehér, felirat nélküli kulcskártyát, olyat, amilyet a hotelszobákhoz szoktak adni.

– Andy. – Laura most az asztalán álló, bekeretezett fotóért nyúlt. – Keresd a Get-Em-Go nevű raktárat. Meg tudod jegyezni? G-e-t-e-m-g-o.

Tessék?

– Vidd el a tárcáját. Dobd be az öbölbe.

Andy lenézett a bőrtárcára, amelyet az anyja a padlóra dobott.

A jogosítvány átlátszott a műanyag irattartó részen. Andynek annyira be volt dagadva a szeme a sírástól, hogy nem látta, mi van ráírva.

– Ne használd a hitelkártyákat, jó? Csak készpénzt használj – mondta Laura. – Csukd be a szemed. – Nekicsapta a képkeretet a dohányzóasztal szélének, az üveg összetört. A fotó mögött egy aprócska kulcs rejtőzött, olyan, amilyennel egy lakatot lehet kinyitni. – Erre szükséged lesz, jó? Figyelsz rám, Andy? Tedd ezt el. Tedd el.

Andy elvette a kulcsot, és beletette a nyitott táskába.

– Ezt is. – Laura a tárcát is belesuvasztotta a sminktáskába a készpénz mellé. – Egy-húszas raktár. Jól jegyezd meg: egy-húsz. Get-Em-Go Carrolltonban – mondta, majd átkutatta a férfi zsebeit, és elővett egy kulcsot. – Fordja van. Valószínűleg a zsákutcában parkol a Beachview végén. Vidd el.

Andy elvette a kulcsot, de az agya nem fogta föl, hogy mit tart a kezében.

– Egy-húszas raktár. Van benne egy kocsi. Szállj át abba, és hagyd ott a Fordot. A GPS-t húzd ki, vagy vágd át a drótját. Ez nagyon fontos, Andy. Ugye nem felejted el? Apád megmutatta, hogy hol van, emlékszel?

Andy lassan bólintott. Emlékezett rá, hogy Gordon megmutatta neki a kocsi részeit.

– A raktár száma a születésnapod. Egy-húsz. Mondd ki.

– Egy-húsz – nyögte ki a lány.

– Egyre közelebb vannak a szirénák. Menned kell – mondta Laura. – Azt akarom, hogy elmenj. Most.

Andy nem bírt megmozdulni. Túl sok volt neki mindez.

– Drágám. – Laura a tenyerébe fogta lánya arcát. – Figyelj rám. El kell menekülnöd. Most. Menj ki hátul. Keresd meg a fickó Fordját. Ha

nem találod, vidd el apád kocsiját, én majd elmagyarázom neki, mi történt. Északnyugat felé kell elindulnod. Oké? – Megragadta Andy vállát, és föltápászkodott. – Andy, kérlek. Hallottad, mit mondtam?

– Északnyugat felé – suttogta Andy.

– Először Maconbe menj, aztán vegyél egy térképet, egy rendes papír térképet, és keresd meg Carrolltont. A Get-Em-Go valahol a Walmart közelében van. – Laura a karjánál fogva fölhúzta a lányát. – A telefonodat itt kell hagynod. Semmit ne vigyél magaddal. – Ismét megrázta Andyt. – Figyelj rám. Apát ne hívd föl. Ne kényszerítsd, hogy hazudjon miattad.

– Hazudjon…

– Engem le fognak tartóztatni ezért. – Az asszony Andy ajkára tette az ujját, hogy elejét vegye a tiltakozásnak. – Semmi baj, drágám. Velem minden rendben lesz. De neked el kell menned, apának pedig nem mondhatod meg, hogy hol vagy. Megértetted? Ha megpróbálsz kapcsolatba lépni vele, arról tudni fognak. Telefonhívás, e-mail, bármi. Lenyomozzák, és eljutnak hozzád. Ne keresd apádat. Engem se hívj. Se a barátaidat, se semmilyen más ismerősödet, oké? Megértetted, amit mondtam?

Andy bólintott, mert tudta, hogy az anyja ezt várja tőle.

– Carrolltonból továbbra is északnyugat felé tarts. – Laura szorosan Andy derekába kapaszkodva átvezette a lányt a konyhán. – Valami távoli helyre menj, például Idahóba. Ha tiszta a levegő, felhívlak a táskában lévő telefonon.

Ha tiszta a levegő?

– Erős vagy, Andrea. Erősebb, mint hiszed. – Laura nehezen vette a levegőt. Látszott rajta, hogy igyekszik visszanyelni a könnyeit. – Fel foglak hívni azon a telefonon. Addig ne gyere haza, míg nem hallod a

hangomat, oké? Csak és kizárólag az én hangomnak higgy, amikor ezt mondom: „Most már hazajöhetsz.” Megértetted? Andy?

A szirénák közeledtek, most már Andy is hallotta őket. Legalább három járőrkocsi. A házban pedig van egy hulla. Andy ölte meg. Megölt egy embert, és mindjárt itt lesznek a zsaruk.

– Andrea?

– Oké – suttogta Andy. – Oké.

– Get-Em-Go. Egy-húsz. Megvan?

Andy bólintott.

– Hátul menj ki. Fuss. – Laura az ajtó felé taszigálta.

– Anya? – Andy nem tudott úgy elmenni, hogy meg ne kérdezze. – Te… te kém vagy?

– Micsoda? – hökkent meg Laura.

– Vagy bérgyilkos, vagy kormányügynök, vagy…

– Jaj, dehogyis. – Laura hangja olyan volt, mintha mindjárt elnevetné magát. – Az anyád vagyok. Soha nem voltam semmi más, csak az anyád – mondta, majd a lánya arcára tette a kezét. – Büszke vagyok rád, angyalom. Az utóbbi harmincegy év igazi ajándék volt nekem. Miattad élek. Nélküled nem éltem volna túl. Hallod? Te vagy a szívem. Te vagy a vér, ami az ereimben folyik.

A szirénák már csak kétutcányira lehettek.

– Annyira sajnálom. – Laura most már képtelen volt visszafojtani a sírást. Előző nap megölt egy embert. Megszúrták, megvágták, majdnem megfojtották, ellökte magától a családját, és egyetlenegy könnycseppet sem ejtett egészen eddig a pillanatig. – Angyalom. Kérlek, bocsáss meg nekem. Mindent, amit valaha tettem, azt teérted tettem, drága Andrea Heloise-om. Mindent.

A szirénák már egészen közel vijjogtak, a ház elől fékcsikorgás

hallatszott.

– Fuss – könyörgött Laura. – Andy drágám, kérlek… fuss!

5

A nedves homok beleszáradt Andy sportcipőjének belsejébe, miközben a parton futott. A sminktáskát a mellkasához szorította, és ujjaival fogta össze a tetejét, mert nem mert megállni, hogy behúzza a cipzárt. A hold nem sütött, a villákból sem szűrődött ki fény. A gyenge ködben csak a szirénák vijjogása hallatszott a háta mögül.

Hátranézett a válla fölött. Az anyja háza körül zseblámpák fénycsóvái cikáztak.

– Balra tiszta!

– Hátul tiszta!

Néha, amikor Andy vonalban maradt egy-egy 911-es híváskor, ugyanezeket a mondatokat szokta hallani a telefonon keresztül.

– *Jól van, most már leteheti* – szokta ilyenkor mondani a telefonálónak. – *A rendőrök majd gondoskodnak magáról.*

Laura semmit sem fog mondani a rendőröknek. Valószínűleg szorosan összezárt szájjal fog ülni a konyhaasztalnál, amikor rátalálnak. Palazzolo nyomozó ezek után már nem fog alkut ajánlani. Laurát letartóztatják. Fogdába kerül. Aztán meg kell jelennie egy bíró és egy esküdtszék előtt, akik majd börtönbe záratják.

Andy gyorsabban kezdett futni, mintha így el tudna menekülni a kép elől, hogy az anyja rács mögött van. Közben addig harapdálta az ajkát, míg meg nem érezte a vér fémes ízét. A nedves homok időközben betonná kötött a cipőjében. A fájdalom mintha afféle karmikus igazságtétel lett volna.

Kapucnis meghalt. Ő ölte meg. Megölt egy embert. Gyilkos.

Olyan hevesen rázta meg a fejét, hogy megroppant a nyaka. Oda

kellett figyelnie, hol jár. A Seaborne körülbelül fél kilométer hosszan kígyózott, mielőtt a Beachview nevű zsákutcába torkollott volna. Ha nem fordul le időben, Belle Isle egy sokkal sűrűbben lakott területén találja magát, ahol minden esély megvan rá, hogy valaki kipillantson az ablakon, és hívja a rendőrséget.

Andy megpróbálta számolni a lépéseit. Száznyolcvan méter, kétszáznyolcvan. Végül balra fordult, el az óceántól. A villákat egytől egyig biztonsági kapuk védték, hogy ne tévedhessen oda bárki a partról. A városi előírások értelmében a homokdűnék előtt nem lehetett állandó kerítést építeni, ezért a tulajdonosok szögesdróttal megerősített, gyatra fakerítéseket emeltek. Csak néhány kapu volt beriasztva, de mindegyiken szerepelt a figyelmeztetés, hogy ha kinyitják, megszólal a sziréna.

Andy megállt az első kapunál, és végigfuttatta ujjait az oldalán. Műanyag dobozt tapintott ki, amelyből egy drót állt ki.

Riasztó.

Odament a következő kapuhoz, azt is leellenőrizte.

Ez is be volt riasztva.

Szitkozódott magában, mert tudta, hogy a leggyorsabban a dűnék megmászásával juthat ki az utcára. Óvatosan megpiszkálta a deszkákat a lábával. A drót meghajlott. Egy rögzítőhorgony kicsúszott a homokból, így a kerítést eléggé le lehetett dönteni ahhoz, hogy átléphessen rajta. Felemelte a lábát, vigyázva, hogy a szögesdrót ne akadjon bele a nadrágjába. A talpa alatt tengeri zab csikorgott, miközben megmászta a meredek emelkedőt. Borzasztóan érezte magát, hogy ekkora pusztítást végez. Mire kiért a kövezett ösvényre, már sántikált.

Nekitámaszkodott a falnak, megpróbálta összeszedni magát. A torka

olyan száraz volt, hogy köhögni kezdett. Szájára tapasztotta a kezét, így várta, hogy elmúljon a roham. Könnyezett a szeme, szúrt a tüdeje. Amikor végre elmúlt a köhögés, leengedte a kezét. Tett egy lépést, de úgy érezte, mintha üvegszilánkokon járna. A cipőjében lévő homok állaga olyan volt, mint az összecsomósodott macskaalomé. Levette a cipőjét, és megpróbálta kirázni belőle a homokot, de a szintetikus háló mintha sajtreszelővé változott volna. Vissza akarta húzni a cipőt, de a fájdalom elviselhetetlen volt. Már vérzett a lába.

Mezítláb ment végig az ösvényen, s közben arra gondolt, mit fog látni Palazzolo nyomozó, amikor megérkezik a bungalóhoz: Laura arcát – különös tekintettel a bevérzett szemére –, amely még mindig magán viselte a fojtogatás nyomait. A műanyag zacskó maradványait a nyaka körül, rajta a halott férfi ujjlenyomatával. A halott férfit, aki a felborult dohányzóasztal mellett hever a dolgozószobában. A halott férfi behorpadt fejét. A nadrágját eláztató vizeletet. Az ajkára száradt habot. A két különböző irányba tekintő szemét. A Laura lábából származó vérrel szennyezett szőnyeget. Andy ujjlenyomatait a serpenyőn.

A felhajtón: összetört kültéri lámpákat. Feltört konyhaajtót. Pocsolyákat a konyhapadlón, amelyek Kapucnis útvonalát mutatják. Még több vizet arra, amerre Andy elhaladt: a hálószobából az elő- és vendégszobán át a nappaliba, aztán vissza.

A parton: Andy lábnyomait a nedves homokban. A pusztítást, amelyet a dűnéken hagyott maga után. A vérét és a DNS-ét a kövezett ösvényen, amelyen most áll.

Andy összeszorította a fogát, és akkorát nyögött az ég felé, hogy még a nyaka is belefájdult. Aztán előrehajolt, és a térdére támasztotta a könyökét, annyira elborzasztották a saját tettei. Nem jó ez így. Teljesen

érthetetlen az egész.

Mégis mit kellene tennie?

Mit *tehetne*?

Beszélnie kell az apjával.

Elindult az út felé. Elmegy Gordonhoz, és megkérdezi, mit csináljon. Az apja segíteni fog, hogy helyesen cselekedjen.

Hirtelen megtorpant.

Pontosan tudta, hogy az apja mit fog tenni. Engedni fogja, hogy Laura vigye el a balhét. Nem fogja hagyni, hogy Andy feladja magát. Nem fogja megkockáztatni, hogy a lánya esetleg egész életére börtönbe kerüljön.

De Palazzolo meg fogja találni Andy vizes lábnyomait Laura házában, illetve odakint a homokban, meg fogja találni a DNS-ét a villák között, és a rendőrség félrevezetésével fogja vádolni Gordont, valamint azzal, hogy utólagosan cinkostárs volt egy gyilkosságban.

Az apja börtönbe kerülhet. Elveszítheti az engedélyét.

Ne kényszerítsd, hogy hazudjon miattad.

Andy emlékezett rá, hogy az anyja szemében könnyek csillogtak, és azt bizonygatta, hogy mindent őérte tett. Andynek hinnie kellett abban, hogy Laura helyes irányba terelte, folytatta hát az útját. Az anyja úgy vélte, a férfi Fordja a Beachview Drive zsákutcában lesz. Azt is mondta, hogy fusson, úgyhogy Andy ismét futni kezdett, egyik kezében a cipőjével, a másikban a sminktáskával.

Amikor befordult egy sarkon, éles fény világított az arcába. Gyorsan visszahúzódott az ösvényre. Első gondolata az volt, hogy egy járőrkocsi talált rá, de mikor fölnézett, látta, hogy csak egy mozgásérzékelős lámpa gyulladt fel.

Igyekezett az utca közepén haladni, hogy a házak mozgásérzékelői

ne aktiválódjanak. Nem nézett hátra, de a szeme sarkából azért látta a piros és kék fények villogását. Úgy tűnt, Belle Isle minden járőre reagált a segélykérő üzenetre. Mindössze percei, de lehet, hogy csak másodpercei vannak, mielőtt valaki parancsot ad a környék átfésülésére.

Elért az egyirányú utca végére. A Beachview Drive a Seaborne Avenue-ba torkollott. A másik végén csak egy kis átjáró volt, hogy a mentők lejussanak a partra. Laura arra tippelt, hogy a férfi kocsija itt lesz.

De kocsinak se híre, se hamva nem volt.

Csessze meg.

Ebben a pillanatban fényszórók jelentek meg a Beachview-n. Andy pánikba esett, és először balra, majd jobbra szaladt, végül visszafordult, és elbújt egy pálmafa mögött, amíg a fekete Suburban el nem haladt. A kocsin lévő hatalmas, rugós antenna arról árulkodott, hogy a jármű a rendfenntartók kötelékébe tartozik.

Andy visszanézett a Beachview Drive-ra. Félútig volt ott egy kövezetlen felhajtó, amelyet gyomok és bokrok szegélyeztek. Belle Isle hat megmaradt bungalójának egyike a pennsylvaniai Hazeltonék tulajdonában volt, akik már évek óta nem jöttek le ide.

Andy úgy gondolta, ott elbújhat, amíg ki nem találja, hogyan tovább.

Leellenőrizte a Seaborne-t, nem jön-e valaki a rossz irányból, és a Beachview-n is végignézett, aztán meztelen talpával az aszfalton csattogva fölfutott az úton Hazeltonék hosszú, homokos feljárójához.

Valami nem stimmelt.

A gaz le volt taposva.

Valaki nemrég felhajtott a házhoz.

Andy megkerülte a bokrokat, és a felhajtó helyett a kertet célozta

meg. A lába annyira vérzett, hogy a homok összeállt a talpán. Görnyedve haladt előre, hogy ne lehessen olyan könnyen észrevenni. A Hazelton-házban sötét volt. Rádöbbent, hogy lát a sötétben. Jobban eltelt az idő, mint gondolta. A nap még nem kelt fel, de emlékezett rá, hogy valami tudományos magyarázat szerint a sugarai úgy verődnek vissza az óceán felszínéről, hogy a parton hamarabb világosodik ki, mint ahogy felkelne.

Bármi volt is az oka, a jelenség lehetővé tette Andy számára, hogy észrevegye a felhajtón parkoló Fordot, amely a normálisnál nagyobb kerekekkel, fekete ütközővel, sötétített ablakkal és floridai rendszámmal rendelkezett.

Állt mellette még egy kocsi, egy kisebb, fehér Chevy, talán tízéves lehetett, de sok mindent nem lehetett megállapítani róla. A dél-karolinai rendszáma nem volt szokatlan ilyen közel Charlestonhoz, Hazeltonék azonban Andy tudomása szerint még mindig Pennsylvaniában laktak.

Óvatosan megközelítette a Chevyt, és belekukkantott. Az ablakok le voltak húzva, a kulcs a gyújtásban volt, hatalmas nyúlláb kulcstartó lógott róla. A tükrön plüss dobókockák csüngtek. Fogalma sem volt, hogy a kocsi Hazeltonéké-e vagy sem, de a kulcsokat általában az öregek szokták benn hagyni a kocsijukban, a kockák és a nyúlláb pedig talán az unokájuké.

Andy fontolóra vette a lehetőségeit.

A Chevyben nincs GPS. Senki sem fogja bejelenteni az ellopását. Inkább azt kellene elvinnie a halott férfi kocsija helyett.

Az anyjára hagyta a döntést. Laura azt mondta, hogy a halott férfi kocsijával menjen, ezért a halott férfi kocsijával fog menni.

Óvatosan megközelítette a Fordot. A sötét ablakok teljesen fel voltak

húzva, az ajtók bezárva. Előkereste a sminktáskából Kapucnis kocsikulcsát. A kulcstartón csak egy sörnyitó és a Ford kulcsa lógott, lakáskulcs nem. Lehet, hogy a kocsiban van.

Andy nem a távirányítóval, hanem a kulccsal nyitotta ki a kocsit. A jármű belsejében pézsmaillatú kölni és bőr szaga. Az anyósülésre hajította a sminktáskát, aztán megkapaszkodott a vezetőülés oldalában, és úgy húzta föl magát az ülésre.

Az ajtó szolid csattanással csukódott be.

Andy bedugta a kulcsot a gyújtásba, és olyan óvatosan fordította el, mintha a kocsi az első rossz mozdulatra legalábbis felrobbanna, vagy megsemmisítené önmagát. Felberregett a motor. Andy a sebváltóra tette a kezét, de aztán megdermedt, mert valami nem stimmelt.

A műszerfalnak világítania kellett volna, de nem világított. Megérintette a konzolt. A kijelzőre rá volt ragasztva valami, ami színes papírnak tűnt. Hátrafordult. A belső lámpa sem égett.

Elképzelte, amint Kapucnis ül a kocsiban, lekapcsolja az összes világítást, majd beparkol Hazeltonékhoz.

Aztán eszébe jutott az anyja irodájában égő lámpa. Az egész házban az volt az egyetlen, amely föl volt kapcsolva. Eddig azt feltételezte, hogy az anyja véletlenül hagyta égve, de lehet, hogy Laura nem is a fotelban akart aludni. Lehet, hogy a szófán ülve várta, hogy betörjön olyasvalaki, mint Kapucnis.

A farmerja övében van a pisztolyom.

Nem csak egy pisztoly, hanem a *pisztolyom*.

Andy érezte, hogy kiszárad a szája.

Mikor vett az anyja pisztolyt magának?

Háta mögött felharsant egy sziréna. Összerezzent, de a járőrkocsi nem fordult be a felhajtóra, hanem továbbment. Andy óvatosan

tapogatózva hátramenetbe tette a sebességet, aztán lassan levette a lábát a fékről.

A sötétített szélvédőn át alig lehetett kilátni, miközben visszatolatott a felhajtón. A kocsi oldalát faágak és tüskés bokrok karcolták. Oldalról tolatott rá a Beachview Drive-ra, a kerekek nagyot döccentek a padkán.

A már kipróbált módszerrel sebességbe tette a kocsit. A fényszórók nem működtek, s a hajnali félhomályban nem lehetett látni, hogy hol kell őket fölkapcsolni. Mindkét kezével szorosan markolta a kormányt. A válla szinte a füle mellett volt, és úgy érezte, mintha bármelyik pillanatban belezuhanhatna egy szakadékba.

Elhajtott Gordon utcája mellett, amelynek végében rendőrautók lámpái villogtak. Felgyorsított, nehogy észrevegyék. Aztán rájött, hogy nem is vehetik észre, hiszen sem a belső, sem a külső világítása nem működik. Miközben lefékezett, belenézett a visszapillantó tükörbe. A hátsó lámpák sem égtek.

Ez nem jó.

Az egy dolog, hogy az ember lekapcsolja a lámpáit, amikor valami rosszban sántikál, de amikor maga mögött igyekszik hagyni ezt a rosszat, és mindenütt csak úgy hemzsegnek a rendőrök, akkor a kivilágítatlan kocsi egyenértékűnek számít egy BŰNÖS VAGYOK felirattal az ember homlokán.

Belle Isle-t egy hídon át lehetett megközelíteni. Az egyik sávban a savannah-i rendőrök özönlöttek befelé, míg a vízről visszaverődő napsugarak által megvilágított Andy a másikban szándékozott elhagyni a várost.

Befordult egy parkolóba, mely történetesen a Belle Isle-i pláza parkolója volt, aztán kiugrott a kocsiból, és megkerülte. A hátsó

lámpákat valami fekete ragasztószalag borította. Megpiszkálta a szélét, és rájött, hogy nem is ragasztószalag, hanem egy nagy, mágneses lemez, amelynek le van kerekítve a széle, és pont akkora, hogy eltakarja a hátsó lámpákat.

Agya képtelen volt feldolgozni, hogy ennek mi a jelentősége. Behajította a mágneseket a csomagtartóba, visszaült a kormány mögé, és a műszerfalról is leszedte a színes papírt. A mágnesekhez hasonlóan ez is méretre volt vágva. A rádiót és a többi világító gombot szintén fekete papír borította.

Megtalálta a fényszórók kapcsolóját, aztán kihajtott a parkolóból. Szíve a torkában dobogott, miközben megközelítette a hidat. Még a lélegzetét is visszafojtotta. Áthajtott a hídon. Az úton nem volt senki rajta kívül. A kereszteződésben sem.

Miközben az autópálya irányába tartva felgyorsított, megpillantott három savannah-i járőrkocsit, amelyek villogva és szirénázva száguldottak a híd felé.

Kifújta a visszatartott levegőt.

Az út mellett egy tábla:

MACON 170

ATLANTA 248

A kijelzőre pillantott. Tele volt a tank. Úgy döntött, megpróbálja megállás nélkül megtenni a négyórás utat Atlantába, ott pedig az első útjába eső benzinkútnál vesz egy térképet. Fogalma sem volt, milyen messzire lehet onnan Carrollton, és arról sem, hogyan fogja megtalálni a Get-Em-Go raktárat a Walmart közelében.

A raktár száma a születésnapod. Egy-húsz. Mondd ki.

– Egy-húsz – mondta ki hangosan a számot, és hirtelen összezavarodott.

Hiszen tegnap volt a születésnapja, augusztus huszadikán.
Miért állította Laura, hogy januárban született?

6

Andy föl-le autókázott azon az utcán, amely Carrollton főutcájának tűnt. A Walmartot könnyen megtalálta, a Get-Em-Gónak azonban nem volt gigantikus méretű fényreklámja, amelyet már a főútról látni lehetett.

Az atlantai kitérő unalmas és – ami még rosszabb – teljesen szükségtelen volt. Andy szívesen használta volna a Ford navigációs rendszerét, végül mégis úgy döntött, követi Laura utasításait, s amint beért Atlantába, vett egy hagyományos térképet Georgia államról. Belle Isle-tól Carrolltonig körülbelül négy és fél óra volt az út, de mivel pont a reggeli csúcsforgalom idején vágott át Atlantán, hat óra kellett, hogy odaérjen a Walmarthoz. Addigra már olyan álmos volt, hogy muszáj volt aludnia két órát a parkolóban.

Hogy találtak meg az emberek bármilyen helyet, amikor még nem volt internet?

Az Arany Oldalak jó forrás lett volna, de egyetlen telefonfülke sem volt a közelben. Megkérdezett egy biztonsági őrt a Walmartban, de úgy érezte, veszélyes lehet tovább kérdezősködni. Valaki a végén még gyanakodni kezd, és kihívja a rendőrséget. Sem a jogosítványa, sem az egészségbiztosítási kártyája nem volt nála, elázott haja kócos hullámokban száradt meg, lopott, floridai rendszámú kocsit vezetett, és úgy volt öltözve, mint egy kamasz, aki rossz ágyban ébredt fel a tavaszi szünet alatt.

Annyira sietett eljutni Carrolltonba, hogy el sem gondolkodott, az anyja vajon miért is küldte ide. És mi lehet abban a raktárban? És Laura miért dugdosott egy kulcsot, egy összecsukható telefont és egy

halom készpénzt? És mit fog találni, ha egyszer eljut ahhoz a Get-Em-Góhoz?

A kérdések egyórányi sikertelen keresgélés után meglehetősen értelmetlennek tűntek. Carrollton nem volt egy porfészek, de nyüzsgő metropolisz sem, ezért Andy úgy gondolta, a céltalan furikázás lesz a legeredményesebb keresési módszer. Most viszont már kezdett aggódni, hogy sosem találja meg a raktárat.

A könyvtár.

Andy agyába villámcsapásként hasított bele a felismerés. Már legalább ötször elhaladt az épület előtt, de csak most döbbent rá a jelentőségére. A könyvtárakban vannak számítógépek, s ami még fontosabb, ezeken a számítógépeken névtelenül lehet internetezni. Legalább a Get-Em-Gót meg tudja keresni.

Élesen megfordult, és rákanyarodott a könyvtárhoz vezető sávra. A hatalmas kerekek nagyot döccentek a padkán. Megvoltak a parkolási szokásai, úgyhogy elhajtott a parkoló végébe. Az övén kívül csak két másik kocsi állt ott, két öreg tragacs, valószínűleg a könyvtár dolgozóinak autói. Az épület kicsi volt, talán akkora lehetett, mint Laura bungalója. A bejárati ajtó melletti táblán az állt, hogy 9-kor nyit.

Nyolc perc.

Andy elnézte a zömök épületet, a szögletes téglákat és a habarcs szemcsés pórusait. Furcsa módon most nagyon élesen látott. A szája még mindig ki volt száradva, de a keze már nem remegett, és a szíve sem akart fölrobbanni. Az utóbbi néhány nap feszültsége és kimerültsége Macon körül tetőzött, Andy most már szinte mindenre kábultan reagált.

Nem érzett megbánást.

Még amikor Kapucnis életének utolsó néhány borzalmas

másodpercére gondolt, akkor sem tudott sajnálatot érezni a férfi iránt, aki megkínozta az anyját.

Inkább azért volt lelkifurdalása, mert nem érzett lelkifurdalást.

Eszébe jutott az egyik főiskolai haverja évekkel korábban tett kijelentése, mely szerint mindenki képes gyilkolni. Andy akkoriban berzenkedett magában az általánosítás ellen, mert ha tényleg mindenki képes lenne gyilkolni, akkor nem lenne a világon nemi erőszak. Egy olyan ostoba, *mi lenne, ha* típusú kérdésként jött szóba a dolog egy főiskolai bulin. Mi lenne, ha meg kellene védened magad? Meg tudnál ölni valakit? Képes lennél megtenni? A fiúk mindig igent mondtak, mert a fiúk gyárilag igent mondanak mindenre, a lányok viszont hajlamosak voltak köntörfalazni, mert statisztikailag milliószor nagyobb esélyük van arra, hogy megtámadják őket. Amikor a kérdés Andyhez ért, ő azzal ütötte el a dolgot, hogy azt tenné, amit az étteremben aztán meg is tett: lapulna, és várná a halált.

Az anyja konyhájában azonban nem lapult meg. Talán ha az ember szeretteit fenyegetik, másként működik a dolog. Talán a génekben rejtőzik a válasz.

Az öngyilkosságra való hajlam örökletes lehet – vajon ugyanez a helyzet a gyilkolásra való hajlammal is?

Andy pillanatnyilag arra volt a legkíváncsibb, hogy hogy nézett ki az arca. Abban a pillanatban, amikor berúgta a dolgozószoba ajtaját, és meglendítette a serpenyőt, nem gondolt semmire, egyszerűen semmilyen gondolat nem volt a fejében. Olyan volt, mintha az elméje fehér zajjal lett volna tele. A feje és a teste között megszűnt a kapcsolat. Nem gondolt a saját biztonságára. És az anyja életére sem. Csak cselekedett.

Mint egy gyilkológép.

Kapucnisnak volt neve. Andy megnézte a jogosítványát, mielőtt bedobta a tárcáját az öbölbe.

Samuel Godfrey Beckett a floridai Neptune Beachből, született 1981. október 10-én.

A Samuel Beckett rész elbizonytalanította Andyt, mert a név által Kapucnis Laura irodáján kívüli létezése is alakot öltött. Volt egy szülője, aki rajongott az ír avantgárd irodalomért. Ez valahogy még életszerűbbé tette őt, mint a Maria tetoválás. Andy elképzelte Kapucnis anyját, amint a hátsó verandán üldögélve nézi a naplementét, és azt kérdezi a fiától: „Tudod, kiről neveztelek el?” Ugyanúgy, ahogy Laura is mindig elmesélte, hogy Andy második keresztnevéből hogyan tűnt el a H betű.

A lány elhessegette a képet.

Emlékeztetnie kellett magát, hogy Samuel Godfrey Beckett – Palazzolo nyomozó szavaival élve – *rosszfiú* volt. Samuel, vagy Sam, vagy Sammy valószínűleg sok gazságot követett már el élete során. Az ember nem véletlenül takarja le a kocsija belső és külső lámpáit. Ilyesmit az ember előre megfontoltan, és általában aljas szándékkal szokott csinálni.

Rendszerint pénzért, valakinek a megbízásából.

Kilenc óra. Az egyik könyvtáros kinyitotta az ajtót, és integetett Andynek, hogy bemehet.

Andy visszaintegetett, aztán megvárta, hogy a nő visszamenjen az épületbe, majd elővette az ülés alól a sminktáskát, és ellenőrizte, hogy föl van-e töltve a telefon. Eddig nem hívta senki. Becsukta a készüléket, majd visszatette a táskába a többi holmi közé.

A készpénzt már Atlantában megszámolta. Mindössze 1061 dollárból kell kijönnie ki tudja, hány napig, amíg az anyja föl nem

hívja, hogy tiszta a levegő, és hazamehet.

Lesújtva konstatálta, hogy kénytelen lesz költségvetést készíteni. Egy Gordon-féle költségvetést, nem pedig egy Andy-félét, ami abból áll, hogy imádkozik, hátha pénz terem az éterből. Arra nem volt lehetősége, hogy pénzt keressen. Az egészségbiztosítási száma nélkül nem vállalhat munkát, de még ha vállalhatna is, fogalma sincs, meddig lesz szüksége rá. Azt pedig végképp nem tudta, hogy mégis milyen munkára lenne ő alkalmas Idahóban.

Carrolltonból továbbra is északnyugat felé tarts… Valami távoli helyre menj, például Idahóba.

Honnan vette az anyja ezt az ötletet? Andy még csak Georgiában, New Yorkban, Floridában és a Karolinákban járt. Idahóról semmit sem tudott, talán csak azt, hogy arrafelé sokat esik a hó, és sok a krumpli.

1061 dollár.

Benzin, étel, hotelszobák.

Becipzározta a táskát, kiszállt kocsiból, és lesimította magán a pólót, amely körülbelül annyira volt előnyös, mint gofrin a fóliacsomagolás. A sortja merev volt a sós levegőtől. A lába annyira fájt, hogy sántikált. A lábszárán volt egy vágás, amiről fogalma sem volt, hogyan szerezte. Le kellett zuhanyoznia. Szüksége volt ragtapaszokra, jobb cipőre, hosszú nadrágra, pólókra, alsóneműre… Az az ezer dollár plusz apró valószínűleg nem fog néhány napnál tovább kitartani.

Fejben számolt, miközben a könyvtár felé lépkedett. Az egyik volt lakótársától tudta, hogy New York City körülbelül négyezer-nyolcszáz kilométerre van Los Angelestől. Idaho valahol az Egyesült Államok bal fölső sarkában van – Andynek sose ment a földrajz –, de az biztos, hogy valahol északnyugat felé.

Úgy vélte, Georgia nagyjából ugyanolyan távol lehet Idahótól, mint

New York Los Angelestől. A Belle Isle és Macon közti háromszázhúsz kilométert nagyjából két és fél óra alatt tette meg, ami azt jelenti, hogy tizenkét nap autókázás áll előtte. Vagyis tizenegy éjszaka olcsó motelekben, napi háromszori étkezés, benzin és minden, amire közben szüksége lesz…

Megrázta a fejét. Tényleg tizenkét napba telne, hogy eljusson Idahóba?

A matek se ment neki soha.

– Jó reggelt – köszönt a könyvtáros. – A sarokban van kávé.

– Köszönöm – mormolta Andy. Bűntudata volt, mert nem helyi lakos lévén tulajdonképpen nem használhatta volna ingyen a könyvtár szolgáltatásait, mégis töltött magának egy csésze kávét, és leült az egyik számítógéphez.

A vibráló monitor furcsa módon megnyugtatta. Egész éjjel nélkülöznie kellett a telefonját és az iPadjét. Csak akkor tudatosult benne, hogy milyen sok időt veszteget a Spotifyra, az Instagramra, a Snapchatre, a blogokra és a különböző Roxfort házbeosztó tesztekre, amikor már nem tudott hozzájuk férni.

A monitort bámulva megitta a kávéját, közben pedig azon gondolkodott, hogy küldenie kellene egy e-mailt az apjának. Vagy fel kellene hívnia. Vagy küldenie kellene neki egy levelet.

Ha megpróbálsz kapcsolatba lépni vele, arról tudni fognak.

Letette a csészéjét, majd beírta a keresőbe, hogy *Get-Em-Go Carrollton*.

Kis híján fölnevetett.

A raktár körülbelül száz méterre van a könyvtár mögött. Andy ezt onnan tudta, hogy a középiskola focipályája választotta el őket egymástól. Akár oda is sétálhat. A következő lépés az volt, hogy

megnézte a Get-Em-Go weboldalán a nyitvatartási időt. A címsorban az állt, hogy a létesítmény a nap huszonnégy órájában nyitva van, az iroda azonban csak tíztől délután hatig.

Az órára nézett. Van még ötven perce.

Megnyitotta a MapQuestet, és megnézte, hogyan juthat el Georgiából Idahóba. Háromezer-hétszáz kilométer. Harminc óra vezetés, nem pedig tizenkét nap. Hát ezért kellett kétszer is felvennie az algebrát. Gondolkodás nélkül rákattintott a Nyomtatás gombra, de aztán gyorsan megnyomta a Törlést is. A könyvtár tíz centet számított fel egy oldalért, de nem a pénz volt a gond. A lapokat a könyvtárostól kellett volna elkérnie, aki így tudomást szerzett volna róla, hogy Idahóba készül.

Ami azt jelentette volna, hogy ha valaki – például egy olyan fickó, mint Kapucnis, akinek mágnesek vannak a lámpáin, és papírral van leragasztva a műszerfala – megkérdezné a könyvtárost, hogy merre tart, a könyvtáros válaszolni tudna a kérdésre.

Telefonhívás, e-mail, bármi. Lenyomozzák, és eljutnak hozzád.

Eltöprengett Laura figyelmeztetésén. Valakik nyilván felbérelték Kapucnist, azaz Samuel Godfrey Beckettet. De mégis *miért*? Kapucnis azt mondta Laurának, hogy nem fogja megölni. Legalábbis nem azonnal. Azt mondta, hogy egyelőre csak halálra akarja rémíteni a fojtogatással. Amit Andy a kínzásról tudott, azt leginkább a Netflixről tudta. Ha nem szadista, *Fűrész*-féle, akkor menő, *Jack Reacher*-féle kínvallató vagy, ami azt jelenti, hogy meg akarsz tudni valamit.

Milyen információja lehet egy ötvenöt éves, elvált beszédterapeutának, amelyért megéri felfogadni egy verőlegényt, hogy kínvallatással kiszedje belőle?

Még jobb kérdés, hogy Laura vajon az élete melyik szakaszában tett

szert erre az értékes információra?

Minden, amit Palazzolo nyomozó Laura múltjáról mondott – attól kezdve, hogy Rhode Islandben született, azon keresztül, hogy a UGA-re járt, egészen addig, hogy házat vett Belle Isle-ban –, egybevágott azzal, amit Andy az anyjáról tudott. Laura történetében nem voltak homályos foltok. Soha nem járt külföldön. Még nyaralni sem ment el soha, hiszen a tengerparton lakott.

Akkor meg mit tudhat, amit kínzással akartak kiszedni belőle?

És mi lehet olyan fontos, hogy Laura még a kínzást is vállalta, de nem volt hajlandó elárulni?

Andy kifújta a levegőt. Egész hátralévő élete a rendelkezésére állt, hogy alászálljon ebbe a nyúlüregbe, úgyhogy inkább maga elé vette a számítógép mellett heverő jegyzettömböt, és elkezdte leírni, mely utakon juthat el Idahóba: *75S–84E–80E, NE2E, 1-29S, I70E*…

A számok és betűk kusza halmazára meredt. Vennie kell majd egy új térképet. A Georgia–Alabama határon úgyis meg kell állnia pihenni. De előbb elmegy a raktárba, átül abba a kocsiba, amelyről Laura beszélt, és csak aztán indul el északnyugatnak.

Megint kifújta a levegőt.

Túlságosan is hallgat az anyjára. Viszont ha a saját ösztöneire hallgatott volna, akkor most éppen a temetkezési vállalkozónál zokogna Gordon vállán, és az anyja temetését intézné.

Visszatette ujját a billentyűzetre, közben hátrapillantott a válla fölött. A könyvtárosok eltűntek. Valószínűleg a visszahozott könyveket tették a helyükre, vagy az emberek lepisszegését gyakorolták.

Beállította a számítógépen, hogy ne lehessen visszakeresni a böngészési előzményeit. Lehet, hogy ezzel kellett volna kezdenie. De lehet, hogy csak a túlzott óvatosság súgja neki. És az is lehet, hogy

nem kellene leszidnia magát azért, mert paranoiásan viselkedik, hanem el kellene végre fogadnia, hogy jó oka van paranoiásan viselkedni.

Először a *Belle Isle Review* oldalára ment rá.

A címlapot Laura Olivernek, a helyi beszédpatológusnak és gyilkológépnek szentelték. Igaz, nem nevezték konkrétan gyilkológépnek, de az első bekezdésben idézték Alice Blaedel szavait, ami ugyanaz pepitában.

Andy átfutotta a cikket, de abban nem említettek semmilyen kapucnis férfit, akinek serpenyő alakú horpadás volt a fején. A fekete kocsi ellopását sem jelentette be senki. Gorsan átfutotta a többi cikket is.

Semmi.

Döbbenten dőlt hátra a széken.

Ebben a pillanatban kinyílt a könyvtár ajtaja. Egy öregúr csoszogott be rajta, egyenesen a kávét vette célba, közben politikai tirádába kezdett.

Andy nem tudta, kinek szól a tiráda, de egyszerűen nem vett róla tudomást, és megnyitotta a CNN honlapját. Az oldal a *gyilkológépes* idézetet választotta főcímnek. Gordonnak sok mindenben igaza szokott lenni, de Andy tudta, hogy az apja most szívesebben tévedett volna a hírműsorok érdeklődésének fókuszpontját illetően. Jonah Lee Helsinger szánalmas életéről csak a második bekezdésben írtak:

Hat hónappal ezelőtt Helsinger apja, a seriff, háborús veterán és helyi hős tragikus módon életét vesztette egy lövöldözés során. A rendőrség szerint az ifjú Helsinger gondolatai ekkor fordultak a gyilkolás felé.

Andy megnézte a FoxNews.com-ot, valamint a *Savannah Reporter* és az *Atlanta Journal-Constitution* honlapját.

Az összes sztori Laura Oliverre fókuszált, illetve arra, amit az asszony a Rise-n-Dine-ban tett. Samuel Godfrey Beckettet egy szóval sem említették, de azonosítatlan, kapucnis holttestről sem lehetett olvasni sehol.

Laurának sikerült volna elmozdítani a holttestet? Ez lehetetlennek tűnt. Andy arra tippelt, hogy az anyja nem volt hajlandó beengedni a rendőröket a házba, bár a telefonjáról küldött 911-es segélykérés feljogosítja a hatóságokat a behatolásra. Ha a Belle Isle-i rendőröket sikerült is leráznia, a jelzés nélküli, fekete Suburban utasa egészen biztosan nem fogadott el nemleges választ.

Andy az egéren kopogtatott az ujjával, miközben megpróbálta átgondolni a dolgot.

Valaki, akinek jó kapcsolatai vannak, nem engedi kiszivárogni a sztorit.

Ők?

Azok az emberek, akik felbérelték Kapucnist? Azok, akiktől Laura rettegett, hogy Andyt is megtalálják?

A lány érezte, hogy szíve a torkában dobog. A fél rendőrség ott volt Laura háza előtt, Palazzolo nyomozóval együtt, de talán még a georgiai FBI-osok is befutottak. Ez pedig azt jelenti, hogy ezeknek az *illetőknek* a kormányzóval vagy egyenesen a szövetségiekkel vannak összeköttetéseik.

A háta mögé pillantott.

Az idős férfi a recepciós pultra támaszkodva éppen az egyik könyvtárossal igyekezett politikai beszélgetésbe bonyolódni.

Andy megint a számítógép órájára nézett, és figyelte, hogy telnek a másodpercek.

A raktár száma a születésnapod. Egy-húsz.

Letette a kávéját, és beírta a keresőbe az 1987. január 20. dátumot.

1987. január 20. keddi nap volt. Akik ezen a napon születtek, Vízöntők voltak. Ronald Reagan volt az elnök. A rádióban a Walk Like an Egyptian *című slágert adták a The Banglestől. A mozipénztárakban az* Alkalom szüli az orvost *című film vezette a jegyeladási listákat, Richard Pryorral a főszerepben. A* New York Times *bestsellerlistáját Tom Clancy* Vörös vihar *című regénye vezette.*

Andy visszaszámolt kilenc hónapot, aztán rákeresett az 1986. áprilisi hírekre. A havi lebontás helyett egy random felsorolást kapott az év híreiről:

Az USA bombázza Líbiát. Irán-kontra-ügy. Csernobili nukleáris katasztrófa. Peresztrojka. Halley-üstökös. Challenger-katasztrófa. A svéd miniszterelnök meggyilkolása. Oslói G-Fab-gyilkosság. A Pan Am 73-as járatának eltérítése. Robbanás a TWA-gépen Görögország fölött. Diszkórobbantás. FBI-lövöldözés Miamiban. Az Oprah Winfrey-show *debütálása. 38 401 AIDS-beteg világszerte.*

Andy meredten bámulta a szavakat, melyek közül néhány ismerősen hangzott. Egész nap itt ülhetne, és beleáshatná magát a kutatásba, de hogyan találhatna bármit is, ha nem tudja, mit keres?

Paula Koontz.

A név már órák óta ott motoszkált a fejében. Az anyja soha, de soha nem említett neki Paula nevű nőt. Andy úgy tudta, Laura összes barátja Belle Isle-ban lakik. Az anyja telefonon sem beszélt soha senki mással. Még a Facebookon sem volt fent, mert azt mondta, senki nincs Rhode Islandben, akivel tartani akarná a kapcsolatot.

Beszélhetek Paula Koontzcal.

Hallom, Seattle-ben van.

Austinban. De ügyes próbálkozás.

Laura megpróbálta félrevezetni Kapucnist. Vagy csak próbára tette? De miért?

Andy beírta a keresőbe, hogy *Paula Koontz Austin TX*.

A gép semmilyen Austin-specifikus találatot nem dobott ki, de a Paula Koontz név a jelek szerint népszerű volt az északkeleti ingatlanügynökök körében.

– Koontz – mondta ki Andy félhangosan a szót, mely azonban valahogy nem tűnt helyesnek. Ő eddig Dean Koontzra asszociált, Kapucnis viszont inkább úgy ejtette a szót, hogy „kunci”.

Andy több verzióval is próbálkozott: *koontze, koontzee, khoontzah*… Mire a Google felajánlotta: *Inkább erre szeretnék rákeresni: koontah.*

Rákattintott a felajánlott lehetőségre. Semmi, de a Google újabb alternatívát kínált: *khoontey*. Sorban ráklikkelt a kereső által földobott szavakra, míg végül a sokadik próbálkozásnál rábukkant a Texasi Egyetem egyik tanárára.

Paula Kunde jelenleg a *Bevezetés az ír női költészetbe és feminista gondolkodásba* nevű tantárgyat tanította hétfőnként, szerdánként és péntekenként, ezenkívül ő volt a nőtudományi tanszék feje. *A Madonna és Madonna – Like a Virgin Jézus Krisztustól Ronald Reaganig* című könyve kapható volt az IndieBoundon.

Andy kinagyította a nő fotóját, amelyen az meglehetősen előnytelenül, oldalról volt lefényképezve. Nem sokat javított a helyzeten, hogy a kép ráadásul fekete-fehér volt. Paula korát nehéz volt megbecsülni, mert láthatóan túl sok időt töltött a napon. Az arca leharcolt volt, és csontos. Legalább olyan idős lehetett, mint Laura, de egyáltalán nem hasonlított Laura barátnőire, akik kizárólag Eileen Fishert és naptejet viselve voltak hajlandóak kilépni a házból.

Paula Kunde megfáradt, öreg hippinek nézett ki. Szőkébe vegyült

ősz haj, egy természetellenesen sötét tinccsel a frufrujában. Az inge vagy ruhája, vagy bármi volt is, amit viselt, indián mintás.

Beesett arca arra emlékeztette Andyt, hogy nézett ki az anyja a kemó alatt.

Végignézte Kunde eredményeit. Publikációk a *Feminist Theory and Exposition*ben, több programbeszéd különböző feminista konferenciákon. Először a Berkeleyre járt, a mesterfokozatot azonban a Stanfordon szerezte meg, ami magyarázatot adott a hippikülsőre. A doktorátusát Nyugat-Connecticutban tette le egy állami főiskolán, ami fura volt, mert a Bryn Mawr vagy a Vassar jobban illett volna a kutatási területéhez, különösen egy stanfordi mesterdiplomával a zsebében, amely úgy ragyogott Andy befejezetlen tanulmányai mellett, mint gyémánt a kutyagumi mellett.

És ami még fontosabb, Paula Kunde rezüméjében semmi arra utaló jel nem volt, hogy valaha is találkozott volna Laurával. A feminizmuselmélet és a beszédterápia között nincs semmi átfedés, legalábbis Andy tudomása szerint, az anyja pedig előbb gúnyolna ki egy öreg hippit, mint hogy összebarátkozzon vele. De akkor miért ismerte fel a nevét egyből, amikor meg akarták kínozni?

– Kedveském. – A könyvtárosnő lemosolygott Andyre. – Sajnálom, de meg kell kérnem, hogy a számítógépek közelében ne kávézzon – mondta, majd az öregúr felé intett a fejével, aki a saját gőzölgő kávéja fölött meredt Andyre. – A szabályok mindenkire vonatkoznak.

– Bocsánat – mondta Andy, akinek a vérében volt, hogy mindig mindenért bocsánatot kérjen, ami körülötte történik. – Már úgyis indulni akartam.

– Ó, azért nem kell… – kezdett tiltakozni a könyvtárosnő, de Andy már fel is állt.

– Sajnálom. – Begyűrte a zsebébe a papírdarabot, amelyre az Idahóba vezető utak számát írta fel. Kifelé menet rámosolygott az öregúrra, de az nem viszonozta.

Amikor kiért az épületből, annyira sütött a nap, hogy könnybe lábadt a szeme. Vennie kell majd egy napszemüveget, mielőtt megvakul. Erre nyilvánvalóan a Walmart lesz a legmegfelelőbb hely. Más dolgokat is be kell szereznie, például fehérneműt, farmert, pólót, meg esetleg egy dzsekit, hátha Idahóban ilyenkor is hideg van.

Megtorpant, és elgyengült a térde.

Valaki éppen befelé nézett a kocsijába. Nemcsak belepillantott, miközben elment mellette, hanem ugyanúgy leskelődött, mint néhány órával korábban Kapucnis a garázsajtónál. A férfi kék baseballsapkát, farmert és fehér pólót viselt, az arcát azonban nem lehetett látni a sapka napellenzőjétől.

Andy érezte, hogy torkán akad a sikoly. A szíve hevesen kalapált, miközben hátrálni kezdett. Ez persze ostobaság volt, hiszen a fickó bármelyik pillanatban megfordulhatott volna, és észrevehette volna, de végül nem fordult meg. Andy bemenekült az épület mögé, közben érezte, hogy megfeszül a torka a visszafojtott sikolytól.

Beszaladt a fák közé, és lázasan igyekezett felidézni, mit látott a Google Earth térképén: a középiskolát a könyvtár mögött, a raktár zömök főépületét, valamint a mögötte sorakozó fém tárolóhelyiségeket. A megkönnyebbülést, amelyet akkor érzett, amikor megpillantotta a focipálya körüli magas kerítést, elhomályosította az attól való félelem, hogy követik. Minden lépéssel megpróbált úrrá lenni a paranoiáján. A sapkás fickó nem vette észre. De talán az sem jelentene semmit, ha észrevette volna. A fekete kocsi szép volt. Talán csak azért nézte meg, mert ő is venni akar egyet. Vagy azért, mert el

akarja lopni. Vagy azért, mert őt keresi.

Gondolja, hogy olyan könnyen megijedek?

Az attól függ, mennyire szereti a lányát.

A Get-Em-Go irodájában sötét volt, az ajtón ZÁRVA tábla. A raktárhelyiségeket az iskolát körülvevő kerítésnél is magasabb drótkerítéssel kerítették körbe. Az egyszintes, felhúzható fémajtókkal ellátott helyiségek mintha egy *Mad Max*-film díszletei lettek volna. A kerítésen volt egy kapu, előtte pedig egy leolvasó egy kocsi ablakának magasságában.

Andy kicipzározta a sminktáskát, elővette a fehér kulcskártyát, és a leolvasóhoz érintette. A lámpácska zöldre váltott, a kapu nyikorogva kinyílt.

Lehunyta a szemét, és megpróbált megnyugodni. Joga itt lenni. Van kulcskártyája. Van raktárszáma. Van kulcsa.

Remegett a lába, miközben besétált a telekre. A raktárhelyiségben válaszok várnak rá. Meg fog tudni valamit az anyjáról. Lehet, hogy olyasvalamit, amit nem is akart tudni. Vagy amiről Laura nem akarta, hogy tudjon – mostanáig, amíg *azok* a nyomába nem eredtek.

Letörölte a verejtéket a tarkójáról, aztán a háta mögé pillantva ellenőrizte, nem követik-e. Nem tudhatta, biztonságban van-e vagy sem. A komplexum hatalmas volt: legalább tíz darab, körülbelül tizenöt méter hosszú épület, melyeken úgy néztek ki a felhúzható garázsajtók, mint a piszkos fogak. Andy megkereste a százas épületet, majd azon belül is az egy-húszas raktárat.

A születésnapja.

Nem az, amelyet egész életében a születésnapjának hitt, hanem az, amelyről Laura azt állította, hogy az igazi születésnapja.

– Jézusom – sziszegte.

Már azt sem tudta, mi igaz, és mi nem.

A lakat újnak tűnt, de legalábbis nem volt rozsdás, mint a többi. Benyúlt a sminktáskába, elővette az apró kulcsot. Képtelen volt megállítani a keze remegését, miközben kinyitotta a lakatot.

Legelőször a szagra lett figyelmes: tisztaság-, majdhogynem fertőtlenítőszag. A betonpadló úgy nézett ki, mintha előző héten öntötték volna. A sarkokban nem voltak pókhálók. A falakon se egy karcolás, se egy ujjlenyomat. A hátsó fal előtt üres polcok. Az egyik sarokban egy kis fémasztal bújt meg, rajta lámpával.

Középen egy sötétkék kombi állt.

Andy megkereste a lámpakapcsolót, aztán becsukta maga mögött az ajtót. Így persze sokkal melegebb volt bent, de eszébe jutott a férfi, aki bekukucskált a kocsiba – a halott ember kocsijába –, és úgy döntött, nincs más választása.

Először a kombit vette közelebbről szemügyre. Olyan szögletes volt, mintha legalábbis Frédié lenne *A Flintstone család*ból. A festés eredeti volt, az abroncsok vadonatújak. A szélvédőre ragasztott matrica szerint négy hónapja cseréltek benne olajat. A raktár többi részéhez hasonlóan makulátlanul tiszta volt, akár egy bemutatóteremben is állhatott volna.

Andy bedugta a fejét a lehúzott ablakon. Az ajtó belső felén hagyományos ablaktekerő volt. A széles, padszerű ülést sötétkék PVC borította. A rádiónak vaskos, fehér kapcsolói voltak, de voltak ott még ezüstszínű gombok és csúsztatható állítók is. A sebváltó a kormányon volt. A műszerfal egyenes részeit famintás matrica borította. A kilométer-számláló mindössze 35 700-at mutatott.

Andy nem ismerte fel a kormánykeréken lévő jelvényt – egy ötszög, benne csillag –, de a kocsi külső felén a következő szöveg volt olvasható: RELIANT K ELSŐKERÉK-MEGHAJTÁS.

Megkerülte a kocsit, benyúlt a nyitott kesztyűtartóba, és hátrahőkölt. A kesztyűtartóból egy pisztoly esett a földre, ugyanolyan, mint amilyet Jonah Helsinger fogott az anyjára. Az oldalán karcolásnyomok látszottak, ott, ahol lecsiszolták róla a sorozatszámot. Andy úgy bámulta a gonosz eszközt, mintha az bármelyik pillanatban megmozdulhatna.

Nem mozdult meg.

Andy megtalálta a kocsi kézikönyvét.

1989-es Plymouth Reliant SE Wagon.

Átlapozta a kézikönyvet. A grafika öreg volt, az illusztrációkat nyilvánvalóan kézzel rajzolták. Egy huszonkilenc éves kocsi, amiben alig van kilométer. Két évvel fiatalabb, mint ő, olyan helyen tartották, amelyről nem tudott, méghozzá egy olyan városban, amelyről még életében nem hallott, mielőtt az anyja ide nem küldte.

Megannyi kérdés.

Elindult a csomagtartó felé, de megtorpant. Megfordult, odaállt a csukott ajtó elé, és hallgatózott, nem állt-e meg egy kocsi vagy egy férfi odakint. A biztonság kedvéért le is hasalt, és kikukucskált az ajtó alatti résen.

Semmi.

Föltápászkodott, beletörölte a kezét a sortjába, aztán megkerülte a kocsit, hogy megnézze a rendszámát.

Kanada. A rendszámtábla ugyanolyan szögletes volt, mint a kocsi; fehér alapon kék felirat, a számok és a betűk között korona, az alján *Fedezd fel* felirat. A környezetvédelmi matrica szerint a regisztráció új volt.

Andy a diszpécseri munkájából kifolyólag tudta, hogy az NCIC, a Nemzeti Bűnügyi Információs Központ összeköttetésben áll

Kanadával, de a helyzet az volt, hogy a rendszer csak a lopott járműveket ellenőrizte. Ha egy rendőr megállítaná ezt a kocsit, mindössze annyit tudna megállapítani, hogy a regisztrált tulajdonos neve megegyezik-e a vezető jogosítványán szereplő névvel.

Tehát Laura huszonkilenc éve rejtegetett egy lenyomozhatatlan kocsit a világ elől.

És őelőle.

Andy kinyitotta a csomagtartót, aztán hátratolta a csomagteret eltakaró műanyagot. Egy tengerészkék hálózsák, egy párna, egy üres hűtőtáska, egy doboz Slim Jim, egy karton víz, egy fehér strandtáska, benne papírkötésű könyvekkel, egy elemlámpával és egy elsősegélydobozzal.

Alatta egy világoskék Samsonite utazótáska. Műbőr. Aranyszínű cipzár. Kézipoggyászméret. Nem kerekes, hanem hordozható. Két részre volt osztva. Andy először a fölső részt nyitotta ki. Mindenből hármat talált: farmer, fehér selyembugyi, hozzáillő fehér melltartó, zokni, fehér pólóing pónimintával az elején. És volt ott egy világosbarna Members Only dzseki is.

A ruhadarabok nem úgy néztek ki, mint amilyeneket az anyja hordani szokott, de lehet, hogy pont ez volt a lényeg. Andy levette a sortját, és belebújt az egyik bugyiba. A pamutbugyikat jobban szerette, de a sortnál még a selyem is jobb volt. A farmer is lötyögött rajta, de nem volt abban a helyzetben, hogy panaszkodhasson. Kivette a húszasokat a sminktáskából, és bedugta őket a farzsebébe, aztán az ingét is lecserélte, a melltartóját viszont magán hagyta, Laura ugyanis két mérettel nagyobbat hordott. Legalábbis régen.

Ami azt jelenti, hogy Laura még a három évvel ezelőtti rákdiagnózis előtt csomagolta össze ezt a táskát.

Andy megfordította a bőröndöt, és kicipzározta a másik felét is.

Atyaég!

Egy rakás pénz. Ezek is húszasok voltak, kötegenként levendulaszínű szalaggal átkötve, melyen az állt: $2000. A bankjegyek réginek tűntek, még nem voltak ellátva azokkal a biztonsági jellemzőkkel, mint az újabbak. Andy megszámolta a kötegeket.

Kettőszáznegyvenezer dollár.

Visszacipzározta a bőröndöt, behúzta a csomagtartó fedelét, és becsukta a csomagtartót.

Egy pillanatra nekidőlt a kocsinak, fejében vadul kergették egymást a gondolatok. Érdemes azon tűnődnie, hogy az anyja honnan szedte ezt a rengeteg pénzt? Vagy inkább azon töprengjen, hány unikornis él még az erdők mélyén?

A kocsi mögötti polcok két flakon hipót, egy súrolókefét és egy kupac fehér törlőrongyot leszámítva üresek voltak. A sarokban egy felfordított felmosóvödör és egy seprű állt. Andy végigfuttatta ujját a polcokon. Semmi por. Az anyja, aki nem volt tisztaságmániás, a padlótól a plafonig kisuvickolta ezt a helyet.

De miért?

Leült a sarokban álló íróasztalhoz, felkapcsolta rajta a lámpát, és megnézte a fiókokat. Egy doboznyi toll. Két ceruza. Egy jegyzettömb. Egy bőrmappa. A Plymouth kulcsai. Az iratrendező fiókban üres irattartók. Andy félresöpörte őket, és benyúlt a fiók hátuljába, ahonnan egy leragasztott fedelű cipősdoboz került elő.

Letette a dobozt az asztalra, aztán elővette a bőrmappát. A mappa két zsebe közül az egyik a kocsi regisztrációs elismervényét tartalmazta, melyet Ontarióban állítottak ki. A tulajdonos neve Daniela Barbara Cooper. Az eredeti regisztráció dátuma 1989. augusztus 20.

volt: a nap, amelyet Andy a születésnapjának tartott, csak két évvel a születése után. A megújított regisztráció elismervénye a dokumentum sarkához volt kapcsozva. 2017. május 12.

A tavalyi év.

Andynél nem volt naptár, hogy utánanézhessen, de ez valamikor anyák napja körül lehetett. Megpróbált visszaemlékezni. Kiment volna a reptérre az anyja elé, mielőtt elvitte ebédelni? Vagy az még egy évvel korábban volt? Laura ritkán hagyta el Belle Isle-t, de évente legalább egyszer részt vett valamilyen szakmai konferencián. Ez már Andy gyerekkora óta így volt, ő pedig soha nem nézett utána, milyen eseményről van szó, mert miért is tette volna?

Csak annyit tudott, hogy ezek az éves zarándoklatok fontosak voltak az anyjának. Még akkor is, amikor rosszul volt a kemoterápiától, Laura kivitette magát vele a savannah-i reptérre, hogy részt tudjon venni valami beszédpatológiai rendezvényen Houstonban.

De vajon tényleg Houstonba ment? Vagy inkább elugrott Austinba, hogy meglátogassa régi barátnőjét, Paula Kunde professzor asszonyt?

Andy csak kitette őt a reptéren, arról fogalma sem volt, hogy utána hová ment.

Belenyúlt a mappa másik zsebébe, és előhúzott belőle két laminált kártyát. Az első egy világoskék jogosítvány volt a kanadai Ontarióból, méghozzá olyan, amelynek a tulajdonosa tengeren és szárazföldön is jogosult volt átkelni az Egyesült Államokba. Szóval nem kell a repüléssel kísérletezni, mert a kocsi átjuthat Kanadába.

A fotó Laurát ábrázolta, amikor arca még nem volt beesett a ráktól. A jogosítvány 2024-ben jár le. Az anyja ugyanazon a néven szerepelt rajta, ahogy a kocsi tulajdonosát hívták: Daniela Barbara Cooper, született 1964. december 15-én, ami nem stimmelt, mert Laura 1963.

április 9-én született, de hát ez nyilván nem számított, ugyanis Andy tudomása szerint az anyja nem az Ontario állambeli Torontóban lakott az Adelaide Street West 22. alatt, a 20-as lakásban.

D. B. Cooper.

Andy eltűnődött, vajon a névválasztás nem valami vicc akar-e lenni, de jelen körülmények között talán még azt se lett volna túlzás feltételezni, hogy Laura a híres repülőgép-eltérítő, aki több százezer dollárral kiugrott egy repülőgépből, és azóta senki sem hallott róla.

Leszámítva a tényeket, hogy az illető férfi volt, és hogy a hetvenes években, mikor az eset történt, Laura még gyerekkorát élte.

’77-ben tizennégy éves voltam, úgyhogy engem inkább Rod Stewart érdekelt, mint Elvis.

Andy elővette a másik kártyát. Egy ontariói egészségbiztosítási kártya volt, és ezen is Daniela Cooper neve és születési dátuma szerepelt. Az állt rajta, hogy: HEALTH • SANTÉ. Andy spanyolt tanult a középiskolában, fogalma sem volt, hogy a *santé* szó mit jelenthet. Azon viszont eltöprengett, hogy az anyja vajon miért nem használta ki Kanada egészségbiztosítási programját, ahelyett hogy a nyugdíj-megtakarítása nagy részét a rákkezelésére költse az Egyesült Államokban.

És ezzel el is érkezett a cipősdobozhoz, amely egy lezárt raktárban, leragasztva, egy asztalfiók mélyén rejtőzött. A logón az állt: Thom McAn. A doboz kicsi volt; biztos, hogy eredetileg nem felnőttcipő volt benne. Andyt kiskorában Laura minden évben elvitte a charlestoni plázába cipőt venni, mielőtt elkezdődött a tanév.

Bármi rejtőzött is a dobozban, az könnyű volt, de olyan nehéznek érződött, mint egy bomba. Vagy inkább Pandora szelencéjére hasonlított: magában rejtette Laura világának minden gonoszságát.

Andy ismerte a történet végét: ha az ember egyszer kiereszti a gonoszt, semmi más nem marad, csak a remény, ő azonban komolyan kételkedett benne, hogy bármi reménykeltő dolgot találna ebben a dobozban.

Megfogta a ragasztószalag végét, de annak már annyira elporladt a ragasztós oldala, hogy a fedél gond nélkül lejött.

Fotók – nem sok: néhány fekete-fehér és néhány kifakult színes.

Egy kötegnyi polaroidot egy régi befőttesgumi fogott össze. Andy ezt nézte meg először, mert még sosem látta az anyját ilyen fiatalon.

A gumi szétporladt a kezében.

A képek készültekor Laura a húszas évei elején járhatott. Kék szemhéjpúdere, rózsaszín rúzsa és az arcára madárszárny alakban felvitt pirosító alapján javában tomboltak a 80-as évek. Az egyébként sötétbarna haja sokkolóan szőke és túlgöndörített volt. Rövid ujjú fehér pulóverében óriási válltömések éktelenkedtek. Úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban elárulhatja, ki lőtte le Jockey Ewingot.

Andy csak azért nem mosolyodott el, mert a képen látszott, hogy az anyját többször is megütötték.

Bal szeme annyira fel volt dagadva, hogy ki sem tudta nyitni. Az orra el volt ferdülve. A nyakán zúzódások sötétlettek. Kifejezéstelen arccal nézett bele a fényképezőgépbe. Valahol máshol volt, és valaki más volt, amikor a sérüléseit dokumentálták.

Andy ismerte ezt a nézést.

A következő polaroidon a fehér pulóver föl volt húzva, hogy látszódjanak a Laura hasát elcsúfító zúzódások. A következőn a belső combján húzódó vágás volt látható.

Andy látta a borzalmas sebhelyet, amikor anyja a kórházban volt. Hét és fél centi hosszú, és még ennyi idő eltelte után is rózsaszín és

egyenetlen. Felszisszent, amikor megpillantotta.

– *Korcsolyázás* – mondta Laura, és úgy forgatta a szemét, mintha ez a szó mindent megmagyarázna.

Andy rátért a következő fényképkupacra. Ezek a képek zavarba ejtően másmilyenek voltak: nem polaroidok, hanem rendes, nyomtatott fotók, amelyek egy rózsaszín téli öltözéket viselő kislányt ábrázoltak. A fotók hátuljára az 1989. január 4-i dátumot pecsételték. A sorozaton a kislány a hóban hempergett, hógolyókat dobált, hóangyalt csinált, hóembert épített, hóembert rombolt. Némelyik képen felnőttek is szerepeltek – egy-egy kar, vagy a kabát alól kilógó láb.

Andy magára ismert a totyogós kislányban, mert ugyanolyan jellegzetesen mandulavágású volt a szeme, mint az anyjának.

A dátum alapján Andy majdnem kétéves volt a képeken. Akkoriban a UGA közelében laktak, amíg Laura be nem fejezte a PhD-képzést.

Ekkora hó sem Athénban, sem pedig Belle Isle-ban nem eshetett, Andy pedig nem emlékezett rá, hogy valaha is északra utaztak volna gyerekkorában. Laura sem mesélt soha ilyesmiről. Sőt, amikor Andy bejelentette, hogy New Yorkba akar költözni, egyenesen azt mondta: *Jaj, drágám, még soha nem voltál ilyen távol itthonról*.

Az utolsó két fotó össze volt tűzve gemkapoccsal.

Phil és Laverne Randall, a vér szerinti apja szülei egy kanapén ülve. A mögöttük lévő falon tengerpartot ábrázoló festmény. Andy számára volt valami nagyon ismerős az arcukban, abban, ahogy ültek, s még az állólámpában is, melynek árnyéka a kanapéra vetődött.

Félrecsúsztatta a gemkapcsot, hogy a másik képet is megnézze.

Ugyanazok az emberek, ugyanazok az arckifejezések, ugyanazok a testhelyzetek, ugyanazok az árnyékok – ezúttal azonban ott ült az ölükben a körülbelül hat hónapos Andy.

Végighúzta ujjait kisbaba kori képe körvonalain.

Az iskolában többek közt azt is megtanulta, hogyan tegyen egymásra két fotót. Már el is felejtette, hogy a számítógépek kora előtt az embereknek kézzel kellett végrehajtaniuk a szükséges módosításokat. Egy X-Acto késsel ki kellett vágniuk egy ember képét egy fotóból, azt rá kellett ragasztaniuk egy másik fotóra, aztán az elkészült műről újabb fotót kellett készíteni, de az eredmény így sem volt mindig tökéletes. Néha nem stimmeltek az árnyékok. Vagy természetellenesnek látszott a beállítás. Egy szó, mint száz, az egész folyamat fájdalmasan kényes volt.

Ami csak még lenyűgözőbbé tette Laura képességeit.

Kiskamasz korában Andy gyakran bámulta vágyakozva a Randall nagyszülők fotóját. Általában Laurára, vagy ami még rosszabb, Gordonra haragudott. Néha azon kapta magát, hogy Randallék vonásait kutatja, és megpróbál rájönni, hogy a gyűlöletük és a bigottságuk miért fontosabb nekik a halott fiuk egyetlen gyermekével való kapcsolattartásnál.

Andy a képnek sosem arra a részére fókuszált, amely őt ábrázolta baba korában. Kár, mert ha akárcsak futólag is, de megnézte volna azt a részt, észrevette volna, hogy valójában nem is ül Randallék ölében.

Inkább mintha lebegett volna.

Randallék rasszizmusa kényes kérdés volt, amelyet Andy sosem hozott föl az anyjának, ahogyan Laura szüleiről, Anne és Bob Mitchellről sem beszéltek, akik még Andy születése előtt meghaltak. Jerry Randallről, az apjáról sem kérdezősködött soha, aki még azelőtt életét vesztette autóbalesetben, hogy Andy emlékeket gyűjthetett volna róla. A Chicagóban lévő sírjához sem látogattak el soha. Senkinek a sírjához nem szoktak ellátogatni.

– *Találkozhatnánk Providence-ben* – mondta Andy Laurának az első New York-i évében. – *Megmutathatnád, hol nőttél fel.*

– *Jaj, drágám* – sóhajtotta Laura. – *Senki nem* akar *Rhode Islandbe menni. És amúgy is olyan régen volt már, alig emlékszem valamire.*

Otthon sok fotójuk volt – sőt, rengeteg. Kirándulások, vakációk Disney Worldben, tengerparti piknikek, első napok az iskolában. Laura nem sok képen szerepelt egyedül, mert utálta, ha fényképezik. Andy születése előttről nem is volt róla fotó. Jerry Randallről is csak egy képük volt, ugyanaz, amelyet Andy a *Chicago Sun Times* archívumában is megtalált a gyászjelentések között.

Jerome Phillip Randall, élt 28 évet; szemész és lelkes Bears-rajongó; gyászolja lánya, Andrea, és a szülei, Phillip és Laverne.

Andy más dokumentumokat is látott: az apja születési és halotti anyakönyvi kivonatát, melyeket az Illinois állambeli Cook megyében állítottak ki. Laura különböző diplomáit, a születési anyakönyvi kivonatát Rhode Islandből, az egészségbiztosítási kártyáját, a jogosítványát. Andrea Eloise Mitchell születési anyakönyvi kivonatát, mely szerint 1987. augusztus 20-án született. A Belle Isle-i ház tulajdoni lapját. Oltási bizonyítványokat. Házassági anyakönyvi kivonatot. Válási iratokat. Autók regisztrációs iratait. Biztosítási papírokat. Bankszámlakivonatokat. Hitelkártyaadatokat.

Daniela Barbara Cooper jogosítványát. Az ontariói kocsi regisztrációs lapját. Az egészségbiztosítási kártyát. A Plymoutht, amely egy pisztollyal a kesztyűtartójában, valamint pénzzel és ellátmánnyal a csomagtartójában várakozott egy ismeretlen városka raktárában.

A sminktáskát, amely Laura irodájának kanapéjában rejtőzött. A lakatkulcsot, amely Andy bekeretezett képe mögött lapult.

Mindent, amit valaha tettem, azt teérted tettem, drága Andrea Heloise-om. Mindent.

Andy kiteregette az anyját ábrázoló polaroid képeket az asztalon. A vágás a lábán. A monokli. A zúzódásokkal teli nyak. A sérült has. A törött orr.

Egy olyan nő lelkének darabjai, akit ő soha nem ismert.

1986. JÚLIUS 26.

Megpróbáltak eltemetni minket.
Nem tudták, hogy magok vagyunk.

Mexikói közmondás

7

Martin Queller gyerekei tipikus amerikai módon lettek elkényeztetve. Túl sok pénz. Túl sok oktatás. Túl sok utazás. Mindenből túl sok, így a bőség belül üressé tette őket.

Laura Juneau úgy vélte, a lányra különösen rossz volt ránézni, akinek a tekintete lopva ide-oda cikázott a teremben, az ujjai pedig idegesen mozogtak, mintha egy láthatatlan billentyűzeten táncoltak volna. Annyira igyekezett kapcsolatot teremteni valakivel, mint ahogy egy polip tapogatózik vakon a csápjaival ennivaló után kutatva.

Ami pedig a fiút illeti – nos, ő meglehetősen sármos volt, egy sármos férfinak pedig sok mindent el lehet nézni.

– Elnézést, hölgyem? – A *politi* magas és vézna volt, a nyakában lógó puska a legkisebb fia játékára emlékeztette Laurát. – Elvesztette az azonosítóját?

Laura rátámaszkodott a botjára, és bocsánatkérő pillantást vetett a rendőrre.

– Úgy terveztem, hogy bejelentkezem a vitaülésem előtt.

– Elkísérjem?

Laurának nem volt más választása, követnie kellett a rendőrt. Az extra biztonsági intézkedések senkit nem értek váratlanul, és meg is volt rájuk minden ok. Az oslói konferencia-központ előtt tiltakozók strázsáltak – anarchisták, antifasiszták, szkinhedek és bajkeverők szokásos egyvelege, megtűzdelve néhány pakisztáni bevándorlóval, akik az utóbbi idők bevándorláspolitikája miatt voltak dühösek. A nyugtalanság megtalálta az utat befelé, ahol gyanakvás övezte Arne Treholt előző évben lefolytatott perét. A volt munkáspárti politikus

éppen a húszéves börtönbüntetését töltötte hazaárulásért, egyesek szerint azonban az oroszoknak más kémeik is voltak a norvég kormányban, és rengetegen tartottak attól, hogy a KGB hidra módjára egész Skandináviát behálózza.

A *politi* hátranézett, hogy megbizonyosodjon róla, Laura követi-e. A bot hátrányt jelentett ugyan, de hát a nő negyvenhárom éves volt, nem kilencvenhárom. Sebaj, a rendőr legalább utat vágott neki a szögletes öltönyös, unalmas öregemberek között, akik a nevüket, nemzetiségüket és szakterületüket feltüntető kitűzőket viseltek. Köztük voltak a legnevesebb egyetemek – MIT, Harvard, Princeton, Cal Tech, Stanford – képviselői, és a szokásos gyanúsítottak is: Exxon, Tenneco, Eastman Kodak, Raytheon, DuPont, valamint a vezérszónok, Lee Iacocca tiszteletére jó néhány vezető a Chrysler Motor Companytől.

A regisztrációs pult egy hatalmas, ÜDVÖZÖLJÜK A G-FABEN feliratú transzparens alatt kapott helyet. Mint minden mást a Globális Pénzügyi és Üzleti Konferencián, ezt is négy nyelven – angolul, franciául, németül, és a házigazda tiszteletére norvégul – írták ki.

– Köszönöm – mondta Laura a rendőrnek, aki azonban nem tágított. Laura odafordult az asztalnál ülő nőhöz, rámosolygott, és elmondta a jól begyakorolt hazugságot: – Dr. Alex Maplecroft vagyok a Berkeley Egyetemről.

A nő végigfuttatta hüvelykujját egy kártyakatalóguson, majd előhúzta a megfelelő azonosítójelvényt. Laura egy pillanatra megkönnyebbült, amikor azt hitte, egyszerűen csak átnyújtja neki a jelvényt, de csalódnia kellett.

– Kérem, azonosítsa magát, hölgyem – mondta a nő.

Laura nekitámasztotta botját az asztalnak, kicipzározta a táskáját, és elkezdett kutatni a tárcája után, mindeközben pedig igyekezett úrrá

lenni a keze remegésén.

Ezt is begyakorolta, bár nem ténylegesen, hanem csak gondolatban. Odasétál a regisztrációs pulthoz, előveszi a tárcáját, és felmutatja a hamis igazolványt, amely Alexandra Maplecroft közgazdászprofesszorként azonosítja.

Elnézést, nem tudna egy kicsit sietni? Néhány percen belül kezdődik a vitaülésem.

– Hölgyem. – Az asztal mögött ülő nő Laura arca helyett a haját nézte. – Lenne szíves kivenni az igazolványát a tárcájából?

Laura nem számított ilyen komoly vizsgálatra. Megint remegni kezdett a keze, miközben megpróbálta kihúzni a kártyát a tartójából. A torontói hamisító szerint az igazolvány tökéletes, de hát neki az átverés a szakmája. Mi van, ha az asztal mögött ülő nő hibát talál? Mi van, ha valahonnan sikerült megszerezniük az igazi Alex Maplecroft fotóját? A *politi* bilincsben fogja elrángatni? Egy egyszerű műanyag kártya miatt fog dugába dőlni az utóbbi hat hónap során gondosan kidolgozott terv?

– Dr. Maplecroft!

Mindannyian arra fordították a fejüket, amerről a kiáltás jött.

– Andrew, gyere, ismerkedj meg dr. Maplecrofttal!

Laura tisztában volt vele, hogy Nicholas Harp lélegzetelállítóan jóképű. Ami azt illeti, az asztal mögött ülő nőnek hallhatóan el is állt a lélegzete.

– Dr. Maplecroft, úgy örülök, hogy újra látom. – Nick két kézzel rázta meg Laura kezét. A kacsintását nyilvánvalóan megnyugtatónak szánta, Laurát azonban ezen a ponton már semmi nem tudta megnyugtatni. – A 401-es közgázórájára jártam a Berkeleyn. Faji és nemi diszparitások a nyugati gazdaságokban. El se hiszem, hogy végre

eszembe jutott.

– Igen. – Laurát megdöbbentette, hogy Nick milyen könnyedén tud hazudni. – Nagyon örülök, hogy ismét találkoztunk, Mr. …

– Harp. Nicholas Harp. Andrew! – Nick odahívott egy másik fiatalembert, aki szintén jóképű volt, de nem annyira, mint ő, és aki szintén chino nadrágot viselt világoskék, gombolós pólóval. A jövő iparmágnásai. Napszítta haj, bronzbarnára sült bőr. Felhajtott, merev gallér. Zokni nélkül viselt félcipő. – Gyere már, Andy, dr. Maplecroft nem ér rá egész nap.

Andrew Queller idegesnek tűnt, ami egy kicsit sem lepte meg Laurát. A terv az volt, hogy mindannyian névtelenek maradnak, és távol tartják magukat egymástól. Amikor azonban az asztal mögött ülő nőre pillantott, Andrew mintha egy pillanat alatt megértette volna, hogy Nick miért kockáztatott.

– Dr. Maplecroft, maga az apám két órakor kezdődő vitaülésére jött, igaz? *A Queller-korrekció szociopolitikai vonatkozásai*.

– Igen, így igaz. – Laura igyekezett természetességet csempészni a hangjába. – Maga Andrew, ugye? Martin középső gyermeke?

– Az volnék. – Andrew rámosolygott a nőre. – Van valami probléma, kisasszony?

Magabiztossága nem tűrt ellentmondást. A nő odaadta Laurának a dr. Alex Maplecroft számára előkészített kitűzőt, és ezzel Laurát már legitimizálták is.

– Köszönjük – mondta Nick a nőnek, aki valósággal ragyogott a figyelmétől.

– Igen, köszönjük. – Laura keze már sokkal kevésbé remegett, miközben felerősítette a kitűzőt tengerészkék blézere mellrészére.

– Hölgyem. – A *politi* otthagyta őket.

Laura megfogta a botját. A lehető leghamarabb el akart tűnni az asztaltól.

– Ne olyan sietősen, dr. Maplecroft. – Nick, a született előadóművész összecsapta a tenyerét. – Meghívhatjuk egy italra?

– Még nagyon korán van – felelte Laura, pedig ráférte volna egy kis szíverősítő. – Nem is tudom, hány óra.

– Mindjárt egy – mondta Andrew, miközben megtörölte már amúgy is piros orrát egy zsebkendővel. – Elnézést, de csúnyán megfáztam az úton.

Laura igyekezett nem túl szomorúan mosolyogni. Kezdetektől fogva megpróbált anyáskodni a fiatalember fölött.

– Ennie kéne egy kis levest.

– Igen. – Andrew visszadugta a zsebkendőt a zsebébe. – Akkor egy óra múlva találkozunk. A vitaülése a Raufoss bálteremben lesz. Apámnak azt mondták, hogy tíz perccel korábban érkezzen.

– Előtte esetleg felfrissítheti magát. – Nick a női mosdó felé intett a fejével. Egészen lázba jött a csalás izgalmától. – Csoda, hogy egyáltalán kinyitották, dr. Maplecroft. A feleségek mind elmentek Storóba vásárolgatni. Úgy tűnik, maga az egyetlen nő, aki beszélni fog a konferencián.

– Nick – figyelmeztette Andrew a másik férfit. – Nagyon vékony a határvonal az agyafúrtság és az ostobaság között.

– Ez fájt, öregfiú. Tudom, ideje menni, ha már Spinal Tapet idézel. – Nick odakacsintott még egyet Laurának, aztán hagyta, hogy Andrew elvezesse. Az öltönyös öregemberek hátrafordulva nézték, ahogy a két élettel és lehetősséggel teli fiatal hím elgaloppozik mögöttük.

Laura összeszorította az ajkát, és reszketegen beszívta a levegőt. Úgy tett, mintha nagyon keresne valamit a táskájában, közben

megpróbálta visszanyerni a lelki egyensúlyát.

Nick és Andrew közelében mindig eszébe jutott az idősebbik fia. David Juneau a halála napján volt tizenhat éves. Az állán a pelyhek épp kezdtek szakállra emlékeztetni. Az apja már meg is mutatta neki a fürdőszobatükörnél, hogy mennyi borotvahabot használjon, és hogy hogyan húzza végig a borotvapengét az arcán és a nyakán. Laura még mindig fel tudta idézni, hogy azon a hideg őszi reggelen, az utolsó reggelükön a nap sugarai hogyan táncoltak David pelyhedző állán, miközben a fiú narancslevet töltött magának.

– Dr. Maplecroft? – A hang bizonytalanul csengett, a magánhangzók jellegzetesen skandináv módra kerekedtek. – Dr. Alex Maplecroft?

Laura lopva Nick után kutatott a tekintetével, hogy az ismét megmentse.

– Dr. Maplecroft? – A skandináv férfi meggyőzte magát, hogy a megfelelő embert találta meg, elvégre mi lehetne bizonyítóbb erejű egy konferenciakitűzőnél? – Jacob Brundstad professzor, Norges Handelshøyskole. Szerettem volna megvitatni magával a…

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem, Brundstad professzor úr. – Laura határozottan megrázta a férfi kezét. – Beszélhetnénk a vitaülésem után? Alig egy óra múlva kezdődik, és még át kell néznem a jegyzeteimet. Remélem, megérti.

A férfi túl udvarias volt ahhoz, hogy vitatkozzon.

– Természetesen.

– Már alig várom. – Laura rátámaszkodott a botjára, sarkon fordult, majd bevette magát az ősz hajú férfiak közé, akik pipát, cigarettát, aktatáskát vagy éppen összetekert papírlapokat tartottak a kezükben. Laurát megbámulták, ez tagadhatatlan volt, ő azonban felszegett állal haladt előre. Tanulmányozta dr. Alex Maplecroftot, tudta, hogy a nő

legendásan arrogáns. A túlzsúfolt előadótermek hátsó sorából nézte, ahogy Maplecroft kicsinálta a lassúbb hallgatókat, és annak is tanúja volt, hogy a kollégáit teszi helyre, ha nem térnek elég gyorsan a lényegre.

De talán nem is arroganciáról volt szó, hanem arról, hogy Maplecroft falat emelt maga köré, amely megvédi a dühös férfiak szemmeresztgetésétől. Nicknek igaza volt abban, hogy a híres közgazdászprofesszor volt az egyetlen nő, aki felszólalhatott a konferencián. A vádló tekintetek – *Ez a pincérnő miért nem visel egyenruhát? És miért nem üríti ki a hamutartókat?* – garantáltak voltak.

Laura habozott. Egyenesen a semmibe tartott; egy fal volt előtte, rajta poszterrel, amely az Eastern Air Lines légitársaság Moonlight Special nevű járatait reklámozta. A lesújtó pillantások kereszttüzében úgy érezte, már nem fordulhat vissza, úgyhogy élesen jobbra kanyarodott, és a bár csukott üvegajtajával találta szembe magát.

Szerencsére nem volt bezárva.

A bárban állott füstszag és drága bourbon illata terjengett. A fapadlós táncparkett fölött sötét diszkógömb. A bokszok alacsonyak voltak. A plafonról sötétített tükrök lógtak. Laura órája a torontói időt mutatta, de az üres helyiség arra engedett következtetni, hogy még mindig túl korán van egy rendes italhoz.

A mai nap után dr. Maplecroftnak a híre miatt kell majd a legkevésbé aggódnia.

Laura zongorabillentyűk hangját hallotta, miközben helyet foglalt a bár végében, és nekitámasztotta botját a falnak. A keze már alig remegett, amikor elővett a táskájából egy doboz Marlborót. Az üveg hamutál tetején volt egy doboz gyufa. A meggyulladó dohány villanása

még jobban megnyugtatta idegeit.

A bártender kijött a lengőajtón. Zömök, kimért ember volt, vastag derekán fehér köténnyel.

– Hölgyem?

– Egy gin-tonikot kérek – mondta Laura halk hangon, ugyanis a zongora felől az eddigi kakofónia helyett ismerős dallamok kezdtek felhangzani: nem Rossini, de még csak nem is Edvard Grieg, hanem egy lassú dallam, amely ismerős melódiává fejlődött.

Laura elmosolyodott, miközben kifújta a füstöt.

Felismerte a dalt a rádióból. Az A-ha nevű norvég együttes a vicces rajzfilmes videójával. „Take on me” vagy „take me on”, vagy ezeknek a szavaknak valamilyen variációja vég nélkül ismételve, vidám billentyűs kísérettel.

Amikor Laura lánya még élt, ugyanez a cukrozott szintipop szólt Lila magnójából, walkmanjéből, sőt, zuhanyozás közben még a szájából is. Minden kocsiút, akármilyen rövid volt is, úgy kezdődött, hogy Lila megkereste a rádión a The Quake-et. Laura nem köntörfalazott, amikor kifejtette neki, hogy miért mennek az idegeire ezek a butácska dalok. A Beatles. A Stones. James Brown. Stevie Wonder. Na, ők művészek voltak.

Laura sosem érezte magát annyira öregnek, mint akkor, amikor Lila megnézetett vele egy Madonna-klipet az MTV-n. Az egyetlen félig-meddig pozitív megjegyzés, amelyet ki tudott préselni magából, a következő volt: „Milyen merész, hogy kívül viseli az alsóneműjét.”

Laura elővett egy csomag zsebkendőt a táskájából, és megtörölte a szemét.

– Hölgyem – mondta a bártender már-már bocsánatkérő hangsúllyal, miközben letette az italt egy koktélszalvétára.

– Csatlakozhatok magához?

Laura döbbenten ismerte föl Jane Quellert maga mellett. Még soha nem találkozott Andrew húgával, és ennek így is kellett volna maradnia. Eddig csak fényképen vagy nagyon messziről látta a lányt, aki közelről fiatalabbnak tűnt a huszonhárom événél. A hangja is mélyebb volt, mint képzelte.

– Ne haragudjon, hogy zavarom. – Jane figyelmét nem kerülték el Laura könnyei. – Én csak üldögéltem ott, és azon tűnődtem, nincs-e túl korán ahhoz, hogy egyedül igyak.

Laura gyorsan észbe kapott.

– De, azt hiszem, túl korán van. Nem csatlakozik hozzám?

Jane habozott.

– Biztos benne?

– Ragaszkodom hozzá.

Jane leült, és egy biccentéssel jelezte a bártendernek, hogy ő is ugyanazt kér.

– Jane Queller vagyok. Azt hiszem, láttam magát beszélgetni Andrew-val, a bátyámmal.

– Alex Maplecroft. – Az egész vállalkozás során Laura most először bánta, hogy hazudnia kell. – Egy vitaülésen fogok szerepelni az édesapjával… – a faliórára pillantott – háromnegyed óra múlva.

Jane mesterkéletlenül leplezte reakcióját, aztán az ő tekintete is Laura hajára vándorolt.

– Nem láttam a fotóját a tájékoztató füzetben.

– Nem vagyok híve a fotóknak. – Laura ezt Alex Maplecroft szájából hallotta a mondatot egy San Franciscó-i előadás alkalmával. A professzor asszony a keresztneve lerövidítésével, illetve női mivolta eltitkolásával kívánta elérni, hogy a munkáját komolyan vegyék.

– Apám találkozott már magával személyesen? – kérdezte Jane.

Laura furcsának találta a megfogalmazást – a lány nem azt kérdezte, hogy ő találkozott-e már az apjával, hanem azt, hogy Martin Queller találkozott-e márővele.

– Úgy emlékszem, nem.

– Akkor azt hiszem, ezúttal élvezni fogom a részvételt ezen a vitaülésen. – Jane azonnal fölemelte a poharát, amint a bártender letette elé. – Biztosan hallott már ezt-azt az apámról.

– Igen, hallottam. – Laura köszöntésre emelte a poharát. – Valami jó tanács?

Jane összeráncolt orral gondolkodott.

– Az első öt szót, amit mond magának, nyugodtan hagyja figyelmen kívül, mert azok egészen biztosan nem lesznek hízelgőek.

– Ez mindig így van?

– Bele van vésve a családi címerbe.

– „A munka szabaddá tesz” előtt vagy után?

Jane nevettében kiköpött némi gin-tonikot a bárpultra, aztán a koktélszalvétájával igyekezett feltörölni. Hosszú, elegáns ujjai nem tűntek alkalmasnak a feladat elvégzésére.

– Kérhetek egyet?

A cigarettára gondolt. Laura odacsúsztatta elé a dobozt, de azért figyelmeztette:

– Meg fogja ölni magát.

– Igen, dr. Koop is ezt mondja. – Jane a szájába vette a cigarettát. Megpróbálta kibontani a gyufásdobozt, de nem sikerült: a gyufaszálak szétszóródtak az asztalon. – Istenem, annyira sajnálom. – Miközben összeszedte a gyufákat, úgy nézett ki, mint egy zavarban lévő gyerek. – Kétbalkezes Jinx újra támad.

A mondat jól begyakoroltnak tűnt. Laura sejtése szerint Martin Queller egyedi és kifinomult módokon emlékeztette a gyerekeit arra, hogy soha nem lesznek tökéletesek.

– Hölgyem? – A bártender tüzet adott.

– Köszönöm. – Jane odahajolt a gyufához, aztán nagyot szívott a cigarettából, közben lehunyva a szemét, mint egy macska, amely élvezi a napsütést. Amikor észrevette, hogy Laura figyeli, füstöt pöfékelve felnevetett. – Sajnálom, három hónapja vagyok Európában. Nagyon jólesik végre amerikai cigarettát szívni.

– Azt hittem, hogy maguk fiatal expatrióták imádnak Gauloises-t szívni, miközben Camus-ről meg az emberi lét tragédiájáról vitatkoznak.

– Bár így lenne. – Jane újabb adag füstöt köhögött fel.

Laurában hirtelen anyai érzések támadtak. Legszívesebben kivette volna a lány kezéből a cigarettát, de tudta, hogy semmi értelme nem lenne. Huszonhárom éves korában ő is arra vágyott, hogy gyorsan elteljenek az évek, hogy végre határozottan a felnőttkorba léphessen, hogy egzisztenciát teremtsen magának, hogy legyen belőle valaki. Akkor még nem érezte úgy, hogy de jó lenne visszaforgatni az idő kerekét; nem is gondolt arra, hogy egy nap fájni fog a háta, miközben fölmegy a lépcsőn, hogy a hasa megereszkedik a szüléstől, hogy a gerincét eltorzítja egy tumor.

– Ne értsen egyet vele. – Jane a hüvelyk- és a mutatóujjával fogta a cigarettát, ugyanúgy, mint a bátyja. – Ez a tanácsom apámmal kapcsolatban. Ki nem állhatja, ha ellentmondanak neki.

– A jó híremet tettem fel arra, hogy ellentmondjak neki.

– Remélem, felkészült a csatára. – Jane a fejével a bár ajtaja felé intett, amelynek másik oldalán a konferencia résztvevői nyüzsögtek. –

Jónás vagy Dániel volt az oroszlánok vermében?

– Jónás egy cethal gyomrában volt. Dániel volt az oroszlánoknál.

– Igen, persze. Isten egy angyalt küldött, hogy bezárja az oroszlánok száját.

– Hát ennyire szörnyű az apja? – Laura túl későn döbbent rá, milyen csípős volt a kérdése. Mindhárom Queller gyerek kifejlesztette a saját módszerét arra, hogy hogyan éljen az apja árnyékában.

– Biztos vagyok benne, hogy maga állni fogja a sarat a Hatalmas Martin ellen, nem véletlenül hívták meg ide. Csak ne feledkezzen meg arról, hogy ha az apám egyszer a fejébe vesz valamit, akkor abból nem enged. Mindent vagy semmit, a Quellereknél így megy. – A lány láthatóan nem várt választ, a tekintete azonban újra és újra visszatért a bár mögötti tükörhöz, amelyben az üres helyiséget kémlelte. Megint itt volt a polip az előcsarnokból, amely kétségbeesetten kutat valami után, ami egésszé teheti.

– Maga a legfiatalabb gyereke? – kérdezte Laura.

– Igen, aztán jön Andrew, aztán a bátyánk, Jasper. Ő feladta dicsőséges karrierjét a légierőnél a családi vállalkozás kedvéért.

– Gazdasági tanácsadó?

– Ó, istenem, dehogy. A pénzcsinálás a szakterülete. Mindannyian borzasztóan büszkék vagyunk rá.

Laura elengedte a füle mellett a szarkazmust. Nagyon is jól ismerte Jasper Queller felemelkedésének történetét.

– Maga zongorázott az imént?

Jane önkritikusan forgatta a szemét.

– Grieg túl aforisztikusnak tűnt.

– Egyszer láttam magát játszani. – Laura lelki szemei előtt megjelent egy kép: az egész közönség elragadtatottan hallgat, amint Jinx Queller

ujjai a billentyűkön táncolnak. Nehéz feladat volt összeegyeztetni azt a figyelemreméltóan magabiztos előadót azzal az ideges kislánnyal, aki most tövig rágott körömmel, folyton a tükörbe pillantgatva ült mellette. – Már nem használja a Jinx nevet?

Újabb szemforgatás.

– Az nekem egy kereszt, még gyerekkoromból.

Laura Andrew-tól tudta, hogy Jane irtózik a családi becenevétől. Helytelennek tűnt, hogy ő ennyi mindent tud a lányról, aki viszont semmit sem tud őróla, de ezt a játékot így kellett játszani.

– Szerintem a Jane jobban illik magához.

– Szeretném ezt hinni. – A lány némán leverte a hamut a cigarettája végéről. Észrevehetően zavarta tény, hogy Laura látta játszani. Szinte érezni lehetett a belőle áradó feszültséget. – Hol látott játszani? – kérdezte végül.

– A Hollywood Bowlban.

– Tavaly?

– Nyolcvannégyben. – Laura igyekezett nem túl melankolikus hangot megütni. Arra a koncertre még a férje vitt el. A kedvenc olasz éttermükben vacsoráztak. Laura túl sok chiantit ivott. Emlékezett, hogyan simult a férjéhez, miközben átvágtak a parkolón. Szinte érezte a férfi kezét a derekán. A kölnije illata az orrába szállt.

– Az a Jazz Bowl része volt az olimpia előtt – mondta Jane. – A Richie Reedie-zenekarral léptem fel. Volt egy Harry James-tribute, és… – a lány összehúzott szemmel igyekezett felidézni az emlékeket – kiestem a ritmusból a *Two O'Clock Jump* közben. Szerencsére a kürtök idő előtt szólaltak meg.

Laura nem vett észre semmilyen hibát, és a közönség is állva tapsolt az előadás végén.

– Csak a bakik miatt emlékszik az előadásaira?

Jane megrázta a fejét, de ennél többről szólt a történet. Jane Queller világszínvonalú zongorista volt. Feláldozta a fiatalságát a zene oltárán. Feladta a klasszikus zenét a dzsessz kedvéért, aztán a dzsesszt a stúdiómunka kedvéért, mindeközben pedig a legnevesebb helyszíneken lépett fel.

Aztán abbahagyta az egészet.

– Olvastam a büntető adóztatásról szóló értekezését. – Jane fölemelte az állát a bártender felé, ezzel jelezvén, hogy még egy italt kér. – Apánk elvárja tőlünk, hogy naprakészek legyünk a szakmai életéből. Még majd tízezer kilométer távolságból is.

– Tanulságos.

– Inkább riasztónak nevezném, mint tanulságosnak. Anyám leveleibe teszi bele az újságkivágásait, hogy spóroljon a postaköltséggel. „Kedves lányom! Ezen a hétvégén Flanniganékkel vacsoráztunk, és kérlek, készülj föl, hogy válaszolni tudj a mellékelten küldött, Nicaragua makroökonómiai változóiról szóló kivonatra vonatkozó kérdésekre.” – Jane nézte, ahogy a gin belecsurog a poharába. A bártender az ő italába sokkal nagyvonalúbban öntötte az alkoholt, mint Lauráéba, de hát a szép fiatal nők mindig többet szoktak kapni.

– Az a szakasz, ami a pénzpolitika kisebbségek elleni fegyverként való felhasználásáról szólt, megváltoztatta a véleményemet a kormányról. Apám szerint viszont a maga által elképzelt társadalmi újjászervezés tönkretenné a világot.

– Csak a magafajta férfiak számára.

– Legyen óvatos. – Ez komoly figyelmeztetés volt. – Apám nem szereti, ha ellentmondanak neki. Különösen, ha egy nő teszi. – A lány

Laura szemébe nézett. – Különösen, ha olyan nő teszi, aki úgy néz ki, mint maga.

Laurának eszébe jutott valami, amit még az anyja mondott neki időtlen időkkel ezelőtt.

– Egy férfinak sosem kell kényelmetlenül éreznie magát a nők között. A nőknek viszont folyton kényelmetlenül kell érezniük magukat a férfiak társaságában.

Jane bánatosan felnevetett, miközben elnyomta a cigarettáját.

Laura intett egy újabb gin-tonikért. Az első is kellemetlenül ült a gyomrában, de el kellett érnie valahogy, hogy ne reszkessen a keze, a szíve pedig ne remegjen úgy, mint egy riadt nyúl.

Az óra szerint harminc perce volt arra, hogy felkészüljön.

Laura sosem szeretett szerepelni. Természeténél fogva inkább figyelni szeretett, és beleolvadni a tömegbe. Iacocca beszéde után a Queller-vitaülés tartott számot a legnagyobb érdeklődésre a konferencián. Az összes jegy elkelt rá már a bejelentés napján. Két másik férfi is csatlakozni fog hozzájuk: egy német elemző a RAND Corporationtől, valamint egy belga felső vezető a Royal Dutch Shelltől, de a nyolcszáz résztvevőt elsősorban a két amerikai érdekelte.

Még Laurának is el kellett ismernie, hogy Martin Queller önéletrajza tényleg meggyőző: a Queller Healthcare korábbi elnöke, emeritus professzor a Long Beach-i Queller Közgazdasági Főiskolán, Kalifornia kormányzójának korábbi tanácsadója, az elnök gazdaságfejlesztési tanácsának tagja, James Baker pénzügyminiszteri posztjának első számú várományosa, és ami a legfontosabb, a Queller-korrekció kiötlője.

Ami azt illeti, a korrekció hozta ide őket ma. Noha Alex Maplecroft először a Harvardon, aztán pedig a Stanfordon és a Berkeleyn is

komoly szakmai elismerést szerzett magának, boldog ismeretlenségben élhette volna az életét, ha a publikációival nem tett volna olyasmit, amit egyetlen férfi sem merészelt: nemcsak a Queller-korrekció erkölcsösségét kérdőjelezte meg, hanem magának Martin Quellernek az erkölcsösségét is.

Tekintve, hogy Martin milyen szerepet töltött be gazdasági és üzleti körökben, ez körülbelül olyan súlyú tett volt, mint a kilencvenöt tétel kiszögelése a templom kapujára.

Laura boldogan számította magát a Maplecroft által megtérítettek közé.

Dióhéjban: a Queller-korrekció azt állította, hogy a gazdasági fejlődést történelmileg egy nem kívánt kisebbség vagy bevándorló munkásosztály alapozta meg, amelyeket viszont különböző korrekciókkal kordában kell tartani.

A sokak *mások* hátán való felemelkedése.

Ír bevándorlók, akik felépítették New York hídjait és felhőkarcolóit. Kínai munkások, akik felépítették a transzkontinentális vasutat. Olasz munkások, akikre a textilipar épült. Aztán az úgynevezett korrekciók: Idegenek földszerzésére vonatkozó törvények. Íreknek, feketéknek, kutyáknak tilos. Szükséghelyzeti kvótaörvény. Írástudásról szóló törvény. *Dred Scott v. Sandford*. A kínaiakat kizáró törvények. Jim Crow. *Plessy v. Ferguson*. A Bracero programok. Fejadók. Wetback művelet.

A Martin elméletének alapjául szolgáló kutatás megalapozott volt. Már majdhogynem a tények összegzése, és nem puszta elmélet. A probléma csak az volt – Alex Maplecroft szerint legalábbis –, hogy a Queller-korrekciót nem akadémiai szakkifejezésként használták, amely egy történelmi jelenség leírására szolgál, hanem ezzel próbáltak meg

igazolni jelenlegi monetáris és szociális intézkedéseket. Amolyan „a történelem ismétli önmagát”, csak a szokásos irónia nélkül.

Íme néhány Queller-korrekció a közelmúltból: kevesebb támogatás AIDS-re, hogy csökkenjen a homoszexuális populáció; szigorúbb büntetés az afroamerikai crackhasználóknak; kötelező életfogytiglan a visszaeső bűnözőknek; a börtönök és elmegyógyintézetek profitalapú privatizálása.

A *Los Angeles Times* külső véleményeknek fenntartott rovatában Alex Maplecroft a következő mondattal gúnyolódott: „Az ember eltűnődik, hogy Hermann Göring vajon tényleg lenyelte-e a ciánkapszulát.”

– Doktornő? – zökkentette ki Jane a gondolataiból Laurát. – Nem bánja, ha…

A lány még egy cigarettát akart. Laura kirázott a dobozból kettőt.

A bártender ezúttal mindkettőjüknek adott tüzet.

Laura visszatartotta a füstöt, és figyelte, hogy Jane hogyan nézi a tükröt.

– Miért hagyta abba a koncertezést?

Jane először nem válaszolt. Biztosan több tucatszor feltették már neki ezt a kérdést. Valószínűleg ugyanazt a semmitmondó választ akarta adni, mint a többieknek, de aztán valami megváltozott az arckifejezésében, amikor oldalra fordult ültében.

– Tudja, hány híres női zongorista van?

Laura nem tartotta magát zeneszakértőnek – ez a férje hobbija volt –, de valamire azért emlékezett.

– Van egy brazil nő, Maria Arruda, vagy…

– Martha Argerich és argentin, de szép próbálkozás. – Jane örömtelenül elmosolyodott. – Nevezzen meg még egyet.

Laura vállat vont. Igazából egyet sem tudott megnevezni.

– A Carnegie Hallban voltam a kulisszák mögött, és körülnéztem, és rájöttem, hogy én vagyok ott az egyetlen nő. Persze ez sokszor előfordult korábban is, de igazán csak akkor vettem észre. Az emberek meg *engem* vettek észre. – Jane lerázta a hamut a cigarettájáról. – Aztán a tanárom megszabadult tőlem. – A szeme sarkában megjelenő könnyek arról árulkodtak, hogy még mindig érzékenyen érinti a veszteség. – Nyolcéves koromtól Pecsenyikovnál tanultam, de aztán azt mondta, hogy eljuttatott odáig, ameddig képes vagyok eljutni.

Laura úgy érezte, muszáj megkérdeznie:

– Nem kereshetne másik tanárt?

– Senki nem hajlandó vállalni. – Jane beleszívott a cigarettába. – Pecsenyikov volt a legjobb, úgyhogy elmentem a második legjobbhoz. Aztán a harmadikhoz. Mire leértem a középiskolai zenetanárokhoz, rájöttem, hogy mind ugyanazt a kódot használják. – Mindentudó tekintettel nézett Laura szemébe. – Amikor azt mondják, hogy „nincs időm újabb tanítványra”, az azt jelenti, hogy „nem fogom a tehetségemet és az időmet egy buta kislányra pazarolni, aki rögtön feladja az egészet, amint szerelmes lesz”.

– Ó – mondta Laura, mert mást nem tudott mondani.

– Azt hiszem, bizonyos szempontból könnyebb így. Napi három-négy órát szántam gyakorlásra életem minden napján. A klasszikus zene nagyon egzakt. Mindent pontosan úgy kell eljátszani, ahogy le van írva. A dinamika szinte fontosabb, mint a billentés. A dzsessznél van egyfajta dallamos kifejezésmód, amit bele lehet vinni a darabba. A rock pedig… ismeri a Doorst?

Laurának más irányba kellett terelnie a gondolatait.

– Jim Morrison?

Jane elkezdett kopogni az ujjával a bárpulton. Laura először csak összevissza kopogtatást hallott, de aztán…

– *Love Me Two Times* – nevetett fel.

– Manzarek egyszerre játszotta a billentyűs részt és a basszust. Lenyűgöző volt, ahogy csinálta, mintha a kezei egymástól teljesen függetlenül dolgoztak volna. Szinte mint egy meghasadt személyiség. De az embereket nem érdekli a technika, ők csak a hangzást imádják. – Jane tovább kopogott, miközben beszélt. – Ha nem játszhatok olyan zenét, amit az emberek értékelnek, akkor olyat akarok játszani, amit imádnak.

– Jó magának. – Laura néhány pillanatig hallgatta a kopogást, aztán újra megszólalt. – Szóval három hónapja Európában van?

– Berlinben. – Jane végre befejezte a kopogást. – Beugrottam az egyik zongorista helyére a Hansa Tonstudióban.

Laura megrázta a fejét. Sosem hallott erről a stúdióról.

– A fal mellett van. Az egyik helyiségüknek, a Meistersaalnak olyan csodálatos az akusztikája, hogy ott minden jól hangzik: klasszikus zene, kamarazene, pop, rock. Bowie is dolgozott ott. Iggy Pop úgyszintén. És a Depeche Mode.

– Ezek szerint sok híres emberrel találkozott.

– Jaj, nem. Az én munkámnak vége, mire ők megjönnek. Ez a dolog szépsége. Csak én vagyok, és az előadásom. Senki nem tudja, ki üti a billentyűket. Senkit nem érdekel, hogy férfi, nő vagy francia pudli. Csak az érdekli őket, hogy érezzem a zenét, és pont ez az, amiben én jó vagyok: érzem, hogy merre tart a dallam. – A lány természetes szépségét izgatott ragyogás tette még feltűnőbbé. – Ha az ember szereti a zenét, ha igazán, őszintén szereti, akkor önmagának játszik.

Laura érezte, hogy bólint. A zenéhez nem tudott hozzászólni, de azt

tudta, hogy valaminek a tiszta szeretete nemcsak erőt tud adni, de hajtani is tudja az embert előre.

– Sok mindenről le kell mondani – mondta mégis.

– Biztos? – Jane őszintén kíváncsinak tűnt. – Hogy mondhatnék le valamiről, amit soha nem is kínáltak fel igazán, merthogy az van a lábam között, ami? – Élesen felnevetett. – Vagyis ami *nincs* a lábam között. Vagy ami majd egyszer a jövőben kijöhet a lábam közül.

– A férfiak mindig megújulhatnak – mondta Laura. – A nők viszont ha egyszer anyává válnak, akkor örökre anyák maradnak.

– Ez nem túl feminista vélemény magától, dr. Maplecroft.

– Nem, de maga érti ezt, mert maga is kaméleon, mint én. Ha nem játszhat olyan zenét, amit az emberek értékelnek, akkor olyat játszik, amit imádnak. – Laura remélte, hogy egy nap ez meg fog változni. Bár reggelente, amikor felébredt, abban is reménykedett, hogy meghallja Lila borzalmas zenéjét a rádióban, hogy nézheti, amint Peter fel-alá rohangál a nappaliban a cipőjét keresve, és hogy hallhatja, amint David suttogva telefonál, mert nem akarja, hogy az anyja megtudja, hogy van barátnője.

– Ideje indulnia. – Jane az órára mutatott. Már majdnem letelt a negyvenöt perc.

Laura szívesen beszélgetett volna még, de tudta, hogy nincs választása, úgyhogy kotorászni kezdett a táskájában a tárcája után.

– Én állom – mondta Jane.

– Nem szeretném, ha…

– Mondjuk úgy, hogy felkerül a Queller család számlájára.

– Hát jó – egyezett bele Laura. Miközben leszállt a bárszékről, és ismét ránehezedett a lábára, el kellett nyomnia magában egy fájdalmas nyögést. A botja ott volt, ahová letette. Megfogta az ezüst fogantyút,

aztán ránézett Jane-re, és eltűnődött, hogy vajon ő-e az utolsó ember, akivel normális beszélgetést folytatott. Ha igen, annak örült. – Élveztem a beszélgetést.

– Én is – mondta Jane. – Az első sorban fogok ülni, ha szüksége lenne egy baráti arcra.

Laurát borzasztóan elszomorította ez a hír. Rá csöppet sem jellemző módon kinyújtotta a kezét, és rátette Jane kezére. Érezte, milyen hideg a lány bőre, és azon gondolkodott, mikor érintett meg utoljára egy másik embert vigasztaló szándékkal.

– Maga csodálatos ember – bukott ki belőle.

– Hű. – Jane elpirult.

– Nem azért, mert tehetséges vagy szép, habár mindkét jelző illik magára, hanem azért, mert olyan egyedülállóan önmaga. – Laura kimondta a szavakat, melyekről azt kívánta, bárcsak a saját lányának is lett volna ideje kimondani őket. – Maga teljes valójában lenyűgöző.

Jane még jobban elvörösödött, és látszott rajta, hogy valami szellemes válaszon gondolkodik.

– Ne. – Laura nem hagyta, hogy a lány elrontsa a pillanatot szarkazmussal. – Meg fogja találni az útját, Jane, és az lesz a helyes út, bármi történjék is, mert az lesz az az út, amit maga választ magának – mondta, majd még egyszer, utoljára megszorította a lány kezét. – Ez az én tanácsom.

Laura magán érezte Jane tekintetét, miközben lassan kisétált a helyiségből. Túl sokáig ült a bárban. Lába elzsibbadt, a hátába ágyazódott golyó pedig mintha saját életet élt volna. Elátkozta a fémdarabot, amely nem volt nagyobb a kisujja körménél, és veszélyesen közel volt a gerincéhez.

Csak most az egyszer, utoljára gyorsan akart mozogni, vissza akarta

nyerni a korábbi fürgeségét, hogy elvégezze a feladatát, mielőtt Jane megtalálja a helyét az első sorban.

Az előtérből eltűntek a fontos emberek, de a cigarettáik és pipáik füstje ott maradt. Laura kinyitotta a női mosdó ajtaját.

Üres volt, ahogyan Nick megjósolta.

Odasétált az utolsó fülkéhez. Kinyitotta az ajtót, majd becsukta maga mögött. A zárral meg kellett küzdenie, mert nem akart a helyére csúszni, de miután kétszer ráütött, az ajtó végre bezáródott.

Hirtelen megszédült; kezével a falnak támaszkodott. Beletelt néhány pillanatba, mire visszanyerte az egyensúlyát. Hiba volt meginni azt a két italt, mikor még az időeltolódást sem dolgozta fel a szervezete, de ezen a napon igazán megbocsájthatóak voltak a kevésbé szerencsés döntései.

A vécé régimódi volt, a tartály magasan helyezkedett el a falon. Laura fölnyúlt mögé, és hevesen dobogó szívvel matatott. Először a ragasztószalagot tapintotta ki. A pánik, amit érzett, csak egy hangyányit enyhült, miközben ujjai megkeresték a papírzacskót.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó.

– *Hej-hej?* – szólalt meg egy férfi.

Laura megdermedt, és úgy érezte, megáll a szíve.

– Halló? – A férfi valami nehezet vonszolt maga után. – Takarítás. Halló?

– Egy pillanat – szólt vissza Laura, de alig jöttek ki a szavak a torkán.

– Takarítás – ismételte meg a férfi.

– *Nej* – mondta Laura immár élesebb hangon. – Foglalt.

A férfi ingerülten felsóhajtott.

Laura várt.

Újabb sóhaj.

Újabb pillanat.

A takarító végül visszahúzta a felszerelését a folyosóra, aztán úgy becsapta maga után az ajtót, hogy a fülke ajtaja kinyílott.

Laura érezte, hogy a tolózár a hátába fúródik.

Teljesen oda nem illó módon kis híján elnevette magát. El tudta képzelni, hogy néz ki most, fölcsúszott szoknyával, a vécécsészén állva, miközben a tartályban kotorászik.

Már csak egy elhaladó vonat hangja és Michael Corleone hiányzott a képből.

Elővette a papírzacskót, bedugta a táskájába, aztán a mosdóhoz lépett, és ellenőrizte a frizuráját és a rúzsát a tükörben. Miközben megmosta remegő kezét, a tükörképét tanulmányozta.

A szemhéjpúder egyáltalán nem illett hozzá. A hétköznapi életében nem szokta sminkelni magát. A haját rendszerint hátrasimította az arcából. Rendszerint farmert viselt a férje egyik ingével és a fia valamelyik sportcipőjével, amit az mindig az ajtó mellett hagyott.

Rendszerint fényképezőgép lógott a nyakában.

Rendszerint összevissza kapkodott: fotózásokat szervezett, fotózott, előadásokat és próbákat tervezett, és azon igyekezett, hogy jusson ideje főzni, olvasni és szeretni is.

De ez a rendszer többé már nem volt rendszer.

Megtörölte a kezét, megigazította a rúzsát, majd belevillantotta fehér fogsorát a tükörbe.

A takarító a női mosdó előtt várakozott. Egy nagy szemetesnek támaszkodva dohányzott, amelynek oldalán flakonok sorakoztak.

Laura elnyomta magában a késztetést, hogy elnézést kérjen. Leellenőrizte a papírzacskót a táskájában, aztán behúzta a cipzárt.

A szédülés visszatért, de sikerült úrrá lennie rajta. Háborgott a gyomra, de ezellen nem tehetett semmit. Szíve a torkában dobogott, és érezte, ahogy lüktet a vér az ereiben. A látása kiélesedett.

– Dr. Maplecroft? – Virágmintás ruhát viselő, izgatott fiatal nő lépett oda hozzá, szinte a semmiből. – Kérem, kövessen. Hamarosan kezdődik a vitaülése.

Laura megpróbált lépést tartani a nő fürge, már-már pánikszerű lépteivel, de a folyosó közepén rájött, hogy ha így folytatja, kifullad. Lelassított hát, és hosszabb ideig támaszkodott a botjára. Nyugodtnak kellett maradnia. Azt, amire készült, nem lehetett elsietni.

– Asszonyom – könyörgött a nő, és intett neki, hogy igyekezzen.

– Nélkülem nem fogják elkezdeni – mondta Laura, bár Martin Queller hírét alapul véve ebben nem lehetett teljesen biztos. Elővett egy zsebkendőt a táskájából, és letörölte a verejtéket a homlokáról.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó.

– Ifjú hölgy. – Martin Queller úgy csettintett, mintha egy kutyához beszélne. – Hol van Maplecroft? – kérdezte, majd Laurára pillantott. – Kávé, két cukorral.

– Doktor… – próbálkozott a nő.

– Kávét – ismételte meg Martin láthatóan ingerülten. – Maga süket?

– Én vagyok dr. Maplecroft – szólalt meg Laura.

– *Alex* Maplecroft? – kérdezte a férfi hitetlenkedve.

– Alexandra. – Laura kezet nyújtott. – Örülök, hogy személyesen is találkoztunk.

Egy egész csapatnyi kolléga gyűlt köréjük, úgyhogy Martinnak nem volt más választása, meg kellett ráznia a kezet. Másokhoz hasonlóan az ő tekintete is Laura hajára tévedt. Ez volt az árulkodó jel. Laura bőrszíne a fehér anyjáéra hasonlított jobban, a haja azonban

ugyanolyan jellegzetesen göndör volt, mint fekete apjáé.

– Most már értem magát. Hagyta, hogy az anekdotákon alapuló tapasztalatai kiszínezzék a kutatásait.

Laura lenézett a hófehér kézre, amelyet a kezében tartott.

– Nagyon érdekes, hogy a *szín* szót választotta, Martin.

– Dr. Queller – javította ki a férfi.

– Igen, a Harvardon hallottam magáról. – Laura a Martin jobbján álló férfi felé fordult; elegáns, szürke öltönye és vékony, tengerészkék nyakkendője alapján ő lehetett a német. – Dr. Richter?

– Kérem, szólítson Friedrichnek. Örvendek. – A férfi alig tudta leplezni mosolyát, aztán odahívott egy ősz hajú, pávakék zakót viselő kollégát. – Bemutatom dr. Maest.

– Örülök, hogy megismerhetem. – Laura megrázta a belga férfi kezét, ezzel tovább erősítve Martin nyilvánvaló utálatát, majd a fiatal nőhöz fordult. – Kezdhetjük?

– Természetesen, asszonyom. – A nő elkísérte őket a színpad feljáratához.

A bevezető már elkezdődött. Oldalt lekapcsolták a lámpákat, a nő egy zseblámpa segítségével mutatta az utat. Laura hallotta a férfiközönség mormolását. A szintén férfi bemondó éppen egy mikrofonba beszélt. A franciája túl gyors volt Laurának ahhoz, hogy követni tudja. Hálásan fogadta, mikor átváltott angolra.

– Elég volt a hablatyolásomból, igaz? Akkor nem is szaporítanám tovább a szót: fogadják szeretettel a vita négy résztvevőjét.

A tapsvihar megrengette a talajt Laura lába alatt. Gyomrában pillangók keltek szárnyra. Nyolcszáz ember. Kigyúltak a fények. A függöny mellett ki lehetett látni a nézőtér jobb oldalára. A közönség tagjai, többségükben férfiak, állva tapsoltak, úgy várták a műsor

kezdetét.

– Doktornő? – mormolta Friedrich Richter.

A férfiak arra vártak, hogy Laura elinduljon. Még Martin Quellerbe is szorult annyi jó modor, hogy nem vágott be egy nő elé. Ez volt az a pillanat, amelyre Laura várt. Az, amely kikényszerítette a kórházi ágyból, amely erőt adott neki, hogy végigcsinálja a gyötrelmes terápiát, amely arra sarkallta, hogy három átszállással iderepüljön.

Most azonban mégis mintha földbe gyökerezett volna a lába, és hirtelen elfelejtette volna, mit kell tennie.

– Az ég szerelmére. – Martin hamar elvesztette a türelmét, és kilépett a színpadra.

A tömeg üdvrivalgással, topogással és integetéssel fogadta.

Friedrich és Maes amolyan Stan és Pan-féle pantomim-előadással próbálta eldönteni, melyikük engedje előre Laurát.

Mennie kell. Meg kell tennie ezt a dolgot.

Most.

A levegő mintha egészen elfogyott volna körülötte, miközben kilépett a színpadra. Az üdvrivalgás és a taps ellenére kínosan tudatában volt a botja kopogásának, és érezte, hogy a válla megereszkedik, feje lehajlik. Mindent elsöprő késztetést érzett, hogy összehúzza magát.

Aztán fölnézett.

Fények. Terjengő cigarettafüst a mennyezet alatt.

A közönség felé fordult – nem azért, hogy a tömeget lássa, hanem azért, hogy megkeresse Jane-t. A lány ígéretéhez híven az első sorban ült. Andrew a balján, Nick a jobbján, Laura figyelme azonban kizárólag Jane-re irányult. Összemosolyogtak, aztán Laura visszafordult a színpad felé.

El kellett kezdenie a dolgot, hogy aztán befejezhesse.

A mikrofonok úgy irányultak az asztalkákkal elválasztott négy székre, mint a puskák. Laurának semmit sem mondtak az ülésrendről, úgyhogy megállt az első széknél. Érezte, hogy ajka fölött verejtékcseppek gyöngyöznek. Az éles fényű lámpák mintha lézerek lettek volna. Túl későn döbbent rá, hogy ezt a részt is be kellett volna gyakorolnia. A szék tipikusan skandináv dizájn volt: ránézésre tetszetős, de alacsony, és kevéssé támasztja meg a hátat. És ami még rosszabb: forgott.

– Doktornő? – Maes megfogta a mellette lévő szék támláját, és kihúzta neki.

Ezek szerint középen kell ülnie. Miközben leereszkedett az alacsony székre, a válla és a lába izmai valósággal lüktettek a fájdalomtól.

– Szabad? – Maes felajánlotta, hogy leteszi a botot a padlóra.

– Igen. – Laura az ölébe vette a táskáját. – Köszönöm.

Maes a balján lévő széken foglalt helyet, Friedrich pedig a legtávolabbi székre ült le. A Laura jobbján lévő szék üres maradt.

Elnézett a mikrofonok fölött. A taps kezdett elhalni, az emberek lassan mind helyet foglaltak.

Martin Queller azonban még nem hagyta őket elcsitulni. Magasba emelt kézzel állt, úgy tisztelgett a közönségnek. Maplecroft Göringre vonatkozó megjegyzését figyelembe véve nem a legszerencsésebb döntés. Ahogyan az aprócska meghajlás sem volt az, mielőtt leült volna az üresen maradt székre.

A közönség most már kényelmesen elhelyezkedhetett. Az utolsó kósza tapsok is elhallgattak. A széksorokat megvilágító lámpák fénye elhalványult, a színpadot megvilágítóké felerősödött.

Laura pislogott egyet, mert egy pillanatra elvakította a fény, aztán

várta az elkerülhetetlent, vagyis azt, hogy Martin Queller beállítsa magának a mikrofont, és beszélni kezdjen.

– A vita többi résztvevőjének nevében is szeretném megköszönni önöknek, hogy eljöttek. Forrón remélem, hogy az eszmecserénk élénk lesz, civilizált mederben halad majd, és ami a legfontosabb, meg fog felelni az önök várakozásának. – Először balra, aztán jobbra nézett, majd egy köteg jegyzetkártyát húzott elő a zakója zsebéből. – Kezdjük talán azzal, amit Gorbacsov főtitkár elvtárs „a pangás korszakának” nevezett.

A közönség nevetett.

– Dr. Maes, ezt most önre bíznám. – Meg kellett hagyni, Martin Queller egy egész helyiséget képes volt alárendelni az akaratának. Nyilvánvaló volt, hogy csak a műsort csinálja, azért járja messziről körül a témát, amelynek megvitatására összegyűltek. Fiatalabb korában valószínűleg vonzónak tarthatták, de csak oly módon, ahogy a gazdagság hirtelen érdekessé tesz egy unalmas embert. Kegyesen bánt vele a kor: Laura tudta, hogy hatvanhárom éves, ennek ellenére nagyon kevés ősz hajszála volt. Kevésbé volt sasorra, mint a fotókon, melyeket nyilván azért állítottak be így, hogy tiszteletet parancsoljanak, ne pedig fizikai vonzalmat keltsenek. Az emberek gyakran keverik össze a személyiséget a karakterrel.

– És mi a helyzet Csernyenkóval, Richter úr? – Martin hangja mikrofon nélkül is csak úgy zengett. – Van rá esély, hogy láthatjuk megvalósulni Andropov vitathatóan szerény reformjait?

– Nos – kezdte Friedrich. – Ahogyan az oroszok valószínűleg mondanák: „Mikor a pénz beszél, hallgat az igazság.”

Újabb szórványos nevetés.

Laura megmozdult a székben, hogy enyhítse a lábából sugárzó

fájdalmat, az ülőidege ugyanis úgy rezgett, mint egy hárfa húrjai. Ahelyett hogy odafigyelt volna Friedrich rendkívül tudományos válaszára, elnézett a közönség mellett. Egy fémrúdról lámpasor lógott. Egy férfi egy platformon állt, és kézzel állította be a vállon hordozható kamera lencséit. A fények nyilván összezavarták az autofókuszt.

Laura lenézett a saját kezére. A hüvelykujja és két másik még mindig bőrkeményedéses volt azoktól az évektől, amikor a Hasselbladja fókuszát tekergette.

A halála előtti hónapban Lila azt mondta neki, hogy fotózást akar tanulni, de nem az anyjától. Laura megbántódott, hiszen ő profi fotós volt, de aztán az egyik barátja felhívta a figyelmét, hogy a kamasz lányok akkor tanulnak legközelebb az anyjuktól, ha saját gyerekeik lesznek, úgyhogy végül úgy döntött, kivárja a sorát.

De elfogyott az ideje.

És mindez Martin Queller miatt.

– …a társadalompolitika és a közgazdaságtan egymás mellé rendelése – mondta éppen Martin Queller. – Szóval, dr. Maplecroft, maga talán nem ért egyet azzal, amit a Queller-korrekció „atavisztikus jellegének” nevez, én azonban nevet akartam adni egy statisztikailag létező jelenségnek.

Laura látta, hogy a férfi éppen levegőt vesz; megragadta az alkalmat, hogy közbeszóljon.

– Nem tudom, tisztában van-e azzal, dr. Queller, hogy a politikája hatással van a való világra.

– Ez nem politika, drága. Ezek csupán elméletek arra, amit maga törzsi erkölcsnek nevezett.

– De doktor…

– Ha ridegnek találja a következtetéseimet, akkor figyelmeztetnem

kell, hogy a statisztika bizony rideg szerető. – Ezt a szófordulatot nagyon szerette, számos cikkbe és esszébe beleszőtte. – Ha hagyjuk, hogy az érzelmek és a hisztéria befolyásolják az adatelemzést, az egész területet nevetség tárgyává tesszük. Ezzel az erővel egy takarítót is megkérhet, hogy magyarázza el, hogyan hat a Beerenberg vulkán kitörése Guam időjárására.

Láthatóan nagyon elégedett volt a kijelentésével. Laura arra vágyott, hogy ő legyen az, aki letörli arcáról ezt az önelégült vigyort.

– Azt mondta, hogy az elmélete nem politika, de az igazság az, hogy a gazdasági elméletei nagyon is befolyásolják a politikát.

– Maga hízeleg nekem – mondta Martin, de olyan módon, mintha a hízelgés megalapozott lenne.

– A munkája hatással volt a ’67-es Lanterman–Petris–Short-törvényre.

Martin egy pillanatra elkomorodott a megjegyzés hallatán, aztán a közönséghez fordult.

– Az európaiak kedvéért el kellene magyaráznia, hogy Kalifornia államban rendkívül fontos mérföldkőnek számít ez a betegjogi törvény, amely többek közt segített véget vetni ama gyakorlatnak, hogy embereket akaratuk ellenére elmegyógyintézetbe zárjanak.

– Ha jól emlékszem, a törvény megnyirbálta az állami elmegyógyintézeteknek járó juttatásokat.

A férfi ajka körül játszó mosoly arról árulkodott, hogy tudja, mire megy ki a játék.

– Az csak átmeneti intézkedés volt. Reagan, az akkori kormányzó már a következő évben visszaadta a juttatásokat.

– Ugyanannyit, mint amennyi előtte járt?

– Maga az egész életét a tábla előtt töltötte, Maplecroft. Az életben

másképp mennek a dolgok. A kormány politikáját megváltoztatni olyan, mint megfordítani egy csatahajót. Nagy térre van szükség a korrekciókhoz.

– Vannak, akik inkább hibáknak nevezik ezeket, mintsem korrekciónak. – Laura felemelte a kezét, hogy belefojtsa a férfiba a választ. – És egy újabb „korrekció” volt az is, hogy a következő évben kétszer annyi mentálisan beteg ember került be az igazságszolgáltatási rendszerbe, mint előtte.

– Nos…

– A kaliforniai büntetés-végrehajtási rendszer túlzsúfoltsága erőszakos bandák térnyeréséhez, emberek ezreinek újrabebörtönzéséhez és az AIDS rohamos terjedéséhez vezetett. – Laura a közönséghez fordult. – Churchill azt mondta: aki nem tanul a történelemből, az arra van kárhoztatva, hogy megismételje. A kollégám viszont a jelek szerint azt állítja, csak úgy tarthatjuk meg a hatalmat, ha megismételjük a történelmet.

– Betegek! – Martin olyan hangosan mondta ki a szót, hogy az csak úgy visszhangzott a hátsó falról.

– Uram? – törte meg Laura a beálló csöndet.

– Doktornő. – Martin lesimította a nyakkendőjét. Látszott rajta, hogy igyekszik uralkodni magán. – Ezt a törvényt, amiről beszél, nem véletlenül hívják betegjogi törvénynek. Azok, akiknek el kellett hagyniuk az állami intézeteket, vagy otthonokba kerültek, vagy járóbeteg-ellátásban részesültek, hogy a társadalom hasznos tagjaivá válhassanak.

– És képesek is voltak arra, hogy hasznosak legyenek?

– Persze hogy képesek voltak. Ez a probléma a szocialistákkal. Maguk szerint a kormánynak az a feladata, hogy a bölcsőtől a sírig

babusgassa az embereket. Ez a fajta hibás érvelés az, amely jóléti állammá változtatta fél Amerikát. – Martin előrehajolt, és most már a közönséghez beszélt. – Hiszem, és a legtöbb amerikai is hiszi, hogy minden ember megérdemel egy esélyt arra, hogy megálljon a saját lábán. Ezt úgy hívják, hogy amerikai álom, és mindenki számára elérhető, aki hajlandó megdolgozni érte.

Laura a botjára mutatott.

– És mi van azzal, aki nem tud megállni a saját lábán?

– Az ég szerelmére, asszony. Ez egy szófordulat. – Martin visszafordult a közönséghez. – Az otthonok lehetővé teszik…

– Milyen otthonok? Azok, amiket a Queller Healthcare Services működtet?

Ez megzavarta a férfit, de csak egy pillanatra.

– A céget egy befektetési alap kezeli, nekem nincs ráhatásom a döntésekre.

– Talán nincs tisztában azzal, hogy a Queller Healthcare az éves profitja több mint harminc százalékát a mentális betegek számára létesített otthonokból nyeri? – Laura széttárt karral vonta meg a vállát. – Milyen csodálatos véletlen, hogy az állam gazdasági tanácsadójaként kijárhatta, hogy az állami pénzeket a magánkézben lévő, profitorientált egészségügyi intézmények kapják, amelyekből a maga családi vagyonának a nagy része is származik.

Martin felsóhajtott, majd drámaian megrázta a fejét.

– Arra készül, hogy kivigye a cégét a tőzsdére, igaz? – folytatta Laura. – Maga mellé állított néhány nagyon fontos befektetőt, hogy ne legyen gond a számokkal. – Ez volt az oka annak, hogy *most* kellett cselekedni, ezért nem volt már visszaút. – A családja vagyona jelentősen meg fog növekedni, ha a Queller-modellt az Egyesült

Államok többi részén is bevezetik, nem igaz?

Martin megint felsóhajtott, és megint megrázta a fejét, aztán a közönségre pillantott, mintha a maga oldalára akarná állítani őket.

– Úgy érzem, kisajátította ezt a beszélgetést a saját témájával, Maplecroft. Egy kicsit sem számít, hogy én mit mondok, maga már döntött. Én gonosz ember vagyok, a kapitalizmus pedig egy gonosz rendszer. Mindannyian jobban járnánk, ha virágokat szednénk, és belefonnánk őket a hajunkba.

Laura most kimondta a szavakat, amelyekért hazudott, lopott, rabolt, végül pedig megtett majdnem tízezer kilométert, hogy Martin Queller szemébe vághassa őket:

– Robert David Juneau.

Martint ez is készületlenül érte, de megint hamar magához tért, és a közönséghez fordult.

– Azok kedvéért, akik nem olvasnak észak-kaliforniai újságokat: Robert David Juneau egy fekete építőmunkás volt, aki…

– Mérnök – vágott közbe Laura.

Martin odafordult. Láthatóan megdöbbentette, hogy kijavították.

– Juneau mérnök volt. A Cal Techen tanult – mondta Laura. – Nem építőmunkás, de valóban fekete volt, ha erre akart kilyukadni.

A férfi megrázta az ujját Laura felé.

– Ne feledkezzünk meg róla, hogy maga az, aki faji kérdést csinál ebből.

– Robert Juneau akkor sérült meg, amikor ellátogatott egy építkezésre San Francisco belvárosában – mesélte Laura, és nagyon koncentrált, hogy ne remegjen a hangja. – Az egyik munkás hibázott. Előfordul az ilyesmi. De Juneau rossz helyen volt rossz időben, és egy acélgerenda eltalálta a fejét itt… – A saját fejére mutatott, s egy

pillanatra érezni vélte a csúnya sebhelyet Robert koponyáján. – Megduzzadt az agya. Megműtötték, hogy leapasszák a duzzanatot, de műtét közben többször is stroke-ot kapott. Az orvosok nem voltak biztosak benne, hogy felépül, de végül sikerült újra megtanulnia járni, beszélni, és felismerni a gyerekeit és a feleségét.

– Igen – csattant föl Martin. – Semmi szükség arra, hogy túldramatizálja a történetet. A frontális lebeny súlyosan károsodott, a személyisége pedig végérvényesen megváltozott. Egyesek Jekyll és Hyde-szindrómának nevezik ezt az állapotot. A sérülés előtt Juneau tisztes családapa volt, utána azonban erőszakos lett.

– Maga szeret egyenes vonalakat húzni a kusza világba, nem igaz? – Laurát felháborította a férfi fölényes ítélete. Megkereste Jane-t az első sorban, és őhozzá beszélt, mert azt akarta, hogy megtudja az igazságot. – Robert Juneau jó ember volt, mielőtt megsérült. Harcolt a hazájáért Vietnamban. A veteránokat segítő törvényeknek köszönhetően szerzett diplomát. Adót fizetett. Pénzt gyűjtött, házat vett, befizette a számláit, gondoskodott a családjáról, két kézzel kapaszkodott az amerikai álomba, aztán… – Laura nyelt egyet – aztán amikor már nem tudott megállni a saját lábán, amikor eljött az ideje, hogy a hazája gondoskodjon őróla… – Laura visszafordult Martin felé – a magafajta férfiak nemet mondtak neki.

Néhány pillanatig kínos csend volt.

– Ez egy tragikus mese, Maplecroft – szólalt meg végül Martin –, de ki fogja megírni a csekket egy huszonnégy órás orvosi felügyeletre? Az három orvos, legalább öt ápoló, az épületek, az infrastruktúra, a biztosítás, a titkárság, a takarítók, a konyhai személyzet, a fertőtlenítők, a takarítószerek, és mindezt szorozza meg annyival, ahány súlyos mentális beteg él Amerikában. A jövedelme nyolcvan

százalékát be akarja fizetni adóban, ahogy a vendéglátó országunkban teszik? Ha a válasza igen, akkor nyugodtan költözzön ide, ha pedig nem, akkor mondja meg nekem, honnan vegyük minderre a pénzt.

– Mi vagyunk a leggazdagabb ország a…

– Azért, mert nem pazarlunk.

– Maguktól! – kiáltotta Laura. A közönség néma csendben volt. – Mi lenne, ha maguktól vennénk rá a pénzt?

Martin felhorkant válaszul.

– Robert Juneau-t hat különböző Queller Healthcare-otthonból rúgták ki, és minden alkalommal más kifogással.

– Nekem semmi közöm…

– Tudja maga, mennyibe kerül eltemetni három gyereket? – Laura még mindig látta maga előtt az ő kicsikéit azon a hűvös őszi napon. David valami lánnyal beszélgetett telefonon. Lila az emeleten hallgatta a rádiót, miközben készülődött az iskolába. Peter a nappaliban rohangálva kereste a cipőjét.

Bumm.

A legkisebb gyereket egyetlen fejlövés terítette le.

Bumm-bumm.

David mellkasát két golyó szakította föl.

Bumm-bumm.

Lila elesett, ahogy lefelé szaladt a lépcsőn. Két golyó fúródott a feje tetejébe, az egyik a lábán keresztül távozott.

A másik még mindig bent volt Laura testében, a gerince mellett.

Amikor elesett, beverte a fejét a kandallóba. Hat golyó volt a revolverben, amelyet Robert még Vietnamból hozott haza.

Az utolsó dolog, amit Laura aznap látott, az volt, ahogy férje az álla alá szorítja a fegyver csövét, és meghúzza a ravaszt.

– Mit gondol, mennyibe kerültek a temetések? – kérdezte most Martin Quellertől. – A koporsók, a ruhák, a cipők – mert cipőt is kell adni rájuk –, a zsebkendők, a sírhelyek a temetőben, a sírkövek, a halottaskocsi bérlés, a koporsóvivők és egy lelkész, aki megáld egy halott tizenhat éves fiút, egy halott tizennégy éves lányt és egy halott ötéves kisfiút? – Laura tudta, hogy a teremben egyedül ő tudja a választ, mert ő állította ki a csekket. – Az ő életük mennyit ért, Martin? Többet ért az életük a társadalomnak, mint egy beteg ember kórházban tartásának a költségei? Az a három gyerek nem volt több egy átkozott *korrekciónál*?

Martin láthatólag nem talált szavakat.

– Nos? – Laura várt. Mindenki várt.

– Katona volt – mondta végül a férfi. – A veteránkórház…

– Túlzsúfolt és alulfinanszírozott – vágott közbe Laura. – Robert egy egyéves várólistán szerepelt. Állami elmegyógyintézetbe nem lehetett vinni, mert nem volt állami támogatás. A rendes kórházból kitiltották, mert megtámadott egy ápolónőt és egy beteghordót. Tudták, hogy erőszakos, mégis átküldték egy otthonba, mert sehova máshova nem tudták bedugni. Egy Queller Healthcare által fenntartott otthonba – tette még hozzá.

– Maga… – mondta Martin, mert a nagy gondolkodó végre rájött a titokra. – Maga nem Alex Maplecroft.

– Nem. – Laura belenyúlt a táskájába, és megfogta a papírzacskót.

Festékpatron.

A zacskóban festékpatronnak kellett volna lennie.

Még odahaza Kaliforniában megegyeztek, hogy vörös festékpatronokat fognak használni, amelyek körülbelül akkorák, mint egy csipogó. A bankok szoktak ilyen robbanó festékpatronokat rejteni

a papírpénz közé, hogy a bankrablókat letörölhetetlenül megjelöljék.

Az volt a terv, hogy ország-világ előtt megszégyenítik Martin Quellert, méghozzá azzal, hogy jelképesen összekenik az áldozatai vérével.

Laura azonban azóta nem hitt a jelképekben, amióta a gyerekeit meggyilkolta az apjuk.

Vett egy mély levegőt, és újra megkereste Jane-t a tekintetével.

A lány sírt. Aztán megrázta a fejét, és kimondta azt a szót, amely az apja száját soha nem fogja elhagyni: *Sajnálom.*

Laura elmosolyodott. Remélte, hogy Jane emlékezni fog arra, amit a bárban mondott neki. A lány *tényleg* lenyűgöző ember volt, aki *tényleg* meg fogja találni az útját.

A következő rész könnyű volt, talán azért, mert Laura olyan sokszor lejátszotta magában – már amikor nem a gyerekeivel kapcsolatos emlékeit igyekezett felidézni: azt, hogy milyen volt David lábának illata baba korában, hogy Peter hogyan fütyörészett, miközben a krétáival rajzolgatott, hogy Lila hogyan ráncolta össze a homlokát, miközben azt tanulmányozta, hogyan kell bekeretezni egy fényképet. Időnként még Robert is befurakodott a gondolataiba. A baleset előtti férfi, aki táncolt Jinx Queller zongorajátékára a Hollywood Bowlban. A beteg, aki olyan kétségbeesetten meg szeretett volna gyógyulni. Az erőszakos páciens a kórházban. A bajkeverő, akit számos otthonból kirúgtak. A hajléktalan, akit időről időre letartóztattak lopásért, testi sértésért, nyilvános részegeskedésért, agresszív kolduláért, közháborításért, lézengésért, öngyilkos hajlam miatt, terrorcselekménnyel való fenyegetőzés miatt, tettlegességgel való fenyegetőzés miatt.

– *Bizonyos szempontból szerencséje volt* – mondta Laurának az

onkológusa a lövöldözés után. – *Ha a golyó három centivel lejjebb hatol be a hátába, nem fedeztük volna fel a daganatot.*

Laura benyúlt a papírzacskóba.

Attól a pillanattól kezdve, hogy leemelte a zacskót a vécétartály mögül, tudta, hogy nem a megbeszélt festékpatronokat tartja a kezében, hanem valami sokkal jobbat.

Egy hatlövetű revolvert, olyat, amilyet a férje is használt.

Először fejbe lőtte Martin Quellert.

Aztán az álla alá szorította a fegyver csövét, és magával is végzett.

2018. AUGUSZTUS 21.

8

Andy fásultan hajtott keresztül Alabamán az anyja titokban tartott, dugipénzzel teli Reliant K kombijával egy olyan célpont felé, amelyet Laura látszólag a hasára ütve nevezett meg. Vagy mégsem. Talán pontosan tudta, mit csinál, mert az ember nem tart fenn egy titkos raktárt, tele mindennel, ami ahhoz kell, hogy új életet kezdjen, hacsak nincs rejtegetnivalója.

A hamis igazolványok. A lecsiszolt sorozatszámú revolver. A fotók Andyről a hóban, amelyekre nem emlékezett, és valakinek a keze, akiről szintén nem voltak emlékei.

A polaroid képek.

Andy bedugta őket a csomagtartóban talált strandtáskába. A nap egész hátralévő részét rászánhatta volna, hogy bámulja őket, és megpróbálja kideríteni, mi történt a rajtuk szereplő fiatal nővel. Megverték. Behúztak neki párat. Megharapták – a lábán lévő sebhely ugyanis úgy nézett ki, mintha valami állat kiharapott volna egy darabot a húsából.

És az a fiatal nő az ő anyja.

Ki tett ilyen borzalmas dolgokat Laurával? Azok, akik utánaküldték Kapucnist? Azok, akik talán őneki is a nyomában vannak?

Andy nem volt valami ügyes abban, hogy lerázza őket. Már Birminghamnél járt, amikor eszébe jutott, hogy nem húzta ki az akkumulátort a halott férfi kocsijában. Laura megmondta neki, hogy mindenképpen hatástalanítania kell a GPS-t. Vajon működik egyáltalán a GPS, ha nem jár a motor? A műholddal való kapcsolattartás olyasmi, amit elvileg a fedélzeti számítógép csinál, ami

azt jelenti, hogy a számítógépnek bekapcsolt állapotban kell lennie, tehát a kocsinak mennie kell.

Ugye?

A LoJack nyomkövető rendszernek saját akkumulátora van. Andy ezt a lopott kocsikról szóló bejelentésekből tudta. Azt is tudta, hogy a Fordnak volt szinkronizáló rendszere, de ahhoz regisztrációra van szükség, ő pedig nem hitte, hogy valaki, aki vette a fáradságot, és letakarta az összes fényforrást a kocsiban, föladta volna a névtelenségét, csak hogy a program bemondja neki, hogy jut el a legközelebbi mexikói étterembe.

Ugye?

Mi lesz, ha megtalálják a kocsit? Andy végiggondolta, hogyan fog lezajlani a nyomozás, ugyanúgy, ahogy akkor tette, amikor az anyja házából menekült.

A rendőrségnek először is azonosítania kell Kapucnist, azaz Samuel Godfrey Beckettet. A fickó a foglalkozása miatt egészen biztos benne van a rendszerben, úgyhogy az ujjlenyomata alapján villámgyorsan ki fogják deríteni a nevét. Ha megvan a neve, meglesz az is, milyen kocsija van, és azonnal körözést fognak kiadni a kocsira.

Persze attól, hogy ennek kellene történnie, nem biztos, hogy ez is fog. Folyamatosan körözések tömkelege van érvényben. Néha még a fontosabbak fölött is elsiklanak a járőrök, akik milliónyi más dologgal vannak elfoglalva a műszakjuk közben, többek közt azzal, hogy ne lőjék le őket, és nem mindig állnak meg azért, hogy elolvassanak egy riasztást.

Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy megúszta. Ha a zsaruk nem is találják meg a kocsit, a könyvtárosok vagy a mogorva öregember egészen biztosan bejelenti az elhagyott járművet. Akkor pedig

kiszállnak a rendőrök, leellenőrzik a rendszámot, kiderítik, hogy a kocsit körözik, jelentik a dolgot Savannah-nak, a helyszínelők pedig megtalálják Andy cipőjét, ingét, ujjlenyomatait és DNS-ét a jármű belsejében.

Érezte, hogy összerándul a gyomra.

A serpenyőn lévő ujjlenyomatait még meg lehet magyarázni – gyakran sütött tojást az anyjának –, de az, hogy ellopta a halott férfi kocsiját, aztán elmenekült az államból, már különleges körülménynek számít, ami azt jelenti, hogy ha Palazzolo megvádolja Kapucnis meggyilkolásával, az ügyész akár halálbüntetést is kérhet rá.

Halálbüntetést.

Kinyitotta a száját, hogy könnyebben lélegezzen, mert hirtelen megszédült. A keze ismét remegett, arcán kövér könnycseppek csurogtak le. A fák elhomályosodtak a szélvédő túlsó oldalán. Fel kellene adnia magát. Nem szabadna menekülnie. Hatalmas kupac szarban hagyta az anyját. Nem számít, hogy Laura maga küldte el, akkor is maradnia kellett volna. Akkor legalább nem lenne ennyire egyedül.

Az igazságot végiggondolva felzokogott.

– Szedd össze magad – biztatta magát. – Hagyd ezt abba.

Szorosan megmarkolta a kormánykereket, és visszapislogta könnyeit. Laura azt mondta, menjen Idahóba, tehát Idahóba kell mennie. Ha egyszer megérkezik, és átlépi az államhatárt, már nyugodtan összeomolhat, és akár mindennap sírhat, amíg meg nem csörren a telefon, és Laura azt nem mondja, hogy hazamehet. Csak úgy juthat túl ezen, ha követi az anyja utasításait.

Laura azt is mondta, hogy húzza ki a Ford akkumulátorát.

– A francba – mormolta Andy, majd megidézte Gordon szellemét, és

azt mondta magának: – Ami történt, megtörtént. – A kijelentés véglegességétől enyhülni kezdett a mellkasára nehezedő nyomás. Persze a mondat igazságtartalmával sem vitatkozhatott senki. Andynek semmilyen ráhatása nem volt arra, hogy a rendőrök megtalálják-e a Fordot, vagy sem.

Aggódnia csak a következő kérdés miatt kellett: vajon mikor állította át inkognitó üzemmódra a Google-t, amikor a könyvtárban böngészgetett? Mert ha a zsaruk megtalálják a kocsit, ki fogják kérdezni a könyvtárosokat, a könyvtárosok pedig meg fogják mondani nekik, hogy ő használta a számítógépet. Abban ugyan biztos volt, hogy a könyvtárosok tiltakozni fognak – ők testületileg ki szoktak állni az alkotmány első kiegészítése mellett –, de parancsot körülbelül egy órába telik szerezni, a technikus számára pedig gyerekjáték előhívni a keresési előzményeket.

Abban biztos volt, hogy Paula Kunde-ra már inkognitó üzemmódban keresett rá, de vajon azelőtt vagy azután állította át az üzemmódot, hogy megnézte az Idahóba vezető utat?

Egyszerűen képtelen volt visszaemlékezni.

A második legaggasztóbb kérdés: mi van, ha nem is a zsaruk teszik fel a könyvtárosoknak ezeket a kérdéseket? Mi van, ha azok a bizonyos ők kerestetik meg valakivel Kapucnis kocsiját, ha ők beszélnek a könyvtárosokkal, ha ők vizsgálják meg a számítógépet?

Andy megtörölte az orrát a karjával, aztán lassított, mert a Reliant rázkódni kezdett, ha kilencven kilométer per óránál gyorsabban ment vele.

Más embereket sodort veszélybe azzal, hogy hátrahagyta a kocsit? A saját életét tette kockára azzal, hogy rákeresett az Idahóba vezető útra? Megpróbálta lépésről lépésre felidézni az aznap délelőtt

történteket. Bement a könyvtárba. Töltött magának egy kávét. Leült a számítógéphez. Először a *Belle Isle Review* honlapját nézte meg, ugye? Aztán inkognitó üzemmódra váltott?

Túl sokat vár az inkognitó üzemmódtól. Eléggé valószínűtlen, hogy egy ilyen hétköznapi program ki tudna fogni egy törvényszéki szakértőn. Ki kellett volna törölnie az előzményeket és a sütiket, ahogyan az után a borzalmas eset után megtanulta, amikor Gordon véletlenül meglátta az *Outlander – Az idegen* erotikus jeleneteit, melyeket Andy az ő laptopján nézett meg.

Újra megtörölte az orrát. Égett az arca. Ebben a pillanatban meglátott egy táblát.

FLORENCE 8

Úgy sejtette, jó irányban halad, vagyis valahol Alabama bal fölső sarkában jár. Nem állt meg, hogy új térképet vegyen. Amióta elhagyta a raktárat, kizárólag arra törekedett, hogy olyan messzire jusson Carrolltontól, amilyen messzire csak lehet. Megvoltak a jegyzetei, melyeket még a könyvtárban készített az útvonalról, de mégis inkább a Georgia-térkép hátulján lévő térképreklámokra hagyatkozott. Volt egy kis hirdetés a *The Contiguous United States of Americá*ról, amelyhez postaköltség és szállítási díj nélkül 5,99 dollárért lehetett hozzájutni. Andy ehhez hasonló térképeken nőtt fel, ezért is múlt már el húszéves, amikor rájött, hogyan osztozhat a Niagara-vízesésen Kanada és New York állam.

A következő volt a terve: Alabama után átvág Tennessee sarkán, aztán Arkansas sarkán, Missourin, aztán Kansas következik, majd Nebraska bal oldala, aztán Wyoming, aztán ha nem Idahóban lyukad ki, akkor megöli magát.

Előrehajolt, és rátámasztotta az állát az ingatag kormánykerékre.

A gerince deréktájon mintha tüskékből állt volna, a fák pedig megint kezdtek elhomályosodni. Ezúttal azonban nem azért, mert sírnia kellett, hanem mert nagyon ki volt merülve. Majd leragadt a szeme.

Kényszerítette magát, hogy kiegyenesedjen, aztán nyomogatni és tekergetni kezdte a rádió nagy, fehér gombjait, de csak prédikációkat, mezőgazdasági jelentéseket és countryzenét talált, azt is a rosszabbik fajtából, amelynek hallatán az ember ceruzát akar dugni a fülébe.

Kinyitotta a száját, és olyan hangosan sikított, amilyen hangosan csak tudott.

Jó érzés volt, de ezzel az erővel az élete hátralévő részét is végigsikíthatná.

Egyszer muszáj lesz lefeküdnie aludni. Már a Belle Isle-ból Carrolltonig tartó öt és fél órás autóút is éppen elég fárasztó volt, de ehhez azóta hozzájött újabb négy és fél óra a csúcsforgalomban, amelybe valahogy mindig belekerült, bármerre ment is. Már majdnem délután három óra volt. Azon kívül, hogy néhány órára elbóbiskolt a lakásában, aztán a Walmart parkolójában, nem igazán aludt, amióta két nappal ezelőtt felkelt, és elment dolgozni. Azóta túlélt egy lövöldözést, végignézte, ahogy az anyja megsebesül, kínlódott a műtő előtt, bepánikolt a rendőrségi kihallgatás miatt, és megölt egy embert, úgyhogy egyáltalán nem volt csoda, ha most hányni, ordítani és sírni szeretett volna egyszerre.

Arról nem is beszélve, hogy a hólyagja meleg vizes palacknak érződött a testében. A raktár elhagyása óta csak egyszer állt meg, akkor is az útpadka mellett. A nyitott első és hátsó ajtók között megbújva megvárta, hogy sehonnan ne jöjjön senki, aztán leguggolt a fűre, mert nem merte otthagyni a kocsit.

240 000 dollár.

Nem hagyhatott ennyi pénzt a kocsiban, amíg beszalad egy Burger Kingbe, a bőröndöt pedig mégsem cipelhette magával, hiszen azzal az erővel akár egy „Raboljatok ki!” feliratot is viselhetne a homlokán. Mégis mi az ördögre kellett Laurának ennyi pénz? És meddig tarthatott, amíg összespórolta?

Lehet, hogy bankrabló?

A kérdés nem volt teljesen alaptalan. Ha Laura bankrabló, az magyarázatot adna a pénzre, és rímelne a D. B. Cooper-poénra a kanadai igazolványon, és talán még a kesztyűtartóban lévő pisztolyra is.

Andy szíve kalapálni kezdett, amikor eszébe jutott a pisztoly.

A következő volt a probléma: A bankrablók ritkán ússzák meg a bűncselekményeiket. Nagy kockázatot vállalnak kis nyereségért, mert szövetségileg biztosított pénzek ügyében mindig az FBI nyomoz. Andy úgy tudta, hogy a törvényeket még Bonnie és Clyde vagy John Dillinger miatt hozták, de az is lehet, hogy a kormány egyszerűen csak garantálni akarta az embereknek, hogy a pénzük biztonságban van.

Mindegy, úgysem tudta elképzelni, hogy az anyja fölvegyen egy símaszkot, és kiraboljon egy bankot.

Persze az étterembeli lövöldözés előtt azt sem tudta elképzelni, hogy nyakon szúrjon egy kölyköt.

Sem azt a rengeteg őrültséget, amit Laura az elmúlt harminchat órában csinált. Az elrejtett sminktáska, a kulcs a fotó mögött, a raktárhelyiség, a Thom McAn-doboz.

És ezzel el is érkezett a totyogós Andy fényképéhez.

A nagy kérdés: elrabolták gyerekkorában? Laura meglátott egy magára hagyott babát egy bevásárlókocsiban vagy a játszótéren, és úgy döntött, hazaviszi?

Andy belenézett a visszapillantó tükörbe. A szeme formája, mely ugyanolyan volt, mint Lauráé, arról árulkodott, hogy Laura az anyja.

A polaroid felvételek szerint Laurát annyira megverték, hogy az alsó ajka felszakadt. Lehet, hogy Jerry Randall szörnyű ember volt. Lehet, hogy 1989-ben megverte Laurát, aki besokallt, és elmenekült ővele, Jerry pedig azóta is őket keresi.

Ez egy Julia Roberts-film. Vagy egy Jennifer Lopez-film. Vagy Kathy Bates. Vagy Ashley Judd, Keri Russell, Ellen Page…

Andy felhorkant.

Rengeteg film szól olyan nőkről, akik kiakadtak az őket megverő férfiakra.

A polaroid képek azonban azt bizonyítják, hogy az anyját tényleg nagyon megverték, úgyhogy a feltételezés talán nem is jár olyan messze a valóságtól.

Andy azon kapta magát, hogy a fejét rázza.

Laura nem azt mondta, hogy ő nem talál rád, hanem azt, hogy ők nem találnak rád.

A filmekben az ők általában gonosz vállalatok, korrupt elnökök vagy korlátlan anyagi lehetőségekkel rendelkező, hatalméhes milliárdosok szoktak lenni. Andy minden elképzelhető összeesküvés-elméletbe megpróbálta beleképzelni az anyját, aztán úgy döntött, hogy talán mégsem a Netflixet kellene alapul vennie.

Közeledett a florence-i kijárat. Nem guggolhat le megint a főút mellé. Még ebédet sem evett, mert nem bírt volna megenni egy újabb hamburgert egy újabb kocsiban. Agyának az a része, amely még képes volt gondolkodni, azt súgta neki, hogy alvás nélkül nem fogja tudni abszolválni a harmincórás utat Idahóba. Előbb-utóbb úgyis meg kell állnia egy szállodánál.

Vagyis akkor azt is ki kell találnia, mit csináljon a pénzzel.

Önkéntelenül indexelt, aztán lehajtott az autópályáról a florence-i kijáratnál. Olyan sokáig hajtotta az adrenalin, hogy már alig maradt valami, ami mozgassa. A kijáratnál hat különböző szálloda volt kitáblázva. A lámpánál jobbra fordult, mert az volt a könnyebb, aztán behajtott az első motel parkolójába, mert az volt az első motel. A biztonság és tisztaság miatti aggodalom olyan luxus volt, ami még az előző életét jellemezte.

A szíve azonban még így is hevesen dobogni kezdett, amikor kiszállt a Reliantból. A motel kétszintes, szögletes betonépület volt a hetvenes évekből, díszes erkélykorláttal az emeleten. Andy ferdén tolatott be a parkolóhelyre, hogy egy pillanatra se kelljen szem elől tévesztenie a kocsit, majd a sminktáskát magához szorítva besétált a recepcióra. Közben megnézte a telefont. Laura még mindig nem jelentkezett. Már félig lemerítette a készüléket, olyan sokszor nézte meg a hívásokat.

A recepciós pult mögött egy idősebb nő ült. Föltornyozott haj, tartós hullámok. Rámosolygott Andyre. Ő kinézett a kocsijára az előtér hatalmas ablakain keresztül. A Reliant ott volt, ahol hagyta, méghozzá érintetlenül. Andy nem tudta, hogy furcsának vagy normálisnak nézik-e, amiért a fejét forgatja, de ezen a ponton már semmi más nem érdekelte, csak az, hogy belezuhanhasson egy ágyba.

– Helló – mondta a nő. – Vannak szobáink az emeleten, ha gondolja.

Andy úgy érezte, az agya képtelen tovább működni. Hallotta, mit mondott a nő, de a szavaknak nem volt értelmük.

– Hacsak nem a földszinten akar szobát. – A nő hangja kétkedőnek tűnt.

Andy képtelen volt dönteni.

– Öööö… – A torka olyan száraz volt, hogy beszélni is alig tudott. –

Oké.

A nő levett egy kulcsot a falon lévő kampók egyikéről.

– Két órára negyven dollár, egész éjszakára hatvan.

Andy elővett néhány húszast a sminktáskából.

– Akkor egész éjszakára. – A nő kiállított egy számlát, aztán odatolta Andy elé a vendégkönyvet. – Név, rendszám, típus – mondta, majd kinézett a kocsira Andy válla fölött. – Anyám, de rég láttam ilyen járgányt. Újra gyártani kezdték őket Kanadában? Csak mert ez úgy néz ki, mintha egyenesen a szalonból jönne vele.

Andy beírta a kocsi adatait. A rendszámtáblára háromszor kellett rápillantania, hogy helyes sorrendben tudja leírni a számokat és betűket.

– Jól van, kedveském?

Andy sültkrumpli-szagot érzett, megkordult a gyomra. A motelhoz étkezde is tartozott piros műanyag huzatos bokszokkal és sok-sok krómmal. Még egyszer megkordult a gyomra.

Mi a fontosabb: az evés vagy az alvás?

– Kedveském?

Andy visszafordult a nőhöz. A jelek szerint mondania kellett volna valamit.

A nő áthajolt a pult fölött.

– Jól van, aranyom?

Andy nagy nehezen nyelt egyet. Most nem viselkedhet furcsán. Nem hívhatja föl magára a figyelmet.

– Köszönöm. – Ez volt az első, ami az eszébe jutott. – Csak fáradt vagyok. Én… – Megpróbált egy Belle Isle-tól távol eső helyre gondolni, de semmi nem jutott az eszébe, úgyhogy inkább így folytatta: – Egész nap vezettem. A szüleimet megyek meglátogatni. I-

Iowában.

A nő elnevette magát.

– Jaj, drágám, akkor majdnem ezer kilométerrel túlment.

A francba.

Andy újra próbálkozott.

– Ez a nagyanyám kocsija – mondta, majd igyekezett kitalálni valami hihető hazugságot. – Úgy értem, lent voltam a parton. Alabamában. Az öbölnél. Egy Mystic Falls nevű városban. – Jóságos és, most aztán igazán őrültségeket beszélt. Mystic Falls a *Vámpírnaplók*ban volt. – A nagyanyám vándormadár. Tudja, ezt azokra az emberekre mondják, akik…

– Tudom, kikre mondják. – A nő lenézett a névre, amelyet Andy a vendégkönyvbe írt. – Daniela Cooper. Szép név.

Andy pislogás nélkül állta a tekintetét. Vajon miért ezt a nevet írta be?

– Azt hiszem, ráfér magára a pihenés, kedveském. – A nő odatolta Andy elé a kulcsot. – Emelet, sarokszoba. Szerintem ott biztonságban fogja érezni magát.

– Köszönöm – nyögte ki Andy. Mire kiért a kocsihoz, megint könnyes volt a szeme. Olyan közel az étkező. Ennie kéne valamit. A gyomra már annyira fájt, hogy nem tudta eldönteni, éhes-e vagy hányingere van.

Megint kiszállt a kocsiból, aztán a sminktáskát két kézzel szorongatva odasétált a hat méterre levő étkezőhöz. A nap a feje tetejét égette, és alaposan megizzasztotta. Megállt az étkezde ajtajában, visszanézett a kocsira. Magával kellene vinnie a bőröndöt? Hogy nézne az ki? Vagy fölvihetné a szobájába… de hogy merje ott hagyni?

Az étkezde üres volt, amikor besétált, csak egy magányos pincérnő

olvasgatott egy újságot a pultnál. Andy először a női mosdóba ment be, mert a hólyagja nem hagyott neki más választást. Annyira sietett, hogy még a kezét se mosta meg. Amikor kijött, a kocsija még mindig ott volt, ahol hagyta. Semmilyen kék baseballsapkát és kék farmert viselő alak nem kukucskált befelé az ablakán, és senki nem szaladt el egy 1989-es Samsonite bőrönddel a kezében.

Leült egy parkolóra néző bokszba, és a lába közé szorította a sminktáskát. Az étlapon minden volt a tacótól a sült krumpliig. Látta ugyan a szavakat, de képtelen volt felfogni az értelmüket. Sosem lesz képes választani. Rendelhetne többfélét, de azzal csak még jobban felhívná magára a figyelmet. Talán jobb lenne elmenni innen, aztán néhány lejáróval később kereshetne magának egy másik motelt, ahol nem viselkedne úgy, mint egy idióta. Vagy egyszerűen csak a tenyerébe temeti az arcát, és néhány percig itt marad ebben a légkondicionált helyiségben, amíg összeszedi a gondolatait.

– Szívecském?

Andy zavarodottan riadt föl.

– Nagyon el van fáradva, igaz? – kérdezte a nő a motelből. – Szegénykém. Mondtam nekik, hogy hagyják aludni.

Andy érezte, hogy összeszorul a gyomra. Megint elaludt. És megint nyilvános helyen. Lenézett. A sminktáska még mindig az ölében volt. Az asztalra nyál csurgott. Letörölte egy szalvétával, a száját pedig a kezével. Minden vibrált, az agyát mintha gyümölcspréssel próbálták volna kifacsarni.

– Kedveském? Azt hiszem, jobb lenne, ha most fölmenne a szobájába. Egyre többen vannak.

Amikor Andy bejött, az étterem még üres volt, mostanra azonban kezdett megtelni emberekkel.

– Sajnálom – mondta.

– Semmi baj – felelte a nő, és megveregette a vállát. – Megkértem Darlát, hogy készítsen össze magának egy kis ételt. Itt szeretné megenni, vagy inkább fölvinné a szobájába?

Andy rámeredt.

– Vigye csak föl a szobájába – mondta a nő. – Akkor legalább rögtön le tud feküdni, mikor végzett.

Andy bólintott. Hálás volt, hogy valaki megmondja, mit tegyen.

Aztán eszébe jutott a pénz.

A nyakát nyújtogatva nézett ki az ablakon, de a kék Reliant továbbra is a recepció előtt állt. Vajon kinyitotta valaki a csomagtartót? Benne van még a bőrönd?

– A kocsijának semmi baja. – A nő átadott neki egy habdobozt. – Vigye magával. Az utolsó szoba az emeleten. Fiatal nőket nem szeretek a földszinten elszállásolni. Az ilyen magamfajta öreglányok örülnek, ha egy idegen férfi bekopog az ajtajukon, de maga… – Fojtottan felkuncogott. – Csak vigyázzon magára, és minden rendben lesz.

Andy átvette a dobozt, amely olyan nehéz volt, mint egy betontömb, és rátette a tetejére a sminktáskát. Remegett a lába, mikor fölállt, a gyomra pedig korgott. A bámuló emberekre ügyet se vetve ment ki a parkolóba. Nagy nehezen kinyitotta a csomagtartót. Nem tudta eldönteni, mit vigyen magával, ezért fölpakolta magát, mint egy öszvér: a strandtáskát átvetette a vállán, a hálózsákot a hóna alá fogta, egyik kezével a bőrönd fogantyúját ragadta meg, a másikkal a sminktáskával és a műanyag dobozzal zsonglőrködött.

A lépcsőfordulóig jutott, ott azonban meg kellett igazítania a csomagjait. Úgy érezte, mintha nem lennének csontok a vállában.

Vagy még mindig ki van merülve, vagy eltűntek az izmai a tízórás autóúttól.

Figyelte a szobaszámokat, miközben végigment a keskeny folyosón. Néhány ajtó előtt kiégett hibacsi grillek, üres sörösdobozok és zsíros pizzásdobozok hevertek, erős cigarettaszag terjengett. Eszébe jutott, ahogy az anyja cigit kért a beteghordótól a kórház parkolójában.

Nosztalgiával gondolt vissza arra az időre, amikor az volt a legnagyobb problémája, hogy anyja a mutató- és hüvelykujja között fogja a cigijét, mint egy füves.

Valahol mögötte kinyílt egy ajtó. Egy kéz kidobott egy üres pizzásdobozt a folyosóra, aztán az ajtó újra becsukódott.

Andy megpróbált megnyugodni, a szíve ugyanis majd kiugrott a helyéről, amikor az ajtó kinyílt. Vett egy mély levegőt, aztán kifújta. Megigazította hóna alatt a hálózsákot, aztán megidézte apja szellemét, és megpróbált listát készíteni azokról a dolgokból, amiket abba kell hagynia. Először is: nem eshet pánikba, valahányszor valamilyen zajt hall. Másodszor: nem szabad elaludnia nyilvános helyeken. Ez sokkal könnyebbnek tűnt, amint amilyen valójában volt. Harmadszor: ki kell találnia, hogy mihez kezd ezzel a rengeteg pénzzel. Negyedszer: keresnie kell egy újabb könyvtárat, hogy elolvashassa a *Belle Isle Review*-t. Ötödször: nem szabad ilyen furcsán viselkednie, mert jelen pillanatban az összes potenciális tanúnak ő jutna az eszébe, ha a rendőrök esetleg követnék a nyomát.

És akkor megtudnák a Daniela Cooper nevet, illetve a kocsi adatait, és mindennek vége lenne.

Átnézett az út másik oldalára, ahol volt egy bár. A bár ablakában neonfények villództak, a parkoló tele volt kamionokkal. Még a countryzene is kihallatszott bentről. Ebben a pillanatban Andy annyira

vágyott egy italra, hogy valósággal mágnesként vonzotta a bár.

Letette a bőröndöt, és kinyitotta a szobája ajtaját. Olyasfajta olcsó hely volt, amilyet Laura szokott lefoglalni, amikor Andy gyerekkorában nyaralni mentek. Az egyetlen ablak a parkolóra nézett. Alatta a légkondicionáló zümmögött. A berendezéshez tartozott még két ágy ragacsosnak látszó ágyterítővel, valamint egy műanyag asztal két székkel. Andy örömmel tette le az asztalra a nehéz ételesdobozt. A komódon volt hely a bőrönd számára, úgyhogy a Samsonite oda került, a strandtáska, a sminktáska és a hálózsák pedig az egyik ágyra. Leeresztette a reluxát, és behúzta a sötétítőfüggönyt. Legalábbis megpróbálta behúzni, de néhány centivel rövidebb volt, mint az ablak, úgyhogy mellette még bőven beszűrődött a fény.

A falra egy sík képernyős tévé volt erősítve, amelyből csápokként lógtak ki a vezetékek. Andy megszokásból megkereste a távirányítót, és bekapcsolta a készüléket.

CNN. A meteorológus egy térkép előtt állt. Andy még soha nem könnyebbült meg ennyire egy hurrikánriasztás hallatán.

Levette a hangot, leült az asztal mellé, és kinyitotta a habdobozt.

Sült csirke, krumplipüré, zöldborsó, kukoricakenyér-muffin. Undorodnia kellett volna, de a gyomra hálásan kordult egyet.

Evőeszköze ugyan nem volt, de nem most szembesült először ezzel a problémával. A krumplipürét a csirkecombbal tunkolta ki a dobozból, aztán megette a combot, majd ujjaival összefogdosta a borsószemeket, végül a muffinnal feltunkolta a szaftot a doboz aljából. Csak miután becsukta az üres dobozt, döbbent rá, hogy milyen mocskos a keze. Utoljára a lakása fürdőszobájában mosta meg, azóta a legtisztább tárgy, amihez hozzáért, minden bizonnyal az íróasztal volt Laura titkos raktárában.

Fölnézett a tévére, amelyben mintegy végszóra az anyja vette át a hurrikán helyét. Az étteremben készült videót megállították azon a ponton, ahol Laura a golyók számát mutatja Jonah Helsingernek.

Olyan furcsán mutatta – négy ujj a bal kezén, egy a jobbon. Miért nem egy kézen mutatta mind az ötöt?

A képernyőn hirtelen egy fotó jelent meg. Andy érezte, hogy Laura láttán furcsán megdobban a szíve. Az asszony a szokásos „partira megyek” öltözékét viselte: egy egyszerű, fekete ruhát színes selyemsállal. Andy letérdelt a tévé elé, hogy jobban lássa a részleteket. Laura mellkasa az egyik oldalon lapos volt. A haja rövidre vágva. A háta mögött csillag fénylett, egy karácsonyfa csúcsdísze. A derekát átkaroló kéz nyilván Gordoné volt, bár a férfit kitakarták. A képet valószínűleg Gordon legutóbbi irodai karácsonyi partiján készítették, amelyet Laura sosem hagyott ki, még akkor sem, amikor éppen fasírtban voltak a férjével. Visszafogottan mosolygott a fényképezőgépbe. Kicsit olyan volt az arckifejezése, mint amit Andy mindig „Gordon felesége üzemmód”-nak nevezett magában.

Felhangosította a tévét.

– …ha esetleg véletlenül megtörténne. Ashleigh?

Andy nem tudta, miről van szó. A kamera Ashleigh Banfieldet mutatta, aki azt mondta:

– Köszönöm, Chandra. Új híreink vannak az oregoni Green megyében történt lövöldözésről.

Andy megint lenémította a tévét, aztán leült az ágy szélére, és onnan nézte, ahogy Ashleigh Banfield arca mellett az osztott képernyőn megjelenik egy lepukkantnak látszó ház, amelyet kommandósok vettek körbe. A képernyő alján lévő sávban a következő szöveg futott: *Egy férfi megölte saját anyját és két gyerekét, sebesült feleségét túszként*

tartja fogva, pizzát és sört követel.

Újabb lövöldözés.

Andy kapcsolgatni kezdett. Ismét látni akarta Laura képét, vagy legalább Gordon kezét. MSNBC. Fox. Helyi hírcsatornák. Mindenhol élőben mutatták a túszdrámát a férfi körül, aki pizzát követelt, miután a családja nagy részét kiirtotta.

Ez jó vagy rossz? Mármint nem az, hogy egy férfi embereket ölt, hanem az, hogy a hírcsatornák ezzel vannak elfoglalva. Ez vajon azt jelenti, hogy leszálltak Lauráról? Lett egy újabb *gyilkológép*, akivel foglalkozhatnak?

Andy már azelőtt rázta a fejét, hogy feltette volna magának a nyilvánvaló kérdést: mi van azzal a sztorival, hogy Samuel Godfrey Beckett holttestét megtalálták Laura Oliver tengerparti bungalójában? Ez nagy durranás volt. Az áldozatot egy serpenyővel terítette le az a nő, aki néhány órával előtte megölte egy rendőr fiát.

A képernyő alján futó feliratszalagon azonban csak a szokásos hírek szerepeltek: újabb szenátor mondott le, feltehetőleg szexuális zaklatás miatt, újabb fegyverest lőttek le a rendőrök, a kamatok emelkednek, az egészségügy költségei szintén, a tőzsde viszont mélyponton.

Kapucnisról semmi.

Andy összevonta a szemöldökét. Érthetetlen az egész. Laurának sikerült valahogy leráznia a rendőrséget? De hogyan? Az Andy által küldött segélykérő üzenet feljogosította őket, hogy akár erőszakkal is behatoljanak a házba. De akkor miért nincsenek tele a hírműsorok „újra lecsapott a gyilkológép” jellegű főcímekkel? Az utolsó Lauráról mutatott képnek egy rendőrségi fotónak kellett volna lennie – vagy rosszabb esetben egy videónak, amelyen bilincsben vezetik el –, nem pedig egy karácsonyi fotónak.

Andy agyát túlterhelte a sok *mi* és *miért*.

Hátradőlt az ágyon, és lehunyta a szemét. Amikor legközelebb kinyitotta, a behúzott függöny mellett már nem szűrődött be fény. Rápillantott az órára: este kilenc harminc.

Vissza kellett volna aludnia, de képtelen volt becsukni a szemét, ehelyett a plafonon éktelenkedő barna foltokat nézte. Vajon mit csinálhat most az anyja? Otthon van? Vagy Gordonnal beszél a börtöntelefonon úgy, hogy egy vastag üveglap választja el őket? Andy elfordította a fejét, és a tévére nézett. Még ennyi órával később is a kommandós sztorival voltak elfoglalva. Megrebbent az orrcimpája. Az ágytakarónak olyan szaga volt, mintha egy medve aludt volna rajta. Andy beszagolt a hóna alá.

Uhh.

Ő az a medve.

Megnézte, milyen zár van az ajtón, behúzta a reteszt, aztán egy székkel kitámasztotta az ajtógombot. Az ablakot is betörhetik, hogy bejussanak, de ha valaki betöri az ablakot, hogy bejusson, akkor neki úgyis annyi. Levette a farmert, a pólóinget és a fehérneműjét. A melltartója undorító volt. A merevítő egészen kidörzsölte a bőrt a hóna alatt. Bedobta a mosdókagylóba, hideg vizet engedett rá.

A motel szappanja akkora volt, mint egy kavics, és olyan szagot árasztott, mint egy hervadó virágcsokor. Mire végzett a hajmosással és a zuhanyzással, az aprócska fürdőszoba úgy bűzlött, mint egy bordélyház. Vagyis ahogy Andy szerint egy bordélyház szokott bűzleni.

Elzárta a vizet, aztán megtörölközött a motel törölközőjében, ami olyan merev volt, mint egy füzetlap. A szappan szétmállott a kezében, ahogy megpróbálta kimosni a bűzt a melltartójából. Miközben bement

a szobába, bekente magát a motel pocsék testápolójával, majd letörölte kezéről a maradékot a törölközővel, aztán lemosta a kezéről a törölköző bolyhait.

Kiterítette a hálózsákot az ágyon, és kicipzározta az oldalát. A vastag hálózsák valamilyen szintetikus pehellyel volt megtöltve, kívül pedig vízálló anyag borította. A bélése flanelből volt. Belle Isle-ban aligha van szükség ilyesfajta hálózsákra, szóval lehet, hogy Laura mégsem véletlenül választotta ki Idahót.

Andy kinyitotta a bőröndöt, és kivette belőle a felső sor húszast. Tízszer háromszor kétezer… az rengeteg pénz ahhoz, hogy egy hálózsákba rejtse.

Betette a pénzkötegeket a zsák aljába, lesimította a nejlont, felhúzta a cipzárt, és elkezdte alulról feltekerni a zsákot, de a pénz összecsomósodott benne. Vett egy mély levegőt, aztán kitekerte a zsákot, kivette az aljából a kötegeket, és középre rendezte őket. Ezúttal fölülről kezdve tekerte a zsákot, s mikor végzett, ráhúzta a gumiszalagot, majd hátralépett, hogy szemrevételezze művét.

Úgy nézett ki, mint egy hálózsák.

Megemelte. Nehezebb volt egy hálózsáknál, de nem annyival, hogy az ember egy kisebb vagyont sejtsen benne.

Visszafordult a bőröndhöz. A pénz egyharmada eltűnt. A filmekben a rosszfiúk mindig vasútállomásokon kötnek ki, ahol van csomagmegőrző, tehát van hová elrejteni a pénzt. Andy azonban nem hitte, hogy az alabamai Florence-ben lenne vasútállomás.

A legjobb megoldás, ha szétosztja a kötegeket. Valamennyit a kocsiban is el kéne rejteni. A csomagtartó alatt, a pótkerékben például lenne hely. Így ha véletlenül elszakadna a hálózsákjától, és csak arra lenne ideje, hogy gyorsan beugorjon a kocsiba, akkor se maradna pénz

nélkül. Ugyanezért a táskájába is tennie kéne valamennyit. Csakhogy a táskája otthon van a lakásában.

Elővette az odakészített jegyzettömböt, és felírta a *táska*, *szappan*, *testápoló* és *melltartó* szavakat.

Ezután kiborította a strandtáska tartalmát az ágyra. Zseblámpa. Elemek. Három papírkötéses könyv, még olvasatlan állapotban, a címük alapján körülbelül tizenegymilliárd évvel ezelőtt lehettek népszerűek. A műanyag elsősegélydobozban volt sebtapasz. Andy beragasztotta a lábszárán lévő sebet, amelyről hirtelen eszébe jutott, hogy a bicikli pedálja okozta. Az alkoholos törlőkendőkkel kitisztította a hólyagjait, de úgy látta, a sebtapaszoknál többre lenne szükség, ha Crocs papucson kívül másba is bele akarná erőltetni a lábát. A lábfeje oldalán is volt egy elég csúnyának látszó vágás. Ráragasztott egy sebtapaszt, és remélte a legjobbakat.

A fásli érdekes ötletet juttatott az eszébe. A pénz egy részét a dereka köré erősíthetné vele. A vezetés ugyan kényelmetlen lenne, viszont így mindig lenne nála valamennyi pénz.

De tényleg jó ötlet ez? Hallott már történeteket vidéki rendőrökről, akik leintik az embert, és elkobozzák a nála levő készpénzt. És őt ideális célponttá teszi a kanadai rendszám.

Kicipzározta a sminktáskát, és megnézte a telefont. Nem hívta senki.

Aztán elővette a Daniela Cooper nevére kiállított jogosítványt. Magával hozta a kanadai személyi igazolványt, az egészségbiztosítási kártyát és a kocsi regisztrációs lapját a raktárból. Megnézte az anyja fotóját. Ők ketten mindig is anyának és lányának néztek ki. Ezt még idegenek is megjegyezték néha. A szemük tökéletesen egyforma volt, mindkettőjük arca szív alakú, hajuk ugyanolyan árnyalatú barna. Már el is felejtette, hogy az anyja régebben milyen barnára festette a haját,

amely a kezelések után sokkolóan szép ősz árnyalatban nőtt ki újra. Laura mostanában divatosan rövidre vágott frizurát hordott, a fotón azonban vállig ért a haja. Andyé ugyanolyan hosszú volt, de ő mindig lófarokba kötötte, mert lusta volt frizurát készíteni magának.

Megnézte magát az ággyal szemben lógó tükörben. Az arca nyúzott volt, szeme alatt karikák sötétlettek. Idősebbnek néz ki a harmincegy événél, az egészen biztos, de vajon elég idősnek ahhoz, hogy a fotón szereplő nőnek nézzék? Föltartotta a jogosítványt, a tekintete ide-oda ugrált a műanyag lapocska és a tükörképe között. Megrázta a haját, aztán előresimította a frufruját. Ez vajon segít vagy hátráltatja abban, hogy huszonnégy évvel idősebbnek nézzen ki, mint amennyi valójában?

Csak egy módon juthat őszinte értékeléshez.

A mosdókagylóban kiöblítette a melltartóját, amelynek a motel szappanjától olyan illata lett, mint Miss Havisham fenekének, de a korábbi állapothoz képest ez fejlődésnek volt mondható. Először felitatta róla a nedvesség nagy részét a törölközővel, amitől csupa szösz lett a melltartó, aztán a hajszárítóval szinte teljesen megszárította. Utána a haja következett, amelyet megpróbált úgy igazítani, hogy hasonlítson a kanadai jogosítvány fotójára. Aztán fölvett egy tiszta farmert és egy tiszta, fehér pólóinget. Amikor belebújt a Crocs papucsba, összerándult a fájdalomtól. Zoknikra és igazi cipőre van szüksége, és egy rendes listára, hogy mindent számon tudjon tartani.

Fogott egy csomag húszast, kettéválasztotta, majd betömködte őket a két farzsebébe. A farmer ódivatú volt, még azokból az időkből, amikor a női ruhákra is használható zsebeket varrtak. A pénzkötegek azonban így is kidudorodtak hátul, úgyhogy tett belőlük néhányat az első

zsebeibe is. Aztán megnézte magát a tükörben. Bevált a dolog.

Újabb köteg húszasokat vett magához, és elrejtette őket a matrac és az ágyrács közé. Néhány köteget a nedves törölközőbe csomagolt bele, amelyet aztán művészien elrendezett a fürdőszoba padlóján. A többivel a strandtáska alját bélelte ki, majd rájuk pakolta a könyveket, az elsősegélydobozt és a sminktáskát.

Már csak egyrétegnyi pénz volt a bőröndben. Tízszer háromszor kétezer dollár, az… rengeteg pénz. De nem volt más hátra, behúzta a cipzárt, és ott hagyta a bőröndöt elöl. Ha valaki esetleg betörne a szobába, remélhetőleg megelégszik a bőröndben talált pénzzel, és nem kezd el kutatni a többi után.

Andy vállára vette a strandtáskát, és kilépett a szobából. Úgy csapta arcon az éjszakai levegő, mintha forró sütőt nyitott volna ki. Miközben lesétált a lépcsőn, szétnézett a parkolóban. Állt ott néhány Servpro-furgon, egy piros kisteherautó az egyik oldalán Trump-matricával, a másikon konföderációs zászlóval, valamint egy 1990-es évekből származó Mustang, amelynek első lökhárítóját szigetelőszalaggal erősítették a helyére.

Az étterem már zárva volt, a motel irodájában azonban még égett a villany. Andy úgy saccolta, tíz óra lehet. A pult mögött ülő recepciós a telefonjába temetkezett.

Andy beült a Reliantbe, és átállt vele a parkoló hátsó végébe. Az épületen voltak lámpák, de több égő is ki volt égve. Kinyitotta a csomagtartót, körülnézett, hogy nem figyeli-e senki, aztán felnyitotta a csomagtartó alját.

Jóságos ég.

Még több pénz, ezúttal százas címletekben. A pótkerék teljesen körbe volt rakva velük.

Gyorsan lecsukta a pótkeréktartó fedelét, aztán a csomagtartót is, majd a kocsira támaszkodva várta, hogy lecsillapodjon egy kicsit a szívverése.

Most örüljön neki, hogy az anyja ugyanúgy szétosztotta a pénzt, mint ahogy ő is akarta, vagy akadjon ki, hogy Laura ilyen aprólékos menekülési tervet készített magának, és több mint félmillió dollárt rejtett el a lenyomozhatatlan kocsijába?

Andy ezen a ponton gondolkodott el, hogy ő hogyan illik bele Laura eltűnési tervébe. Ugyanis eddig minden, amit talált, egy ember szökéséhez volt előkészítve.

Kénytelen volt hát eltűnődni, vajon melyik az igazi anyja – az a Laura, aki azt mondta neki, hogy hagyja békén, vagy az, aki azt mondta, hogy eddigi élete során mindent őérte tett?

– Oké – mormolta Andy, és elhatározta, hogy ezen egy percig sem gondolkodik többet.

Az új Andy, aki számolt, aki útvonalakat tervezett, aki elgondolkodott a következményeken, és akinek pénzügyi problémái voltak, alaposan lefárasztotta a régi Andyt, akinek szüksége volt egy italra.

A strandtáskát válltáskaként hordva elindult a motellel szemközti bár felé. A bár parkolójában vagy fél tucat kisteherautó állt, mindegyiknek fel volt matricázva az oldala: Joe Vízvezeték-szerelés, Bubba Lakatosműhelye, Knepper Kertészet. Andy közelebbről is megnézte az utolsót. A logó egy bajszos szöcskét ábrázolt nyesőollóval a kezében, és azt ígérte: *Formába hozzuk a pázsitját!*

Amikor belépett a bárba, minden szempár rászegeződött. Megpróbált úgy tenni, mintha ide tartozna, de egyedüli nőként nem volt könnyű dolga. A sarokban egy tévé harsogott, valami sportműsor ment benne.

A férfiak többsége magányosan vagy párosával üldögélt a bokszokban. Ketten a biliárdasztal mellett álltak, de abbahagyták a játékot, és figyelték, ahogy Andy átvág a helyiségen.

A bárpultnál csak egy vendég üldögélt, de őt kizárólag a tévéműsor érdekelte. Andy a lehető legmesszebb foglalt tőle helyet. A feneke félig lelógott a bárszékről, a strandtáska a karja és a fal közé szorult.

A pultos odalépett elé, s a vállára vetett egy fehér konyharuhát.

– Mit szeretne, babuci?

Hogy ne szólítsanak babucinak.

– Vodkát jéggel – mondta, mivel a főiskola óta most először nem a diákhitele határozta meg az ivási szokásait.

– Van személyije?

Andy előkotorta Laura jogosítványát a sminktáskából, és odacsúsztatta a pultosnak, aki futó pillantást vetett rá.

– Vodka jéggel, he?

Andy a férfira meredt, aki előtte töltötte ki az italt, és sokkal több jeget tett bele, mint Andy szerette volna.

Kivett egy húszast a farzsebéből. Megvárta, hogy a pultos odébb menjen, aztán igyekezett nem vadállatként rávetni magát a vodkájára. „Egyéniségfeles” – a szobatársai így szokták hívni az este első italát. Folyékony bátorság. Bárminek hívják is, az a lényege, hogy elhallgattassa az ember fejében azt a hangocskát, amely az élete kudarcaira emlékezteti.

Andy felhajtotta az italt. A torkán lecsúszó alkohol keltette égető érzés ellazította vállizmait, melyek mintha már évtizedek óta meg lettek volna feszülve.

A pultos közben meghozta a visszajárót. Andy a pulton hagyta a pénzt, és a pohara felé intett a fejével. A pultos töltött még egyet, aztán

nekidőlt a pultnak, és úgy nézte a tévét. Egy félig kopasz, öltönyös férfi éppen az egyik fociedző kirúgásának valószínűségét fejtegette.

– Marhaság – mormolta a bárpultnál ülő vendég, és megdörzsölte borostás állát. Andy tekintete valamilyen oknál fogva a kezére tévedt. Ujjai hosszúak és karcsúak voltak, mint a teste többi része. – Nem hiszem el, amit ez az idióta mondott.

– Kapcsoljak máshová? – kérdezte a pultos.

– Hát igen, az jó lenne. Minek akarnám tovább hallgatni ezt a baromságot? – A vendég a pultra dobta burgundi színű baseballsapkáját, és beletúrt sűrű hajába. Aztán Andy felé fordult – és a lánynak leesett az álla.

Alabama.

A kórházból.

Biztos volt benne.

– Én ismerem magát. – A fickó Andyre mutatott az ujjával. – Ugye? Vagy nem?

Andynek összeszorult az állkapcsa a rémülettől.

Mit keres itt? Követte?

– Maga ott volt a… – állt fel Alabama. Magasabb és szikárabb volt, mint ahogy a lány emlékezett. – Maga követ engem? – Felkapta a sapkáját a pultról, és odament Andyhez.

Andy az ajtóra pillantott, de a fickó közelebb jött, elállta az útját.

– Maga az a lány, ugye? – A férfi válaszra várt, de hiába. – A kórházból?

Andy háta a falnak feszült. Nem volt hová mennie.

A férfi tekintetében az ingerültség helyét aggodalom vette át.

– Jól van?

Andy képtelen volt válaszolni.

– Hé, haver – szólt oda Alabama a pultosnak. – Mit adott neki?

– Mi a fészkes… – kezdte sértődötten a pultos.

– Bocsánat. – Alabama föltartotta a kezét, de a szemét nem vette le Andyről. – Mit keres itt?

A lány még nyelni sem tudott, nemhogy beszélni.

– Most komolyan, hölgyem: követett?

Most már a pultos is rájuk figyelt.

– Kanadába valósi – vetette közbe, hátha ez segít tisztázni a dolgokat.

– Kanadába? – Alabama karba fonta a kezét. Nyugtalannak tűnt. – Akkor ez egy nagyon furcsa véletlen – mondta, majd a pultoshoz fordult. – Tegnap ugyanezt a lányt láttam Savannah-ban. Már meséltem magának, hogy a nagyanyám rossz bőrben van. Le kellett mennem meglátogatni. Most meg itt van előttem az a lány, akivel a kórház előtt találkoztam, mielőtt elindultam. Furcsa, nem?

A pultos bólintott.

– De, furcsa.

– Hajlandó szóba állni velem, vagy nem? – kérdezte Alabama Andytől.

– Igen – visszhangozta a pultos. – Mi a helyzet, kis hölgy? Követi ezt a fickót? – kérdezte, majd Alabamához fordult. – Rosszabbat is kifoghatott volna, haver.

– Ez nem vicces. – Alabama Andyhez fordult. – Magyarázd meg, cicabogár. Vagy hívjam ki a zsarukat?

– Én… – Andy nem hagyhatta, hogy kihívják rendőrséget. – Nem tudom – mondta, aztán rájött, hogy ennyi nem lesz elég. – Látogatóban voltam – mondta. – Az anyámnál. És… – *Francba, francba, francba*. Most mit mondjon? Hogyan fordíthatná meg a dolgot?

A fejében lakozó Gordon vezette rá a megoldásra.

– És *maga* mit keres itt? – Andy igyekezett erőteljes hangon megszólalni.

– Én?

Andy méltatlankodást erőltetett a hangjába.

– Én csak átutazóban vagyok itt. *Maga* mért követ *engem*?

– Tessék? – A férfit zavarba hozta a kérdés.

– Maga – mondta Andy, mert a fickó jelenlétének pont annyi értelme volt, mint az övének. – Meglátogattam a szüleimet, és most hazafelé tartok. Én ezért vagyok itt – folytatta, majd kihúzta magát. – Hát maga? *Maga* mért van itt?

– Hogy mért vagyok itt? – A férfi a háta mögé nyúlt.

Andy felkészült, hogy egy rendőrjelvényt, vagy ami még rosszabb, fegyvert fog előhúzni.

De csak a tárcáját húzta elő, amelyben nem volt jelvény, csupán egy alabamai jogosítvány.

– Itt élek.

Andy elolvasta a nevet.

Michael Benjamin Knepper.

A férfi bemutatkozott.

– Mike Knepper. A K néma.

– *Máj?* – csúszott ki a poén Andy száján, mielőtt még visszafoghatta volna magát.

A férfi meglepetten felnevetett, aztán széles mosoly terült szét az arcán.

– Atyaég, el se hiszem, hogy harmincnyolc évig megúsztam ezt a poént.

A pultos szintén nevetett. A jelek szerint ismerték egymást, ami nem

volt meglepő, hiszen nagyjából egyidősek lehettek. Egy ilyen kicsi városban az sincs kizárva, hogy egy iskolába jártak.

Andy érezte, hogy kissé megkönnyebbül. Szóval ez tényleg csak egy véletlen egybeesés volt.

Ugye?

Nem nézte meg alaposan a férfi jogosítványát, fogalma sem volt, melyik városba való.

– Fura egy nőszemély maga. – Mike már tuszkolta is vissza a tárcáját a zsebébe. – Mit iszik?

– Vodkát – felelte a pultos.

Mike feltartotta két ujját, miközben felült az Andy melletti bárszékre.

– Hogy van az édesanyja?

– A… – Andy hirtelen kapatosnak kezdte érezni magát. Nincs ez így jól. Lehet, hogy nem kéne többet innia.

– Hahó! – mondta Mike. – Itt van még?

– Anyám jól van. Csak pihennie kell.

– Azt elhiszem. – Mike megint megdörzsölte az állát. Andy igyekezett nem túl feltűnően bámulni az ujjait. Az vonzotta a figyelmét, hogy Mike férfinak látszott. Eddig csupa olyan pasival randizott, akik csak pasinak látszottak. A legutolsó majdnem-barát-féléje hetente egyszer borotválkozott, és előre figyelmeztetni kellett, ha Andy egy-egy durvább segélyhívásról akart mesélni.

– Parancsoljanak. – A pultos Mike elé egy Sam Adamst, Andy elé egy újabb vodkát tett le. Ebben kevesebb volt a jég, és több az alkohol. A fickó odaintett Mike-nak, aztán elsétált a bár túlsó végébe.

– A véletlenekre. – Mike köszöntésre emelte a sörét.

Andy az üvegéhez koccintotta a poharát, közben még mindig

igyekezett nem a kezét bámulni. Csak miután meghúzta az italt, jutott eszébe, hogy nem kellene innia.

– Szépen összeszedte magát – mondta Mike.

Andy érezte, hogy kezd elvörösödni.

– Most komolyan – folytatta a férfi. – Mit keres Muscle Shoalsban?

A lány belekortyolt a vodkába, hogy legyen ideje gondolkodni.

– Azt hittem, ez Florence.

– Egykutya. – Mike elvigyorodott. A barna szemét ámbraszínű foltocskák pettyezték. Most flörtöl vele? Az lehetetlen. Ahhoz túl jóképű, Andy pedig mindig is inkább valaki kishúgának látszott. – Elárulja, mit keres itt, vagy találgassak?

Andy majdnem sírva fakadt a megkönnyebbüléstől.

– Találgasson.

Mike összehúzott szemmel nézett rá, mintha kristálygömb lenne.

– Az emberek vagy a könyvraktár miatt szoktak ide jönni, vagy a zene miatt, de magának olyan rock ’n’ rollos a haja, úgyhogy azt mondom: zene.

Andynek tetszett a hajára vonatkozó bók, de fogalma sem volt, hogy a férfi miről beszél.

– Eltalálta.

– Időpontot kell kérnie, ha körbe akar menni a stúdióban. – Mike tekintete folyton az ajkára vándorolt. De lehet, hogy mégsem. Talán csak beképzeli magának, hogy szép szeme meg-megcsillan, ugyanis még soha életében nem flörtölt vele ilyen nyíltan egyetlen egy férfi sem. – Hétköznap esténként nem nagyon játszik senki, de van egy bár a folyó mellett…

– Tuscumbia – szólt közbe a pultos.

– Igen, szóval egy csomó zenész kijár a klubokba, hogy tesztelje az

új anyagot. Online meg lehet nézni, hogy ki hol lép fel. – Mike elővette a mobilját a farzsebéből, és beütötte a csupa hármas számból álló kódot. – Anyámnak van erről egy története. Gyerekkorában látta egyszer George Michaelt élőben, amikor a *Careless Whisper* című számot tesztelte. Ismeri?

Andy megrázta a fejét. Nem, biztosan nem flörtöl. Egyszerűen csak kedves vele. Ő a legjóképűbb férfi a bárban, evidens, hogy ő beszélget az egyetlen nővel.

De jó ötlet, hogy beszélget a férfival? Ott volt a kórházban. Most pedig itt bukkant föl. Nem jól van ez így. Mennie kéne. De Andy nem akart elmenni.

Valahányszor kezdett rajta úrrá lenni a kétség, Mike-nak sikerült elhessegetnie.

– Itt is van. – A férfi föltette a bárpultra a telefonját, hogy Andy lássa a kijelzőt. A megjelenített weboldalon egy csomó olyan név szerepelt, amelyekről a lány még sosem hallott, egy csomó olyan klubbal együtt, amelyekbe sosem fog elmenni.

Udvariasságból úgy tett, mintha elolvasná a listát, aztán először azon tűnődött, hogy a férfi vajon azt várja-e, hogy elhívja az egyik klubba, aztán meg azon, hogy milyen kínos lenne, ha így tenne, de Mike visszautasítaná a javaslatát; végül pedig felhajtotta az italát, és intett, hogy kér még egyet.

– És innen merre tovább? – kérdezte Mike.

Andy már majdnem elárulta, de maradt még benne némi józanság, annak ellenére, hogy szinte teljesen elbódította a férfi figyelme.

– Mi történt a fejével? – Eddig észre se vette, de Mike halántékán elég nagy vágás éktelenkedik, amit azokkal a fura kis ragasztócsíkokkal fogattak össze.

– A fűkasza felcsapott egy kavicsot az arcomba. Nagyon csúnya?

Nem volt semmi, amitől bármi is csúnya lehetett volna Mike-on.

– Honnan tudta, hogy ő az apám? – kérdezte Andy.

Visszatért a zavart vigyor.

– Ki, a fűkasza?

– A férfi, aki velünk volt. Aki a kocsit vezette. A kórháznál tegnap… tegnapelőtt vagy mikor. – Andy már elvesztette a fonalat. – Azt mondta az apámnak, hogy sajnálja, hogy a családunknak ilyesmin kell keresztülmennie. Honnan tudta, hogy az apám?

Mike megint megdörzsölte az állát.

– Kicsit kotnyeles vagyok – mondta félig szégyenkezve, félig büszkén. – A három nővérem tehet róla. Mindig titkolóztak előttem, úgyhogy kénytelen voltam kíváncsiskodni.

– Annyit nem ittam, hogy ne vegyem észre, hogy nem válaszolt a kérdésemre. – Andy sosem szokta ilyen egyenesen kinyilvánítani a gondolatait. Ezt figyelmeztetésnek is vehette volna, de már elege volt belőle, hogy folyton mindentől rettegjen. – Honnan tudta, hogy ő az apám?

– A mobiljából – vallotta be Mike. – Láttam, hogy azt írja, „siess”, a kijelző tetején pedig az állt, hogy APA – folytatta, majd a szemére mutatott. – Oda vándorol, ahová akar – mondta, majd mintegy nyomatékosításképpen ismét Andy szájára nézett.

Andy összeszedte józan esze utolsó morzsáit, visszafordult a bár felé, és görgetni kezdte a poharát a tenyere közt. Abba kell hagynia a bohóckodást ezzel a férfival. Mike flörtöl vele, pedig vele soha senki nem szokott flörtölni. Ott volt a kórházban, most pedig itt van több száz kilométerrel arrébb, egy városban, amiről Andy még csak nem is hallott azelőtt, hogy meglátta volna a nevét a lehajtó előtti táblán. Sőt,

nem egyszerűen csak *itt van*, hanem mosolyog rá, a száját bámulja, érezteti vele, hogy szexi, és fizeti az italait.

De Mike itt él. A pultos ismeri. És a magyarázatainak is van értelme, különösen annak, amit Gordonról mondott. Andy emlékezett, hogy Mike ott sündörgött mellette a kórház előtt, miközben ő megírta azt az üzenetet. Még arra is emlékezett, hogy rámeredt Mike-ra, mire az elhúzódott az ajtó másik oldalán lévő padra.

– Miért maradt ott? – kérdezte.

– Hol?

– A kórház előtt. – Andy nem vette le a szemét a férfi arcáról, mert tudni akarta, hazudik-e. – Arrébb húzódott, de nem ment vissza az épületbe, hanem leült az egyik padra.

– Ó. – A férfi meghúzta a sörösüvegét. – Hát, mint már mondtam, a nagyanyám beteg. De sajnos nem valami jó fej. Ami kemény, mert hát, ahogy ő maga szokta mondogatni: amikor valaki haldoklik, az emberek hajlamosak megfeledkezni róla, hogy egy seggfej. De akkor, amikor odakint találkoztam magával, még nem volt halott. Nagyon is élt, és folyamatosan szidott engem és a nővéreimet – főleg a nővéreimet –, ezért szükségem volt egy kis friss levegőre. – Mike ivott még egy kortyot, aztán vetett egy oldalpillantást Andyre. – Oké, nem teljesen ez az igazság.

Andy idiótának érezte magát, mert szóról szóra elhitte a történetet, egészen Mike utolsó mondatáig.

– Láttam a híreket, és… – A férfi halkabban kezdett beszélni. – Nem is tudom, fura, de megláttam magát a váróban, és felismertem a felvételről, és beszélni akartam magával.

Andy nem tudta, mit mondjon.

– Nem vagyok őrült – mondta nevetve Mike. – Tudom, egy őrült

pontosan ezt mondaná, de történt ez a dolog, amikor még kissrác voltam, és… – Közelebb hajolt Andyhez, és már szinte suttogva beszélt. – Egy fickó betört a házunkba, és az apám lelőtte.

Andy a torkához kapott.

– Igen, elég szörnyű volt. Még kölyök voltam, szóval nem is éreztem igazán az egésznek a súlyát. Aztán kiderült, hogy a fickó korábban az egyik nővéremmel randizott, de a nővérem kidobta. Amikor az apám lelőtte, bilincsek, meg szájpecek, meg kés volt nála, és… Na mindegy. – Mike legyintett egyet. – Miután megtörtént a dolog, folyton rossz érzésem volt. Egyrészt az a pasas el akarta rabolni, és bántani akarta a nővéremet, másrészt meg az apám megölt egy embert. – Vállat vont. – Amikor megláttam magát, arra gondoltam, hogy életemben először beszélhetek valakivel, aki tudja, mit éreztem.

Andy az ajkához emelte a vodkát, de nem ivott. Túlságosan is jó ez a történet. Valahol tudat alatt megszólaltak a vészcsengők. Sok ez már véletlennek. Mike ott volt a kórházban. Most meg itt van. És a története nagyon hasonlít az övéhez.

Ugyanakkor van jogosítványa. És egy kocsija odakint. Ez meg nyilvánvalóan a törzshelye. És véletlenek igenis szoktak lenni, máskülönben nem lenne rájuk szó.

Andy a poharában lévő italt bámulta. Ki kell jutnia innen. Túl kockázatos ez az egész.

– …érthetetlen – mondta éppen Mike. – Ha megnézi azt a részt, ahol…

– Tessék?

– Jöjjön, megmutatom. – A férfi fölállt, és maga felé fordította Andy bárszékét, hogy egymással szemben legyenek. – Én leszek a rosszfiú a késsel a nyakában, jó?

Andy bólintott. Csak most jött rá, hogy Mike az étteremben történtekről beszél.

– Tegye a bal kézfejét a nyakam bal oldalára, mint az anyja – mondta a férfi, s már meg is fogta Andy kezét, és odatette a nyakához. Forró volt a bőre. – Szóval a bal keze a fickó nyakához van szegezve, a jobb kezét viszont alul keresztezi, és ideteszi. – Mike a jobb válla alá húzta a lány jobb kezét. – Érti ezt?

Andy végiggondolta a helyzetet. A mozdulat esetlen volt. Az egyik karja be volt csavarodva a másik alá. A tenyere sarka alig érte el a férfi vállának húsosabb részét.

Az egyik kéz tol, a másik húz.

A higgadt kifejezés Laura arcán.

– Oké – mondta Mike. – Most tartsa ott a bal kezét a nyakamon, a jobbal meg próbáljon meg eltolni.

A lány toló mozdulatot tett a kezével, de nem erősen, mert a jobb karja már így is majdnem teljesen ki volt nyújtva. Mike jobb válla alig rándult meg, a teste többi része meg se mozdult, Andy bal keze pedig továbbra is a nyakán pihent.

– Most így. – A férfi a mellkasa közepére húzta Andy jobb kezét. – Toljon.

Ezúttal könnyebb volt erősen tolni. Mike hátralépett. Ha Andy kezén át kiállt volna egy kés, akkor az most egyenesen kijött volna ellenfele nyakából.

– Ugye? – kérdezte Mike.

Andy végigpörgette magában az eseményeket, látta Laurát a késsel, ahogy tol és húz – vagy talán mégsem.

– Már ne haragudjon, de mindketten tudjuk, hogy az édesanyja tudta, mit csinál. Az ember nem kap el így egy kést, hogy aztán a fickó

vállánál matasson. Ha ölni akar, keményen meglöki középen.

Andy bólintott. Most már ő is értette. Laura nem eltolni akarta Jonah-t: a jobb kezével pont hogy fogni akarta.

– Figyelte az édesanyja lábát a videón? – kérdezte Mike.

– A lábát?

– Maga is előrelépne, igaz? Ha ki akarná rántani azt a kést, megpróbálná kiegyensúlyozni a mozdulatot, méghozzá úgy, hogy az egyik lábával előrelép, a másikkal pedig kitámaszt. Alapvető fizika. De az édesanyja nem ezt tette.

– Hanem mit?

– Oldalra lépett ki a lábával, így. – Mike vállszélességű terpeszbe állt, mint egy bokszoló, vagy valaki, aki nem akarja elveszíteni az egyensúlyát, miközben megpróbál megtartani egy másik embert. – Helsinger volt az, aki hátralépett. Nézze csak meg még egyszer a videót. Világosan látszik, hogy hátralép.

Andy mindebből semmit nem vett észre. Ő azt feltételezte, hogy az anyja valamiféle hidegvérű gyilkológép, holott Laura azért nyúlt Jonah Helsinger válla felé, hogy megtartsa őt, nem pedig azért, hogy brutálisan meggyilkolja.

– Biztos benne, hogy magától lépett hátra? – kérdezte. – Nem csak önvédelemből?

– Számomra eléggé nyilvánvaló.

Andy ismét lejátszotta fejben a jelenetet. Jonah tényleg hátralépett volna? Végül is írt búcsúlevelet. Nyilvánvaló, hogy meg akar halni. De egy tizennyolc éves kölyök vajon tényleg képes hátralépni egy késsel a nyakában, tudván, hogy milyen borzalmas halál vár rá?

– Mondott valamit, igaz? – kérdezte Mike.

Andy már majdnem válaszolt.

– Mindegy, majd az agyasok kiderítik – engedte el a kérdést a férfi. – A lényeg az, hogy mindenki az arcokat nézte, pedig a lábakat kellett volna.

Andyvel forgott a világ, miközben megpróbálta feldolgozni a hallottakat. Lehet, hogy Mike-nak igaza van? Vagy ő is csak egy összeesküvés-elméleteket gyártó okostojás, ő pedig azért hisz neki, mert kétségbeesetten vágyik valamilyen más magyarázatra?

– Figyeljen csak, egy pillanatra itt hagyom, mert beszélnem kell valakivel egy kutya miatt – mondta Mike.

Andy bólintott. Időre van szüksége, hogy gondolkodjon. És még egyszer meg kell néznie a videót.

– Most ne kövessen, jó? – viccelődött a férfi.

Andy nem nevetett. Követte a szemével Mike-ot, amint eltűnt a bár végén lévő folyosón. A következő pillanatban nyikorogva kinyílt, majd becsukódott a férfimosdó ajtaja.

Andy megdörzsölte az arcát. Eléggé be volt csípve a sok kortyolgatástól. Gondolkodnia kellett azon, amit Mike az étteremben készült videóról mondott. És kezdenie kellett valamit a bűntudatával, amiért feltételezte, hogy az anyja gyilkos. Senki, sem ő, sem Gordon nem gondolt arra egy pillanatig sem, hogy Laura helyesen akart cselekedni.

De akkor miért nem mondta meg ezt a rendőröknek? Miért viselkedett úgy, mintha bűnös lenne? És honnan az ördögből jött Kapucnis? És mi van a raktárral?

Ahányszor Andy úgy érezte, kezd megérteni valamit, a világ mindig újra a feje tetejére állt.

A poharáért akart nyúlni, ám ekkor észrevette, hogy Mike a pulton hagyta a mobilját.

Andy tudta, hogy hat darab hármas a jelszava.

A pultos a tévét nézte. A biliárdozók az egyik lökésen vitatkoztak. A folyosó még mindig üres volt. Hallani fogja, amikor Mike kijön a mosdóból, mert azt is hallotta, amikor bement.

Fölvette a telefont, és beütötte a hármasokat. A háttérkép egy macskát ábrázolt, s ő furcsamód azt gondolta, egy férfi, aki a macskáját teszi be háttérnek, nem lehet annyira rossz.

Megnyitotta a böngészőt, rákeresett a *Belle Isle Review*-ra. A címoldalon a partin készült fotó szerepelt Lauráról, amelyet a CNN is bemutatott. Ezen a verzión azonban nem takarták ki Gordont. Andy átfutotta a sztorit: nagyjából ugyanazokat az információkat tartalmazta, mint tegnap.

A többi hírt is megnézte. Inkább megkönnyebbült, mint meglepődött, amikor meglátta a főcímet:

HOLTTESTET TALÁLTAK A YAMACRAW HÍD ALATT

Átfutotta a részleteket. Fejsérülés. Nincsenek iratok. Farmer és fekete kapucnis felső. Delfintetoválás a csípőn. Halászok bukkantak rá. Nem áll fenn bűncselekmény gyanúja. A rendőrség kéri, hogy akinek információja van, jelentkezzen.

Ebben a pillanatban megnyikordult a mosdó ajtaja. Andy becsukta a keresőprogramot, kikapcsolta a telefont, és visszatette a bárpultra, mielőtt még Mike belépett volna a folyosóról; aztán belekortyolt a vodkájába.

Azonosítatlan holttest?

Fejsérülés?

Nem áll fenn bűncselekmény gyanúja?

Mike felnyögött, amikor felült a bárszékre.

– Kábé hét tonna követ kellett ma átmozgatnom.

Andy együttérzőn mormogott, de a figyelmét az új sztori kötötte le. A Yamacraw híd a Tugaloo folyó fölött ível át. Hogy került oda Kapucnis? Laura nem vihette oda egyedül. Még ha a rendőrség nem is lett volna a sarkában, akkor is csak egy jó keze és egy jó lába van.

Mi az ördög folyik itt?

– Hahó. – Mike megkocogtatta a bárpultot. – Ideje lefeküdnöm. Holnap nagy munkába kezdek. Akarja, hogy kikísérjem a kocsijához?

Andy nem gondolta, hogy jó ötlet egyedül ott maradnia a bárban, úgyhogy a pultost keresve körülnézett.

– Majd hozzáírja a számlámhoz – mondta Mike, miközben visszadugta a telefonját a zsebébe, aztán intett Andynek, hogy menjen előre. Egészen addig távolságot tartott, amíg oda nem értek az ajtóhoz, akkor viszont előrenyúlt, és kinyitotta a lány előtt.

Odakint a hőség csak egy kicsivel volt elviselhetőbb, mint korábban. Andy úgy döntött, még egyszer lezuhanyozik, mielőtt lefeküdne. Lehet, hogy bekapcsolja a légkondit, és bebújik a hálózsákba. De az is lehet, hogy inkább a Reliantbe ül be – mert nem furcsa, hogy Mike-kal pont itt futott össze? És hogy a férfi csupa olyan dolgot mondott neki, amit hallani akart? És hogy kikísérte a bárból, ami azt jelenti, hogy tudni fogja, hová megy innen?

Knepper Kertészet. A kisteherautó csomagtartóján kertészszerszámok voltak: fűkasza, levélfúvó, néhány gereblye és egy lapát. A csomagtartó oldalán füves sárcsíkok. Mike már a bárban volt, mikor ő megérkezett, nem pedig fordítva. A kocsiját nyilvánvalóan kertészkedéshez használták. Van jogosítványa. Van számlája a bárban, az ég szerelmére. Vagy egy látnoki képességekkel rendelkező pszichopata, vagy neki kezd elmenni az esze.

A férfi megveregette a kocsiját.

– Ez az enyém.

– Tetszik a szöcske.

– Gyönyörű vagy.

Erre Andy nem számított.

A férfi felnevetett.

– Ez fura volt, mi? Csak most találkoztunk, úgy értem, igazán. És flörtöltünk egymással egy bárban, ami jó volt, de mégiscsak érdekes, hogy mindketten ugyanakkor voltunk itt, nem?

– Folyton olyasmiket mondasz, amiket magamban gondolok, de te úgy mondod őket, mintha teljesen normális dolgok lennének, nem pedig olyanok, amik miatt aggódnom kéne. – Andy legszívesebben a szájára tapasztotta volna a kezét. Ezt nem akarta hangosan kimondani. – Ideje mennem.

– Jól van.

De Andy nem mozdult. Miért mondta, hogy gyönyörű?

– Van valami a… – Mike odanyúlt, hogy kivegyen valamit a hajából. Egy kis szöszt az olcsó törölközőről.

Ő rátette a kezét a férfi kezére. A jelek szerint a kézfetisiszta Andy sokkal merészebb, mint a hétköznapi Andy.

– Tényleg átkozottul gyönyörű vagy – mondta a férfi szinte már áhítattal. Mintha tényleg komolyan gondolná.

Andy belehajtotta az arcát Mike tenyerébe. A férfi bőre kissé érdesnek tűnt. A bár neonfényei kiemelték szeme barnaságát. Andy számára fantasztikus érzés volt, hogy valaki ránéz, és hogy valaki megérinti. Méghozzá ez a furcsa, de mégis vonzó férfi.

És akkor Mike megcsókolta.

Először csak puhatolódzva, de aztán ujjai beletúrtak Andy hajába, a csók pedig elmélyült, mire a lány idegei teljesen megbolondultak. Lába

fölemelkedett a talajról. A férfi nekidöntötte a kocsinak, és szorosan hozzásimult. Ajkai Andy nyakát és mellét csókolgatták. A lány minden porcikájával kívánta Mike-ot. Még soha életében nem uralkodott el rajta ennyire a vágy. Lenyúlt, hogy megsimogassa a férfit, és…

– Kulcstartó – mondta Mike.

Mivel nevetett, Andy is nevetni kezdett, miközben kitapogatta a férfi kulcstartóját a zsebében.

A lába visszakerült a talajra. Mindketten ziháltak.

Andy előrehajolt, hogy megint megcsókolja Mike-ot, ő azonban elhúzódott, és azt mondta:

– Sajnálom.

Jóságos ég.

– Én csak… – mondta a férfi rekedt hangon. – Én…

Andy legszívesebben eltűnt volna a föld színéről.

– Nekem most…

Mike a lány ajkára tette az ujját, hogy elhallgattassa.

– Tényleg gyönyörű vagy. Semmi másra nem tudtam gondolni odabent, csak arra, hogy megcsókoljalak – mondta, közben pedig finoman végigsimított a hüvelykujjával Andy ajkán. Úgy nézte, mintha megint meg akarná csókolni, de aztán hátralépett, és zsebre dugta a kezét. – Tényleg vonzódom hozzád, úgy értem, ez nyilvánvaló, de…

– Kérlek, ne.

– Ezt most el kell mondanom – mondta a férfi, mert jelen pillanatban az ő érzései voltak a legfontosabbak. – Én nem az a fajta fickó vagyok. Tudod, aki nőket szed fel a bárokban, aztán kiviszi őket a parkolóba, és…

– Én nem csináltam volna – vágott közbe Andy, de ez hazugság volt, mert pont arra készült, hogy megtegye. – Én nem…

– Nem tudnál…

Andy várt.

Mike nem fejezte be a mondatot. Egyszerűen csak vállat vont, majd azt mondta:

– Mennem kéne.

Andy várta a folytatást, amilyen hülye volt.

– Na mindegy. – Mike elővette a kulcsát a zsebéből, megpörgette a kulcstartót az ujja körül, aztán elnevette magát.

Kérlek, ne poénkodj azon, hogy megsimogattam a kulcstartódat.

– Nem kellene elkísérjelek a… – kezdte a férfi, Andy azonban sarkon fordult, és lángoló arccal átvágott az úton.

Ugyanúgy hagyta ott Mike-ot, mint a kórház parkolójában.

– *Idióta, idióta, idióta* – suttogta maga elé, aztán pedig: – Mi a franc? Mi a *fészkes franc*?

Miközben felfelé ballagott a motel lépcsőjén, úgy érezte, undorodik magától. Mike kocsija ráfordult az útra. A férfi fölnézett rá, mikor ő a szobája felé tartott a folyosón. Andy azt kívánta, bárcsak lenne nála egy rakétavető, hogy a levegőbe röpítse Mike-ot. Vagy egy pisztoly, hogy főbe lője saját magát. Még soha nem jött össze idegennel. Még a főiskolán sem. Mi az ördög ütött belé? Miért csinál ekkora hülyeségeket? Ő egy menekülő bűnöző. Senkiben sem szabad megbíznia. És akkor mi van, ha Mike-nak van egy alabamai jogosítványa? Laurának ontariói van, az ég szerelmére. Ezenkívül az anyjának hamis kocsija is van. Mike-é is lehet hamis. A szöcskés logót csak mágnessel erősítették rá, nem volt véglegesen odaragasztva. A pultos pedig talán csak azért volt barátságos a férfival, mert a pultosok minden vendéggel barátságosak.

Andy bement a szobájába, és idegességében észre sem vette, hogy a

bőröndje és a hálózsákja pontosan ugyanott van, ahol hagyta őket.

Leült az ágyra, tenyerébe temette az arcát, és megpróbálta nem elsírni magát.

Mike kijátszotta volna? De miért? A fickó valami idióta, aki azért érdeklődött iránta, mert látta az éttermi videóban? A jelek szerint sok időt töltött azzal, hogy megpróbált rájönni, mi zajlott le Laura és Jonah Helsinger között. Valószínűleg van valami összeesküvés-elméletekkel foglalkozó blogja, és nyilván folyton azokat az agyament műsorokat hallgatja a rádióban.

De gyönyörűnek nevezte. És arról sem hazudott, hogy fel van izgulva. Hacsak nem csempészett bele a nadrágjába egy doboz kólát, miközben a bártól eljutottak a kocsijáig.

– Jóságos isten!

Az a nyavalyás kulcstartó.

Andy fölállt. Muszáj volt járkálnia, miközben pontról pontra végigvette magában, hogy mit csinálhatott rosszul. Túl mélyen csókolt? Túl sok nyállal? Nem használta eléggé a nyelvét? Talán a melle túl kicsi. Vagy… Jézusom, ne…

Megszagolta a melltartóját, amely még mindig a motel undorító szappanjától bűzlött.

A pasikat érdekli egyáltalán az ilyesmi?

Szemére szorította a tenyerét, és visszaroskadt az ágyra.

Amikor eszébe jutott, hogy azt a nyamvadt kulcstartót kezdte simogatni, megint lángolni kezdett az arca. A férfi nyilván megsértődött. Vagy csak nem akart kihasználni valakit, aki ennyire nyilvánvalóan ostoba. Mert miféle idióta az, aki pénisznek hisz egy nyúllábat?

De miféle felnőtt férfi tart hatalmas nyúllábat a zsebében?

Az a fickó.

Ez meg mégis mi az ördögöt jelent, hogy *az a fickó*?

Andy leengedte a kezét, és érezte, hogy leesik az álla.

A kisteherautó.

Nem Mike szöcskés kocsija, és nem is a halott férfié – hanem a lepukkant, öreg Chevy, amelyet Hazeltonék feljáróján látott aznap kora reggel.

Aznap reggel…

Miután megölt egy embert, s miután végigfutott a parton a halott férfi Fordját keresve, mert Laura ezt mondta neki.

Hazeltonék feljáróján két kocsi állt, nem egy.

Az ablakok le voltak engedve, ő pedig benézett a vezetőfülkébe. Még azt is fontolóra vette, hogy az öreg Chevyt viszi el a Ford helyett. Könnyű lett volna, mert benne volt a kulcs. Világosan látta a kora hajnali derengésben.

A kulcs egy nyúlláb kulcstartóra volt ráerősítve, méghozzá ugyanolyanra, amilyet Mike Knepper pörgetett meg az ujja körül.

1986. JÚLIUS 31.

ÖT NAPPAL AZ OSLÓI LÖVÖLDÖZÉS UTÁN

9

Jane Queller hideg verítékben úszva riadt fel. Megint sírt álmában. Nyirkos volt az orra. Minden porcikája sajgott. Hirtelen egész testében remegni kezdett, s a pániktól mintha még a szíve is reszketett volna a mellkasában. A félhomályban először azt hitte, Berlinben van, aztán azt, hogy az oslói hotelszobában, de végül rájött, hogy a gyerekkori hálószobájában van a Presidio Heights-i házban. Rózsaszín tapéta. Rózsaszín szaténtakaró és -párnák. Még több rózsaszín a szőnyegen, a kanapén, az íróasztal előtti széken. Poszterek, plüssállatok és babák.

Az anyja rendezte be a szobát, mert Jane-nek nem volt rá ideje. Hatéves korától kezdve szinte minden ébren töltött pillanatát a zongora előtt töltötte. Állítgatás. Gyakorlás. Zongorázás. Tanulás. Előadás. Fellépések. Értékelések. Bukás. Talpra állás. Hízelgés. Siker. Mesterszint.

Eleinte Martin mindig ott állt a háta mögött, miközben játszott, szemével követte a kottát, és finoman megszorította Jane vállát, amikor hibázott. Pecsenyikov csak azzal a feltétellel volt hajlandó elvállalni Jane képzését, ha Martin felhagy ezzel a szokással, de Martin jelenléte így is beárnyékolta a lány karrierjét. Az életét. A diadalait. A bukásait. Mindegy, hogy Tokióban volt, vagy Sydneyben, vagy New Yorkban, vagy akár három hónap elszigeteltségben Berlinben, Jane mindig úgy érezte, hogy egy láthatatlan Martin lebeg a háta mögött.

Jane újra megborzongott. Maga mögé pillantott, mintha arra számítana, hogy Martin ott van mögötte, aztán fölült, nekidőlt a fejtámlának, és maga köré tekerte a takarót.

Mit tettek?

Nick azt mondaná, hogy ők nem tettek semmit. Laura Juneau volt az, aki meghúzta a ravaszt. A nő láthatóan meg volt békélve a döntésével. Bármikor kiszállhatott volna. Az, hogy megölte Martint, aztán pedig saját magát, bátor cselekedet volt, de olyan cselekedet, amit egyedül követett el.

De hat év óta – amióta ismerte Nicholas Harpot – Jane most először érezte úgy, hogy nem tud hinni a férfinak.

Mindannyian közreműködtek abban, hogy Laura fölkerüljön arra a színpadra Martin mellé: Jane, Andrew, Nick és a többi sejt más városokból. Nick akarata szerint mindannyian fogaskerekek voltak egy decentralizált gépezetben. Egy titokzatos belső ember segített Chicagónak beszivárogni abba a gyárba, ahol a vörös festékpatronokat gyártják. New York tartotta a kapcsolatot a torontói irathamisítóval. San Francisco fizette ki a repülőjegyeket, a hotelszobákat, a taxikat és az étkezéseket. Mint ahogy Martin szelleme mindig ott állt Jane háta mögött, úgy ők is mind ott álltak Laura Juneau mögött, amikor a nő elővette a revolvert a táskájából, és kétszer is meghúzta a ravaszt.

Őrültség volt?

Mindannyian őrültek lennének?

Az utóbbi tizennyolc hónap során Jane gyakran ébredt arra, hogy kétségei vannak. Úgy ingadoztak az érzelmei, mint harangnyelv a harangban. Az egyik pillanatban azt gondolta, ő meg a társai úgy viselkednek, mint a holdkórosok: gyakorlatoznak, menekülési terveket gyártanak, és megtanulnak fegyverekkel bánni. Hát nem nevetséges? Miért kell neki test test elleni küzdelmet tanulnia? Miért kell menedékházak címét és titkos rejtekhelyek tervrajzát memorizálnia? Hiszen ők csak egy maroknyi, harmincévesnél fiatalabb ember, akik azt hiszik, megvannak az eszközeik és a hatalmuk ahhoz, hogy

tiltakozásképpen rendkívüli akciókat hajtsanak végre.

Hát nem pont ezt jelenti az a fogalom, hogy *téveszmés*?

Aztán a következő pillanatban Nick beszélni kezdett, Jane pedig minden kétséget kizáróan meg volt róla győződve, hogy mindennek van értelme, amit tesznek.

Jane a tenyerébe temette az arcát.

Segített egy nőnek meggyilkolni a saját apját. Segített kitervelni az apja halálát. Tudta, hogy meg fog történni, mégse tett semmit.

Oslo elsöpörte a nevetségességet és a szkepticizmust. Most már minden valódi volt. Minden megtörtént.

Jane kezdte elveszíteni az eszét.

– Hát itt vagy. – Nick lépett be a szobába, egyik kezében egy bögrével, a másikban egy újsággal. Csak bokszeralsó volt rajta, más nem. – Idd meg ezt.

Jane átvette a bögrét. Forró tea és bourbon. Utoljára még Laura Juneau-val ivott alkoholt abban a bárban. A szíve akkor is olyan hevesen kalapált, mint most. Laura kaméleonnak nevezte. És igaza volt. Laura nem sejtette, hogy Jane is tagja a csoportnak. Először idegenekként beszélgettek, aztán bizalmasokként, aztán Laura meghalt.

Maga csodálatos ember, mondta Jane-nek, mielőtt elment. *Azért csodálatos, mert olyan egyedülállóan önmaga.*

– Újabb kormányerők érkeztek. – Nick az ablak előtt állt, onnan nézett le a felhajtóra. – A lepukkant kocsi alapján azt mondanám, az FBI. – Rávigyorgott Jane-re, mintha a szövetségiek jelenléte a CIA, az NSA, az Interpol, az adóhatóság és a titkosszolgálat emberein kívül, akikkel eddig már beszéltek, jelentéktelen apróság lenne. – Te leszel Bonnie, én pedig Clyde.

Jane megitta a teát. Alig érezte, ahogy a forró folyadék megperzselte

a gyomrát. Martint öt napja ölték meg. Holnap lesz a temetés. Nicket pedig mintha valósággal éltette volna a stressz, már szinte szeleburdin viselkedett a beszélgetések alatt, amelyek egyre inkább kihallgatásoknak tűntek. Jane legszívesebben rákiabált volna, hogy mindez valóság, hogy megöltek valakit, és hogy a következő tervük miatt mindannyian börtönbe kerülhetnek egész hátralévő életükre – vagy még rosszabb.

Ehelyett csak annyit suttogott:

– Félek, Nick.

– Drágám. – A férfi bebújt mellé az ágyba, s mielőtt még Jane megkérte volna rá, a karjába vette, és a fülébe súgta: – Minden rendben lesz. Higgy nekem. Ennél már sokkal rosszabb dolgokat is átéltem. Mindez csak erősebbé tesz. És emlékeztet arra, hogy miért csináljuk ezt az egészet.

Jane lehunyta a szemét, és megpróbálta magába szívni Nick szavait. Már el is felejtette, miért csinálják ezt az egészet. De miért gyászolja az apját? Hiszen olyan sok évig hitte, hogy ami szeretetet valaha is érzett Martin iránt, azt kiverték belőle. Akkor miért mardossa a bűntudat? És miért érez fájdalmat, valahányszor eszébe jut, hogy Martin meghalt?

– Hagyd abba. – Nick mindig megérezte, ha bántotta valami. – Gondolj másra. Valami szépre.

Jane megrázta a fejét. Ő nem tudott úgy elvonatkoztatni dolgoktól, mint Nick. Ő még a szemét sem tudta lehunyni anélkül, hogy meg ne jelent volna előtte Martin szétrobbanó feje. A halántékán érte a golyó, az agyszövet és a csontdarabkák úgy terítették be Friedrich Richtert, mintha egy elhaladó kocsi fröcskölte volna le sárral. Aztán Laura ismét meghúzta a ravaszt, és az ő fejének darabkái spricceltek a plafonra.

Sajnálom, tátogta neki Jane pár másodperccel korábban.

Vajon Laura tudta egyáltalán, hogy miért kér bocsánatot?

– Gyerünk – mondta Nick, miközben megszorította Jane vállát, hogy visszahozza a jelenbe. – Emlékszel, mikor először találkoztunk?

Jane megint megrázta a fejét, de csak azért, hogy elhessegesse az erőszakos képeket a lelki szemei elől. A pisztoly. A dörejek. A loccsanások és spriccelések.

– Ugyan már, Jinx – unszolta Nick. – Elfelejtetted az első találkozásunkat? Decemberben lesz hat éve. Tudtad?

Jane megtörölte az orrát. Hát persze hogy tudta. A pillanat, amikor először meglátta Nicket, örökre beleégett a lelkébe: Andrew és Nick hazalátogattak a főiskoláról, és úgy lökdösték-taszigálták egymást az előtérben, mint két iskolás fiú. Jane kiviharzott a szalonból, hogy reklamáljon a lárma miatt. Nick rámosolygott, ő pedig úgy érezte, a szíve megtelik forró levegővel, mint egy hőlégballon, és mindjárt kirepül a mellkasából.

– Jinx?

Jane tudta, hogy Nick nem adja fel addig, amíg bele nem megy a játékba, úgyhogy belement.

– Szinte észre se vettél.

– Még nem voltál nagykorú.

– Tizenhét éves voltam. – Jane utálta, mikor Nick úgy kezelte, mint egy gyereket. Ugyanúgy, ahogy Andrew, ő is csak három évvel volt idősebb nála. – És egész hétvégén alig vettél tudomást rólam, mert Andyvel azokat az olcsó North Beach-i csajokat hajkurásztátok.

Nick felnevetett.

– Soha nem adtál volna esélyt, ha rögtön a lábad elé omlottam volna, mint a többi bolond.

Nem voltak más bolondok. Soha senki nem omlott a lába elé. A férfiak vagy csodálták, vagy unalmasnak tartották, mintha csak egy baba lett volna egy üvegkalitkában. Andrew barátai közül Nick volt az első, aki nőként tekintett rá.

A férfi hátrasimította Jane haját, és a füléhez hajolt. Amikor fontos dolgokat mondott neki, mindig suttogott.

– Nem mellőztelek *egész* hétvégén.

Jane szíve megint azt a lebegős dolgot kezdte csinálni. Még ebben a borzalmas pillanatban is emlékezett az izgalomra, amit akkor érzett, amikor Nick meglepte a konyhában. Épp egy magazint olvasott. Mondott pár keresetlen szót a fiúnak, hogy elűzze, mire Nick megcsókolta, aztán szó nélkül kihátrált a konyhából.

– Amikor megismertelek, gyakorlatilag árva voltam. Nem volt senkim. Teljesen egyedül voltam. Aztán megkaptalak téged. – Nick keze Jane nyakán pihent, hangja hirtelen komolyra váltott. – Mondd, hogy még mindig velem vagy. Tudnom kell.

– Hát persze. – Nick ezt már Oslóban is eljátszotta, aztán hazafelé a repülőn, aztán az első éjszakájukon San Franciscóban. A jelek szerint attól rettegett, hogy a három egymástól távol töltött hónap valahogy megingatta a lány elszántságát. – Veled vagyok, Nick. Mindörökre.

A férfi mélyen a szemébe nézett, mintha valamilyen arra utaló jel után kutatna, hogy a lány ugyanúgy hazudik neki, mint mindenki más az eddigi élete során.

– A tiéd vagyok – ismételte meg határozottan Jane. – A lelkem minden darabja a tiéd.

– Jó kislány. – A férfi egy kissé tétován mosolygott. Már olyan sokan megbántották azelőtt.

Jane legszívesebben átölelte volna, de Nick nem szerette, ha rátapad,

úgyhogy inkább csak fölemelte az arcát, hogy Nick megcsókolhassa. A férfi így is tett, Jane pedig napok óta most először érezte úgy, hogy szabadon lélegzik.

– Drágám – suttogta Nick, miközben kezét a lány kombinéja alá csúsztatta, ajka pedig a mellére vándorolt. Jane végre megint képes volt átölelni. Nem vágyott a szexre, de tudta, hogy ha megint nemet mond, azzal megbántja a férfit. Ő inkább arra vágyott, ami utána következik. Arra, hogy Nick a karjában tartsa. Hogy azt mondja, szereti. Hogy éreztesse vele: minden rendben lesz.

Az lesz a megfelelő pillanat arra, hogy megmondja neki.

Miközben Nick visszafektette az ágyra, Jane érezte, hogy ajkára tolulnak a szavak, amiket az utóbbi hónap során annyiszor elpróbált: *sajnálom, rettegek, boldog vagyok, izgatott vagyok, ideges vagyok, pánikolok, ujjongok, és annyira félek, hogy el fogsz hagyni, mert…*

Terhes vagyok.

– Halló!

Erre mindketten felültek, Jane maga elé húzta a takarót.

– Ébren vagytok? – Andrew bekopogott az ajtón, aztán bedugta a fejét. – Mindenki szalonképes?

– Kicsit se – felelte Nick, aki az egyik kezével még mindig Jane mellét markolta a takaró alatt. A lány megpróbált elhúzódni, de Nick a dereka köré fonta a karját, és nem engedte. A férfi Andrew-ra nézett, közben Jane hátát simogatta. – Két újabb ügynök állt be a ház elé.

– Láttam. – Andrew megtörölte az orrát az ingujjával. Még mindig a Norvégiában összeszedett náthával küzdött. Ő megmondta Nicknek azt, amit Jane nem mert. – Ne viselkedj agresszíven velük, Nick. Légy szíves.

Mindannyian egymásra néztek. Nick keze lejjebb csúszott Jane

hátán, a lány pedig érezte, hogy a nyakától forróság kúszik fel az arcába. Utálta, amikor Nick ilyesmiket csinált vele Andrew előtt.

– Szerintem meg kellene érintenünk az orrunk oldalát, ahogy *A nagy balhé*ban csinálták – mondta Nick.

– Ez most a való élet – felelte Andrew metsző hangon. Mindannyian rettegtek, hogy a ház esetleg be van poloskázva. Az utóbbi néhány nap olyan volt, mintha tojáshéjon járkáltak volna. – Az apánkat meggyilkolták. Egy nőt elraboltak. Komolyan kell venned ezt az egészet.

– Ha komoly nem is leszek, de tiszta igen. – Nick beleharapott Jane vállába, aztán átvonult a fürdőszobába.

Jane szorosabban maga köré tekerte a takarót, közben a csukott fürdőszobaajtóra meredt. Legszívesebben bement volna Nick után, és könyörgött volna neki, hogy hallgasson Andrew-ra, de valahogy soha nem volt képes megmondani a férfinak, hogy valamiben téved.

– Jane… – szólalt meg Andrew.

A lány intett a bátyjának, hogy forduljon el, mert fel akart öltözni.

Andrew engedelmeskedett, majd azt mondta:

– Anya keresett.

Jane fölhúzott egy harisnyanadrágot, amely derékban kicsit szűknek bizonyult, amikor felállt.

– Reggel Ellis-Anne-nel beszéltél telefonon?

Andrew nem válaszolt. Most valahogy nem akart a volt barátnőjéről beszélni.

– Két évig együtt voltatok – próbálkozott tovább Jane. – Ő csak…

– Jane – ismételte meg Andrew halk hangon. Azóta beszélni akart a húgával Martinról, amióta hazajöttek, de Jane attól félt, ha beszélne vele, kinyílna benne valami, amit már nem lehet visszazárni.

– El kellene menned az orvoshoz – mondta Jane, miközben nagy nehezen begombolta az apró gyöngygombokat a blúzán, majd levett egy pantallót a fogasról.

– Úgy érzem… – Andrew lassan ide-oda ingatta a fejét. – Úgy érzem, mintha valami hiányozna belőlem. Mintha kivették volna az egyik szervemet. Nem fura?

Jane megpróbálta fölhúzni a nadrágja cipzárját, de ujjai ügyetlenek voltak, le kellett törölnie róluk a verejtéket. A nadrág szűk volt. Minden szűk volt, mert gyereket várt, és megölték az apját, és valószínűleg még több embert meg fognak ölni, mire ennek az egésznek vége lesz.

– Andy, én nem tudok… – Jane nem fejezhette be a mondatot, mert felzokogott.

Nem tudok beszélni veled. Nem szabad meghallgatnom téged. Nem lehetek veled, mert te kimondod azokat a dolgokat, amik nekem is a fejemben vannak, és ennek az lesz a vége, hogy tönkreteszem magunkat.

Laura Juneau vajon hogy csinálta?

Nem magát a tettet – annak Jane minden egyes pillanatát látta, hisz jelen volt –, hanem hogyan volt képes átállítani magában a kapcsolót, amely hidegvérű gyilkossá változtatta? Hogy lehetett az a kedves és érdekes nő, akivel együtt cigarettázott a konferencia-központ bárjában, ugyanaz a személy, aki elővett egy pisztolyt a táskájából, megölt egy férfit, majd öngyilkos lett?

Jane-nek újra és újra a derű jutott az eszébe, amit Laura Juneau arcán látott. A nőt az ajka körül játszó mosoly árulta el. Nyilvánvaló, hogy teljességgel meg volt békülve a tetteivel. Egy pillanatig sem habozott. Egy fikarcnyi kétség sem kínozta. Amikor belenyúlt a táskájába, hogy

elővegye a revolvert, úgy nézett ki, mintha csak egy csomag rágót keresne.

– Jinx? – Andrew megfordult. Könnyes volt a szeme, amitől a lány csak még jobban sírt. – Hadd segítsek.

Jane nézte, ahogy fölhúzza a cipzárt a nadrágja oldalán. Andrew leheletének émelyítő szaga volt, a bőre nyirkosnak tűnt.

– Fogytál – jegyezte meg a lány.

– Parancsolj. – A férfi játékosan belecsípett a Jane derekán újonnan megjelent úszógumiba. – Nick azt mondta, minden rendben lesz, és Nicknek mindig igaza van, nem?

Mindketten elmosolyodtak, de nevetni nem mertek, mert nem tudták, hogy Nick nem hallgatózik-e az ajtó másik oldaláról.

– Meg kell próbálnunk összeszedni magunkat. – Jane adott egy zsebkendőt a bátyjának, aztán magának is vett egyet. Mindketten kifújták az orrukat. Andrew köhögött, a mellkasából ijesztő zörejek törtek fel.

Jane a homlokára tette a kezét.

– El kell menned az orvoshoz.

Andrew vállat vont.

– Mikor?

Ebben a pillanatban kinyílt a fürdőszobaajtó. Nick meztelenül lépett be a szobába, közben a haját törölgette egy törölközővel.

– Miről maradtam le?

– Lemegyek, mielőtt Jasper elindulna megkeresni minket.

– Te is menj – mondta Nick Jane-nek. – Csizmát vegyél, az tiszteletet parancsolóbb.

Jane keresett egy pár fekete zoknit a fiókban, és felhúzta a harisnyanadrágra, aztán felmutatott egy csizmát. Nick bólintva jelezte,

hogy a megfelelőt választotta. A lány lehajolt, hogy becsatolja a csizmát, közben érezte, hogy Nick mögéje lép. A férfi Andrew-hoz beszélt, de az ő hátát simogatta. – Jane-nek igaza van. Időt kell szakítanod rá, hogy elmenj orvoshoz. Nem lehetsz beteg a… temetésen.

Jane érezte, hogy föltolul a torkán az epe, de nem tudta, hogy a borzalmas reggeli rosszullét vagy a félelem miatt. Nick elejétől fogva ezekkel a fölösleges szójátékokkal szórakoztatta magát. Jane tudta, hogy élvezettel képzeli el, amint egy FBI-ügynök egy megfigyelőkocsiban üldögél az utca túloldalán, és fülel minden szavára.

A férfi megint odahajolt Jane füléhez.

– Üsd ki őket, drágám.

A lány bólintott, aztán Andrew-hoz fordult.

– Kész vagyok.

Miközben elindult kifelé a szobából, Nick rácsapott a fenekére. Jane megint érezte, hogy belepirul a szégyenbe, de tudta, hogy nincs értelme szóvá tenni a dolgot, mert ha könyörgött, Nick annál inkább csinálta.

Andrew előreengedte a lépcsőn. Jane megpróbálta lehűteni az arcát. Tudta, hogy Nick szeretet nélkül nőtt fel, és fontos számára, hogy az emberek tudják, tartozik valakihez, azt viszont utálta, mikor úgy bánt vele, mint valami trófeával.

– Minden rendben? – kérdezte Andrew.

Jane azon kapta magát, hogy a hasára szorítja a kezét. Sem Andrew-nak, se senki másnak nem beszélt még a babáról. Először meggyőzte magát, hogy azért, mert azt akarta, hogy Nick tudja meg elsőként, de ahogy teltek a hetek, rádöbbent, hogy valójában csak attól retteg, hogy

a férfi nem fogja akarni a babát, és neki akkor mindenkinek meg kellene magyaráznia, hogy miért nem terhes már.

Legközelebb, mondta neki Nick a legutóbbi alkalommal. *Legközelebb megtartjuk.*

– Miss Queller? – Az előtérben egy férfi várt rájuk, s egy aranyszínű jelvényt mutatott fel. – Barlow ügynök vagyok az FBI-tól, ő pedig Danberry ügynök.

Danberry a háta mögött összekulcsolt kézzel állt. Barlow kisebb verziójának tűnt: kevesebb haj, kevesebb önbizalom, kevesebb fog – úgy látszott, az egyik felső szemfoga is hiányzott. Jasperrel beszélgetett, aki a légierő tartalékosainak egyenruháját viselte a kitüntetéseivel és a színes csíkjaival együtt. Jasper tizenkét évvel volt idősebb Jane-nél. Ő volt a lány védelmezője és támasza. Elment a koncertjeire, érdeklődött a tanulmányai iránt, és elvitte az iskolai bálba, amikor senki más nem volt hajlandó erre. Jane mindig is miniatűr felnőttnek látta, hősies alaknak, aki játék katonákkal játszik, és hadtörténeti könyveket olvas, de mindig lehetett rá számítani, ha arról volt szó, hogy halálra rémisszen egy srácot, aki megsértette Jane érzéseit, vagy hogy pénzt adjon a lánynak rúzsra.

– Miss Queller? – ismételte meg Barlow ügynök.

– Elnézést. – Jane kivett egy zsebkendőt a dohányzóasztalon álló dobozból.

Barlow mintha egy kicsit megszelídült volna.

– Őszinte részvétem.

Jane megtörölte a szemét, aztán belenézett a kanapé mögött lógó tükörbe. A bőre nyirkos volt. A szeme duzzadt. Az orra vörös. Öt napja szinte folyamatosan sírt.

– Nem akarom sürgetni – mondta Barlow, de közben látszott rajta,

hogy már nagyon szeretné elkezdeni.

Jane igyekezett a lehető leghalkabban kifújni az orrát.

Nick órákig gyakoroltatta velük a vallomásukat, de a kihallgatásokkal járó stresszre semmi sem készítette föl Jane-t. Első alkalommal vigasztalhatatlanul zokogott, mert rettegett, hogy véletlenül valami rosszat mond. De ahogy egymást követték a kihallgatások, megtanult isteni adományként tekinteni a könnyekre, mivel pontosan ezt várták el tőle. A jelek szerint Andrew is kidolgozott egy stratégiát. Amikor kényelmetlen kérdést tettek föl neki, szipogott egyet, megtörölte a szemét, és elfordította a fejét, hogy legyen ideje kigondolni a választ.

Nick volt az, aki idegessé tette őket – nemcsak Jane-t és Andrew-t, hanem mindenkit, aki éppen a helyiségben tartózkodott. A férfi perverz örömét lelte abban, hogy kötekedett az ügynökökkel. Pattanásig feszítette a húrt, aztán meg előállt egy ártatlan magyarázattal, és visszarántotta őket a szakadék széléről.

Az alapján, ahogy előző nap a titkosszolgálat ügynökeivel viselkedett, Jane eltűnődött, nincsenek-e öngyilkos hajlamai.

– Jinx? – mondta Jasper.

Mindannyian arra vártak, hogy leüljön, úgyhogy a lány végül helyet foglalt az egyik kanapé szélén. Andrew mellé ült le, Barlow pedig a szemközti kanapéra. Csak Jasper és Danberry maradtak állva. Az egyik azért, hogy fel-alá járkálhasson, a másik pedig a jelek szerint azért, hogy körülnézzen a szobában. Ahelyett hogy kérdéseket tett volna föl, Danberry kinyitott egy kis ónixdobozt, amelyet az egyik könyvespolcon talált, és belenézett.

Barlow elővett egy kis noteszt a zsebéből, és átlapozta. A tekintete ide-oda röpdösött, miközben olvasott.

Jane először Andrew-ra pillantott, aztán Jasperre, aki vállat vont.

Ez új volt. A többi ügynök először csevegni szokott, például kérdéseket tett föl a házról és a berendezésről. Általában Andrew szokott mesélni nekik. A szalon, a ház többi részéhez hasonlóan, gótikus–beaux-arts keverék volt, karcsú bútorokkal és bársonytapétával a sötét mahagóni faburkolat között. A két csillár az egyik Queller ősé volt, aki Mr. Tiffanyval közösen tervezte őket. A dohányzóasztal mamutfenyőből készült, és Jane anyjának családjától származott. A kandallóban egy felnőtt férfi simán elfért állva. A pletykák szerint a szőnyeget egy japán családtól szerezték, akiket internálótáborba zártak a háború alatt.

Andrew fészkelődni kezdett a kanapén, Jasper pedig folytatta a járkálást.

Barlow lapozott egyet a noteszában, ami úgy hangzott a nagy csendben, mintha két csiszolópapírt dörzsölt volna össze. Danberry oldalra billentette a fejét, hogy el tudja olvasni a könyvek címét.

Jane úgy érezte, muszáj csinálnia valamit a kezével. A dohányzóasztalon szerencsére hevert egy doboz cigaretta. Andrew tüzet adott neki. A férfi nem tudott mozdulatlan maradni, időnként topogni kezdett a lábával. Jane eltűnődött, hogy vajon hogy venné ki magát, ha odanyúlna, és megállítaná a bátyja lábát. Vagy ha megkérné Barlow-t, hogy kezdjék el. Vagy ha torkaszakadtából sikítozna, amíg mindenki el nem tűnik, hogy aztán visszamehessen az emeletre Nickhez.

Ez nyilvánvalóan egy manipulációs technika volt. Barlow és Danberry fel akarta borzolni az idegeiket, hogy aztán buta hibákat kövessenek el.

Jane végiggondolta magában a kérdéseket, amelyeket az összes

ügynök feltett, akikkel eddig beszéltek.

Találkozott valaha az igazi Alexandra Maplecrofttal? Mit mondott magának Laura Juneau a konferencián? Miért nem vette észre, hogy a nő csaló? Maga szerint hol lehet az igazi dr. Alexandra Maplecroft?

Elrabolták.

Erre a kérdésre már mindenki tudta a választ. A váltságdíj-követelő üzenet az előző napi *San Francisco Chronicle* címlapján is megjelent…

Nálunk van dr. Alexandra Maplecroft, a fasiszta rezsim eszköze…

– Miss Queller? – Barlow végre fölnézett a jegyzeteiből. – Először is összefoglalom, amit eddig megtudtunk magától.

Jane nagy nehezen bólintott. A teste egészen megmerevedett a feszültségtől. Ez a két férfi másmilyen volt, mint az eddigi ügynökök. A gyűrött öltönyeikkel, foltos nyakkendőikkel, hiányzó fogaikkal és előnytelen frizurájukkal kormányügynökök paródiáinak tűntek, de biztosan nem őket küldték volna, ha másod- vagy harmadosztályú kopók lennének.

– Lássuk csak – mondta Barlow. – A konferencia előtt sosem találkozott Laura Juneau-val. Lehet, hogy felismerte volna a nevét, mert amikor a férje megölte a gyerekeiket, szerepelt az újságokban. Két hónapig Berlinben volt, hogy helyettesítsen egy barátot egy stúdióban, és…

– Három – javította ki Jasper.

– Igaz, három hónapig. Köszönöm, Queller őrnagy. – Barlow továbbra is Jane-re fókuszált, miközben folytatta. – Maga soha nem találkozott személyesen dr. Alexandra Maplecrofttal, és csak az apjával kapcsolatban hallotta a nevét, mert ők ketten riválisok voltak, és…

– Nem – szólt közbe megint Jasper. – Ahhoz, hogy riválisok legyenek, egyenlőnek kellett volna lenniük. Maplecroft csak egy kellemetlenkedő nőszemély volt.

– Ismét köszönöm, őrnagy. – Barlow nyilvánvalóan azt akarta, hogy Jasper fogja be végre a száját, de csak annyit mondott: – Miss Queller, először is arról a beszélgetésről szeretnék beszélni magával, amit a bárban folytatott le Mrs. Juneau-val.

Jane pislogott egyet, és szinte látta maga előtt az örömteli kifejezést Laura arcán, amikor felismerte, hogy a *Love Me Two Times*t kopogtatja ujjaival a bárpulton.

– Maga ment oda Mrs. Juneau-hoz, vagy ő ment oda magához? – kérdezte Barlow.

Jane torka annyira elszorult, hogy köhögnie kellett, mielőtt meg tudott volna szólalni.

– Én mentem oda őhozzá. Éppen zongoráztam, amikor belépett. Azt feltételeztem, hogy amerikai, mert…

– Mert úgy volt öltözve – fejezte be a mondatot Barlow. – Beszélgetni akart egy amerikaival, miután olyan sok időt töltött Németországban.

Jane egészen megzavarodott. Miért fejezte be az ügynök a mondatot? Azt akarja kihangsúlyozni, hogy beszéltek a többi ügynökkel, és összevetették a jegyzeteiket, vagy csak arra akarja rávenni, hogy együttműködjön?

Vagy ami a legrémisztőbb lehetőség: Nick túlzásba vitette velük a felkészülést, és annyira begyakoroltnak tűntek a szavaik, a gesztusaik és az egész mondanivalójuk, hogy azzal keltettek gyanakvást?

Jane kinyitotta a száját, és megpróbált levegőt venni.

– Miről beszélgettek Mrs. Juneau-val? – kérdezte Barlow.

Jane úgy érezte, mintha mázsás súly nehezedne a mellkasára. A helyiség hirtelen nagyon fullasztónak tűnt. Nagy nehezen beleillesztette cigarettáját a hamutartó bemélyedésébe. Már megint remegett a keze. Nem tudta, mit csináljon, ezért az igazat mondta.

– Néhány évvel ezelőtt látott játszani. Arról az előadásról beszéltünk, aztán a zenéről úgy általában.

– Bachról, Beethovenről, Mozartról? – Barlow csak úgy találomra sorolta a neveket. – Chopin? Csakopszkij?

Csajkovszkij, javította ki majdnem Jane, de az utolsó pillanatban visszafogta magát, mert… ez egy trükk akart lenni? Egy másik ügynöknek mást mondott?

Andrew megint felköhögött, aztán felvette a cigarettát, amelyet Jane a hamutartón hagyott.

– Miss Queller? – nógatta Barlow a lányt.

Jane elővett egy zsebkendőt, kifújta az orrát, és kényszerítette magát, hogy megnyugodjon.

Az igazat mondd, tanította nekik Nick. *Csak arra vigyázz, hogy ne a teljes igazságot.*

– Nos… – Jane nagyon odafigyelt, hogy ne hadarjon. – Beszéltünk Edvard Griegről, mert norvég. Az A-ha nevű popcsapatról, akik szintén norvégok. És az argentin Martha Argerichről. Már nem tudom, hogy került szóba, de szóba került.

– Látta bemenni a mosdóba Laura Juneau-t? – Barlow egy pillanatra sem vette le a szemét a lányról, miközben az megrázta a fejét. – Járt a mosdóban a lövöldözés előtt?

– Hosszú konferencia volt, biztos jártam. – Jane tisztában volt vele, hogy remeg a hangja. Ez vajon jó? Hihetőbbé teszi a történetét? Danberryre pillantott, aki cápaként körözött a helyiségben. Ő miért

nem tesz fel kérdéseket?

– Az egyik vécétartály mögött ragasztószalag-maradványokat találtunk – mondta Barlow. – Úgy gondoljuk, oda volt elrejtve a pisztoly.

– Fantasztikus – szólalt meg Jasper. – Akkor lesznek ujjlenyomataik. Ügy lezárva.

– Kesztyűt viseltek – mondta Barlow, majd visszafordult Jane-hez. – Szóval úgy tudjuk, hogy Laura és Robert Juneau-ról hallott már korábban. Mi a helyzet Maplecrofttal?

– Juneau és Maplecroft az elülső szalonban! – kiáltott fel Nick, aki ezt a pillanatot választotta ki arra, hogy megjelenjen. – Jóságos ég, ez úgy hangzik, mintha a *Nyom* kanadai változatának a szereplőiről beszélnénk. Melyiknél volt a gyertyatartó?

Mindenki az ajtóban álló Nick felé fordult, aki mintha kiszippantotta volna a levegőt a helyiségből. Jane már ezerszer megtapasztalta ezt. A férfi úgy volt képes irányítani a hangulatot, mintha csak gombokat nyomogatna egy keverőpulton.

– Mr. Harp – mondta Barlow. – Örülök, hogy csatlakozni tudott hozzánk.

– Részemről a szerencse. – Nick önelégült mosollyal sétált be a helyiségbe. Jane Barlow-t figyelte, aki Nick vonásait tanulmányozta. Az ügynök arckifejezése semleges volt, de a lány érezte az ellenszenvét. Nick vonzó külseje és sármja vagy mellé állította, vagy ellene fordította az embereket. Középút nem volt.

– Nézzék, uraim. – Nick birtokló mozdulattal karolta át Jane-t, miközben befurakodott a lány és a bátyja közé a kanapéra. – Gondolom, már mondták maguknak, hogy Martin meggyilkolása előtt egyikünk sem ismerte se Maplecroftot, se Juneau-t? – Beletúrt Jane

hajába. – Szegény lányt teljesen összetörte a dolog. Nem is értem, hogy lehet bárkiben ennyi könny.

Barlow egy pillanatra Nick szemébe nézett, aztán Andrew-hoz fordult.

– Maga és Mr. Harp miért nem ugyanazzal a géppel indultak el San Franciscóból?

– Nick egy nappal előttem indult. – Andrew elővette a zsebkendőjét, és megtörölte az orrát. – Úgy tudom, dolga volt New Yorkban.

– Milyen dolga?

Andrew-t láthatóan összezavarta, hogy az ügynök nem Nicknek teszi fel ezeket a kérdéseket.

– Queller őrnagy. – Barlow jelentőségteljes mozdulattal fordult Jasper felé. – Honnan ismeri a családja Mr. Harpot?

– Nick már évek óta velünk van. – Jasper hangja kiegyensúlyozott volt, ugyanis őt sosem érdekelte Nick. – Elvittük nyaralni, együtt töltöttük az ünnepeket, ilyesmik.

– A családja a keleti parton él – tette hozzá Andrew. – Kissé el volt itt árvulva, így a szüleink befogadták a családunkba.

– Tizenöt éves korában küldték ide, igaz? – kérdezte Barlow, de senki nem válaszolt. – Odahaza bajba került a rendőrséggel, és anyuka ideküldte az ország másik végébe a nagymamához?

– Nick mindent elmesélt arról a dologról – mondta Andrew, miközben ideges pillantást vetett Nickre. – Nehéz időszak volt, mégis sikerült bejutnia a Stanfordra.

– Ühüm. – Barlow beletemetkezett a jegyzeteibe. Megint ezt a néma játékot játszották.

Nick közönyt színlelt. Lesöpört egy képzeletbeli szöszt a nadrágjáról, aztán rákacsintott Jane-re. Csak a lány érezte a testéből

áradó feszültséget. Az a karja, amelyikkel átölelte, megfeszült, ujjai a húsába mélyedtek.

Most haragszik rá? Meg kellene védenie? Közölnie kellene az ügynökökkel, hogy Nick jó ember, akinek sikerült kihúznia magát a csatornából, nekik pedig nincs joguk ahhoz, hogy így viselkedjenek vele, mert…?

Vesztésre áll.

Nick most még nem tudta, de abban a pillanatban elvesztette a játszmát, amikor belépett az ajtón. Napok óta mást sem csinált, mint a kormányügynökökön gúnyolódott, kikelt az ostobaságuk ellen, és dicsekedett a saját okosságával. Nem jött rá, hogy azok éppúgy képesek a színészkedésre, mint ő.

Jane reszketegen beszívta a levegőt, ismét sírni kezdett. Semmi nem volt ijesztőbb annál, mint nézni, ahogy Nick igyekszik kikeveredni a slamasztikából.

– Mr. Queller. – Barlow Andrew-ra nézett. – Mr. Harp nem említette magának, hogy egyszer elment dr. Maplecroft egyik előadására?

Andrew rémült pillantást vetett Jane-re, amely híven tükrözte a lány gondolatait: *Most mit mondjunk? Mit akar Nick?*

– Erre tudok válaszolni – szólalt meg Nick. – Ha szeretné.

– Mért is ne? – Barlow hátradőlt a kanapén.

A háta mögött Danberry egy újabb dobozt nyitott ki, majd csukott be.

Nick megvárakoztatta őket.

Elvette a cigarettát a hamutartóról. Jól hallhatóan beleszívott, aztán kifújt egy adag füstöt. Lepöckölt némi hamut a végéről, aztán visszatette oda, ahonnan elvette. Hátradőlt, és újra átkarolta Jane-t.

Végül fölnézett, és úgy csinált, mintha meglepődött volna, hogy

mindannyian rá várnak.

– Ja, hogy most válaszoljak?

Danberry karba fonta a kezét.

Jane visszanyelt egy adag epét, ami fölfelé igyekezett a torkában.

– Van katalógus erről az előadásról? – kérdezte Nick Barlow-tól.

– Az asszisztense szerint dr. Maplecroft nem hitt a katalógusokban.

– Kár.

– A héten beszélünk a többi diákkal.

– Az kemény meló lesz – mondta Nick. – Hányan járnak manapság a Berkeleyre? Harminc-negyvenezren?

Barlow felsóhajtott, megint kinyitotta a noteszát, és ugyanott folytatta, ahol abbahagyta: ismét Andrew-hoz intézte a szavait.

– A konferencián, amikor Mr. Harp megszólította Laura Juneau-t, aki akkor éppen dr. Maplecroftnak adta ki magát, Mr. Harp azt mondta, hogy részt vett dr. Maplecroft egyik előadásán. A rendőr és a recepciós kisasszony is hallotta.

– A beszélgetésnek ennél a részénél még nem voltam ott, de biztos vagyok benne, hogy Nick meg tudja… – kezdte Andrew.

– Tisztában van azzal, hogy Mr. Harpot elítélték kábítószer-birtoklásért?

– Tisztában van azzal, hogy Mr. Quellert is? – csattant fel Nick.

– Jézusom – mormolta Jasper.

– Csak szeretném, ha ismernék a tényeket – mondta Nick. – Egy FBI-ügynöknek bűncselekmény hazudni, nem igaz, Mr. Danberry?

Danberry továbbra sem szólt semmit, de Jane észrevette, hogy az ügynök figyelmét nem kerülte el a tény, hogy Nick nem volt jelen, amikor bemutatkoztak. Jane megmondhatta volna neki, hogy Nick minden bizonnyal a lépcső tetején hallgatózott. A saját bőrén

tapasztalta meg, milyen profi hallgatózó.

– Két évvel ezelőtt elítéltek kokainbirtoklásért – mondta Andrew. – Közhasznú munkát végeztem, cserébe törölték a priuszomat.

– Ilyen időkben az efféle dolgok nem maradhatnak titokban, igaz? – kérdezte Nick.

– Igaz – felelte Barlow gúnyos hangon.

Jane igyekezett nem fölszisszenni, amikor Nick durván beletúrt a hajába.

– A KLM schipholi társalgójában találkoztam Laura Juneau-val. Mindketten Oslóba tartottunk. Ő jött oda hozzám. Megkérdezte, hogy foglalt-e a mellettem lévő hely. Azt mondtam, nem. Dr. Alexandra Maplecroftként mutatkozott be. Azt mondta, felismert az egyik előadásáról, ami lehet, hogy igaz, de most őszintén, uraim, én a legtöbb órámon csúnyán be voltam szívva, úgyhogy aligha számítok megbízható tanúnak.

– Aligha – visszhangozta Barlow.

Danberry továbbra sem szólalt meg, ehelyett odament a helyiség másik felében álló Bösendorfer Imperial koncertzongorához. Jane-nek a haja is égnek állt, amikor finoman végighúzta ujjait néhány billentyűn.

– Szóval, Mr. Harp, emlékezete szerint először az amszterdami repülőtéren találkozott dr. Maplecrofttal, másodszor pedig Oslóban?

– Így van – helyeselt Nick. Jane majdnem felzokogott a megkönnyebbüléstől, amikor a férfi visszatért a forgatókönyvhöz. – Udvariasságból úgy tettem, mintha felismertem volna a nőt, akit dr. Maplecroftnak hittem. Aztán megláttam a konferencián, és udvariasságból megint úgy tettem, mintha felismerném. – Nick vállat vont. – Azt hiszem, uraim, a kulcsszó jelen esetben az „úgy tettem”. Ő

úgy tett, mintha ismerne, én is úgy tettem, mintha ismerném, de csak egyikünknek volt hátsó szándéka.

Barlow feljegyzett valamit a noteszába.

Andrew elkezdte mondani a saját szövegét.

– A konferencián Nick dr. Maplecroftként mutatta be nekem azt a nőszemélyt. A nevét felismertem, de az arcát nem. Nem sok fotón szerepel, amire bizonyára már maguk is rájöttek, most, hogy keresik. Azt hiszem, mondtam valamit az ál-Maplecroftnak arról, hogy apámmal együtt fog szerepelni. Nem volt rajta kitűző, ezért megkérdeztem, hogy minden rendben van-e a beléptetéssel. – Andrew pontosan ugyanúgy vonta meg a vállát, mint korábban Nick. – Összesen ennyit beszéltem azzal a nővel. Amikor legközelebb láttam, meggyilkolta az apámat.

Jane önkéntelenül is összerezzent.

– Ez egy nagyon egyszerű magyarázat – jegyezte meg Barlow.

– A legtöbb magyarázat egyszerű – válaszolta Nick. – Én inkább a bonyolultakkal vigyáznék – folytatta, majd lesimította a nadrágja szárát. – De tudják, uraim, ezeket a dolgokat már mind elmondtuk a kollégáiknak. Mindannyian, többször is. Úgyhogy azt hiszem, én most el is megyek.

Egyik ügynök sem próbálta visszatartani.

Nick csak egy pillanatig habozott, mielőtt szájon csókolta volna Jane-t, aztán öles léptekkel átvágott a helyiségen. A lány csalódottan konstatálta, hogy az ajtóban nem jobbra fordult, hanem balra. Nem az emeletre ment, hogy megvárja őt.

Elhagyta a házat.

A bejárati ajtó kinyílt, majd becsukódott. A hangja úgy rezonált Jane szívében, mint egy belédöfött kés. Ki kellett nyitnia a száját, hogy

levegőt vegyen. Egyrészt megkönnyebbült, hogy Nick elment, másrészt rettegett, hogy soha nem látja viszont.

– Elnézést kérek a faragatlanságáért – mondta Jasper Barlow-nak. – De igaza van. Nem csinálhatjuk ezt tovább. A válaszaink nem fognak megváltozni.

– Ez egy folyamatban lévő nyomozás – felelte Barlow. – Az oslói merénylet szervezői fogságban tartják dr. Maplecroftot.

– Ami szörnyű tragédia – mondta Jasper. – De a családom nem tehet ellene semmit.

– Az emberrablók azt követelik, hogy az édesapjuk cége ismerje el a felelősségét Robert Juneau ámokfutása miatt.

– Ez a családunk cége. – Jasper kényes volt erre a dologra, amióta előző évben átvette a vezetést. – Az emberrablók egymillió dollárt is követelnek, ami egyszerűen nevetséges. Nem vállalhatjuk a felelősséget egy elmebeteg ember cselekedeteiért. Tudja maga, hány otthont üzemeltet a Queller Healthcare? Csak az öböl mentén?

– Tizenötöt – felelte Andrew, de csak Jane hallotta.

– Az emberrablók A Változó Világ Hadseregének nevezik magukat. Hallottak már róluk? – kérdezte Barlow.

Jane és Andrew megrázták a fejüket.

A szoba másik végében Danberry lecsukta a zongora billentyűfedelét.

Jane-nek elszorult a szíve. Az elefántcsont megsárgul, ha nem éri napfény.

Jasper megérezte a szorongását, és azt kérdezte:

– Annak nyitva kell lennie, nem?

Jane megrázta a fejét. Nick azt mondaná, hogy hagyja csak megsárgulni a billentyűket. Hogy ne gyakoroljon. Hogy ne hajtsa túl

magát. Martin a sírból már nem tudja megbüntetni.

– Queller őrnagy? – Barlow még mindig várt. – Maga hallott már A Változó Világ…

– Természetesen nem. – Jasper közel állt hozzá, hogy elveszítse a hidegvérét, de gyorsan összeszedte magát. – Nyilván mondanom se kell, mennyit ártottak a cégnek ezek a hazugságok. Ezen a héten akartunk tőzsdére menni. Komoly befektetőink vannak, akiket igencsak aggaszt ez a cirkusz. Az emberrablók vádjai nevetségesek. Mi nem kínzunk beteg embereket, az ég szerelmére. Ez nem Szovjet-Oroszország.

– Queller őrnagy… – próbálkozott Danberry.

– Az apám jó ember volt – kötötte az ebet a karóhoz Jasper. – Voltak vitatható kijelentései, ezt elismerem, de mindig a családja és a hazája érdekeit tartotta szem előtt. Hazafi volt. Az volt az életcélja, hogy másokat szolgáljon, és végül emiatt ölték meg.

– Ezt a jelenlévők közül senki nem vitatja.

– Nézzék. – Jasper igyekezett megfékezni magát. – Laura Juneau-nak nyilvánvalóan nem volt ki mind a négy kereke. Talán sose tudjuk meg, hogy miért…

– A *miért* meglehetősen világos. – Andrew halkan beszélt, de mindenki odafigyelt rá. – Robert Juneau-t vagy fél tucat Queller-otthonból kirúgták. Kórházba kellett volna kerülnie, de nem volt kórház, ahova mehetett volna. Mondhatjuk, hogy a rendszer hagyta cserben őt, de mi vagyunk a rendszer, Jasper. A Queller a rendszer. Ergo…

– Ergo fogd be a szád, Andy. – Jasper lángoló tekintettel meredt az öccsére. – Ez a sok marhaság romba döntheti a céget. Elveszíthetjük a befektetőinket. Fel tudod ezt fogni?

– Szükségem van egy kis friss levegőre. – Jane fölállt. Andrew és Barlow szintén. A lány szédült, forgott a gyomra. Muszáj volt a padlót néznie, miközben kisétált, mert úgy érezte, pörög vele a szoba. A fürdőszobába akart menni, hogy hányjon egyet, vagy csak üldögéljen egy kicsit egyedül, és megpróbálja kitalálni, mi történik körülötte.

Hová mehetett Nick?

Talán haragszik rá? Hibát követett el? Hallgatott, amikor Nick azt akarta volna, hogy megvédje? Vajon dühös lesz? És megint kizárja az életéből?

Jane nem tudta volna elviselni, hogy kizárja. Most nem.

Most, hogy a szíve alatt hordja a gyermekét.

Ahelyett hogy a fürdőszobába ment volna, vagy megállt volna a konyhában, hogy kétségbeesett üzenetet hagyjon Nick rögzítőjén, a hátsó ajtón keresztül kiment a szabadba.

Megállt a teraszon, lehunyta a szemét, és megpróbált lélegezni. A friss levegőnek hála, némileg enyhült a mellkasán a szorítás. Fölnézett a felhős égre. A Golden Gate híd mögött egy pillanatra felragyogott egy napsugár, de a Marin Headlands jobbára még mindig ködbe burkolózott. A levegő hűvös volt, ő mégsem akart visszamenni a házba a pulóveréért.

A kovácsoltvas asztalon arra utaló jelek voltak, hogy az anyja itt járt: Annette rúzsfoltos teáscsészéje, egy teli hamutál és az aznapi újság, rajta csiszoltüveg papírnehezékkel.

Jane tekintete végigfutott a *Chronicle* címoldalán, pedig kívülről tudta a váltságdíj-követelő levél szövegét. Nick azzal hencegett, hogy milyen elmés a levél, hiába aggódott Jane, hogy inkább egy rajzfilm főgonoszának tűnnek tőle…

Ez egy közvetlen üzenet A Változó Világ Hadseregétől. Elraboltuk dr. Alexandra Maplecroftot, a fasiszta rezsim eszközét, a Martin Queller és az ő úgynevezett egészségügyi cége által játszott játszma gyalogját. Bocsánatkérést követelünk azért a szerepért, amelyet Martin Queller játszott a Juneau család és más kaliforniai családok kiirtásában. A Queller Healthcare-t meg kell állítani. A létesítményeikben szisztematikusan kizsákmányoltak, megkínoztak és megvertek pácienseket. Még több ember veszik oda, ha…

– Szép ház.

Jane összerezzent.

– Bocsánat. – Az ajtóban Danberry ügynök állt, egy meg nem gyújtott cigarettával a szájában, és nyíltan csodálta a kilátást. – Az én lakásomból a szomszédommal közös sikátorra lehet rálátni. Ha kinyitom az ablakot, a drogosok hányásának a szagát érzem.

Jane nem tudta, mit mondjon. Olyan hevesen kalapált a szíve, hogy attól félt, látni lehet a blúzán keresztül.

– Néhány éve lezárták – mondta a férfi. – A hidat. A széllökések miatt – folytatta, majd kivette a cigarettát a szájából. – Az a zongora odabent… Valószínűleg kifizethetném belőle a kocsimat, igaz?

A Bösendorfer árából akár ötven új autót is vehetett volna, de nyilván nem azért volt itt, hogy a zongoráról beszéljen.

– Mire valók az extra billentyűk? – Az ügynök várt.

És tovább várt.

Jane megtörölte a szemét. Nem sírdogálhat itt a végtelenségig. Mondania kell valamit – bármit – a hídról, a ködről, a kilátásról, de az elméjén annyira eluralkodott a pánik, hogy még egy ártatlan megjegyzés sem jött a szájára.

Danberry bólintott, mintha pontosan erre számított volna. Aztán

meggyújtotta a cigarettáját, és elnézett a fák mellett a híd felé. A ködkürtök távoli harsogása visszaverődött a sziklákról.

Jane szintén a hídra emelte a szemét. Arra a pillanatra gondolt, amikor először állt itt Nickkel, és együtt nézték, ahogy leszáll a köd. Abban a pillanatban döbbent rá, hogy eddig teljesen magától értetődőnek vette a kilátást. Egyedül Nick értette meg, milyen szerencsések.

– Egyszer láttam magát játszani – szólalt meg ismét Danberry.

Jane tudta, miben mesterkedik: megpróbálja valamilyen ismerős témára terelni a szót, hogy a lány ellazuljon.

– A feleségem elrángatott egy klubba a Vallejón. Keystone Korner. De ez már régen volt. Úgy hallottam, azóta átköltöztek az öböl másik oldalára. – Kihúzott Jane-nek egy széket, így a lány kénytelen volt leülni. – Tudom, hogy most nagyon nehéz magának.

Jane megtörölte a szemét az ujjaival. Égették a bőrét a könnyek.

Danberry meg se várva, hogy hellyel kínálják, szintén leült.

– Mit csinált Németországban?

Jane tudta, mit kellene válaszolnia erre a kérdésre.

– Miss Queller?

– Dolgoztam – préselte ki magából a lány a szót, de olyan halkan, hogy alig lehetett hallani. Össze kell szednie magát. Hiszen mindezt begyakorolták. Olyan, mint egy előadás. A kotta itt van a fejében, csak elő kell hívnia.

Megdörzsölte a nyakát, hogy ellazítsa az izmokat.

– Úgy volt, hogy átmenetileg helyettesítem egy barátomat Berlinben stúdiózongoristaként.

– Remélem, Nyugat-Berlinben.

A férfi mosolygott, erre Jane is elmosolyodott.

– Tudom, mit gondol: azt, hogy úgyis tudjuk, hogy mit csinált odaát – mondta az ügynök. – Tudjuk, hol lakott. Tudjuk, hol dolgozott, hol ebédelt, és hogy időnként átruccant keletre. Azt is tudjuk, hogy Oslóba Kelet-Berlinből utazott, ami nem megy ritkaságszámba arrafelé, igaz? Olcsóbbak a jegyek. – Hátrapillantott a házra. – Nem mintha spórolnia kéne, de hát ki tudna ellenállni egy kedvező lehetőségnek?

Jane érezte, hogy kezd visszatérni a pánik. Tényleg tudnak mindent, vagy ez csak trükk?

– Milyen volt Kelet-Németország? – kérdezte Danberry.

A lány megpróbált rájönni, mire akar kilyukadni ezzel a kérdéssel. Azt hiszik talán, hogy kommunista? Vagy kém?

– Úgy hallottam, ott mindenkit figyelnek. Hogy mit csinál, kivel beszél, mit mond – folytatta Danberry, miközben belehamuzott a már így is teli hamutálba. – Mint ahogy most én csinálom, nem?

Megint elmosolyodott, úgyhogy Jane is megint elmosolyodott.

– A zenehallgatást engedélyezik nekik odaát? – kérdezte az ügynök.

Jane az ajkát harapdálta. Szinte hallotta Nick hangját a fejében: *Ha megpróbálják elérni, hogy feloldódj, hitesd el velük, hogy feloldódtál*.

– Egy kis Springsteen, talán egy kis Michael Jackson? – érdeklődött tovább Danberry.

– A popzenére ferde szemmel néznek, de nincs teljesen betiltva – préselte ki magából végre Jane a jól begyakorolt szavakat.

– A zene szabadság, igaz?

Jane megrázta a fejét. Erre nem volt előre begyakorolt válasz.

– Olyan, mintha… – Az ügynök széttárta az ujjait, és felemelte a kezét. – Megindítja az embereket. Inspirálja őket. Arra készteti őket, hogy táncoljanak, hogy derékon ragadjanak egy lányt, és jól szórakozzanak. Hatalma van.

Jane azon kapta magát, hogy bólint, mert ő is pontosan ugyanezt érezte, amikor a diákok rögtönzött koncertjeit hallgatta a Treptower Parkban. Annyira szeretett volna mesélni ezekről Nicknek, de Németországgal kapcsolatban óvatosnak kellett lennie, mert nem akarta, hogy a férfi úgy érezze, kihagyták valamiből.

– Politizál? – kérdezte Danberry.

A lány megrázta a fejét. Végig kellett játszania a játékot.

Tudni fogják, hogy még soha nem szavaztál.

– Még csak nem is szavaztam soha.

– Viszont sokat önkénteskedik. Ételosztás. Hajléktalanszállók. És ott van az az AIDS-osztály a UCSF-en. Nem fél, hogy elkapja?

Jane nézte, ahogy a férfi beleszív a cigarettájába.

– Rock Hudsonon őszintén megdöbbentem. Sose gondoltam volna, hogy ő is közülük való – folytatta Danberry, majd fölnézett a Golden Gate hídra. – Az édesapja házasságközvetítőt játszott?

Soha ne válaszolj olyan kérdésre, amit nem értesz.

– Maga három hónapra elment Németországba, a barátja pedig itt maradt, és a bátyjával kalandozott. – Az ügynök Jane-re pillantott, aztán visszafordította a tekintetét a hídra. – Ellis-Anne MacMillan azt mondta, hogy az Andrew-val való szakítás nagyon váratlan volt. Bár a szakítások általában azok.

Ne hagyd, hogy a meglepetés erejével reakciókat csikarjanak ki belőled.

– Szóval az apja miért utaztatta Norvégiába Mr. Harpot? Hogy újra összehozza magukat?

Csak a tényeket közöld. Ne magyarázkodj túl sokat.

– Nickkel végig együtt voltunk. Én egy munka miatt mentem Berlinbe, ő pedig itt dolgozott. – Jane tudta, hogy el kellene hallgatnia,

de képtelen volt. – Apám alkalmazta a Quellernél. Valószínűleg saját maga miatt vitte Oslóba. A Maplecroft-féle beszélgetés nagy szám volt. Nick nagyon sármos, könnyű vele kijönni. Az emberek mindig is kedvelték. Vonzódnak hozzá. Apa sem volt kivétel. Segíteni akart Nicknek feljebb jutni a ranglétrán.

– A Nick-féle fickók mindig fölfelé esnek.

Jane a nyelve hegyét rágcsálta. El kellett fordítania a tekintetét, nehogy a férfi meglássa szemében a haragot. Nem bírta elviselni, ha valaki pocskondiázta Nicket. Olyan sokat szenvedett gyerekkorában. Az ilyen Danberry-félék sohasem fogják ezt megérteni.

– Van karizmája, igaz? – Danberry elnyomta a cigarettáját a cipője talpán, aztán bedobta a csikket a hamutartóba. – Szép arc. Éles elme. Menő ruhák. De ennél többről van szó, igaz? Van benne valami, ami nincs meg mindenkiben. Arra készteti az embert, hogy hallgasson rá. Hogy kövesse.

Felélénkült a szél, belekapott a *Chronicle* szélébe. Jane összehajtotta az újságot, közben megakadt a szeme a harsány főcímen: 1 000 000 $ VÁLTSÁGDÍJ, VAGY A PROFESSZOR MEGHAL!

Nevetséges főcím egy nevetséges kiáltványra. Nick elérte, hogy mindannyian háborodottnak tűnjenek.

– Halál a fasiszta féregre, ami a népen élősködik – mondta Danberry.

Jane nem ismerte föl az idézetet a váltságdíj-követelő levélből, ezért úgy tett, mintha átfutná a cikket.

– Nincs benne. Most Patty Hearst elrablásáról beszélek. A Szimbionista Felszabadítási Hadsereg mindig így írta alá az üzeneteit: „Halál a fasiszta féregre, ami a népen élősködik!” – A férfi figyelmesen nézte Jane arcát. – A családjának van egy másik háza is, Hearsték közelében, ugye? Odafent Hillsborough-ban?

– Gyerek voltam, amikor az történt.

Danberry nevetése arról árulkodott, hogy szerinte még mindig gyerek.

– Carter a túszokat ugyan nem tudta kiszabadítani, de Patty Hearstöt kiengedte.

– Mondtam, hogy nem foglalkozom politikával.

– A főiskolán se foglalkozott? Apám mindig azt mondta, hogy mindenki szocialista, amíg el nem kezd adót fizetni.

Jane megint viszonozta az ügynök mosolyát.

– Tudja, honnan ered a *szimbionista* szó?

Jane várt.

– Az SZFH vezetője, Donald DeFreeze… az a marha nem ismerte a *szimbiotikus* szót, ezért kitalálta azt, hogy *szimbionista*. – Danberry hátradőlt a székén, és föltette az egyik bokáját a másik térdére. – Az újságok terroristáknak nevezték őket, és követtek el terrorcselekményeket is, de a terrorista sejtek valójában csak szekták, a szektákban pedig általában egy fickó ül a volán mögött. Egy Manson, egy Jim Jones vagy egy Moon tiszteletes.

Minél közelebb kerülnek a lényeghez, annál közönyösebbnek fognak látszani.

– DeFreeze fekete fickó volt, egy szökött fegyenc, akit egy prostituált futtatásáért ítéltek el. Egy csomó más fegyenchez hasonlóan neki is volt karizmája, az őt követő kölykök pedig – mind fehér, középosztálybeli, általában főiskolás gyerek –, nos, ők nem voltak ostobák. Rosszabbak voltak: igaz hívők. Sajnálták a fickót, mert ő volt a szegény fekete pasas a börtönben, ők pedig elkényeztetett fehér kölykök voltak, akiknek megvolt mindenük, és tényleg elhittek minden marhaságot, ami kijött DeFreeze száján a fasiszta férgekről, meg arról,

hogy mindenki éljen együtt békében, szeretetben. Mondom, volt neki karizmája.

Figyelj oda az ismétlődő szavakra, mert azok mögött rejlik a lényeg.

– A köreiben mindenkit meggyőzött róla, hogy okosabb, mint amilyen valójában volt. Hogy agyafúrtabb, mint amilyen valójában volt. De az igazság az, hogy valójában csak egy újabb szélhámos volt, aki szektát alapított, hogy lefektethesse a szép lányokat, és istent játszhasson a többi fiúval. Megérezte, ha valaki el akart távolodni tőle, és tudta, hogyan hozza vissza ezeket maga mellé. – Danberry a hidat nézte. A válla egy kicsit sem volt megfeszítve. – Olyanok voltak, mint a jojók: egyetlen csuklómozdulattal vissza tudta rántani őket magához.

Nézz a szemébe. Ne tűnj idegesnek.

– Na mindegy. – Danberry összekulcsolta a kezét a hasán. – A lényeg, hogy az őt követő kölykök többsége vagy golyót kapott a fejébe, vagy halálra égett. És meg kell mondjam magának, ez egyáltalán nem szokatlan. Az ilyen anarchista csoportok azt hiszik, helyesen cselekednek, egészen addig, amíg börtönbe vagy hullaházba nem kerülnek.

Jane megtörölte a szemét. Tudta, miben mesterkedik a férfi, de képtelen volt megállítani.

Mit tenne Nick? Hogyan vágna vissza Danberrynek?

– Miss Queller – mondta a férfi. – Jinx – tette hozzá, majd olyan közel hajolt, hogy a térde majdnem hozzáért a lány lábához.

Be fognak hatolni a személyes teredbe, hogy megfélemlítsenek.

– Nézze, én a maga oldalán állok, de a barátja…

– Látott már olyat, hogy fejbe lőnek valakit? – kérdezte Jane. Az ügynök zavart arckifejezése arra utalt, hogy a kérdés célba talált. Nickhez hasonlóan Jane is megpróbált erőt meríteni beszélgetőpartnere

hibájából. – Mert olyan fölényesen mondta, hogy azokat a kölyköket fejbe lőtték. Kíváncsi vagyok, tudja-e, hogy az milyen.

– Én nem… – Danberry megingott. – Úgy értem, hogy…

– Van egy fekete lyuk, nem nagyobb, mint egy tízcentes, pont itt – mondta a lány, és a halántékára mutatott, ahol Martin Quellert meglőtték. – A másik oldalon meg, ahol a golyó távozik, ott van az a véres massza, és az ember rádöbben, hogy mindaz, ami azzá tette azt az embert, aki volt, szétloccsant a padlón. Egy takarító majd fölmossa, és kiönti a csatornába. Eltűnik örökre.

– Én… – Az ügynök először kinyitotta, majd becsukta a száját. – Sajnálom, Miss Queller. Én nem…

Jane fölállt. Visszament a házba, és becsapta maga mögött az ajtót. A kezével törölte meg az orrát, miközben végigment a folyosón. Már nem bírja sokáig folytatni ezt a színjátékot. Ki kell jutnia innen. Meg kell keresnie Nicket, hogy megmondja neki, mi a helyzet.

A táskája a tálalószekrényen volt. A kulcsai után kezdett kutatni, aztán rájött, hogy Nick elvitte őket.

Hová mehetett?

– Jinx? – Jasper még mindig a szalonban volt. A kanapén ült Andrew mellett, mindkettőjüknek ital volt a kezében. Még a kandalló előtt álló Barlow ügynök is egy pohár whiskyt tartott a kezében. – Mi a baj? – Amikor a lány belépett, Jasper fölállt.

– Jól vagy? – Andrew szintén fölállt. Mindketten rémültnek, sőt már-már dühösnek tűntek. Egyikük sem tudta elviselni, ha zaklatottnak látta Jane-t.

– Jól vagyok. – A lány legyintett egyet, hogy megnyugtassa őket. – Valaki kölcsönadná a kulcsait?

– Vidd az enyémet. – Jasper odaadta Andrew-nak a kulcsait. – Andy,

te vezetsz. Jane nincs olyan állapotban.

– De én nem… – próbálkozott a lány.

– Hová akarsz menni? – Andrew már vette is elő a szekrényből a dzsekijüket.

Jasper zsebre dugta a kezét.

– Adjak pénzt?

– Nem kell. – Jane-nek nem volt ereje, hogy mindkét bátyjával megküzdjön. – Szükségem van egy kis levegőre – mondta, mert tudta, hogy Barlow figyel.

– A hátsó kertben nincs elég? – kérdezte az ügynök.

Jane hátat fordított neki. Nem várta meg Andrew-t, megragadta a táskáját, és kisétált a bejárati ajtón, majd lement a lépcsőn. Jasper Porschéja a garázs mellett állt.

– Majd én. – Andrew futólépésben jött, hogy utolérje, aztán már nyúlt volna, hogy kinyissa előtte a kocsi ajtaját, de Jane megragadta a karját.

– Andy… – Alig bírt megállni a lábán, annyira remegett a térde.

– Semmi baj – mondta Andrew, miközben megpróbálta besegíteni húgát a kocsiba. – Csak nyugodtan.

– Nem – mondta Jane. – Nem érted. Tudják.

10

Túlságosan féltek ahhoz, hogy nyíltan beszéljenek a kocsiban. Jasper nem volt benne a dologban, de erről csak ők tudtak. Az FBI, a CIA, az NSA vagy akárki simán telepíthetett poloskákat a Porschéba. Lehet, hogy a kocsitelefont is lehallgatják.

Oslo előtt, mielőtt a kormányügynökségek megszállták volna a Presidio Heights-i házat, mielőtt Danberry ügynök sarokba szorította volna Jane-t a hátsó kertben, nevetségesen paranoiás dolognak tűnt, amikor Nick azt mondta nekik, hogy az általuk gyakran látogatott helyeket megfigyelhetik, és valaki mindig hallgatózni fog. Ha nyíltan akartak beszélni, akkor azt egy parkban vagy egy random módon kiválasztott kávézóban kellett megejteniük. Sikátorokban kellett bujkálniuk, épületeken átvágniuk, jelszavakat kellett tanulniuk, ismerniük kellett a kihallgatási technikákat, el kellett sajátítaniuk az önvédelmet, és addig kellett gyakorolniuk, amíg a sztorijuk tökéletes nem lett.

A sztorik túlságosan is tökéletesek lettek.

Jane most már látta ezt. Ahogy felidézte magában az elmúlt öt nap kormányügynökökkel folytatott beszélgetéseit, rájött, hogy a kihallgatók bizonyos kifejezéseket és bizonyos gesztusokat lejegyeztek a noteszukba, hogy aztán később összevethessék őket.

Úgy tettem, mintha felismertem volna a nőt, akit dr. Maplecroftnak hittem.

Csak egyikünknek volt hátsó szándéka.

Beszélgetni akartam egy amerikaival, miután olyan sok időt töltöttem Németországban.

– Állj félre – mondta Andrew-nak, mert egészen összeszorította gyomrát a félelem. Meg se várta, hogy egészen megálljon a kocsi, már tépte is fel az ajtót. Bent voltak a városban, és ezen a helyen nem volt fű, csak beton, úgyhogy nem volt más választása, mint hogy a járdára hányjon.

A KLM schipholi társalgójában találkoztam Laura Juneau-val.

Feltételeztem, hogy amerikai, mert úgy volt öltözve.

Jane olyan hevesen hányt, hogy közben térdre esett. A gyomra sötét epét préselt ki magából. A lövöldözés óta csak némi pirítóst és tojást volt képes leerőltetni a torkán. A tea, amelyet Nick adott neki reggel, úgy karcolta és égette a torkát, mintha lángoló fakéreg lett volna.

Nick. Meg kell találnia Nicket, hogy a férfi elmagyarázhassa, miért lesz minden rendben.

– Jinx. – Andrew keze a vállán nyugodott. Ő is ott térdelt a húga mellett.

Jane leült a sarkára, és megtörölte a száját. Képtelen volt megállítani az ujjai remegését. Mintha vibráltak volna a csontok a bőre alatt.

Tudjáktudjáktudják…

– Jól vagy? – kérdezte Andrew.

A lány egy kissé hisztérikusan nevetett fel.

– Jane…

– Egyikünk sincs jól. – Az, hogy hangosan kimondta a szavakat, némi értelmet vitt ebbe az őrületbe. – Szorul a hurok körülöttünk. Beszéltek Ellis-Anne-nel.

– Őt kihagytam ebből. Semmit sem tud.

– Ők viszont mindent tudnak. – Hogy nem látja ezt Andy? – Istenem, Andy. Azt hiszik, egy szektában vagyunk benne.

Andrew felnevetett.

– Mint a Népek Temploma? Vagy a Manson család?

Jane nem nevetett.

– Mit fogunk csinálni?

– Tartjuk magunkat a tervhez – felelte a férfi halk hangon. – Azért van. Ha kétségeink támadnak, hagyjuk, hogy a terv vezessen minket.

– A terv – ismételte Jane, de közel sem akkor a hódolattal, mint a bátyja.

Az ostoba, nyavalyás terv, amit olyan gondosan kidolgoztak, és amit olyan fáradhatatlanul finomítgattak.

És ami annyira rossz.

– Gyere – mondta Andrew. – Keresünk egy kávézót, és…

– Nem. – Jane-nek Nicket kellett megtalálnia. Ő meg fogja tudni oldani a dolgot. De lehet, hogy már meg is oldotta. A lány felborzolt idegeit már az is megnyugtatta egy kissé, hogy arra gondolt, Nick majd szépen átveszi az irányítást. Lehet, hogy ami Danberryvel és Barlowval történt, az egy nagy, titkos terv része volt. Nick csinált néha ilyesmit: elhitette velük, hogy egy érkező vonat elé sétálnak, aztán az utolsó pillanatban a dörzsölt masiniszta képében tetszelegve behúzta a féket, és megmentett mindenkit. Folyamatosan tesztelte őket. Még amikor Jane Berlinben volt, akkor is olyan dolgokat kért a lánytól, amikkel az veszélybe sodorta magát, csak hogy biztos lehessen az engedelmességében.

Nagyon nehezére esett megbízni az emberekben. A családtagjai mind hátat fordítottak neki. Arra kényszerült, hogy az utcán éljen. Teljesen egyedül mászott ki a gödörből. Nem is csoda, hogy Jane-nek újra és újra bizonyítania kellett.

Olyanok voltak, mint a jojók: egyetlen csuklómozdulattal vissza tudta rántani őket magához.

– Jane – mondta Andrew.

A lány fejében Danberry szavai visszhangzottak. Ő is olyan lenne, mint egy jojó? Nick tényleg csak egy szélhámos? Egy szektavezér? Miben különbözik Jim Jonestól? A Népek Temploma eleinte csodálatos dolgokat csinált. Etették a hajléktalanokat. Gondoskodtak az idősekről. Küzdöttek a rasszizmus ellen. Aztán egy évtizeddel később több mint kilencszáz ember – köztük sok gyerek – itta meg a ciánnal mérgezett Kool-Aidet.

Miért?

– Ugyan már, Jane – mondta Andrew. – A zsaruk nem tudnak semmit. Semmiben sem lehetnek biztosak.

Jane megrázta a fejét, és igyekezett elűzni a sötét gondolatokat. Nick megmondta, hogy a rendőrök meg fogják próbálni szétválasztani, és pszichológiai hadviseléssel egymás ellen fordítani őket.

Ha senki nem beszél, nem fognak megtudni semmit.

Nick vajon tényleg elhiszi azokat az őrültségeket, amik kijönnek a száján, vagy csak így vonzza vissza magához őt? Jane hat évet töltött el azzal, hogy futott Nick után, hogy a kedvében járt, hogy szerette, hogy veszekedett vele, hogy szakított vele. Aztán mindig visszament hozzá. Bármi történt is, ő valahogy mindig visszatalált hozzá.

Meglepetés.

– Gyere, tűnjünk el innen.

Jane hagyta, hogy Andrew felsegítse.

– Vigyél Nick lakására.

– Nem lesz ott.

– Akkor megvárjuk. – Jane visszaszállt a kocsiba, és zsebkendő után kezdett kutatni a táskájában. Úgy érezte, mintha belülről rohadna a szája. Lehet, hogy rohad is. Lehet, hogy minden rohad, még a gyerek

is, akit együtt hoztak össze.

El tudta képzelni Nick fanyar reakcióját – *probléma megoldva*.

– Minden rendben lesz. – Andrew beindította a kocsit. – Egy kicsit még autókázunk, aztán esetleg benézhetnénk Nickhez.

Jane-t meglepte bátyja atyáskodó hangja, de aztán rájött, hogy Andrew az esetleges poloskákhoz szól.

– Danberry Donald DeFreeze-hez hasonlította Nicket – mondta.

– Cinque tábornagyhoz? – Andrew óvatos pillantást vetett a húgára. Azonnal megértette, hová akart kilyukadni az ügynök. – És akkor te lennél Patricia Hearst?

– Azt hiszik, benne vagyunk egy szektában – ismételte meg Jane.

– A krisnások talán Porschét vezetnek? – Andrew nem vette észre, hogy a lány valódi választ akart, és továbbra is a hallgatózóknak beszélt. – Ugyan már, Jinx. Ez őrültség. A zsaruk nem csípik Nicket, ami valahol érthető. Seggfejként viselkedett velük, méghozzá minden ok nélkül. De ha egyszer rájönnek, hogy csak szívatja őket, a zsaruk továbblépnek, és elkezdenek nyomozni az igazi rosszfiúk után.

Jane azon tűnődött, hogy Andrew talán önkéntelenül is rátapintott az igazságra. Miért kell Nicknek folyton játszadoznia? Komolyan kellene venniük ezt az egészet – és Oslo óta halálosan komoly is minden. Amire San Franciscóban, Chicagóban és New Yorkban készülnek, az rájuk hozza a teljes szövetségi kormányt. Nick nem repülhet folyton ilyen közel a naphoz, mert a végén mindannyian lezuhannak a börtöncellákba.

– Semmiség az egész – mondta Andrew. – Mi nem egy szekta vagyunk, Jinx. Nick hét éve a legjobb barátom. Neked pedig hat éve a fiúd. Azok az ügynökök azért szálltak rá, mert valakire muszáj rászállniuk. Az ilyeneknek mindig kell egy mumus. David Berkowitz

például a szomszédja kutyáját hibáztatta.

Jane nem könnyebbült meg a hetyke szavaktól.

– Mi van, ha nem lépnek tovább?

– Muszáj nekik. Az apánkat a szemünk láttára gyilkolták meg.

Jane összerezzent.

– Az FBI nem fog csalódást okozni. Jasper nem hagyja. El fogják kapni, aki felelős ezért – mondta Andrew.

A lány megrázta a fejét. Arcán patakokban folytak a könnyek.

Pontosan ettől fél.

A kocsi bevett egy éles kanyart.

Jane a torkára szorította a kezét. Ismét kerülgetni kezdte a hányinger. Kinézett az ablakon, figyelte, ahogy a házak tovatűnnek mellettük. Nickre gondolt, mert csak így volt képes megelőzni a teljes összeomlást. Nem szabad kételkednie a férfiban, még gondolatban sem. Az egyetlen, amit Nick nem bír elviselni, az árulás. Ezért is tesztelte, amikor Berlinben volt: elküldte egy motorosbárba a Bornholmer Straße-i ellenőrző pont közelébe, küldött neki egy zacskó kokaint légipostán, hogy adja el egy egyetemistának, beküldte a rendőrségre, hogy jelentse be egy bicikli ellopását, amely soha nem is létezett.

Nick akkoriban azt mondta, ezzel csak segít Jane-nek megedződni, és felkészülni arra, hogy jobban tudjon alkalmazkodni a veszélyes helyzetekhez. Az, hogy a lányt megerőszakolhatták volna a bárban, hogy letartóztathatták volna a kokain miatt, vagy hogy vádat emelhettek volna ellene, amiért hamis bejelentést tett, meg sem fordult a fejében.

De lehet, hogy megfordult.

Jane mély levegőt vett, és belekapaszkodott a biztonsági övébe,

amikor Andrew bevett egy újabb kanyart. Nézte, ahogy a bátyja különösebb odafigyelés nélkül ide-oda kanyarog a forgalomban.

Elterelő hadműveletek.

Többször is elmentek San Luis Obispóba és vissza, hogy gyakorolják a vezetést. A várakozásoknak megfelelően Nick volt a legjobb, de Andrew szorosan a nyomában járt. Mindkettőjükben erős volt a versenyszellem, és mindkettőjükből hiányzott az élet tisztelete, ami lehetővé tette, hogy szabadon gyorsuljanak és manőverezzenek.

Andrew a könyökhajlatába köhögött, hogy ne kelljen levennie a kezét a kormányról. Egyre beljebb értek a városba. A férfi az úttestre szegezte a tekintetét. A napfényben Jane látta a halvány sebhelyet körben a nyakán, az önakasztási kísérlet nyomát. Ez három éve történt, miután túladagolta magát gyógyszerekkel, de még azelőtt, hogy beadhatta volna magának a halálos adag heroint, ami megállította volna a szívét. Jasper talált rá a pincében lógva. A kötél vékony volt, valójában szárítókötél, amelynek fémdrótból készült belseje kiszakított egy darabot Andrew bőréből.

Jane-t minden alkalommal elöntötte a fájdalom és a megbánás, amikor csak megpillantotta a sebhelyet. Az igazság az volt, hogy az öngyilkossági kísérlet idején utálta a bátyját. Nem azért, mert Andrew idősebb volt, vagy mert folyton ugratta a csontos térde meg a társaságbeli sutasága miatt, hanem azért, mert Andrew az élete nagy részében drogfüggő volt, és a függősége kielégítése érdekében semmitől sem riadt vissza. Kirabolta Annette-et. Verekedett Jasperrel. Lopott Martintól. Könyörtelenül lerázta Jane-t.

Kokain. Benzodiazepin. Heroin. Speed.

Jane tizenkét éves volt, amikor világossá vált, hogy Andrew drogfüggő, és a legtöbb tizenkét éveshez hasonlóan ő is a saját

veszteségének lencséjén keresztül látta a bátyja szenvedését. Ahogy egyre idősebb lett, el kellett fogadnia, hogy az élete mindig is a bátyja élete körül fog forogni. Meg kellett értenie, hogy az egész családot örökre fogva tartja az, amit Martin Andrew gyengeségének hívott. A letartóztatások, az elvonókúrák, a bírósági megjelenések, a szívességkérések, a kenőpénzek, a politikai adományok szépen elszívták a szüleik összes figyelmét. Jane élete sosem volt normális, de Andrew még egy békés, időnként esetleg hétköznapi tengődés reményétől is megfosztotta.

Mire tizenhat éves lett, már nem is tudta követni az Andrew problémája miatti családi tanácskozásokat és kiabálásokat és vádaskodásokat és veréseket és szónoklatokat és – ami a legrosszabb volt – reménykedést. Hogy hátha ezúttal abbahagyja. Hátha ezen a születésnapon vagy hálaadáson vagy karácsonyon józanul fog megjelenni.

És talán, de csak talán, ezt a koncertet vagy előadást, amely olyan fontos volt Jane-nek, az elsőt, amelyen saját maga választhatta ki a zenéjét, a különlegeset, amelyre több ezer órát gyakorolt, nem fogja elhomályosítani egy újabb túladagolás, egy újabb öngyilkossági kísérlet, egy újabb kórházi kezelés, egy újabb családi megbeszélés, ahol Martin dühöngött, Jasper mogorván bámult maga elé, Jane zokogott, Andrew újabb esélyért könyörgött, Annette pedig öntudatlanra itta magát.

Aztán jött Nick, és egyik pillanatról a másikra kijózanította Andrew-t.

A két évvel ezelőtti kokainbirtoklási ügy mindkettejük szemét felnyitotta, de nem a várt és szakadatlanul remélt módon. Egy Alameda megyei seriffhelyettes tartóztatta le őket, máskülönben

Martin elsikálta volna a vádakat, mint máskor szokta. Ennek a seriffhelyettesnek viszont már túl sokszor gyűlt meg a baja elkényeztetett gazdag kölykökkel, úgyhogy nem nyugodott, amíg az ügy bíróság elé nem került. Azzal fenyegetőzött, hogy ha nem szolgáltatnak igazságot, a sajtóhoz fordul.

Andrew és Nick így került be a Queller Bayside Home nevű helyre, az utolsó otthonba, ahonnan Robert Juneau-t kirúgták.

Laura itt találkozott Nickkel, aki bemutatta Andrew-nak. Aztán Nick kieszelt egy tervet, amely végre okot adott Andrew-nak, hogy józan maradjon.

A Porsche csikorgó gumikkal állt meg a ház előtt, amelyben Nick lakása volt. Az alacsony, zömök épület emeleti erkélyét roskatag fémkorlát szegélyezte. A férfi nem a város legjobb, de nem is legrosszabb környékén élt. A hely tiszta volt, és a hajléktalanokat is kordában tartották, Jane azonban így is utálta, hogy Nick nem lakhat velük a Presidio Heights-i házban.

De most már ott lakhat.

Ugye?

– Megyek, megnézem – mondta Andrew. – Te maradj itt.

Jane azonban kinyitotta a kocsi ajtaját, mielőtt még a bátyja megállíthatta volna. Hirtelen nagyon sietős lett neki. Az utóbbi félóra minden kétsége köddé válik, amint Nick a karjába zárja és mindent megmagyaráz. Minél hamarabb vele lehet, annál jobban fogja érezni magát.

– Jinx! – kiáltotta utána Andrew a háta mögött loholva. – Jinx, várj meg!

A lány rohanni kezdett végig a járdán, aztán föl a rozsdás vaslépcsőn. A csizmája merev volt, és nyomta a lábát, de nem törődött

vele. Érezte, hogy Nick a lakásában van. Hogy vár. Hogy talán azon tűnődik, mi tartott nekik ilyen sokáig. Hogy attól fél, már nem foglalkoznak vele, és elvesztették a belé vetett hitüket.

S ő *tényleg* elvesztette a hitét. *Tényleg* kételkedett Nickben.

Nem bolond volt. Hanem szörnyeteg.

Egyre gyorsabban futott. Úgy érezte, minden lépés csak egyre távolabbra sodorja. Andrew szaladt utána, a nevét kiabálta, és kérte, hogy lassítson, álljon meg, de ő képtelen volt megállni.

Hagyta, hogy Danberry ügynök befurakodjon a fejébe. Nick se nem szélhámos, se nem szektavezér. Ő túlélő. Az első emléke az volt, hogy egy egyenruhás rendőr keféli az anyját, aztán heroinnal fizeti ki. Az apját sohasem ismerte. A stricik verték és bántalmazták. Iskoláról iskolára járt, mielőtt stoppal nyugatra jött, hogy megkeresse a nagyanyját, aki azonban első látásra megutálta, és rendszeresen azzal szórakozott, hogy az éjszaka közepén felrugdosta, és ordibált vele. Kénytelen volt az utcán élni, aztán egy hajléktalanszállón lakott, miközben befejezte az iskolát. Az, hogy Nick mindezen nehézségek ellenére bejutott a Stanfordra, azt bizonyítja, hogy sokkal okosabb és talpraesettebb, mint amilyennek bárki is nézi.

Különösen Danberry ügynök a hiányzó fogával és az olcsó öltönyével.

– Jinx! – kiáltotta Andrew az erkély másik feléből. Nem tudott tovább futni, Jane tíz méterről hallotta a köhögését.

A lány benyúlt a táskájába a kulcsért – nem azért, amelyet a kulcstartón tartott, hanem azért, amely vészhelyzet esetére a cipzáros zsebben rejtőzött. Annyira remegett a keze, hogy elejtette. Lehajolt, hogy felvegye. A tenyere nyirkos volt a verejtéktől.

– Jinx. – Andrew a térdének támaszkodva zihált.

Jane kinyitotta az ajtót.

Úgy érezte, világa kifordult a sarkaiból.

Nick nem volt ott.

És ami még rosszabb, a holmija sem. A lakás szinte üresen állt. Nick minden nagy becsben tartott berendezési tárgya eltűnt: a bőrkanapé, amelyen órákig ült gondolkodva, az ízléses üvegasztalkák, a lámpa, a barna plüss-szőnyeg. Csak egy nagy, túltömött fotel állt a szemközti fallal szemben. A gyönyörű sárgaréz és üveg konyhaasztal is eltűnt. A hatalmas tévé. A sztereó az óriási hangfalaival. A lemezgyűjtemény. A falak csupaszok voltak: minden műalkotás eltűnt, még azok a képek is, amelyeket Andrew rajzolt neki.

Jane kis híján térdre rogyott. A szívére szorította a kezét, mert úgy érezte, menten kettészakad.

Nick elhagyta őket?

Elhagyta őt?

Szájára szorította a kezét, hogy ne kezdjen sikoltozni. Remegő lábbal a szoba közepére sétált. Se magazinok, se könyvek, se cipők az erkélyajtó előtt. Minden egyes tárgy hiánya mintha nyílként fúródott volna a szívébe. Szinte megbénította a rettegés. A legrosszabb eshetőségek kavarogtak a fejében.

Nick elhagyta. Megérezte, hogy kételkedik benne. Hogy elvesztette a belé vetett hitét, ha csak egy pillanatra is. Eltűnt. Túladagolta magát. Talált valaki mást.

Megpróbálja megölni magát.

Jane térde megroggyant, amikor megpróbált végigmenni a folyosón. Nick már többször is fenyegetőzött öngyilkossággal, Jane pedig minden alkalommal úgy bőgött, mint egy gyerek, és könyörgött, hogy ne hagyja el.

Nem tudok élni nélküled. Szükségem van rád. Te vagy az életem. Kérlek, sose hagyj el.

– Jane? – Andrew eljutott az ajtóig. – Jane, hol vagy?

Nick hálószobájának ajtaja be volt csukva. A lány csak a falnak támaszkodva volt képes továbbmenni a folyosón. El a fürdőszoba mellett – fogkefe, fogkrém, se kölni, se borotválkozókészlet, se hajkefe, se fésű.

Újabb nyilak a szívébe.

Megállt a hálószoba előtt. Alig bírta megfogni az ajtógombot. Úgy érezte, nem kap levegőt, szíve összevissza kalapált.

Kinyitotta az ajtót.

Fojtott hang tört ki a torkán.

Az ágy a vastag dunyhákkal, az éjjeliszekrények az egyforma lámpákkal, az antik komód, amelyet Nick olyan szeretettel újított fel – mond sehol. A csupasz padlón csak egy kitekert hálózsák hevert.

A szekrényajtó nyitva állt.

Jane megint elsírta magát. Szinte zokogott a megkönnyebbüléstől, amikor meglátta, hogy a ruhák még mindig a fogason lógnak. Nick nagyon szerette a ruháit. Sose menne el nélkülük.

– Jinx? – Andrew utolérte és átkarolta.

– Azt hittem… – Jane térdre rogyott, és megint rátört a hányinger. – Azt hittem, hogy…

– Gyere, menjünk ki innen. – Andrew fölsegítette, és gyakorlatilag kivitte a szobából.

Jane nekidőlt, és csoszogva ment vele végig a folyosón. Andrew a nappaliba támogatta, és fölkapcsolta a lámpát. Még a lámpabúrák is hiányoztak, csak az égők voltak becsavarva a foglalatokba. A hatalmas fotelen kívül, amely úgy nézett ki, mintha az utcáról hozták volna be,

minden eltűnt, ami fontos volt Nicknek.

De a ruhái még mindig a szekrényben voltak. Pedig a ruháit nem hagyná hátra.

Vagy mégis?

– Nick… – Jane képtelen volt kimondani a szavakat. – Andrew, hol…

Andrew a szájához tette a mutatóujját, így jelezvén, hogy valaki hallgatózhat.

Jane megrázta a fejét. Képtelen volt tovább játszani ezt a játékot. Szavakra volt szüksége. Ígéretekre.

– Semmi baj. – Andrew megint óvatos pillantást vetett rá, mintha húga nem vett volna észre valami fontosat.

Jane kétségbeesetten nézett körül a szobában. Vajon mi kerülte el a figyelmét?

Az üresség.

Nick megszabadult a holmijától. Vagy eladta, vagy elajándékozta őket. Túljárt a rendőrök eszén, hogy ne legyen hova tenniük a lehallgatókészülékeiket?

Jane képtelen volt állva maradni. Leült a padlóra, miközben a megkönnyebbülés könnyei patakokban folytak le az arcán. Csak ez lehet a válasz. Nick nem hagyta el őket. A zsarukat szívatja. A szinte teljesen üres lakás csak az egyik újabb játszmája.

– Jinx? – Andrew hangján hallatszott, hogy most már tényleg aggódik.

– Jól vagyok. – A lány letörölte a könnyeit. Nagyon ostobának érezte magát, hogy jelenetet rendezett. – Légy szíves, ne mondd el Nicknek, hogy ennyire kiborultam. Kérlek.

Andrew kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de köhögni kezdett.

Jane felszisszent a nedves, hurutos hang hallatán. A férfi újra és újra felköhögött, aztán végül kiment a konyhába, hogy igyon egy pohár vizet.

Jane megtörölte az orrát a kézfejével. Amikor ismét körbepillantott a szobában, észrevett egy kis kartondobozt az ocsmány fotel mellett. A tetején lévő, bekeretezett fotó láttán hevesebben kezdett verni a szíve.

Nick majdnem mindenétől megszabadult, de ez…

Jane és Nick előző karácsonykor a hillsborough-i házban. A fényképezőgépbe mosolyogtak, nem egymásra, annak ellenére, hogy Nick birtokló mozdulattal karolta át a vállát. Jane az előző három hétben turnézott, és arra ment haza, hogy Nick ideges és zaklatott. Könyörgött neki, hogy árulja el, mi baja, de Nick folyton azt válaszolta, hogy semmi. Ez így ment órákon keresztül, egészen másnap reggelig, amikor is a férfi végre kibökte, hogy megismerkedett Laura Juneau-val.

Nick éppen a Queller Bayside Home kapuja előtt cigarettázott. Ez az Alameda megyei kokainügy után történt, amikor ő és Andrew a bíróság által kiszabott büntetésüket töltötték. Nick puszta véletlenségből találkozott Laurával. A nő akkor már hónapok óta azon fáradozott, hogy bejusson a Quellerbe. Számtalan pácienst és alkalmazottat környékezett meg, hogy találjon valakit, bárkit, aki segíthet neki arra vonatkozó bizonyítékot találni, hogy a férjét cserben hagyta a rendszer.

Nickben együttérző hallgatóságra talált. A férfiba élete nagy részében azt sulykolta a rendszer, hogy ő nem számít, nem elég okos, nem származik elég jó családból, nem tartozik sehová. Andrew-t valószínűleg még könnyebb volt beszippantani. Ő egész életében csak

a saját igényeire és szükségleteire koncentrált. Az, hogy egy másik ember tragédiájára irányították a figyelmét, kiutat jelentett számára a sötétségből.

Olyan önzőnek éreztem magam, amikor hallottam a történetét, mondta akkoriban Jane-nek. *Azt hittem, szenvedek, pedig fogalmam sem volt, mi is az igazi szenvedés.*

Jane nem tudta biztosan, hogy Nick pontosan mikor szervezett be más embereket. Ez ment neki a legjobban: összegyűjteni a csellengőket, a kívülállókat, a magafajtákat, akik úgy érezték, nem figyel rájuk senki. Amikorra Nick azon a hillsborough-i házban töltött karácsonyestén végre beavatta Jane-t a tervébe, már több tucat híve állt készen országszerte, hogy megváltoztassák a világot.

Vajon Laura volt az, akinek a fejéből kipattant a terv? Nemcsak Oslo, hanem San Francisco, Chicago és New York is?

A Queller Healthcare csak egyetlen cég, amely egyetlen államban művel rossz dolgokat jó emberekkel, de ha kikerül a tőzsdére, elég tőkét szerez ahhoz, hogy a hanyag programját országszerte elterjessze. A versenytársak a jelek szerint ugyanezt az üzleti tervet követték. Nick mesélt Jane-nek olyan Georgiában és Alabamában lévő intézményekről, amelyek betegeket tettek az utcára, egy marylandi létesítményt pedig azon kaptak, hogy a legnagyobb téli hidegben cselekvőképtelen pácienseket rakott ki buszmegállókba. Illinois-ban többévnyi várólista volt.

Nick azt mondta, Martin lesz az első célpont, de jelentős változást csak jelentős ellenálló tevékenységgel lehetett elérni. Meg kellett mutatniuk az ország, sőt a világ többi részének, hogy mi történt ezekkel a szegény, magukra hagyott emberekkel. Példát kellett venniük az ACT UP-ról, a Weather Undergroundról és a United

Freedom Frontról, és alapjaiban kellett megrengetniük a korrupt szervezeteket.

Ami fantasztikus volt.

Vagy mégsem?

Az igazság az, hogy Nick vagy fel volt háborodva, vagy izgatta valami. Politikusoknak írogatott, hogy cselekvésre buzdítsa őket. Dühös hangvételű levelekkel bombázta a *San Francisco Gate* szerkesztőit. Együtt önkénteskedett Jane-nel hajléktalanszállókon és AIDS-klinikákon. Folyton elképesztő forradalmi ötleteken agyalt, vagy új üzleti vállalkozásokkal kapcsolatban jegyzetelgetett. Jane szüntelenül biztatta, a kitartás ugyanis nem volt Nick erőssége. Vagy azt gondolta, hogy az emberek, akik segíthetnének neki, túl ostobák, esetleg túl makacsok, vagy megunta az egészet, és valami egészen mással kezdett foglalkozni.

Jane feltételezte, hogy a Laura Juneau-ügybe is bele fog unni. Amikor rájött, hogy ezúttal más a helyzet, hogy most Andrew is benne van a dologban, és hogy mindketten halálosan komolyan veszik a fantasztikus terveiket, Jane már nem tudott kiszállni. Túlságosan félt, hogy Nick nélküle is folytatja. Hogy hátrahagyja őt. Egy vékony, okvetetlenkedő belső hangocska állandóan arra emlékeztette, hogy neki sokkal nagyobb szüksége van Nickre, mint Nicknek őrá.

– Jinx. – Andrew arra várt, hogy a lány rá figyeljen. A karácsonyi fotót tartotta a kezében. Amikor kinyitotta a hátulját, egy apró kulcsot talált a kartonpapírhoz erősítve.

Jane még időben észbe kapott, és nem kérdezte meg, mit csinál, csak idegesen körbepillantott a szobában. Nick azt mondta nekik, hogy akár a lámpákban, a cserepes növényekben vagy a légkondicionáló mögött is rejthetnek el kamerákat.

Jane rádöbbent, hogy Nick a ventilátorokat is eltávolította. Csak az üres kürtők látszottak a falakon.

Csak akkor paranoia, ha tévedsz.

Andrew odaadta Jane-nek a kulcsot, aki becsúsztatta a farzsebébe, aztán visszatették a képet a kartondoboz tetejére.

A férfi olyan óvatosan, ahogy csak tudta, oldalra fordította a hatalmas fotelt.

– Mi… – csúszott ki Jane száján, mielőtt még visszafoghatta volna magát, aztán kíváncsi tekintettel meredt a bátyjára.

Mi a fene folyik itt?

Andrew válaszul megint csak az ajkára tette az ujját, majd nagyot nyögve letérdelt, és feltépte a fotel alját. Jane magába fojtotta a kérdéseit, és nézte, ahogy szétszedi a fotelt. Andrew félrehajlított egy rugót, aztán mélyen benyúlt a habszivacsba, és előhúzott egy körülbelül tíz centi vastag, szögletes fémdobozt, amely olyan hosszú és széles volt, mint egy hivatalos dokumentum.

Jane érezte, hogy megfeszülnek az izmai, amikor arra gondolt, hogy mi minden lehet a dobozban: fegyverek, robbanóanyagok, még több fotó, csupa olyan dolog, amit nem akart látni, mert Nick csak akkor rejtett el dolgokat, ha azt akarta, hogy ne találják meg őket.

Andrew letette a dobozt a padlóra, és a sarkára ülve megpróbálta megnyugtatni a légzését. Az éles fények nem túl előnyösen világították meg az arcát. Most még betegebbnek tűnt. A szeme alatti sötét karikákon megrepedt hajszálerek, a légcsöve pedig továbbra is sípolt.

– Andy?

A férfi a hóna alá csapta a dobozt.

– Menjünk.

– Mi van, ha Nick…

– Most.

Andrew visszaállította a fotelt a lábára, megvárta, míg Jane kisétál előtte a lakásból, és bezárta az ajtót.

A lány szó nélkül ment végig az erkélyen, hallgatta a saját csizmájának és Andrew cipőjének kopogását a betonon. A férfi légcsöve egyre jobban sípolt, úgyhogy Jane igyekezett lassan menni. Az első lépcsőfordulón voltak, amikor Andrew megállította.

Jane fölnézett rá. A férfi haját fölborzolta a szél, homlokára pedig csíkot festett a napfény. A lány azon tűnődött, hogy képes egyáltalán talpon lenni, mikor az arca olyan sápadt, mint egy hulláé.

– Most mit fogunk csinálni, Andrew? Nem értem, mért kellett eljönnünk. Nem kellene megvárnunk Nicket? – kérdezte, mert úgy érezte, most már biztonságban vannak.

– Hallottad, amikor Jasper azt mondta azoknak a szövetségieknek, hogy apa milyen jó ember volt?

Jane most nem tudott Jasperen tréfálkozni. Rettegett, hogy őt is belerángatják ebbe az egész dologba, amit egyikük sem tud kontrollálni.

– Andrew, elárulnád, mi folyik itt?

– Jasper azért védte apát, mert ugyanolyan, mint ő volt.

Jane legszívesebben a szemét forgatta volna. Nem hitte el, hogy Andrew-nak pont most kell ezt csinálnia.

– Ne legyél ilyen kegyetlen. Jasper szeret téged. Mindig is szeretett.

– Téged szeret. És ezzel nincs is semmi baj. Jó, hogy rád legalább vigyáz.

– Nem vagyok gyerek, hogy vigyázni kelljen rám. – Jane képtelen volt kiszűrni a durcásságot a hangjából. Gyerekkoruk óta veszekedtek Jasper miatt. Andrew mindig a legrosszabbat látta meg a bátyjukban,

Jane viszont a megmentőjének tartotta. – Tudod, hányszor vitt el vacsorázni, mikor apa rossz hangulatban volt, vagy segített kiválasztani, mit vegyek föl, mikor anya túl részeg volt, és hányszor beszélgetett velem a zenéről, vagy meghallgatott, amikor bőgtem a fiúk miatt, vagy…?

– Tudom, tudom, ő egy szent. Te pedig a tökéletes hugicája vagy. – Andrew leült a lépcsőre. – Ülj le.

Jane vonakodva leült az eggyel lentebbi lépcsőfokra. Oly sok mindent tudott volna mondani Jasperről, amivel bántotta volna Andrew-t. Például hogy minden alkalommal, amikor Andrew túladagolta magát, vagy eltűnt, vagy kórházba került, Jasper volt az, aki gondoskodott az ő jóllétéről.

– Add ide a kulcsot – mondta Andrew.

Jane odaadta neki, aztán az arcát tanulmányozta, miközben nyitotta a dobozt. A férfi még mindig nehezen lélegzett, s a hűvös szél ellenére erősen izzadt.

– Tessék – mondta.

A fémdoboz irattartókkal volt tele, melyeknek alján a Queller Healthcare logója állt.

– Nézd meg ezeket. – Andrew átadott a lánynak egy köteg papírt. – Tudod, hogy apa munkát adott Nicknek a cégnél.

Jane visszafogta magát, és nem csattant föl, hogy természetesen tisztában van vele, hol dolgozik a barátja, aztán átfutotta az iratokat, hogy megértse, miért volt olyan fontos, hogy Nick elrejtse őket. Ráismert a páciensaktákra, amelyek számlázási kódokat és felvételi űrlapokat is tartalmaztak. Martin rendszeresen haza szokta vinni ezeket, aztán Jasper is így tett, amikor csatlakozott a céghez.

– Nick körbeszimatolt – mondta Andrew.

Ez sem volt újdonság. Nick volt a belső emberük, ahogy ő maga szokta mondogatni. Jane átlapozta a papírokat. Páciensek nevei, egészségbiztosítási számok, lakcímek, számlázási kódok, az állammal, egészségügyi szakemberekkel és könyvelőkkel folytatott levelezések. Queller Bayside Home. Queller Hilltop House. Queller Youth Facility.

– Ezeket már láttuk – mondta a lány Andrew-nak. – Nick elküldi őket az újságoknak, ahogy megbeszéltük.

Andrew addig kotorászott a mappák között, amíg meg nem találta, amit keresett.

– Ezt olvasd el.

Jane kinyitotta a mappát, és azonnal felismerte a felvételi űrlapon álló nevet.

Robert David Juneau.

Vállat vont. Tudták, hogy Robert Juneau járt a Bayside-ban. Mindenki tudta. Azon a helyen kezdődött minden.

– Nézd meg a felvételek dátumát – mondta Andrew.

– 1984. április 1–22., 1984. május 6–28., 1984. június 21.–július 14. – olvasta föl hangosan Jane, aztán újabb zavarodott pillantást vetett a bátyjára, hiszen ez sem volt újdonság. A Queller kijátszotta a rendszert. Azok után a páciensek után, akik huszonhárom napnál tovább maradtak a létesítményben, az állam kevesebb napidíjat fizetett, ezért Martin a huszonhárom nap lejárta előtt kirúgta őket, majd néhány nap múlva visszavette.

– Ezeket Chicago és New York után nyilvánosságra fogják hozni – mondta Jane. – Nick már előkészítette a borítékokat, amik az újságokhoz és az FBI helyi irodáihoz mennek majd.

Andrew felnevetett.

– Te el tudod képzelni, hogy Nick előkészít majdnem száz borítékot,

megcímezi őket, és bélyeget nyal rájuk? – kérdezte, majd a lány kezében lévő mappára mutatott. – Nézd meg a következő oldalt.

Jane túl ideges és kimerült volt ehhez a játszadozáshoz, de azért lapozott, majd hangosan összefoglalta az újabb adatokat Andrew-nak.

– Huszonkét nap augusztusban, aztán szeptemberben megint, aztán… Ó.

A lány a számokra meredt, s az undor, amit az apja iránt érzett, megsokszorozódott.

Robert Juneau 1984. szeptember 9-én ölte meg a gyerekeit, aztán saját magát, e szerint az akta szerint azonban a következő hat hónap során újra és újra felvették és kirúgták különböző intézményekből.

Queller-intézményekből.

Az apja nem egyszerűen csak kihasználta Robert Juneau sérülését, hogy profitot szerezzen, hanem továbbra is behajtotta a profitot, miután a férfi családirtást és öngyilkosságot követett el.

Nyelnie kellett egyet, mielőtt meg tudott volna szólalni.

– Laura tudta, hogy apa ezt tette? Mármint Oslo előtt? – kérdezte, majd fölnézett Andrew-ra. – Laura látta ezeket?

A férfi bólintott.

Jane keze remegett, miközben lesütötte a szemét.

– Akkora bolondnak érzem magam – mondta. – Ma reggel még bűntudatom volt. Tegnap is. Folyton azokra a nyomorult pillanatokra gondoltam, amikor apa nem volt szörnyeteg. De az volt…

– Igen – mondta Andrew. – Emberek ezreinek a nyomorát aknázta ki, és ha a cég kikerült volna a tőzsdére, akkor emberek százezreinek a nyomorát használta volna ki csak azért, hogy még jobban meggazdagodjon. Meg kellett állítanunk.

Semmi, amit Nick az elmúlt öt nap során mondott, nem nyugtatta

meg ennyire Jane-t azzal kapcsolatban, amit tettek.

A lány Robert Juneau aktájának a végére lapozott. A Queller több százezer dollárt keresett Juneau halálán. Kifizetett számlák és számlázási kódok bizonyították, hogy a kormány továbbra is fizetett egy olyan páciens után, akinek már sem ágyra, sem gyógyszerekre, sem ennivalóra nem volt többé szüksége.

– Lapozz a… – kezdte Andrew, de Jane már magától is a közbenső jelentésnél járt. Egy felső vezetőnek kell aláírni az összes újrafelvételt, hogy aztán egy szakmai tanácsadó testület összeülhessen, és megbeszélhesse, milyen ellátás szolgálná legjobban a páciens érdekeit. Legalábbis elméletileg ennek kellene történnie, mert a Queller Healthcare állítólag az embereken akar segíteni.

Jane megkereste a felső vezető nevét, és elszorult a szíve. Ugyanolyan jól ismerte az aláírást, mint a sajátját, hiszen számtalanszor látta már az iskolai ellenőrzőjében, illetve csekkeken, amelyekből ruhát vett magának a plázában, levágatta a haját, vagy éppen megtankolt.

Jasper Queller.

A lány szeme megtelt könnyel.

– Biztos hamis, vagy… – mondta a fény felé emelve a papírlapot.

– Te is tudod, hogy nem az. Ez az ő aláírása, Jinx. Valószínűleg azzal a nyavalyás Montblanc-jával írta alá, amit apától kapott, amikor otthagyta a légierőt.

Jane önkéntelenül is rázni kezdte a fejét. Már tudta, hogy hová vezet ez az egész.

– Kérlek, Andrew. Ő a bátyánk.

– El kell fogadnod a tényeket. Tudom, hogy te az őrangyalodnak tartod Jaspert, de végig benne volt az egészben. Mindent, amit apa

csinált, azt ő is csinálta.

Jane feje továbbra is ide-oda ingott, pedig ott volt előtte a bizonyíték. Jasper tudta, hogy Robert Juneau meghalt, hiszen beszélgetett Jane-nel az újságcikkekről. Ugyanannyira elborzadt azon, mint Jane, hogy a Queller ilyen látványosan cserben hagyott egy pácienst.

Aztán segített abban, hogy a cég pénzt keressen az eseten.

Jane végiglapozta a többi aktát is, és megkereste az aláírásokat, mert biztos volt benne, hogy csakis valami félreértésről lehet szó, de minél többet látott, annál jobban kétségbeesett.

Minden egyes aktán Jasper aláírása szerepelt.

Jane megpróbálta lenyelni a kétségbeesését.

– Ezek a páciensek mind halottak? – kérdezte.

– Majdnem mind. Néhányan más államba költöztek, de a beteglapjaikat továbbra is arra használják, hogy pénzt vasaljanak be a kezelésükért. Apa és Jasper a számokat akarták felturbózni – magyarázta Andrew. – A befektetők ugyanis aggódtak, hogy csekély lesz az állami hozzájárulás.

A befektetők. Martin néhány évvel ezelőtt vonta be őket, hogy ki tudja vásárolni a konkurenciát. Jasper teljesen a megszállottjuk volt, mintha ők valami mindent látó istenség lettek volna, aki egy szempillantás alatt tönkreteheti a családot.

– Meg kell állítanunk Jaspert – mondta Andrew. – Ha a cég kijut a tőzsdére, több millió dollárnyi véres pénzen fog csücsülni, és ezt nem engedhetjük meg.

Jane érezte, hogy kezd eluralkodni rajta a pánik. Martinnal is pontosan így kezdődött. Egyik rossz felfedezés követte a másikat, aztán Laura Juneau egyszer csak fejbe lőtte.

– Tudom, hogy meg akarod védeni, de ez védhetetlen – mondta Andrew.

– Nem… – Jane elhallgatott. Ez már túl sok volt. Ez az egész túl sok volt. – Nem fogom bántani őt, Andy. Úgy, mint apát, nem. Nem érdekel, mit mondasz.

– Jasperre egy golyót sem érdemes elpocsékolni. De meg kell fizetnie ezért.

– Kik vagyunk mi, hogy… – A lány megint félbehagyta a mondatot; mert Oslóban istent játszottak, és egyiküknek sem rebbent a szeme sem, amíg vége nem lett. – Mit fogsz csinálni?

– Odaadom az újságoknak.

Jane megragadta a bátyja karját.

– Andy, kérlek. Könyörgök. Tudom, hogy Jasper nem volt tökéletes testvéred, de szeret téged. Mindkettőnket szeret.

– Apa ugyanezt mondta volna.

Andrew szavai arculcsapásként érték a lányt.

– Tudod, hogy ez nem ugyanaz.

A férfi állkapcsa megfeszült.

– Van egy meghatározott összeg a rendszerben, amiből gondoskodni kell ezekről az emberekről, Jinx. Jasper ellopta a forrásokat, hogy boldoggá tegye a befektetőket. Vajon hány Robert Juneau jár-kel a világban amiatt, amit a bátyánk tett?

Jane tudta, hogy igaza van, de mégiscsak Jasperről volt szó.

– Igen, de…

– Nincs értelme vitatkozni, Jinx. Nick már beindította a gépezetet. Ezért mondta nekem, hogy ide jöjjünk először.

– Először? – ismételte a lány rémülten. – Mert most hová megyünk?

Andrew válasz helyett megdörzsölte az arcát, ami nála azt jelentette,

hogy aggasztja valami.

– Kérlek – ismételgette Jane, miközben patakokban folytak a könnyei.

Gondolj arra, hogy Jasper tönkretétele mit tenne énvelem, mondta volna legszívesebben. *Képtelen vagyok még valakit bántani. Nem tudom kikapcsolni a bűntudatomat.*

– Jinx, tudnod kell, hogy ez a döntés nem rajtunk múlik.

A lány értett a szóból. Nick bosszút akar állni – nemcsak a törvénytelenségekért, hanem azokért az alkalmakért is, amikor Jasper semmibe vette a vacsoraasztalnál, amikor lekezelően bánt vele, amikor célzatos kérdéseket tett föl a hátterével kapcsolatban, amikor világossá tette, hogy Nick *nem tartozik közéjük*.

Andrew megint belenyúlt a fémdobozba, Jane pedig összerezzent, amikor meglátta, hogy egy köteg polaroid fotót húz elő. A férfi levette a fotókat összetartó gumit, és a csuklójára húzta.

– Ne – suttogta Jane.

Andrew azonban nem hallgatott rá, és egyesével végignézte a fényképeket – a Jane által elszenvedett verés látleleteit.

– Soha nem fogom megbocsájtani apának, hogy ezt tette veled – mutatta föl a férfi azt a képet, amelyen a húga összevert hasa volt látható.

Az első, de nem az utolsó alkalom, amikor terhes volt.

– Hol volt Jasper, amikor ez történt? – kérdezte Andrew dühödten. Nem lehetett megnyugtatni. – Nekem is megvolt benne a magam része. Be voltam szívva. Magammal se törődtem, nemhogy másokkal. De Jasper?

Jane a parkolóra fordította a tekintetét, szeméből tovább potyogtak a könnyek.

– Jasper otthon volt, amikor ez történt, igaz? Be volt zárkózva a szobájába? Elengedte a füle mellett az ordítozást?

Mindannyian el szokták engedni a fülük mellett az ordítozást, amikor valaki más volt a porondon.

– Jézusom. – Andrew most azt a fotót nézte, amelyik a lány lábán éktelenkedő vágást mutatta. – Az utóbbi hónapokban ahányszor csak meginogtam, Nick mindig elővette ezeket, hogy emlékeztessen, mit művelt veled apa. – Felmutatott egy képet, amelyen Jane feldagadt szeme volt látható. – Hányszor ütött meg? Hány monokliról nem vettünk tudomást az ebédlőasztalnál? Anya hányszor nevetett, Jasper meg hányszor viccelődött azon, hogy milyen ügyetlen vagy?

Jane igyekezett könnyed hangon kimondani a családi becenevét:

– Kétbalkezes Jinx.

– Soha többé nem hagyom, hogy bárki is bántson téged – mondta Andrew.

Jane-nek már nagyon elege volt a sírásból, mégsem tudta abbahagyni. Sírt már Laura Juneau elveszett családjáért, Nickért, megmagyarázhatatlan módon Martinért is, és most a szégyentől sírt.

Andrew hangosan szipogott egyet, aztán ráhúzta a gumit a képekre, s az egész köteget visszatette a dobozba.

– Nem fogom megkérdezni tőled, hogy tudtál-e a pisztolyról.

Jane összeszorította a száját.

– Én se tőled – válaszolta, miközben továbbra is a parkolót bámulta.

A férfi sípoló hangon levegőt vett.

– Szóval, Nick…

– Kérlek, ne mondd ki. – Jane keze megint a hasára simult. Nagyon vágyott Laura Juneau derűjére és igaz meggyőződésére.

– Laurának volt választása – mondta Andrew. – Elsétálhatott volna,

amikor megtalálta a pisztolyt a zacskóban.

Ugyanezek a szavak már Nick szájából sem hatottak vigasztalóan. Jane tudta, hogy Laura sosem hátrált volna ki. Elszánt volt, és teljesen megbékélt a döntésével. Talán boldog is volt. Megvan az előnye, ha az ember a maga sorsának kovácsa. Vagy ahogy Nick mondta: ha magával vihet egy gazembert a túlvilágra.

– Kedvesnek tűnt – mondta Jane.

Andrew azzal volt elfoglalva, hogy becsukja és rendesen bezárja a dobozt.

– Nagyon-nagyon kedvesnek tűnt – ismételte meg a lány.

– Csodálatos ember volt – felelte Andrew, miután többször is megköszörülte a torkát.

A hangszíne elárulta a fájdalmát. Nick úgy rendelkezett, hogy a csoportból kizárólag Andrew tartsa a kapcsolatot Laurával. Andrew vette végig az asszonnyal a részleteket, ő adott neki pénzt, ő továbbította neki az információt a repülőjáratokról, ő mondta meg neki, hol találkozhat a torontói hamisítóval, hogyan viselkedjen és miket mondjon, ha ki akar nyitni vagy be akar csukni egy-egy ajtót.

– Miért beszéltél vele Oslóban? – kérdezte a húgát.

Jane megrázta a fejét, mert erre a kérdésre nem tudott válaszolni. Nick figyelmeztette őket, hogy az anonimitás az egyetlen védőpajzsuk, ha esetleg balul ütnének ki a dolgok. Jane, aki mindig szóról szóra követte az utasításait, a bárban bujdosott, amikor Laura Juneau besétált. Kevesebb mint egy óra volt hátra a vitáig. Még túl korán volt az iváshoz, és Jane tudta, hogy egyébként sem kellene innia. A zongora mindig meg szokta nyugtatni az idegeit, ezúttal azonban valamilyen megmagyarázhatatlan erő odavonzotta a bárpultnál ülő Laurához.

– Ideje mennünk – mondta Andrew.

Jane nem vitatkozott, hanem szótlanul követte le a lépcsőn, aztán a parkolón át a kocsihoz.

Miközben befelé hajtottak a városba, a fémdoboz Jane ölében feküdt.

Nem bírta kiverni a fejéből Jaspert, és azt sem kérdezhette meg Andrew-tól, hogy hová mennek. A bátyja nem csak azért hallgatott, mert tartott az esetleges lehallgatástól. Jane érezte, hogy ennél többről van szó. A Berlinben töltött ideje alatt valahogy kikerült a belső körből. Ezt már Oslóban észrevette, de most, hogy mindannyian hazautaztak, különösen nyilvánvaló volt. Nick és Andrew hosszú sétákat tettek, sötét sarkokban pusmogtak, és mindig elhallgattak, ha a közelükbe ért.

Először azt hitte, csak tekintettel vannak a bűntudatára, de egyre inkább az volt az érzése, hogy titkolnak előle valamit.

Vannak még további elrejtett dobozok?

Kit akar még Nick bántani?

A kocsi felért egy domb tetejére. Jane becsukta a szemét, mert hirtelen belesütött a nap, a gondolatai pedig visszavándoroltak Laura Juneau-hoz. Rá akart jönni, mi motiválta, mikor odament az asszonyhoz a bárban, holott ezt semmiképpen sem lett volna szabad megtennie. Nick többször is figyelmeztette, hogy tartsa magát távol Laurától, mert ha beszél vele, a zsaruk rászállhatnak.

És igaza volt.

Jane ezzel akkor is tisztában volt, a bárban. Talán csak Nick ellen lázadt. Vagy Laura céltudatossága vonzotta. A kódolt leveleiben Andrew folyton arról áradozott, mennyire tiszteli az asszonyt. Azt mondta Jane-nek, hogy mindannyiuk közül egyedül Laura nem ingott

meg soha.

Miért?

– Keress te is parkolóhelyet – mondta ekkor Andrew.

A Mission negyedben voltak. Jane ismerte a környéket. Diákként gyakran elszökött ide, hogy punk bandákat hallgasson a régi tűzoltólaktanyában. Nem messze innen volt egy hajléktalanszálló és egy ingyenkonyha, ahol gyakran önkénteskedett. A terület már akkor a nem teljesen törvényes tevékenységek középpontja volt, amikor a ferences barátok az 1700-as évek végén megalapították az első missziójukat. A medveviadalok, párbajok és lóversenyfutamok aztán idővel elszegényedett diákoknak, hajléktalanoknak és drogosoknak adták át helyüket. Az elhagyatott raktárakból és a roskadozó bevándorlótelepekből erőszakos energia áradt. Szinte minden felületet anarchista graffiti borított. Az utcák tele voltak szeméttel. A sarkokon prostituáltak stricheltek. Még csak a délelőtt közepén jártak, de minden olyan sötét és komor volt, mintha este lenne.

– Nem hagyhatod itt Jasper Porschéját. El fogják lopni – mondta a lány.

– Eddig se nyúltak hozzá soha.

Eddig, gondolta magában Jane. Úgy érted, azon alkalmakkor, amikor a bátyád, akit állítólag utálsz, eljött ide az éjszaka közepén, hogy megmentsen?

Andrew beállt egy motor és egy tragacs közé. Már mozdult, hogy kiszálljon, de Jane rátette a kezét a kezére. A férfi bőre érdesnek tűnt, s az órája alatt volt rajta egy nagyon száraz folt. Jane már majdnem szóvá tette, de aztán meggondolta magát. Nem akarta szavakkal elrontani a pillanatot.

Régóta nem voltak kettesben. Mióta Laura Juneau belelőtte az utolsó

golyót a fejébe. Mióta a *politi* kiterelte Jane-t és Nicket az előadóból.

A rendőr összetévesztette Nicket és Andrew-t, s mire rájött, hogy Jane miért sikoltozik a bátyja után, Andrew már az öklével püfölte az ajtót.

A férfi szinte tébolyultnak tűnt. Inge és nadrágja elejét vér áztatta, a kezéről is vér csöpögött. Martin vére. Miközben mindenki azon igyekezett, hogy minél távolabb kerüljön a színpadtól, Andrew egyenesen odarohant. Félrelökte a biztonsági őrt, és térdre rogyott. Másnap Jane látott egy fotót az újságban erről a pillanatról: Andrew az ölében tartja azt, ami az apja fejéből megmaradt, tekintete a plafonra szegeződik, szája pedig ordításra nyílik.

– Fura – mondta Andrew. – Csak akkor jöttem rá, hogy szeretem, amikor láttam, hogy ráfogják a pisztolyt.

Jane bólintott, mert ő is ugyanezt érezte – összefacsarodott szívvel kételkedett a döntésében.

Amikor Jane még kislány volt, Martin ölében szokott ülni, miközben az mesét olvasott neki. Az apja ültette le az első zongorája elé. Ő vette föl mellé Pecsenyikovot. Elment a szólóestjeire és az előadásaira. Tartott egy kis noteszt a zakózsebében, amelybe pontosan feljegyezte a lány által elkövetett hibákat. Hátba vágta, mikor görnyedten ült a zongoránál. Megcsapkodta a lábát egy fémvonalzóval, ha nem gyakorolt eleget. Éjszakákon keresztül ébren tartotta, és ordibált vele, hogy semmirekellő, tehetségtelen, és mindent rosszul csinál.

– Annyi mindent akartam még mondani neki – folytatta Andrew, a lány pedig ismét képtelen volt visszatartani a könnyeit. – Azt akartam, hogy büszke legyen rám. Nem most, tudom, hogy most biztos nem lenne az, de egy nap. – A húga felé fordult. Mindig is vézna volt, de most olyan beesett volt az arca a gyásztól, hogy kirajzolódtak a

csontjai. – Szerinted megtörtént volna ez valaha? Végül büszke lett volna rám?

Jane tudta az igazságot, mégis azt válaszolta, hogy igen.

A férfi kipillantott az utcára.

– Ott van Paula.

Jane érezte, hogy a karján és a nyakán feláll a szőr.

Paula Evans, aki a szokásához híven most is katonai bakancsot, koszos ingruhát és ujjatlan kesztyűt viselt, tökéletesen beleillett ebbe a környezetbe. Göndör haja ziláltan lobogott az arca körül, szája égővörös. A szeme alatti részt ismeretlen okokból befeketítette szénceruzával. Amikor meglátta a Porschét, mindkét kezével beintett nekik, de nem ment oda hozzájuk, hanem a raktár felé vette az irányt.

– Megrémiszt – mondta Jane. – Valami nem stimmel vele.

– Nick bízik benne. Mindent megtesz, amit Nick kér.

– Pont ez az, ami megrémiszt. – Jane megborzongott, miközben nézte Paulát, ahogy bemegy a raktárba. Ha Nick orosz rulettet játszik a jövőjükkel, Paula az egy szem golyó a tárban.

Jane kiszállt a kocsiból. A levegőben terjengő zsírszag Kelet-Berlint juttatta eszébe. A fémdobozt az ülésen hagyta, hogy fel tudja húzni a dzsekijét, aztán megkereste a bőrkesztyűjét és a sálját a táskájában.

Andrew a hóna alá vette a dobozt, majd bezárta a kocsit.

– Maradj mellettem – mondta.

Bementek a raktárba, de csak azért, hogy aztán elhagyják a hátsó ajtón keresztül. Jane három hónapja nem járt itt, mégis kívülről tudta az utat. Mindannyian tudták, mert Nick arra kényszerítette őket, hogy tervrajzokat tanulmányozzanak, sikátorokban szaladgáljanak föl-alá, hátsó udvarokba, sőt csatornákba ugráljanak be.

Ami egészen mostanáig őrültségnek tűnt.

Jane-en eluralkodott a paranoia, miközben végigment az ismerős úton. Egy sikátoron keresztül eljutottak a következő utcába. Itt a drága ruházatuk ellenére sem ríttak ki a tömegből. A használtruha-boltok és a lepusztult lakások tele voltak a nem messze lévő San Franciscó-i állami főiskola hallgatóival. A törött ablakokat összegyűrt újságpapírral tömték ki. A szemetesek púposan meg voltak rakva szeméttel. Jane érezte az új reggel üdvözletére meggyújtott több ezer joint betegesen édeskés illatát.

A menedékház a Tizenhetedik és a Valencia sarkán volt, egyutcányira a Missiontől. Valaha egycsaládos viktoriánus ház volt, mostanra azonban fölosztották öt egyszobás lakásra, melyeket egy drogdíler, egy csapat sztripper és egy olyan AIDS-es pár foglalt el, akik mindent elvesztettek egymáson kívül. Ezen a környéken cseppet sem meglepő módon az épületet bontásra ítélték, és ezen a környéken cseppet sem meglepő módon a lakókat ez egyáltalán nem érdekelte.

A testvérpár fölment a roskatag lépcsőn a bejárati ajtóhoz. Andrew századszorra is maga mögé pillantott, mielőtt bement. Az előtér olyan keskeny volt, hogy oldalaznia kellett, ha el akart jutni a nyitott konyhaajtóig. A hátsó udvarban volt egy fészerszerű építmény, amelyet lakhatóvá alakítottak. Az áramot egy narancssárga hosszabbító szolgáltatta, csatornázás viszont nem volt. Az emelet bizonytalanul ingadozott az eredetileg tárolóhelyiségnek szánt földszinten. A csukott ablakok mögött a Pink Floyd *Bring the Boys Back Home* című száma dübörgött.

Andrew fölnézett az emeletre, még egyszer hátrapillantott, majd kopogott kettőt, várt egy kicsit, újra kopogott egyet, mire az ajtó kinyílt.

– Idióták! – Paula megragadta Andrew ingét, és berángatta az

épületbe. – Mi a fenét képzeltetek? Festékpatronokban egyeztünk meg. Ki tette bele a zacskóba azt a rohadt pisztolyt?

Andrew megigazította az ingét, közben leejtette a fémdobozt.

– Paula, mi…

A helyiségben megfagyott a levegő.

– Minek neveztél? – kérdezte Paula.

Andrew egy hosszú pillanatig nem szólt semmit. A nagy csöndben Jane csak az emeleten szóló lemezjátszó hangját hallotta. Letette a táskáját a földre, arra az esetre, ha segítenie kellene a bátyjának. Paula keze ökölbe szorult. Nick azt mondta nekik, hogy csak a kódneveiket használják, Paula pedig mindent halálosan komolyan vett, amit Nick mondott.

– Bocs – mondta Andrew. – Úgy értettem, Penny. Szóval Penny, megbeszélhetnénk ezt később?

Paula nem hunyászkodott meg.

– Most már te vagy a főnök?

– Penny – szólalt meg Jane. – Hagyd ezt abba.

Paula a lány ellen fordult.

– Te csak ne…

Quarter megköszörülte a torkát.

Jane megriadt a hang hallatán. Amikor beléptek, nem is vették észre a férfit, aki egy piros almával a kezében ült az asztalnál, és szolidaritása jeléül mindkettőjük felé odaintett az állával.

– Ami történt, megtörtént – mondta Paulának.

– Ti most szórakoztok velem? – Paula csípőre tette a kezét. – Ez gyilkosság, ti nyavalyás idióták. Mindannyian részt vettünk egy gyilkosság kitervelésében!

– Norvégiában – mondta Quarter. – Még ha ki is tudnak adatni

minket, legföljebb hét évet kaphatunk.

Paula undorodva felhorkant.

– Komolyan azt gondoljátok, hogy az Egyesült Államok kormánya engedni fogja, hogy másik országban álljunk bíróság elé? Te voltál, igaz? – Paula Jane-re mutatott. – Te tetted a pisztolyt a zacskóba, te ostoba lotyó.

Jane nem volt hajlandó eltűrni ennek az ocsmány seggfejnek az erőszakoskodását.

– Azért vagy berágva rám, mert Nick nem beszélt neked a pisztolyról, vagy azért, mert velem kefél, és nem veled?

Quarter kuncogni kezdett.

Andrew felsóhajtott, majd lehajolt, hogy fölemelje a fémdobozt. Aztán megdermedt.

Mindannyian megdermedtek.

Valaki volt odakint. Jane hallotta a lábdobogását. Visszafojtott lélegzettel várta a titkos jelüket: két koppanás, szünet, egy koppanás.

Nick?

A lány érezte, hogy megdobban a szíve ettől a lehetőségtől, de az idegessége nem múlt el, amíg ki nem nyitotta az ajtót, és meg nem látta a férfi mosolygó arcát.

– Helló, banda. – Nick arcon csókolta Jane-t, majd a fülébe suttogott: – Svájc.

A lány érezte, hogy elönti a szerelem.

Svájc.

Álmaik kis lakása Bázelben, körbevéve diákokkal, egy olyan országban, amelynek nincs kiadatási egyezménye az Egyesült Államokkal. Nick ugyanazon a karácsonyestén beszélt Svájcról is, amelyiken feltárta Jane előtt a tervét. A lányt megdöbbentette, hogy

nemcsak azzal képes foglalkozni, mekkora felfordulást fognak okozni, hanem azzal is, hogy hogyan fogják kivonni magukat a következmények alól.

Drágám, suttogta a fülébe a férfi. *Hát nem tudod, hogy én mindenre gondoltam?*

– Nohát akkor. – Nick összecsapta a kezét. – Minden oké, katonák? Hogy állunk?

Quarter Paulára mutatott.

– Ez hisztizni kezdett.

– Nem igaz – tiltakozott Paula. – Nick, ami Norvégiában történt, az…

– Kivételes volt! – Nick karon ragadta a nőt. Izgatottsága úgy ragyogta be a helyiséget, mint a nap sugarai. – Hatalmas! A legeslegfontosabb dolog, ami ebben az évszázadban történt egy amerikaival!

Paula pislogott egyet, Jane pedig látta, hogyan állítódik át az agya Nick véleményére.

A változás a férfi figyelmét sem kerülte el.

– Jaj, Penny, bárcsak ott lettél volna, hogy lásd. Mindenki sokkot kapott. Laura akkor húzta elő a revolvert, amikor Martin a takarítószemélyzet költségei miatt hőbörgött. Aztán… – Nick pisztolyt formált a mutató- és a hüvelykujjából – beng. Egy pisztolylövés, amit az egész világ hallott. Méghozzá miattunk. – A férfi rákacsintott Janere, aztán széttárta a karját a csoport felé. – Istenem, katonák. Amit tettünk, és amit tenni fogunk, olyat csak az igazi hősök tesznek.

– Igaza van. – Andrew szokás szerint Nick segítségére sietett. – Laurának volt választása, és úgy döntött, megteszi, amit megtett. Nekünk is van választásunk, és úgy döntöttünk, megtesszük, amit meg

akarunk tenni. Nem igaz?

– De igaz. – Paula mindenképpen elsőként akart helyeselni. – Mindannyian tudtuk, mire vállalkozunk.

Nick Jane-re pillantott, várta, hogy bólintson.

Quarter felhorkant, pedig az ő lojalitásában soha senki nem kételkedett.

– Mi a helyzet a zsarukkal? – kérdezte Nicktől.

– Danberry ügynök… – kezdte Jane.

– Nem csak a zsaruk – vágott közbe Nick. – Az ország összes szövetségi ügynöksége. És az Interpol. – Ez utóbbi tény a jelek szerint elragadtatással töltötte el. – Megkaptuk, amit akartunk, emberek. Rajtunk a világ szeme. Azzal, amire most készülünk New Yorkban, Chicagóban, Stanfordban, és ami Oslóban történt, azzal meg fogjuk változtatni a világot.

– Így igaz – mondta Paula, mint egy gyülekezeti tag a prédikátorának.

– Tudjátok, milyen ritka az, ha valaki változtatni tud? – Nick szeme továbbra is céltudatosan csillogott. Ez ragadós volt: mindannyian felé hajoltak, szó szerint csüngtek a szavain. – Tudja bármelyikőtök is, milyen ritkán fordul elő, hogy olyan egyszerű emberek, mint mi, meg tudják változtatni… nos, azt hiszem, milliók életét? Több millió beteg emberét, és azokét, akik nem tudják, hogy az adójukból lelketlen vállalatok gazdagodnak meg, miközben az igazi embereket, a segítségre szoruló hétköznapi embereket cserben hagyják.

A férfi körbepillantott a helyiségben, és mindenkinek a szemébe nézett. Őt ez éltette: hogy inspirálta a többieket a nagyság felé vezető úton.

– Penny – folytatta Nick. – A Chicagóban végzett munkád sokkolni

fogja a világot. Benne lesz a tankönyvekben, hogy milyen fontos szerepet játszottál ebben az egészben. Mindenki tudni fogja, hogy képviseltél valamit. És Quarter, a logisztikai segítséged – el se tudom képzelni, hogy juthattunk volna el idáig nélküled. A stanfordi terveid jelentik az egész művelet gerincét. És Andrew, a mi kedves Dime-unk. Istenem, ahogy mindent elintéztél Laurával, ahogy összeraktad a darabkákat. Jane…

Paula megint felhorkant.

– Jane. – Nick Jane vállára tette a kezét, és homlokon csókolta, mire a lány szívét ismét elöntötte a szerelem. – Te, drágám, te adsz nekem erőt, és te teszed lehetővé, hogy a nagyság felé vezessem dicső társaságunkat.

– El fognak kapni minket – mondta Paula, de mintha már nem dühítette volna ez a lehetőség. – Ugye tudjátok?

– És akkor mi van? – Quarter elővette a kését, és elkezdte meghámozni az almát. – Csak nem félsz? Akkora volt a szád, erre most meg…

– Nem félek – vágott közbe Paula. – Benne vagyok. Azt mondtam, hogy benne vagyok, tehát benne is vagyok. Rám mindig számíthatsz, Nick.

– Jó kislány. – Nick közben Jane hátát simogatta, aki úgy bújt oda hozzá, mint egy kiscica. A férfinak ennyire könnyű dolga volt. Csak a megfelelő helyre kellett tennie a kezét, ki kellett mondania a megfelelő szavakat, és Jane ismét teljes mellszélességgel mellette állt.

Ő is egy jojó lett volna?

Vagy igaz hívő, mert amit Nick mondott, az mind igaz volt? Fel kellett ébreszteniük az embereket. Nem ülhettek ölbe tett kézzel, miközben olyan sokan szenvedtek. A tétlenség egyenlő volt a

lelketlenséggel.

– Oké, katonák. Tudom, hogy a pisztoly meglepetés volt Oslóban, de nem látjátok, milyen fantasztikusan állnak a dolgaink? Laura hatalmas szívességet tett nekünk azzal, hogy meghúzta a ravaszt, és föláldozta az életét. A szavai így sokkal többet jelentenek, mint ha a börtönrács mögül kiabálná őket. Ő egy mártír – egy ünnepelt mártír. És amire ezek után készülünk, a lépések, amiket megteszünk, rá fogják döbbenteni az embereket, hogy többé már nem viselkedhetnek úgy, mint a birkák. A dolgoknak meg kell változniuk. Az embereknek is meg kell változniuk. A kormányoknak is meg kell változniuk. A vállalatoknak is meg kell változniuk. És ezt csak mi érhetjük el. Mi vagyunk azok, akiknek föl kell ébreszteni a többieket.

Mindannyian sugárzó mosollyal néztek Nickre, mint lelkes tanítványai. Még Andrew is ragyogott a dicséretétől. Talán pont az elvakult elszántságuk volt az, ami visszahozta Jane kételyeit.

A dolgok megváltoztak, amíg Berlinben tartózkodott. A szobában áramló energia inkább kinetikus volt.

Már-már fatalisztikus.

Vajon Paula is kiürítette a lakását?

Quarter is megszabadult a legértékesebb tárgyaitól?

Andrew szakított Ellis-Anne-nel, és láthatóan beteg volt, mégsem volt hajlandó orvoshoz menni.

Az elvakult odaadásuk is egyfajta betegség lenne?

Jane kivételével mindannyiukat kezelték már valamilyen pszichiátriai intézményben. Nick a Quellernél jutott hozzá az aktáikhoz, más városok sejtjeinél pedig keresett valakit, aki kiadta az információkat. Tudott az álmaikról és a félelmeikről, az összeomlásaikról és az öngyilkossági kísérleteikről, az étkezési

zavaraikról és a priuszaikról, és ami a legfontosabb, tudta, hogyan használja ki mindezeket a saját céljai érdekében.

Jojók, amiket Nick egyetlen csuklómozdulattal visszaránt magához.

– Akkor csináljuk. – Quarter elővett a zsebéből egy negyeddollárost, és letette a meghámozott alma mellé az asztalra. – A Stanford-csapat készen áll.

Mániás depresszió. Skizoid tendenciák. Ismétlődő erőszakos viselkedés.

Paula leült az egyik székre, és kirakott egy pennyt az asztalra.

– Chicago már egy hónapja készen áll.

Antiszociális viselkedés. Kleptománia. Anorexia nervosa.

Nick a levegőbe dobott egy ötcentest, elkapta, majd letette az asztalra.

– New York már tűkön ül.

Szociopátia. Impulzív személyiségzavar. Kokainfüggőség.

Andrew Jane-re pillantott, aztán elővett a zsebéből egy tízcentest, letette a többi aprópénz mellé az asztalra, majd ő is leült.

– Oslo bevégeztetett.

Szorongás. Depresszió. Öngyilkossági gondolatok. Drogindukált pszichózis.

Mindannyian Jane felé fordultak. A lány belenyúlt a dzsekije zsebébe, de Nick megállította.

– Fölvinnéd ezt az emeletre, drágám? – kérdezte, majd odaadta Jane-nek a Quarter által meghámozott almát.

– Én is megtehetem – ajánlkozott Paula.

– Csendben tudnál maradni? – Nick nem azt mondta neki, hogy fogja be a száját, hanem feltett egy kérdést, mire a nő visszaült a helyére.

Jane a kezébe vette az almát, ami nedves foltot hagyott a bőrkesztyűjén. Kitapogatta a faburkolaton a gombot, amely a titkos ajtót nyitotta. Nick egyik elmés ötlete. Azt akarták, hogy ne lehessen könnyen ráakadni a lépcsőre. Jane kinyitotta a faburkolatot, aztán a kampóval becsukta maga mögött.

A kioldószerkezet hangos kattanással ugrott vissza a helyére.

A lány lassan lépkedett fölfelé a lépcsőn, közben megpróbálta kisilabizálni, miről beszélnek a többiek, de az emeletről bömbölő Pink Floyd-szám megtette a magáét. Csak Paula megemelt hangját lehetett hallani a *Comfortably Numb* mellett.

– Rohadékok – mondogatta a nő, nyilvánvalóan azért, hogy lenyűgözze Nicket a fanatikus elkötelezettségével. – Megmutatjuk ezeknek a sötét rohadékoknak.

Jane már szinte állatias izgalmat érzett átszivárogni a padlódeszkák között, amikor felért a lépcső tetejére. A bezárt szobában füstölő égett. Érezte a levendulaillatot. Paula biztos elhozta valamelyik vudu talizmánját, hogy megbékítse a szellemeket.

Laura Juneau is mindig tartott levendulát a lakásában. Ez volt az egyik olyan random információ, amit Andrew megírt a húgának a kódolt leveleiben. Meg az, hogy az asszony szeret agyagozni. És hogy Andrew-hoz hasonlóan ő is meglehetősen jól fest. Hogy éppen a kertből tért be, és térden állva keresett egy vázát a szekrényben, amikor Robert Juneau bement a kulcsával a bejárati ajtón.

Egyetlen lövés az ötéves fejébe.

Két lövés a tizenhat éves mellkasába.

Két újabb golyó a tizennégy éves lány testébe, melyek közül az egyik aztán Laura Juneau gerincébe ágyazódott be.

Az utolsó golyó pedig Robert Juneau koponyájába fúródott az álla

alól.

Thorazine. Valium. Xanax. Állandó felügyelet. Orvosok. Ápolók. Könyvelők. Takarítók. Tisztítószerek.

– Tudod te, mennyibe kerül egy ember folyamatos ellátása? – kérdezte Martin Jane-től. A reggelizőasztalnál ültek, előttük a kiterített újság, amelyben harsány főcím adott hírt a borzalomról: MEGÖLTE A CSALÁDJÁT, AZTÁN ÖNGYILKOS LETT. Jane megkérdezte az apjától, hogyan történhetett ez meg, miért rúgták ki olyan sok Queller-otthonból Robert Juneau-t. – Évente kis híján százezer dollárba. – Martin egy antik Liberty & Company ezüstkanállal kevergette a kávéját, amelyet valamelyik távoli Queller rokon kapott ajándékba. – Tudod, hogy ez hány európai utazásra elég? Hány kocsira a bátyáidnak? Hány turnéra és leckére a drágalátos Pecsenyikovoddal?

Miért hagyta abba a koncertezést?

Mert képtelen voltam tovább játszani úgy, hogy vér tapad a kezemhez.

Jane levette a kulcsot a kampóról, és kinyitotta vele a lakatot. Az ajtó másik oldalán a lemez elért ahhoz a részhez, ahol David Gilmour átvette a kórust.

There is no pain, you are receding…

Jane belépett a szobába, és érezte, hogy a levendulaillat körülöleli. Egy üvegvázában friss virágok voltak, egy fémtálcán füstölő égett. Rájött, hogy ezek nem a rossz szellemeket hivatottak távol tartani. Arra szolgáltak, hogy elnyomják az ablak alatt álló vödörből áradó szar- és húgyszagot.

When I was a child, I had a fever…

Az aprócska helyiségnek mindössze két ablaka volt: az egyik az elülső viktoriánus házra nézett, a másik pedig a hátsó utca egyik

házára. Jane mindkét ablakot kinyitotta, hátha a kereszthuzat kiviszi a bűz egy részét.

A meghámozott almával a kezében a szoba közepén állt, és hallgatta a gitárszólót. Látta a kottát a lelki szemével, és elképzelte ujjait a húrokon. Egy darabig gitározott, aztán hegedült, csellózott, mandolinozott, és puszta szórakozásból még a fémhúros hegedűt is kipróbálta.

Aztán Martin azt mondta, hogy választania kell: sok dologban akar jó lenni, vagy egy dologban tökéletes.

Jane fölemelte a tűt a lemezről.

Most hallotta a többieket odalentről. Először Andrew aggasztóan hurutos köhögését. Nick velős megjegyzéseit. Quarter figyelmeztette őket, hogy beszéljenek halkabban, de aztán Paula megint rákezdett egy *rohadt zsaruk megfizetnek* kirohanásra, amivel mindenkit túlharsogott.

– Ugyan már – mondta Nick incselkedő hangon. – Már olyan közel vagyunk. Tudjátok, milyen fontosak leszünk, amikor ennek vége?

Amikor ennek vége…

Jane a hasára tette a kezét, miközben átvágott a szobán.

Vége lesz ennek valaha is?

Tényleg továbbléphetnek ezek után? Gyermeket hozhatnak erre a világra, melyet megpróbálnak megteremteni maguknak? Tényleg vár rájuk egy lakás Svájcban?

Jane emlékeztette magát, hogy Nick eladta a bútorait. Leszerelte a rögzített tartozékokat. A padlón aludt. Ez egy olyan férfi, aki úgy gondolja, van jövő?

Egy olyan férfi, aki apja lehet a gyereküknek?

Letérdelt az ágy mellé.

– Ne szóljon egy szót se – mondta halkan, és lehúzta a kötést a nő

szájáról.

Alexandra Maplecroft sikoltozni kezdett.

2018. AUGUSZTUS 23.

11

Andy kiemelt egy öreg sportcipőkkel teli dobozt a Reliant csomagtartójából. A kartonpapírt kövér esőcseppek áztatták. Az aszfalt gőzölgött. Az ég csatornái megnyíltak a többnapos hőség után, így a hőségen kívül most az esővel is meg kellett küzdenie. Ide-oda szaladgált a csomagtartó és a raktárhelyiség között, és minden alkalommal behúzta a nyakát, amikor villám cikázott végig a délutáni égbolton.

Követte az anyja példáját, és kibérelt két különböző raktárhelyiséget két különböző állam két különböző létesítményében, hogy elrejtse a nagy halom pénzt, amit a Reliantben talált. Ami azt illeti, még ügyesebb is volt, mint Laura, ugyanis nem egyszerűen csak lerakta a pénzt a raktárhelyiség padlójára, mintha ő lenne Skyler a *Breaking Bad*ből, hanem kiürítette az Üdvhadsereg egyik raktárának hátsó helyiségét Little Rockban, aztán régi ruhák, kempingfelszerelések és törött játékok alá rejtette a bankókat.

Így bárki, aki esetleg megfigyelte, azt hihette, hogy ugyanazt csinálja, amit a legtöbb amerikai: fizet azért, hogy elraktározzon egy csomó ócskaságot, ahelyett hogy odaadná őket olyanoknak, akik esetleg még használni tudnák őket.

Visszaszaladt a kocsihoz, és megragadott egy újabb dobozt. Az eső átáztatta a vadiúj sportcipőjét, a zoknija pedig olyan állagúvá vált, mint a futóhomok. Miután elhagyta az első raktárat Texarkana arkansas-i oldalán, ismét megállt egy Walmartnál. Most végre megint olyan ruhákat viselt, amelyek nem az 1980-as évekből származtak. Vett egy válltáskát és egy 350 dolláros laptopot. Volt napszemüvege, olyan

fehérneműje, ami nem lógott a fenekénél, és furcsa módon tudta, mit akar.

Azt szeretném, ha a saját életedet élnéd, mondta neki Laura az étteremben. *Bármennyire is szeretném megkönnyíteni a dolgod, tudom, hogy csak akkor fog menni, ha egyedül csinálod.* Andy most aztán tényleg egyedül volt. De mi változott? Maga sem tudta, miért érzi hirtelen másképp magát. Csak azt tudta, hogy elege van abból, hogy úgy sodródik katasztrófától katasztrófáig, mint valami amőba egy Petri-csészében. Azért lehet, mert rájött, hogy az anyja megrögzött hazudozó? Vagy mert szégyellte magát a hiszékenysége miatt? Vagy mert egy bérgyilkos egészen Alabamáig követte, ő pedig ahelyett hogy a megérzéseire hallgatott volna, és elmenekül, megpróbálta felszedni?

Arca lángolt a szégyentől, miközben újabb dobozt vett ki a Reliant csomagtartójából.

Elég hosszú ideig maradt Muscle Shoalsban ahhoz, hogy lássa, amint Mike Knepper két óra leforgása alatt kétszer is elhajt a motel előtt. Várt még további két órát, hogy megbizonyosodjon róla, a férfi nem tér vissza, aztán bepakolta a holmiját a Reliantbe, és útnak indult.

Kezdettől fogva ideges volt, de hajtotta a McDonald'sban vett kávé. Továbbra sem mert megállni, hogy vécére menjen, mert akkor még minden pénz a kocsiban volt. Öt órába telt, mire eljutott az arkansas-i Little Rockba, de minden egyes óra mázsás súlyként nehezedett a lelkére.

Miért hazudott neki Laura? Kitől félt ennyire? Miért mondta, hogy menjen Idahóba?

És ami még fontosabb: ő miért követi még mindig vakon az anyja utasításait?

Andy egyik kérdésre sem tudta a választ, és ezen az alváshiány sem

segített. Little Rockban azért állt meg, mert már hallott a városról, és olyan szállodát választott, amelynek van föld alatti parkolója, mert el akarta rejteni a Reliantet, hátha Mike követi.

Olyan helyre tolatott be, ahol az esetleges tolvajok nehezen fértek volna hozzá a csomagtartóhoz, aztán előrébb állt, hogy ki tudja venni a hálózsákját és a strandtáskát, utána visszatolatott, és bejelentkezett a szállodába, ahol majdnem tizennyolc órát aludt egyhuzamban.

Amikor legutóbb ennyit aludt egyhuzamban, Gordon orvoshoz vitte, mert attól tartott, narkolepsziás. Andy terápiás hatásúnak tartotta az arkansas-i alvást. Nem a kormányba kapaszkodott. Nem kiabált és zokogott az üres kocsiban. Nem ellenőrizgette ötpercenként Laura telefonját. Nem pánikolt a pénz miatt, amely a Relianthez láncolta. Nem aggódott, hogy Mike esetleg követi, mert még a kocsi alá is bemászott megnézni, hogy nincs-e rajta nyomkövető.

Mike.

A hülye K betűvel a vezetéknevében, és a hülye szöcskével a kocsiján, és a hülye csókjával a parkolóban. Mint valami pszichopata. Nyilván azért volt ott, mert követte, hogy megkínozza, vagy valami más szörnyűséget műveljen – ehelyett elcsábította.

S ami még rosszabb, ő hagyta magát.

Andy kivette az utolsó dobozt a kocsi csomagtartójából, bevitte a raktárba, letette a földre, majd leült egy bizonytalanul ingadozó háromlábú hokedlire. Az arca még mindig lángolt.

Idióta, korholta magát. *Simán átlátott rajtad.*

A fájdalmas igazság az volt, hogy Andy szexuális életéről nem sok mindent lehetett elmondani. Mindig a főiskolai professzorával folytatott viszonyával büszkélkedett, hogy kifinomultnak tűnjön, de azt a részletet kihagyta, hogy összesen három és félszer szeretkeztek. És

hogy a fickó füvezett. És többnyire impotens volt. És hogy általában a kanapén üldögéltek, ahol a professzor a füvet szívta, Andy pedig az Öreglányok ismétléseit nézte.

Ő azonban még mindig jobb volt, mint a középiskolai barátja. A drámaklubban találkoztak, aminek intő jelnek kellett volna lennie. De legjobb barátok voltak, és úgy döntöttek, hogy egymással ejtik meg az első együttlétet.

Andy nem volt elragadtatva, de udvariasságból hazudott. A fiú szintén nem volt elragadtatva, neki azonban meg se fordult a fejében, hogy hasonló gesztust tegyen.

Túl nedves lettél, mondta, miközben drámaian megborzongott, s bár a következő mondatával beismerte, hogy valószínűleg meleg, Andy másfél évtizedre magával vitte ezt a megsemmisítő kritikát.

Túl nedves. Ezen a mondaton rágódott, ahogy kifelé bámult a raktárból az esőbe. Olyan sok mindent tudna most már mondani annak a baromnak, csak igazolná végre vissza a jelölését a Facebookon.

És akkor ott volt még a New York-i barátja. Andy azt hitte, gyengéd és kedves és figyelmes, de aztán egy barát lakásának fürdőszobájában véletlenül kihallgatta, hogy miket mond róla a haverjainak.

Olyan, mint egy balerina az ékszeres dobozban. Amint behajlítod, abban a pillanatban elhallgat a zene.

Andy úgy rázta meg a fejét, mint egy kutya. Visszaszaladt a kocsihoz a világoskék Samsonite táskáért, és azt is becipelte a raktárba. Miután magára csukta az ajtót, átöltözött. A cipőjével semmit nem tudott kezdeni, de legalább volt zoknija, ami nem horzsolta le a már így is fájós lábát. Mire újra kinyitotta az ajtót, az eső egy kissé elcsendesedett, ami napok óta az első szerencse volt az életében.

A Walmartban vett lakattal zárta be a raktárat. Kulcs helyett azonban

betűkombinációt használt. A texarkanai kód a BAZMG volt, mert különösen zabos hangulatban volt, amikor beprogramozta. A texasi Austin melletti raktárnál a sokkal nyilvánvalóbb KUNDE szót választotta, mert…

Beszélhetek Paula Koontzcal.

Hallom, Seattle-ben van.

Austinban. De ügyes próbálkozás.

Andy még Little Rockban döntött úgy, hogy nem fog amőbaként Idahóba kúszni, ahogy Laura mondta neki. Ha az anyjától nem kap válaszokat, akkor talán majd Paula Kunde professzor asszony segít neki.

Fölnyúlt, és lecsukta a kocsi csomagtartójának ajtaját. A hálózsák és a strandtáska még mindig tele volt pénzzel, de úgy gondolta, azokat már a kocsiban tarthatja. Lehet, hogy a kis hűtőtáskát és a Slim Jimmel teli dobozt is be kellett volna tennie a raktárba, de már alig várta, hogy ismét útra keljen.

A Reliant motorja amolyan kicsi-kocsi-pöff-pöff hangokkal indult be. Andy nem az autópálya felé vette az irányt, hanem behajtott a McDonald’s autós kiadóablakához, kért egy kávét, és megszerezte a wifijelszót.

Olyan parkolóhelyet választott, amely közel volt az épülethez. A kávét kidobta az ablakon, mert biztos volt benne, hogy ha még több koffeint visz be a szervezetébe, fel fog robbanni a szíve. Elővette az új laptopját, és rácsatlakozott az internetre.

Aztán meredten bámulta a keresőben villogó kurzort.

Szokás szerint elbizonytalanodott, hogy nem kellene-e létrehoznia egy hamis Gmail-fiókot, hogy üzenetet tudjon küldeni Gordonnak. Többféle lehetőség is megfordult a fejében, például hogy a Habitat for

Humanity egyik koordinátorának adja ki magát, vagy egy másik Phi Beta Sigmá-snak, és valamilyen kódolt üzenet segítségével az apja tudtára adja, hogy jól van.

Csak érdeklődöm, hogy látta-e a kettőt egy áráért Subway-kupont.

Láttam egy történetet a Knob Creek bourbonről, gondoltam, tetszene magának!

Végül szokás szerint nem tett ilyet. Jelen pillanatban nem nagyon hitt már el semmit az anyjának, de azt nem akarta megkockáztatni, hogy bajba sodorja Gordont.

Úgyhogy rákeresett inkább a *Belle Isle Review*-ra.

A címlapon még mindig Laura és Gordon karácsonyi képe díszelgett.

Nézte az anyja arcát, és azon tűnődött, hogy a fényképezőgépbe mosolygó nő, akiről azt hitte, ismeri, hogy volt képes éveken keresztül becsapni. Aztán ráközelített a képre, mert rájött, hogy sose gondolt bele, miért van Laura orrán dudor. Lehet, hogy egyszer eltört, és görbén forrt össze?

A raktárban talált polaroid képek alapján ez kifejezetten lehetségesnek tűnt.

Vajon megtudja valaha az igazságot?

Lejjebb tekert az oldalon. A Yamacraw híd alól előkerült holttestről szóló cikk szintén nem változott. A kapucnis pulóvert viselő férfit továbbra sem sikerült azonosítani. A kocsija eltűnését sem jelentette be senki. Vagyis Laurának nemcsak azt sikerült elérnie, hogy a rendőrök ne menjenek be a házába, hanem azt is, hogy egy közel kilencvenkilós ember belekerüljön valahogy a Hondájába, onnan pedig a harminc kilométernyire lévő folyóba.

Úgy, hogy az egyik keze föl van kötve, és alig tud járni.

Az anyja bűnöző.

Csakis ez lehet a magyarázat. Andy passzívnak és reakciósnak tartotta Laurát, pedig a bizonyítékok arra utaltak, hogy logikusan és fondorlatosan gondolkodik. A majd egymillió dollárnyi készpénz nem az agyvérzéses betegektől származott, akik újra meg akartak tanulni beszélni. A hamis igazolványok már önmagukban is eléggé ijesztőek voltak, de Andy továbbgondolta a dolgot, és rájött, hogy Laurának nyilván van egy kapcsolata – egy hamisító –, aki mindenféle dokumentumokat gyárt neki. Valahányszor átlépte Kanada határát, hogy megújítsa a jogosítványt és a kocsi iratait, Laura szövetségi törvényeket szegett meg. Andy nem hitte, hogy az adóhatóság tud a készpénzről, ami újabb szövetségi törvények megszegését jelenti. Laura nem félt a rendőrségtől. Nagyon jól tudta, hogy elzárkózhat a kikérdezés elől. Természetfeletti hűvösséggel viszonyult a hatóságokhoz, s mivel ez nem Gordon miatt volt így, nyilván saját kútfőből ered.

Ami azt jelenti, hogy Laura Oliver nem *„jófiú”*.

Becsukta a laptopot, és visszatette a táskába. A készüléknek nem volt elég nagy a memóriája ahhoz, hogy felsorolja benne, mi mindent kellett Laurának megmagyaráznia. Az, hogy hogyan szabadult meg Kapucnis holttestétől, ezen a ponton még a top 3-ban sem volt benne.

A szélvédőn esőcseppek kopogtak, az égen sötét felhők gyülekeztek. Andy kitolatott a parkolóhelyről, aztán követni kezdte az UT-AUSTIN feliratú táblákat. A kampusz tizenhat hektárt foglalt el. Volt itt orvosi kar kórházzal, jogi kar, szabad művészeti képzés és számtalan Texas Longhorns-zászló és -szélvédőmatrica.

Az intézmény honlapján található órarend szerint dr. Kunde délelőtt tartott előadást *Családon belüli és szexuális erőszak feminista*

nézőpontból címmel, amelyet egy óra konzultáció követett. Andy megnézte az időt a rádión. Még ha tovább is tartotta az előadást, vagy utána elment ebédelni, vagy esetleg találkozott valamelyik kollégájával, a professzor asszony mostanra már bizonyára otthon van.

Andy megpróbált ugyan utánanézni a nő hátterének, de az interneten nem sok mindent talált Paula Kunde-ról. Az iskola honlapján akadémiai dolgozatokról és konferenciákról volt szó, magánéletről nem. A ProfRatings.com csak fél csillagot adott neki, de amikor Andy megnézte a diákok értékeléseit, látta, hogy a legtöbben azért panaszkodtak, mert a professzor asszony nem volt hajlandó jobbra átírni a rossz jegyeiket, vagy azon véleményüknek adtak hangot, hogy dr. Kunde egy kíméletlen szuka, ami lényegében leképezte ennek a generációnak a felsőoktatáshoz való hozzáállását.

Andynek egyedül a lakcímét sikerült könnyen kiderítenie. Austinban fönt volt a neten az adónyilvántartás, úgyhogy csak be kellett írnia Paula Kunde nevét, és nem csupán azt látta, hogy a nő az utóbbi tíz év során következetesen befizette az ingatlanadót, hanem a Google Street View-ra kattintva még a Travis Heights nevű városrészben található egyemeletes házat is meg tudta nézni.

Amikor bekanyarodott Paula utcájába, ismét elővette a térképet. Úgy tanulmányozta a helyet a laptopján, mint valami terepszemlét tartó betörő, de a képeket télen készítették, amikor a fák és bokrok téli álmukat aludták, nem pedig olyan buján zöldelltek, mint most. A környék trendinek tűnt, hibrid kocsikkal a felhajtókon, és művészi díszekkel a kertekben. Az eső ellenére többen is kocogtak. Minden ház egyedi színekre volt festve, függetlenül attól, hogy a szomszédok milyen színeket választottak. Öreg fák, széles utcák. Napkollektorok és egy nagyon furcsa kinézetű szélmalom az egyik düledező bungaló

előtt.

Andyt annyira lekötötték a házak, hogy elsőre el is hajtott Pauláé mellett. Elment a South Congressig, ott visszafordult, aztán már jobban odafigyelt a postaládákon látható házszámokra.

Paula Kunde egy *craftsman* stílusú házban lakott, amely jól illett ehhez a környékhez. A csukott garázsajtó előtt egy régebbi típusú, fehér Prius állt. Andy ablakokat látott a garázstetőn, és eltűnődött, hogy talán Paula Kunde-nak is van egy lánya, akitől nem tud megszabadulni. Ez jó nyitótéma lehet, vagy második, esetleg harmadik téma. Minden azon múlik, be tudja-e dumálni magát a házba.

Itt a lehetőség.

Hátha választ kap a Laurával kapcsolatos kérdéseire, mire visszatér a Relianthez.

Amikor kiszállt a kocsiból, Andy úgy érezte, mintha gumiból lenne a térde. A beszéd sosem volt az erőssége. Az amőbáknak nincs szájuk. Vállára vette a táskáját, majd a figyelmét elterelendő leellenőrizte a tartalmát, miközben a ház felé lépkedett. Némi pénz, a laptop, Laura sminktáskája az eldobható telefonnal, kézkrém, szemcsepp, szájfény – csak hogy megint emberi lénynek érezze magát.

A ház ablakaira pillantott. Amennyire látta, az összes lámpa le volt kapcsolva odabent. Lehet, hogy Paula nincs is itthon. Csak az órarendje alapján gondolta, hogy itthon van. A Prius lehet egy bérlőé is. Vagy Mike lecserélte a kocsiját.

Beleborzongott a gondolatba, miközben végigment a bejárati ajtóhoz vezető járdán. A fából készült virágládákból petúniák csüngtek alá, az egyébként szépen rendben tartott gyepen barna foltok mutatták, hol égette ki a növényzetet a texasi nap. Andy maga mögé pillantott, miközben fölment a tornácra vezető lépcsőn. Úgy érezte, mintha

settenkedne, de nem tudta, hogy ez az érzés indokolt-e.

Nem fogom bántani. Csak halálra rémisztem.

Lehet, hogy Mike ezért csókolta meg. Tudta, hogy a fenyegetés nem vált be Laura ellen, ezért arra gondolt, valami szörnyűséget tesz Andyvel, amit aztán aduként használhat.

– Ki az ördög maga?

Andy egészen belemerült a gondolataiba, és nem vette észre, hogy a bejárati ajtó kinyílt.

Paula Kunde egy alumínium baseballütőt tartott a kezében. Sötét napszemüveget és sálat viselt.

– Halló. – Továbbra is ütésre emelte az ütőt. – Mit akarsz, kislány? Beszélj.

Andy begyakorolta a szövegét a kocsiban, de a baseballütő látványa mindent kiűzött a fejéből. Csak annyit volt képes kipréselni magából, hogy:

– Én-én-én…

– Jézus Mária. – Paula végre leeresztette az ütőt, majd nekidőlt az ajtófélfának. Úgy nézett ki, mint az egyetem honlapján látható fotón, csak egy kicsit idősebbnek és dühösebbnek. – Az egyik diákom vagy? Egy jegyről van szó? – A hangja olyan érdes volt, mint egy kaktusz. – Szólok előre, hogy nem fogom megváltoztatni a jegyedet, szóval nyugodtan felszáríthatod a könnyeidet.

– Én… – próbálkozott ismét Andy. – Én nem…

– Mégis mi bajod van neked? – Paula megigazította a sálját a nyaka körül. Selyemből volt, az időjáráshoz túl meleg, és sem a sortjához, sem ujjatlan ingéhez nem illett. Paula lenézett Andyre a hosszú orra mögül. – Ha nem kezdesz el beszélni, akkor tűnj…

– Ne! – Andy pánikba esett, amikor Paula elkezdte becsukni az ajtót.

– Beszélnem kell magával.

– Miről?

Andy a nőre meredt. Érezte, hogy a szája szavakat próbál formálni. A sál. A napszemüveg. Az érdes hang. A baseballütő az ajtó mellett.

– Arról, hogy megpróbálták megfojtani. Egy zacskóval. Egy műanyag zacskóval.

Paula ajka keskeny vonallá szűkült.

– A nyaka. – Andy megérintette a saját nyakát. – Azért viseli a sálat, hogy eltakarja a nyomát, a szeme pedig valószínűleg…

Paula levette a napszemüvegét.

– Mi van a szememmel?

Andy uralkodott magán, hogy ne tátsa el a száját. A nő egyik szeme tejfehér volt, a másik pedig vörös, mintha sírt volna, vagy fojtogatták volna, vagy mindkettő.

– Mért vagy itt? Mit akarsz?

– Hogy beszéljünk… az anyám… Mármint hogy: ismeri? Az anyámat?

– Ki az anyád?

Jó kérdés.

Paula nézte, ahogy egy kocsi elhajt a háza előtt.

– Mondasz is valamit, vagy csak állsz ott és tátogsz, mint a hal?

Andy érezte, hogy az elszántsága kezd elpárologni. Ki kell találnia valamit. Most már nem adhatja föl. Hirtelen eszébe jutott egy játék, amelyet színjátszó szakkörön játszottak. Egy improvizációs játék, amit úgy hívtak, hogy „Igen, és…”. El kellett fogadni a másik mondanivalóját, és hozzá kellett tennie valamit, hogy folytatódjon a beszélgetés.

– Igen, és össze vagyok zavarodva, mert nemrég megtudtam pár

dolgot az anyámról, amit nem értek.

– Semmi közöm a *Bildungsroman*odhoz. Most pedig tűnj el, vagy hívom a rendőrséget.

– Igen. – Andy szinte már kiabált. – Úgy értem, igen, hívja a rendőrséget, mert akkor kijönnek.

– Az ember pontosan ezért szokta kihívni őket.

– Igen – ismételte Andy. Most már értette, hogy miért kellenek legalább ketten ehhez a játékhoz. – És ők rengeteg kérdést fognak feltenni. Olyan kérdéseket, amikre maga nem szeretne válaszolni. Például hogy miért vérzett be a szeme.

Paula megint elnézett Andy válla fölött.

– Az a te kocsid a feljárómon? Amelyik úgy néz ki, mint egy tamponosdoboz?

– Igen, egy Reliant.

– Ha bejössz, vedd le a cipődet. És fejezd be ezt az „Igen, és…”-marhaságot. Nem a színjátszó szakkörben vagy.

Azzal Paula otthagyta az ajtóban.

Andy furcsa módon egyszerre érezte magát rémültnek és izgatottnak, hogy idáig eljutott.

Itt a lehetőség. Végre megtudja az igazat az anyjáról.

Letette a táskáját a padlóra, és nekitámaszkodott az előszobaszekrénynek. Az aprópénzt tartalmazó üvegtál megcsörrent a márványlap tetején. Levette a cipőjét, és odatette a baseballütő mellé. A vizes zoknik a cipőbe kerültek. Olyan ideges volt, hogy izzadni kezdett, de összeszedte magát, megigazította az ingét, és belépett Paula süllyesztett nappalijába.

A nőnek meglehetősen puritán ízlése volt. Semmi nem volt *craftsman* stílusú a házban, kivéve talán néhány falburkolatot, viszont

minden fehér volt. A bútorok, a szőnyegek, az ajtók és a járólapok.

Andy követte a szeletelőkés hangját, és végigment a folyosón. Bekukkantott a lengőajtón át a konyhába, ahol szintén fehér volt minden: a pultok, a szekrények, a csempe, de még a kapcsolók is. Egyedül Paula Kunde és a falra erősített, lenémított tévé adott némi színt az összhatáshoz.

– Gyere már be – intett oda neki Paula a hatalmas szeletelőkéssel. – Bele kell tennem a zöldségeket, mielőtt elforr a víz.

Andy egészen kinyitotta az ajtót, és belépett. Az illatok alapján a tűzhelyen egy nagy fazéknyi húsleves gőzölgött.

Paula éppen a brokkolit szeletelte.

– Tudod, ki csinálta?

– Nem. – Andy rájött, hogy Kapucnisra gondol, és megrázta a fejét, amivel csak félig hazudott. Mert Kapucnis valakinek a megbízásából jött. Laura nyilvánvalóan tudja, ki az a valaki, és valószínűleg Paula is tudja.

– Furcsa szeme volt, mint a… – Paulának elhalt a hangja. – Csak ennyit tudtam mondani a zsaruknak. Le akartak ültetni egy fantomképrajzolóval, de mi értelme lett volna?

– Én le tudnám… – Az egója elhallgattatta Andyt. Már majdnem fölajánlotta, hogy majd ő lerajzolja Kapucnist, de az első New York-i éve óta még csak firkálgatni sem firkálgatott.

Paula felhorkant.

– Jóságos ég, kölyök. Ha annyi dollárom lenne, ahányszor te félbehagysz egy mondatot, egészen biztosan nem Texasban élnék.

– Én csak… – Andy megpróbált kitalálni valami hazugságot, de aztán eltűnődött, hogy Kapucnis tényleg ide jött-e először. Lehet, hogy félreértette az anyja irodájából kihallatszó beszélgetést. Lehet, hogy

Mike-ot küldték Austinba, Kapucnist pedig Belle Isle-ba. – Ha tud adni egy papírlapot, esetleg rajzolhatnék egy vázlatot.

– Ott van. – Paula a könyökével a pult végére mutatott.

Andy kihúzta a fiókot. Arra számított, hogy a szokásos kacatok lesznek benne – pótkulcsok, zseblámpák, aprópénz, egy hallom toll –, de mindössze két tárgyat talált: egy kihegyezett ceruzát és egy jegyzettömböt.

– Szóval művészlélek vagy? – kérdezte Paula. – Valakitől örökölted?

– Én… – Andy ráeszmélt, hogy megint ezt csinálja: megint félbehagyott egy mondatot.

Kinyitotta a jegyzettömböt, amely teljesen üres volt. Nem adott időt magának, hogy pánikba essen attól, amit tenni készül; hogy megpróbálja lebeszélni magát róla, vagy hogy megkérdőjelezze önnön tehetségét. Ehelyett letörte a ceruza hegyét, és lerajzolta azt, amire Kapucnisból emlékezett.

– Igen – mondta Paula, mielőtt még befejezte volna a rajzot. – Így nézett ki az a szemétláda. Főleg a szeme. A szeme alapján sok mindent meg lehet állapítani valakiről.

Andy azon kapta magát, hogy Paula fehér bal szemét nézi.

– Honnan tudtad, hogy néz ki? – kérdezte a nő.

Andy nem válaszolt a kérdésre, hanem lapozott, és lerajzolt egy másik férfit is, akinek szögletes állkapcsa és Alabama feliratú baseballsapkája volt.

– És ez a fickó? Őt látta már errefelé valaha?

Paula tüzetesen megnézte a képet.

– Nem. Együtt volt a másikkal?

– Lehet. Nem vagyok benne biztos. – Andy megrázta a fejét. – Nem

tudom. Nem tudok én már semmit.

– Azt látom.

Andy időt akart nyerni, hogy összeszedje a gondolatait, úgyhogy visszatette a ceruzát és a jegyzettömböt a fiókba. A beszélgetés rossz irányba haladt. Nem volt olyan hülye, hogy ne vegye észre, ha kijátsszák. Válaszokért jött ide, nem pedig újabb kérdésekért.

– Úgy nézel ki, mint ő – mondta Paula.

Andybe mintha villám hasított volna.

Úgy-nézel-ki-mint-ő-úgy-nézel-ki-mint-ő-úgy-nézel-ki-mint-az-anyád.

Lassan megfordult.

– Főleg a szemed. – Paula a hatalmas kés hegyével Andy arca felé mutatott. – És az arcod is szív alakú.

Andy egészen megdermedt. Folyton Paula szavait ismételgette magában. Olyan hangosan dobogott a szíve, hogy alig hallott.

A szemei… Az arca alakja…

– Ő viszont sose volt olyan félénk, mint te. Ezt az apádtól örökölted? – kérdezte Paula.

Andy nem tudta, mert semmit sem tudott azon kívül, hogy meg kell támaszkodnia a pultban, és ki kell feszítenie a térdét, hogy össze ne essen.

Paula folytatta a darabolást.

– Mit tudsz róla?

– Azt, hogy… – Andynek megint gondja akadt a beszéddel, a gyomra pedig mintha méhekkel lett volna tele. – Hogy harmincegy éve az anyám.

Paula bólintott.

– Ez érdekes.

– Miért?

– Vajon miért.

A kés csattogása a vágódeszkán visszhangot vetett Andy fejében. Elég volt abból, hogy csak reagál. Fel kell tennie a kérdéseit. Egy egész listányit összegyűjtött magának az idefelé vezető úton, most pedig…

– Meg tudná…

– Egy dollár, kölyök. Mit tudnék?

Andy érezte, hogy megszédül, a teste pedig ugyanolyan tompa volt, mint néhány napja. Karjai és lábai mintha a plafon felé akartak volna lebegni, az agya elvesztette a kapcsolatot a szájával. Nem eshet vissza a régi hibáiba most, hogy ilyen közel jár.

– Tudna… – próbálkozott harmadszor is. – Honnan ismeri? Az anyámat?

– Nem vagyok besúgó.

Besúgó?

Paula fölnézett a darabolásból. Az arca kifürkészhetetlen volt.

– Nem szemétkedni akarok, bár be kell ismernem, abban elég jó vagyok – mondta, majd elkezdte felkockázni a zellert és a répát. A kockák szinte teljesen egyformák voltak, a kés pedig olyan gyorsan mozgott, hogy szinte mozdulatlannak tűnt. – A börtönben tanultam meg főzni. Ott gyorsnak kellett lennünk.

Börtön?

– Mindig is tanulni akartam. – Paula a markába vette a zöldségeket, és beledobta a tűzhelyen álló fazékba. – Több mint egy évtizedembe telt, hogy kiérdemeljem ezt a privilégiumot. Csak az idősebb csajoknak adtak kést a kezébe.

Több mint egy évtized?

– Gondolom, erről nem olvastál, amikor rám kerestél a neten – mondta Paula.

Andy rádöbbent, hogy a nyelve hozzá van ragadva a szájpadlásához. Túlságosan elképedt ahhoz, hogy fel tudja dolgozni ezeket az információkat.

Besúgó. Börtön. Több mint egy évtized.

Már napok óta mondogatta magának, hogy Laura bűnöző, de az, hogy megerősítették az elméletét, olyan volt, mintha hasba vágták volna.

– Fizetek azért, hogy ez ne jelenjen meg az első találatok között. Nem olcsó, de… – A nő vállat vont, és megint Andyre pillantott. – Mert rám kerestél a neten, igaz? Az adónyilvántartásban találtad meg a címemet. Megnézted az órarendemet, és elolvastad az értékeléseimet. – Paula mosolygott. Láthatóan tetszett neki, hogy milyen hatással van a lányra. – Aztán megnézted az önéletrajzomat, és azt kérdezted magadtól, hogy a UC-Berkeley, a Stanford és a West Connecticut State közül melyik nem stimmel, igaz?

Andy csak arra volt képes, hogy bólintson.

Paula elkezdte fölvágni a krumplit.

– Van egy női börtön a nyugat-connecticuti Danberry közelében – talán hallottál már róla abban a tévéműsorban. Ott volt egy továbbtanulási program. Egyszer Martha Stewart volt a vendég, de ez már a második tízesem után volt.

Két tízes?

Paula ismét fölnézett Andyre.

– Az iskolában mindenről tudnak. Nem titok, de nem szeretek beszélni róla. A lázadó napjaim már elmúltak. Bár az én koromban az életem nagy része is elmúlt.

Andy lenézett a kezére. Az ujjai mintha macskabajszok lettek volna. Milyen szörnyűséget kellett elkövetni ahhoz, hogy az embert húsz évre bezárják egy szövetségi börtönbe? Vajon Laurának is ugyanennyi büntetés járt volna, csak ő ellopott egy csomó pénzt, elmenekült, és új életet kezdett, miközben Paula Kunde a napokat számolta, hogy elég idős legyen a börtönkonyhához?

– Azt hiszem… – Andynek annyira összeszorult a torka, hogy alig kapott levegőt. Gondolkodnia kellett ezen, de ebben a levegőtlen konyhában, és ennek a nőnek az árgus tekintete alatt képtelen volt gondolkodni. – Azt hiszem, el kéne mennem…

– Nyugodj meg, Bambi. Nem a börtönben ismertem meg az anyádat, ha ezen vagy kiakadva. – Paula nekiállt egy újabb krumplinak. – Persze nem tudhatom, mire gondolsz, mert kérdéseket még nem sikerült feltenned.

Andy visszanyelte a torkában lévő gombócot, és megpróbálta felidézni a kérdéseit.

– Honnan… honnan ismeri őt?

– Hogy is hívják?

Andy nem értette ennek a kegyetlen játéknak a szabályait.

– Laura Oliver. Vagyis Mitchell. Férjhez ment, és most…

– Tudom, hogy működik a házasság. – Paula a kés hegyével felnyitott egy paprikát, és kipiszkálta a magjait. – Hallottál már a QuellCorpról?

Andy megrázta a fejét, de közben azt válaszolta:

– A gyógyszergyártó cégről?

– Milyen az életed?

– Az éle…

– Jó iskolák? Menő kocsi? Szuper állás? Helyes pasi, aki YouTube-

videót készít majd a lánykérésről?

Andy végre észrevette, hogy a nő hangja már nem tárgyilagos, a mosolya pedig igencsak csúfondáros.

– Uh… – Andy elindult az ajtó felé. – Most már tényleg…

– Jó anya?

– Igen. – A válasz könnyen jött, amikor Andy nem gondolkodott rajta.

– Elkísért az iskolai bálokra, belépett a szülői munkaközösségbe, fényképeket készített rólad?

Andy bólintott, mert mindez igaz volt.

– Láttam a hírekben, ahogy megölte azt a kölyköt. – Paula hátat fordított Andynek, és megmosta a kezét a mosogatóban. – Bár azt mondják, tisztázta magát, és valójában megmenteni akarta a kölyköt. Kérlek, ne mozdulj.

Andy teljesen mozdulatlanul állt.

– Én nem…

– Nem neked mondtam, hogy ne mozdulj, kislány. A „kérlek” egy patriarchális kifejezés, arra szolgál, hogy a nők bocsánatot kérjenek a vaginájuk miatt. – Paula megtörölte a kezét egy konyharuhában. – Arról beszélek, hogy mit mondott anyád annak a fiúnak, mielőtt megölte. Tele vannak vele a hírműsorok.

Andy a falon lógó, lenémított tévére pillantott, amelyben megint az étteremben készült videót mutatták. Laura föltartotta az ujjait, négyet a bal kezén, egyet a jobb kezén, így mutatván Jonah Helsingernek, hány golyója van még. A kép alatt ott futott a szöveg, de Andy képtelen volt feldolgozni az információt.

– A szakértők közbeléptek – mondta Paula. – Azt állítják, tudják, mit mondott az anyád Helsingernek: *Kérlek, ne mozdulj*, vagyis *Kérlek, ne*

mozdulj, különben a torkod rá fog spriccelni a padlóra.

Andy a saját torkára szorította a kezét, és érezte, milyen vadul ver a szíve. Megkönnyebbült, hogy tisztázták az anyját, de minden idegszála arra biztatta, hogy hagyja el ezt a házat. Senki nem tudja, hogy itt van. Paula simán kibelezheti, mint egy malacot, és soha nem fog kiderülni.

– Érdekes, nem? – Paula rákönyökölt a pultra, és az egyetlen jó szemével szinte megbabonázta Andyt. – A kedves jó anyád hidegvérrel megöl egy kölyköt, de megússza, mert előrelátóan *Kérlek, ne mozdulj*t mond *Hasta la vista* helyett. A szerencsés Laura Oliver. – Paula élvezettel ízlelgette a szavakat. – Láttad az arcát? Egyáltalán nem tűnt zaklatottnak. Úgy nézett ki, mint aki pontosan tudja, mit csinál, nem? És mint aki teljesen elégedett is a tetteivel. Mint mindig.

Andy ismét ledermedt, de ezúttal nem a félelemtől. Most hallani akarta Paula mondanivalóját.

– Hideg, mint a jégcsap. Sosem bánkódik utólag semmi miatt. A baj lepereg róla, mit kacsa hátáról a víz. Ezt szoktuk mondani róla, legalábbis azok, akik egyáltalán mondtak róla valamit. Az ember ismeri Laura Olivert, de nem ismeri *igazán*. Csak a felszínt. Alamuszi nyuszi nagyot ugrik. Te nem vetted észre?

Andy meg akarta rázni a fejét, de még mindig le volt bénulva.

– Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, kölyök, de az anyád folyamatosan kamuzik. Az az ostoba liba mindig is élete szerepét játszotta. Nem vetted észre?

Andynek végre sikerült megráznia a fejét, de közben azt gondolta magában…

Anya üzemmód. Gyógyító dr. Oliver üzemmód. Gordon felesége üzemmód.

– Maradj itt – mondta Paula, majd kiment a konyhából.

Andy akkor sem tudta volna követni, ha akarta volna. Úgy érezte, mintha a meztelen talpa hozzátapadna a járólaphoz. Ez az ijesztő nőszemély semmi újdonságot nem mondott, viszont úgy tálalta a dolgot, hogy Andy kezdte álcázásnak látni az anyja különböző arcait.

Fogalmad sincs, hogy ki vagyok. Nem is volt, és soha nem is lesz.

– Ott vagy még? – kiabálta Paula a ház másik feléből.

Andy megdörzsölte az arcát. El kellene felejtenie, amit Paula mondott, és el kellene tűnnie innen. Ez a nő még mindig veszélyes. Nyilvánvaló, hogy hátsó szándék vezérli. Nem kellett volna idejönnie.

Kihúzta a fiókot, kitépte a jegyzettömbből a Kapucnisról és Mike-ról készült rajzot, begyömöszölte a farzsebébe, aztán kinyitotta a konyhaajtót.

Paula Kunde-val találta szembe magát, aki puskát fogott rá.

– Jézus Mária! – Andy nekihátrált a lengőajtónak.

– Fel a kezekkel, te agyalágyult.

Andy felemelte a kezét.

– Be vagy drótozva?

– Tessék?

– Poloska. Mikrofon. – Paula először a lány ingét tapogatta végig, aztán a zsebeit, aztán a lábát, majd a hátát. – Azért küldött, hogy csapdába csalj?

– Tessék?

– Ugyan már. – Paula Andy szegycsontjához szorította a puskacsövet. – Beszélj, kismajom. Ki küldött?

– S-s-senki.

– Senki! – horkant föl Paula. – Mondd meg az anyádnak, hogy a buta, riadt őzike szerepeddel majdnem bolonddá tettél, de ha még egyszer meglátlak, meghúzom a ravaszt, és addig húzogatom, amíg ki

nem ürül a tár. Aztán újratöltök, és anyád után megyek.

Andy majdnem elvesztette uralmát a hólyagja fölött, és minden porcikája remegett. A kezeit feltartva, tekintetét Paulára szegezve hátrált a folyosón, amíg meg nem botlott a süllyesztett nappaliba vezető lépcsőn.

Paula továbbra is a vállának támasztotta a puskáját, néhány másodpercig még meredten bámult Andyre, aztán visszament a konyhába.

Andy visszanyelte a torkán feltörő epét, aztán megfordult, hogy elfusson. Elsietett a kanapé mellett, fölment az előszobába vezető lépcsőn, és majdnem elcsúszott a járólapon. Fájt a térde, de sikerült megkapaszkodnia a kisasztalban. Az üvegtálban levő apró a padlóra szóródott. Testének idegszálai mintha medvecsapdába akadtak volna. A lába alig fért bele a cipőjébe, aztán rájött, hogy azért, mert a nyavalyás zoknija is benne van. Gyorsan hátrapillantott a válla fölött, begyömöszölte a zoknit a táskájába, és felhúzta a cipőjét. A keze annyira izzadt, hogy alig tudta elfordítani az ajtógombot.

Basszus.

Mike állt a bejárati ajtó előtt, és ugyanúgy vigyorgott rá, mint mikor a bár előtt beszélgettek Muscle Shoalsban.

– Milyen furcsa véletle… – kezdte, de Andy megragadta a baseballütőt. – Hé-hé-hé! – Mike fölemelte a kezét, amikor a lány meglendítette az ütőt. – Ugyan már, gyönyörűm. Beszéljük meg…

– Fogd be a pofád, te őrült! – Andy olyan szorosan markolta az ütőt, hogy görcs állt az ujjaiba. – Hogy találtál meg?

– Hát, az érdekes történet.

A lány még följebb emelte az ütőt.

– Várj! – kiáltotta a férfi. – Itt üss meg… – mondta, majd az oldalára

mutatott. – Akkor könnyedén eltörhetsz egy bordát. Úgy esnék össze, mint egy zsák krumpli. Vagy a mellkasom közepébe. Nincs olyan, hogy hasi idegközpont, de…

Andy meglendítette az ütőt, de nem erősen, mert nem az volt a célja, hogy megüsse a férfit.

Mike könnyedén elkapta az ütő végét, de ehhez hátra kellett lépnie. A lábai körülbelül vállszéles terpeszben voltak, vagyis egylábnyi széles terpeszben, amit Andy úgy használt ki, hogy olyan erősen tökön rúgta, amilyen erősen csak tudta.

Mike úgy rogyott össze, mint egy zsák krumpli.

– Fuh… – köhögte, majd megint köhögött. Mindkét kezét a lába közére szorította, és habzó szájjal fetrengett a tornácon. De most más volt a helyzet, mint Kapucnissal, ő ugyanis nem haldoklott, csak nagyon szenvedett.

– Szép volt.

Andy összerezzent.

Paula Kunde állt mögötte, még mindig a kezében tartotta a puskát.

– Ez a fickó a második rajzról, igaz? – kérdezte.

Andynek a Paulától való félelmét felülírta Mike iránti haragja. Elege volt belőle, hogy az emberek úgy bánnak vele, mint egy töréstesztre használt bábuval. Megtapogatta a férfi zsebeit, és megtalálta a tárcáját és azt az idétlen nyúlláb kulcstartót. Mike semmilyen ellenállást nem fejtett ki, túlságosan el volt foglalva azzal, hogy a golyóit szorongassa.

– Várj – mondta Paula. – Nem az anyád küldött ide, ugye?

Andy betette a tárcát és a kulcsot a táskájába, aztán átlépett Mike vonagló testén.

– Azt mondtam, várj!

A lány megállt, megfordult, és olyan gyűlöletteli pillantást vetett

Paulára, amilyet csak tudott.

– Erre szükséged lesz. – A nő beletúrt az aprópénzes tálba, kivett egy összehajtogatott egydollárost, és odaadta neki. – Clara Bellamy. Illinois.

– Tessék?

Paula olyan erősen csapta be az ajtót, hogy az egész ház beleremegett.

Ki az ördög az a Clara Bellamy?

És miért hallgat Andy egy nyavalyás őrültre?

Begyömöszölte a bankjegyet a zsebébe, és lesétált a lépcsőn. Mike még mindig úgy zihált, mint egy törött kipufogócső. Andy nem akart bűntudatot érezni, amiért bántotta, de mégis érzett. Bűntudatot érzett, miközben beszállt a Reliantbe. Bűntudatot érzett, miközben kikanyarodott a ház elől. Bűntudatot érzett, miközben befordult a következő utcába. Egészen addig bűntudatot érzett, amíg meg nem látta Mike fehér kocsiját a következő sarkon.

A rohadék.

Lecserélte a mágneses logót az ajtón.

KERTI MUNKÁK GEORGIE-VAL

Andy megállította a Reliantet Mike kocsija mellett, aztán kinyitotta a csomagtartót. Feltépte a Slim Jim-es dobozt, de abban nem talált mást, csak Slim Jimet. Kinyitotta a hűtőtáskát is, amelyhez utoljára Laura raktárában nyúlt hozzá.

Te idióta.

A hűtőtáska fedelének belső felén ott volt a nyomkövető. Kicsi, fekete készülék, akkora, mint egy régi iPod. A vörös lámpácska villogott, azaz jelen pillanatban is küldte a tartózkodási helyének koordinátáit valamelyik műhold felé. Mike nyilván akkor tette bele,

mikor ő a motelban aludt.

Andy úgy hajította el a hűtőtáska fedelét, mint egy frizbit, aztán fogta a hálózsákot és a strandtáskát, és mindkettőt átrakta Mike kocsijába, majd a járdára dobott a csomagtartóról két fűkaszát és egy szegélyvágót. A mágneses logók könnyedén lejöttek az ajtókról. Átragasztotta őket a Reliant motorháztetejére. Először ott akarta hagyni a férfinak a kulcsot, de aztán meggondolta magát. Az összes pénz raktárakban van. A fickó nyugodtan elfurikázhat a tamponosdobozban egy darabig.

Andy beszállt Mike kocsijába, és letette a táskáját az anyósülésre. A kormányt furcsa műbőr huzat borította, a visszapillantó tükörről két dobókocka lógott. Beindította a motort, mire Dave Matthews hangja szólalt meg a hangszóróból.

Elkanyarodott a padkától, s miközben az egyetem felé tartott, felidézte magában a térképet. Körülbelül ezerhatszáz kilométer áll előtte, ami húsz óra vezetésnek vagy két teljes napi útnak felelt meg, ha rendesen elosztja. Először Dallas, aztán egyenesen fel Oklahomába, onnan Missouriba, onnan pedig Illinois-ba, ahol nagyon remélte, hogy talál egy Clara Bellamy nevű illetőt.

1986. JÚLIUS 31.

12

Alexandra Maplecroft sikolyai olyanok voltak, mint az egyre hangosabban szóló szirénák. Egy rendőrautó szirénái. Az FBI-osok szirénái. A rabszállító kocsi szirénái.

Jane tudta, hogy meg kellene akadályoznia valahogy a jajveszékelést, de csak állt ott, és hallgatta a nő kétségbeesett segélykiáltásait.

– Jane! – kiáltott fel Andrew a földszintről.

A bátyja hangja kizökkentette Jane-t a transzból. Nagy nehezen visszatette a tömést a nő szájába, de az ide-oda vetette magát az ágyon, és a kezén-lábán lévő kötéseket feszegette. Ahogy dobálta a fejét, a szeméről félrecsúszott a kötés. Az egyik szemével körbenézett, és megtalálta Jane-t. Hirtelen az egyik keze, majd az egyik lába is kiszabadult. Andy megpróbálta lefogni, de nem volt elég gyors.

Maplecroft olyan erővel vágott az arcába, hogy hátraesett a padlóra. Csillagok táncoltak a szeme előtt.

– Jane! – ordította Andrew, a lány pedig hallotta léptei dübörgését a lépcsőn.

Maplecroft is hallotta. Olyan hevesen küzdött a kötelékeivel, hogy a fém ágykeret felborult. A másik kezét is megpróbálta kiszabadítani, a lábával pedig ide-oda rúgkapált, hogy lerázza a kötelet.

Jane megpróbált fölállni, de a lába nem engedelmeskedett. Az arcán vér csorgott le, alig kapott levegőt. Végül nagy nehezen sikerült föltápászkodnia. Csak arra tudott gondolni, hogy rávesse magát Maplecroftra, és megpróbálja lefogni, amíg meg nem érkezik a segítség.

Néhány másodperc múlva megérkezett.

– Jane! – Az ajtó kivágódott, az elsőként berontó Andrew felemelte Jane-t, és szorosan magához ölelte.

Maplecroft szintén talpon volt. Az egyik bokája még mindig hozzá volt kötve az ágyhoz, de a kezeit úgy tartotta, mint egy bokszoló. Ruhái rongyosak voltak, a tekintete vad, a haja a fejbőrére tapadt a mocsoktól és az izzadságtól. Érthetetlenül ordított, és egyik lábáról a másikra helyezte az egyensúlyát.

Paula horkantva felnevetett, és elállta az ajtót.

– Add fel, ribanc.

– Engedjenek el! – kiabálta Maplecroft. – Nem árulom el senkinek. Nem fogom…

– Állítsátok le – mondta Nick.

Jane nem tudta, mire céloz, amíg meg nem látta, hogy Quarter fölemeli a kését.

– Ne! – kiáltotta.

De túl gyorsan történt az egész. Quarter meglendítette a kezét, a penge megcsillant a napfényben.

Jane tehetetlenül nézte, ahogy a kés lecsap.

Aztán megáll.

Maplecroft elkapta a kezével.

A penge átszúrta a tenyerét.

Ez mindannyiukat sokként érte. Egyikük sem tudott megmozdulni.

Kivéve Maplecroftot.

Ő pontosan tudta, mit csinál. Miközben mindannyian dermedten álltak, ő keresztbe lendítette a karját, hogy visszakézből megszúrhassa Jane-t.

Nick erre behúzott egyet neki.

Maplecroft orrából vér spriccelt ki, a pengével a tenyerében vadul hadonászva megperdült.

Nick még egyet behúzott neki.

Jane hallotta a csont reccsenését, ahogy eltört az orra.

Maplecroft megbotlott, az ágykeret visszarántotta a lábát.

– Nick… – próbálkozott Jane, de a férfi harmadszor is ütött.

Maplecroft feje visszabicsaklott a nyakán. Zuhanni kezdett, de a még megkötözött lába visszarántotta, így a halántéka az ágy vasvázának csapódott. Miután földet ért, a vér hatalmas tócsában terült szét alatta, és beszivárgott a fapadló rései közé.

Szeme és szája tágra nyílt, a teste mozdulatlanná dermedt.

Mindannyian csak bámultak rá. Senki nem tudott megszólalni, amíg…

– Jézusom – suttogta Andrew.

– Meghalt? – kérdezte Paula.

Quarter letérdelt, hogy megnézze, de azonnal talpra ugrott, amikor Alexandra Maplecroft szeme megrebbent.

Jane felsikoltott, aztán mindkét kezét a szájára szorította.

– Jóságos ég – suttogta Paula.

A nő lába közül vizelet szivárgott elő. Szinte hallani lehetett, ahogy kiszáll belőle a lélek.

– Nick – lehelte Jane. – Mit csináltál? Mit csináltál?

– Ő… – Nick rémültnek tűnt, pedig soha nem szokott rémültnek tűnni. – Én nem akartam… – mondta Jane-nek.

– Megölted! – sikította a lány. – Megütötted, elesett, és…

– Én voltam – mondta Quarter. – Én vágtam bele a kést.

– Mert Nick azt mondta!

– Én nem… – bizonygatta Nick. – Azt mondtam, állítsátok le, nem

azt, hogy…

– Mit tettél? – Jane ide-oda ingatta a fejét. – Mit tettünk? Mit tettünk? – Egyszerűen nem tudta elégszer feltenni a kérdést. Ezzel átlépték az őrület határát. Mindannyian őrültek voltak, egytől egyig. – Hogy tehetted? – kérdezte Nicktől. – Hogy voltál képes…?

– Téged védett, te ostoba liba. – Paula nem tudta vagy nem akarta kiszűrni a gúnyt a hangjából. – Az egész a te hibád.

– Penny – mondta Andrew.

– Jinx, el kell hinned, hogy… – próbálkozott tovább Nick.

– Megütötted… megölted… – Jane érezte, hogy elszorul a torka. Mindannyian látták, mi történt, nem volt szükség arra, hogy felidézze. Maplecroft már az első ütés után elvesztette az egyensúlyát. Nick megragadhatta volna a karját, ehelyett még kétszer megütötte, s a vére most a padlót áztatja.

– Te hagytad, hogy kiszabaduljon – mondta Paula Jane-nek. – Ennyit a váltságdíjról. A túszunk szó szerint most hugyozott a saját sírjára.

Jane a nyitott hátsó ablakhoz lépett, és megpróbált levegőt szívni a tüdejébe. Nem lehet tanúja ennek, nem lehet itt. Nick átlépte a határt. Paula mentségeket keres neki. Andrew hallgat. Quarter ölni is képes lett volna Nickért. Mindannyiuknak elment az esze.

– Drágám… – mondta Nick.

Jane belekapaszkodott az ablakkeretbe, és a szemközti ház hátsó falára szegezte a tekintetét, mert képtelen volt Nickre nézni. Bárcsak otthon lehetne az ágyában. Bárcsak visszacsinálhatná Oslót, bárcsak visszamehetne az időben két évet, hogy elhagyja Nicket, mielőtt az belerángatná őket ebbe az örvénybe.

– Jane – szólalt meg Andrew a türelmes hangján.

A lány megfordult, de nem a bátyjára, hanem automatikusan a földön heverő nőre pillantott.

– Ne – mondta Andrew-nak. – Kérlek, ne mondd nekem, hogy higgadjak…

Maplecroft szeme megint megrebbent.

Jane ezúttal nem sikoltott fel, mint első alkalommal, mert minél többször történt meg a dolog, annál normálisabbnak tűnt. Nick így kerítette hatalmába őket. A gyakorlások, a próbák és az állandó paranoia szinte hipnotizálták őket, hogy amit tesznek, az nemcsak normális, de szükségszerű is.

Ezúttal Paula törte meg a csendet.

– Be kell fejeznünk.

Jane csak meredten bámult rá.

– Az arcára kell szorítani egy párnát, vagy egyszerűen csak be kell fogni az orrát és a száját. Hacsak nem akarod szíven szúrni. Vagy belefojtani abba a pisivel teli vödörbe.

Jane érezte, hogy keserű epe tör fel a torkán. Megfordult, de nem elég gyorsan: a padlót beterítette a hányás. A falnak támaszkodott a kezével, kinyitotta a száját, és minden önuralmát latba vetette, hogy ne kezdjen el jajveszékelni.

Hogy hozzon gyereket erre a iszonyú, kegyetlen világra?

– Jézusom – mondta Paula. – Végignézed, ahogy lelövik a saját apádat, de ha egy csaj beveri a fejét…

– Penny – figyelmeztette Andrew a nőt.

– Jinx. – Nick megpróbálta Jane hátára tenni a kezét, de a lány lerázta magáról. – Nem akartam. Én csak… nem gondolkodtam. Bántott téged. És még bántani akart.

– Nem számít. – Quarter a tusz nyakához szorította két ujját. – Nincs

pulzusa.

– Na fene – mormolta Paula. – Micsoda meglepetés.

– Mindegy: ami történt, megtörtént – mondta Andrew, és ő is Jane-re nézett. – Minden rendben. Úgy értem, nem, természetesen nincs rendben, de baleset történt, nekünk pedig túl kell lépnünk ezen, mert sokkal fontosabb dolgok forognak kockán.

– Igaza van – mondta Quarter. – Még mindig ott van Stanford, Chicago és New York.

– Ugye tudjátok, hogy én még mindig benne vagyok? Én nem vagyok olyan, mint Miss Hercegkisasszony. Maradnod kellett volna az önkénteskedésnél a többi gazdag nőcskével. Tudtam, hogy abban a pillanatban megfutamodsz, amint egy kicsit is zűrössé válik a dolog.

Jane végre megengedte magának, hogy ránézzen Nickre. A férfi mellkasa hullámzott, keze még mindig ökölbe szorult, bütykein fel volt hasadva a bőr ott, ahol eltalálta Alexandra Maplecroftot.

Ki ez az ember?

– Nem tudok… – kezdte Jane, de képtelen volt befejezni a mondatot.

– Mit nem tudsz? – Nick beletörölte a kézfejét a nadrágjába, mocskos és véres ujjlenyomatokat hagyva rajta. Az ingujján még több vér volt.

Jane lenézett magára: a nadrágján vörös csíkok, a blúzán vörös pöttyök éktelenkedtek.

– Képtelen vagyok… – próbálkozott ismét.

– Mire? – kérdezte Nick. – Mondd el, Jinx. Mire vagy képtelen?

Hogy benne legyek ebben, hogy még több embert bántsak, hogy együtt éljek a titkokkal és a bűntudattal, és hogy életet adjak a gyerekednek, mert soha nem leszek képes megmondani neki, hogy te vagy az apja.

– Jinxie? – Nick hamar magához tért a sokkból. Az arcán megjelent a jól ismert félmosoly, aztán megragadta a lány karját, és ajkát a homlokára szorította.

Jane ellen akart állni. Utasította magát, hogy álljon ellen, de teste a férfihoz simult, s ő vigaszt merített az ölelés melegségéből.

A jojó magától visszaugrik.

– Menjünk le, és… – mondta Andrew, Quarter azonban a következő pillanatban nyeldeklő hangot hallatott, aztán egész teste összerándult, karja a levegőbe lendült, mellkasából vér bugyogott elő.

Egy ezredmásodperccel később Jane puskalövést és üvegcsörömpölést hallott.

Már a padlón feküdt, amikor rájött, mi történik velük.

Valaki lő rájuk.

Látta a piros célzópöttyöket a falon, mintha csak egy akciófilmben lettek volna. A rendőrség megtalálta őket. Lenyomozták Jasper kocsiját, vagy valaki a környékről bejelentést tett, vagy követték Andrew-t és Jane-t, de mindez nem számított, mert Quarter meghalt, Maplecroft is meghalt, s ők mind meg fognak halni ebben a borzalmas szobában, az ürülékkel teli vödör s az ő hányása mellett.

Az újabb golyó az ablak megmaradt részét is kitörte, majd besüvített a szobába még egy és még egy. Aztán már folyamatosan ropogtak a puskák.

– Indulás! – kiáltotta Nick, miközben felállította a matracot, hogy eltorlaszolja az első ablakot. – Gyerünk, katonák! Nyomás!

Gyakorolták. Akkor abszurdnak tűnt, de Nick felkészítette őket pontosan erre az eshetőségre.

Andrew összegörnyedve futott a lépcsőhöz vezető nyitott ajtóhoz. Paula a hátsó ablak felé mászott négykézláb. Jane utánaindult, de

golyó süvített el a feje mellett, mire lehasalt a padlóra. A váza ripityára tört, a vékony falat átlyuggatták a golyók, a lyukakon beáramló napfénytől olyan volt az egész, mint valami diszkóban.

– Erre! – Paula már az ablaknál volt.

Jane megint kúszni kezdett, de aztán megint megállt, és felsikoltott, amikor Quarter teste megmozdult. Borzasztó hangja volt, ahogy a golyók a testébe csapódtak. Maplecroft koponyája szétrepedt. Vér spriccelt mindenfelé. Csont. Agyvelő. Szövetdarabok.

Robbanás odalentről: a bejárati ajtó megadta magát.

– FBI! FBI! – üvöltötték egymás szavába vágva az ügynökök. Jane hallotta bakancsaik dübörgését, és azt is, ahogy öklükkel a falat kopogtatva keresik a feljárót.

– Ne várjatok rám! – Andrew már be is csukta az ajtót, Jane pedig nézte, ahogy megemeli a nehéz gerendát, és elreteszeli vele az átjárót.

– Jane, igyekezz! – kiabálta Nick, aki éppen Paulának segített leengedni az összecsukható létrát a hátsó ablakon. A létra túl nehéz volt egy embernek, ezt az edzésekről tudták. Két ember a létránál. Egy eltorlaszolja az ajtót. Matrac az ablak elé.

Bukj le és rohanj! Siess, és semmiképp ne állj meg!

Paula mászott ki elsőként az ablakon. A rozoga létra recsegett-ropogott, miközben négykézláb átmászott rajta a sikátor másik oldalán lévő házba. A két ablak körülbelül négy és fél méternyire volt egymástól, odalent a sikátorban rothadó szeméthegyek tornyosultak, tele tűkkel és törött üvegekkel. Önként senki nem merészkedett volna oda, de ha eltörik a létra, lezuhannak a hatméteres mélységbe.

– Menj-menj-menj! – kiabálta Nick. Odalentről egyre hangosabb dübörgés hallatszott. Az ügynökök még mindig a lépcsőt keresték. Már a fegyverük tusával ütötték a fát.

– A picsába! – kiabálta egy férfi. – Hozzatok egy kalapácsot!

Jane kelt át másodiknak a létrán. Keze síkos volt az izzadságtól, a hideg fémfokok a térdébe vágtak. A létra enyhén remegett, mikor odalent kalapáccsal kezdték ütni a falat.

– Siess! – Paula le sem vette a szemét a szeméthalomról. Jane is lepillantott, és meglátta, hogy három, kék dzsekit viselő FBI-ügynök kerülgeti a kupacot valami bejáratot keresve.

Ebben a pillanatban lövés dördült – nem az ügynökök lőttek, hanem Nick, aki az ablakon kihajolva fedezte Andrew-t, miközben az megpróbált átkelni a létrán. Andrew lassabban haladt, mert a hóna alá szorított fémdoboz miatt csak az egyik kezét tudta használni. Jane azt sem vette észre, hogy egyáltalán fölhozta a dobozt az emeletre.

– Rohadékok! – rikácsolta Paula az öklét rázva a földön lévő ügynökök felé. A vérontás beteges izgalommal töltötte el. – Rohadt fasiszta szemétládák!

Andrew megcsúszott a létrán. Jane felszisszent. Hallotta, hogy a bátyja káromkodik, mert majdnem elejtette a dobozt.

– Kérlek – könyörgött Jane suttogva.

Felejtsd el a dobozt. Felejtsd el a tervet. Csak tűnjünk el innen. Szerezzük vissza a józan eszünket.

– Nickel! – kiabálta Paula. – Dobd ide!

A pisztolyra gondolt, amelyet Nick áthajított neki a szakadék fölött. Paula két kézzel kapta el, pont akkor, amikor Andrew lekászálódott a létráról.

Jane szinte még azelőtt magához szorította, hogy földet ért volna a lába.

– Rohadékok! – Paula lövöldözni kezdett az FBI-ügynökökre. A szeme csukva volt, a szája nyitva. Úgy ordibált, mint egy őrült –

mert persze őrült volt. Mindannyian őrültek voltak, akik megérdemlik, ha ma meghalnak.

– Fogd meg a kezem! – Andrew Nick felé nyúlt, és berántotta magával a szobába.

Jane az ablaknál állt, és átnézett a kis melléképületre. Végül megtalálták a lépcsőt. A mesterlövészek abbahagyták a tüzelést. Jane-nel pont szemben egy idősebb ügynök állt, akit láthatóan ugyanabból a fából faragtak, mint Danberryt és Barlow-t.

Fölemelte a pisztolyát, és Jane mellkasára célzott.

– Idióta! – Paula lerántotta a padlóra Jane-t, éppen akkor, amikor a fegyver elsült, aztán fölnyúlt, és lelökte a létrát az ablakpárkányról.

Hallották, ahogy a fém nekicsapódik a ház falának, majd belezuhan a szemétkupacba.

– Erre. – Andrew átvette a vezetést, és összegörnyedve átszaladt a helyiségen. Amikor leértek a földszintre, hallották, hogy az utcán kocsik fékeznek, amivel semmi probléma nem volt, ugyanis nem a főbejáraton át készültek távozni.

Andrew megtapogatta a falat az ujjaival, megnyomta az újabb titkos gombot, amely egy újabb titkos lépcsőhöz nyitotta meg az utat.

Nick több hónapos keresgélés után pontosan ezért választotta ezt az emeletes melléképületet. Azt mondta a csoportnak, hogy olyan hely kell, ahol fogva tarthatják Alexandra Maplecroftot, és ahonnan biztonságban el lehet menekülni. A Mission kerületben kevés pince volt, legalábbis olyan pince, amelyről a város tudott. A talajvíz szintje magas volt, a homok túl ingoványos. A viktoriánus ház alatti alacsony pince még az eredeti fegyverraktár részét képezte. A katonák ezekben az alagutakban rejtőzködtek, amikor a misszió ostrom alatt állt. Nick még a hajléktalan napjai alatt szerzett tudomást az átjárókról. Ezt a

házat alagút kötötte össze az egy utcával arrébb lévő raktárral.

Nick becsukta maguk mögött a panelt. Jane megborzongott a hűvös levegőtől. A lépcső alján Andrew megpróbálta arrébb tolni a könyvespolcot, amely az alagút bejárata előtt állt.

Nicknek muszáj volt segítenie neki. A könyvespolc elcsúszott a betonon. Jane karcolásnyomokat látott a padlón, és imádkozni kezdett, hogy az ügynökök csak akkor vegyék észre őket, amikor már késő.

Paula a kezébe nyomott egy zseblámpát, és betuszkolta Jane-t az alagútba. Nick segített Andrew-nak meghúzni a kötelet, amely a helyére rántotta a könyvespolcot. Elvileg Quarternek kellett volna húznia a kötelet: ő volt a csapat ácsa, aki működőképes szerkezeteket készített Nick vázlatai alapján.

Most viszont halott.

Jane bekapcsolta a zseblámpát, mielőtt még a könyvespolc helyrerakásával teljes sötétség vette volna körül őket. Neki az volt a feladata, hogy végigvezesse a többeket az alagúton. Nick több tucatszor végigfuttatta itt, néha működő zseblámpával, néha a nélkül. Jane már három hónapja nem járt ezen a helyen, de még mindig emlékezett, hol vannak azok a kiálló szikladarabok, amikben könnyen el lehet botlani.

Ahogy Alexandra Maplecroft is elbotlott.

– Ne piszmogj már – sziszegte Paula, miközben meglökte Jane-t. – Indulj.

Jane belebotlott egy kőbe, amelyről pedig tudta, hogy ott van. A próbafutások nem számítottak: az adrenalint nem lehetett kijátszani. Minél mélyebbre mentek, annál jobban rátört a klausztrofóbia. A fénykör túl kicsi volt, a sötétség túl fojtogató. Torkát visszanyelt sikoly szorította össze. A Mission Creek vize beszivárgott a réseken,

tocsogott a cipőjük alatt. Az alagút tizenöt méter hosszú volt. Jane megkapaszkodott a falban, hogy megőrizze az egyensúlyát. Szíve a torkában dobogott. Hányingere volt, de nem mert megállni. Most, hogy kiszabadult Nick ölelő karjai közül, és eltávolodott a férfi megnyugtató közelségéből, egyre csak a következő kérdés járt a fejében:

Mégis mi az ördögöt művelnek?

– Mozogj már. – Paula újra meglökte. – Igyekezz.

Jane gyorsabban lépkedett, aztán kinyújtotta a kezét maga elé, mert tudta, hogy már közel járnak. A zseblámpa végül rá is világított a második könyvespolc hátuljára. Jane nem kért segítséget, hanem eltolta a polcot annyira, hogy a résen mindannyian kiférjenek.

Pislogtak a hirtelen támadt világosságtól. A pince falának fölső részén ablakok voltak. Jane látta az épület előtt elhaladó emberek lábait. Mintha bekapcsolt volna benne valamilyen belső robotpilóta, fölszaladt a lépcsőn, és jobbra fordult, mert azt gyakorolta be, hogy jobbra forduljon. Körülbelül huszonhét méterrel arrébb balra fordult, mert azt gyakorolta be, hogy balra forduljon. Kinyitott egy ajtót, keresztülmászott a fal egy repedésén, és ott találta a furgont a félkör alakú bemélyedésben, amelynek az épület korábbi fűszerraktár mivoltát idézően feketebors-szaga volt.

Paula megelőzte Jane-t, mert úgy volt, hogy az vezet, aki elsőként éri el a kocsit. Jane volt a második, úgyhogy ő az oldalajtót nyitotta ki, Nick pedig a kapuhoz futott.

8-4-19

Mindannyian tudták a kombinációt.

Andrew behajította a fémdobozt a furgonba, aztán ő is utána akarta vetni magát, de megtántorodott. Jane megragadta a karját, berántotta

maga mellé. Nick kinyitotta a kaput, aztán visszafutott a furgonhoz. Jane behúzta maguk mögött az oldalajtót.

Paula már hajtott is kifelé a raktárból. Időközben fölkötötte a haját, a fejébe nyomott egy barna kalapot, és az ingruhájára felvett egy barna dzsekit. A napsugarak betűztek a szélvédőn. Jane lehunyta a szemét, amelyből könnyek csurogtak le az arcán. A hátán feküdt Nick és Andrew között. Egy futonmatracon feküdtek, de minden döccenőt és kátyút megéreztek. Jane a nyakát nyújtogatva megpróbált kikukkantani az ablakon. Néhány másodpercen belül kint voltak a Missionön, aztán egyre beljebb haladtak a városba, amikor meghallották a mellettük elsüvítő szirénákat.

– Csak nyugalom – suttogta Nick, aki fogta Jane kezét. A lány a másik kezével Andrew-ét fogta. Nem emlékezett, hogy mikor fogták meg egymás kezét, de annyira örült, hogy biztonságban van közöttük, s hogy életben van, hogy nem tudta abbahagyni a sírást.

Mindhárman ott feküdtek a hátukon, egymásba kapaszkodva, míg Paula azt nem mondta nekik, hogy elérték a 101-est.

– Chicago harminc órára van innen. – Paulának kiabálnia kellett, hogy hallják, amit mond, a közlekedés zaja ugyanis úgy visszhangzott a furgonban, mint a fogorvosi fúró hangja az ember fejében. – Idaho Fallsban megállunk, mert szólni kell nekik, hogy a menedékházba tartunk.

Menedékház.

Egy farm Chicagótól nem messze, piros pajtával, tehenekkel és lovakkal – de mit számít mindez, ha már soha többé nem lehetnek biztonságban?

– Sacramentóban sofőrt váltunk, miután kitettük Nicket a reptéren – folytatta Paula. – Betartjuk a sebességkorlátozást és az összes

közlekedési szabályt. Nem szabad felhívnunk magunkra a figyelmet. – A nő Nick utasításait ismételte el. Mindannyian Nick utasításait követték, mert a férfi azt állította, mindig tudja, mit csinál, még akkor is, amikor elszabadult a pokol.

Ez őrület. Totális őrület.

– Jézus Mária, ez meleg volt. – Nick fölült, kinyújtóztatta a karját, és hetykén Jane-re mosolygott. Benne is volt egy belső kapcsoló, olyan, amilyet Laura Juneau is átkapcsolt magában, amikor megölte Martint, aztán saját magát. Jane most már világosan látta ezt. Nick máris maga mögött hagyta mindazt, ami abban a melléképületben történt.

Jane nem bírt ránézni. Inkább Andrew-t tanulmányozta, aki mellette feküdt. A férfi arca hamuszürke volt, rajta vércsíkok. Jane bele se mert gondolni, honnan eredhettek. Amikor eszébe jutott a melléképület, csak halált, mészárlást és szúnyogokként repkedő golyókat látott maga előtt.

Andrew beleköhögött a könyökhajlatába. Jane megérintette fivére arcát; olyan volt a tapintása, mint a vattacukornak.

– Most már örültök, hogy gyakoroltatok, mi? – kérdezte Nick. Andrew-hoz hasonlóan az ő arca is véres volt, a haja is a szemébe lógott, de olyan lelkesültnek látszott, mintha minden rendben lenne. – Képzeljétek el, ha most először másztatok volna át azon a létrán, gyakorlás nélkül…

Jane felült. Oda kellett volna mennie Nickhez, ehelyett a kerék fölötti domborulatnak dőlt neki. Hívja föl Jaspert? Keressen egy telefont, könyörögjön segítségért, és várja, hogy a bátyja majd megmenti őket? De hogyan mondhatná el neki, hogy segített megöletni az apjukat? Hogyan nézzen a szemébe, és mondja azt, hogy amit eddig tettek, az egyfajta kollektív őrület eredménye?

Szekta.

– Jinx? – szólalt meg Nick.

Jane megrázta a fejét, de ez nem Nicknek szólt. Most már Jasper se mentheti meg. És ha meg is próbálná, ő azzal fizetne, hogy börtönbe juttatja csalásért?

Nick odamászott a lezárt ládához, amelyet Quarter hozzácsavarozott a kocsi aljához, és beütötte a számokat:

6-12-32

Mindannyian tudták a kombinációt.

Jane nézte, ahogy a férfi fölnyitja a láda tetejét, és kivesz belőle egy pokrócot és egy vízzel töltött termoszt. Ez mind a menekülési terv része volt. Néhány Slim Jim, egy kis hűtőtáska, néhány kellék vészhelyzet esetére, valamint 250 000 dollárnyi készpénz az álpadló alatt.

Nick kitöltött némi vizet a termosz kupakjába, elővette a farzsebéből a zsebkendőjét, megtörölgette az arcát, aztán odahajolt Andrew-hoz, és az ő arcát is megtisztította.

Jane nézte, ahogy a szeretője lemossa a vért a bátyja arcáról.

Maplecroftét? Quarterét?

– Még az igazi nevét se tudjuk – mondta.

A két férfi ránézett.

– Quarterét. Nem tudjuk a nevét, nem tudjuk, hol lakott, nem tudjuk, kik a szülei. És most halott. Láttuk meghalni, és még azt se tudjuk, kit értesítsünk.

– Leonard Brandt volt a neve. Nem voltak gyerekei, és felesége sem. Egyedül élt a Van Duff utca 1239. alatt. Ácsként dolgozott Marinben. Természetesen tudom, ki ő, Jinx. Mindenkit ismerek, aki benne van ebben, mert felelős vagyok az életükért. Mert minden tőlem telhetőt

megteszek, hogy mindannyiótokat megvédjelek.

Jane nem tudta megállapítani, hogy igazat mond-e vagy sem, mert a szeméből patakzó könnyek elhomályosították a látását.

Nick visszatette a termoszra a kupakját, aztán Andrew-hoz fordult.

– Nem nézel ki valami jól, cimbora.

Andrew megpróbált elnyomni egy köhögést.

– Nem is érzem jól magam.

Nick megragadta Andrew vállát, Andrew pedig Nick karját.

– Ide hallgass – mondta Nick. – Ez most kemény volt, de megint sínen vagyunk. A menedékházban majd pihenhettek Jane-nel, én pedig amint tudok, visszajövök New Yorkból, és akkor együtt nézzük, ahogy összeomlik a világ. Oké?

Andrew bólintott.

– Oké.

Jézus.

Nick megpaskolta Andrew arcát, aztán odakúszott Jane-hez, mert őt is fel kellett biztatnia, hogy visszatérjen az oldalára.

– Drágám. – Nick átkarolta a derekát, és a fülébe suttogott. – Semmi baj, drágám. Minden rendben lesz.

Jane könnyei egyre sebesebben potyogtak.

– Meghalhattunk volna. Mindannyian meg…

– Szegény báránykám. – Nick a lány feje búbjára nyomta az ajkát. – Hát nem hiszed el nekem, hogy minden rendben lesz?

Jane kinyitotta a száját, és igyekezett levegőt préselni remegő tüdejébe. Kétségbeesetten hinni akart Nicknek. Megpróbálta meggyőzni magát, hogy csak ez a pillanat számít. Nick biztonságban van. Andrew biztonságban van. A baba biztonságban van. A létra megmentette őket. Az alagút megmentette őket. A furgon megmentette

őket.

Nick megmentette őket.

A férfi elvárta, hogy a lány Berlinben is folytassa az edzést. Amikor olyan távol volt mindentől, Jane ostobaságnak tartotta, hogy minden reggel végigcsinálja a közelharchoz szükséges gyakorlatokat, mintha csak háborúba készülne. San Franciscóban leginkább az motiválta, hogy szétrúghatta Paula fenekét, amikor megküzdöttek egymással. De Paula nélkül és Nick nélkül Jane azon kapta magát, hogy eltávolodik – az elszántságától, a tervtől és Nicktől is.

Mit csinálsz mindig, drágám? – szokta kérdezni a férfi a sercegő nemzetközi vonalon.

Semmit, szokta hazudni Jane. *Túlságosan hiányzol, úgyhogy csak duzzogok magamban, és számolom a napokat.*

Jane-nek tényleg hiányzott Nick, de csak az egyik oldala. Az elbűvölő, szeretetteljes oldala, amely elégedett volt ővele, és nem akarta szándékosan, már-már hedonisztikusan feszegetni a határokat.

Jane csak a berlini biztonságos magányában jött rá, hogy amióta az eszét tudja, mindig szunnyadt egy gombóc a gyomrában, egy csupa félelemből álló gombóc. Évekig mondogatta magának, hogy neurotikusnak lenni együtt jár a szólistakarrierrel, de valójában két férfi miatt kellett folyton megválogatnia a szavait, és kordában tartania az érzelmeit. Hol Martin ébresztette föl a félelmeit, hol Nick. A szavaikkal. A fenyegetéseikkel. A kezükkel. És néha az öklükkel.

Berlinben életében először tapasztalta meg, hogy milyen félelem nélkül élni.

Klubokba járt. Hórihorgas, beszívott német fiúkkal táncolt, akiknek tetoválás volt a kezén. Koncerteken, kiállításmegnyitókon és földalatti politikai találkozókon vett részt. Kávézókban üldögélt, ahol Gauloises-

t szívott, és Camus-ről vagy éppen az emberiség tragikus állapotáról értekezett. Időnként belepillanthatott abba, hogy milyennek kellene lennie az életének. Világklasszis előadó volt. Két évtizednyi munkájába került, hogy ide jusson, és mégis…

Sosem volt gyerek. Sosem volt kamasz. Sosem volt fiatal nő. Sosem volt igazán egyedülálló. Először az apjáé volt, aztán Pecsenyikové, aztán Nické.

Berlinben senkié sem volt.

– Hé. – Nick csettintett egyet az arca előtt. – Gyere vissza hozzánk, drágám.

Jane rádöbbent, hogy a többiek nélküle beszélgetnek.

– Arról beszéltünk, hogy mikor hozzuk nyilvánosságra Jasper aktáit – mondta Nick. – Chicago után? Vagy New York után?

Jane megrázta a fejét.

– Ne csináljuk – mondta. – Kérlek. Már így is túl sok embernek okoztunk fájdalmat.

– Jane – mondta Andrew. – Ez nem valami futó szeszély. Emberek szenvedtek, sőt, emberek haltak meg emiatt. Nem adhatjuk fel csak azért, mert kiborultunk. Főleg hogy egyesek golyót is kaptak értünk.

– Szó szerint – mondta Nick, mintha Jane-t emlékeztetni kellett volna erre. – Két ember. Két golyó. Laura és Quarter tényleg hitt abban, amit csinálunk. Hogy hagyhatnánk cserben őket?

– Én képtelen vagyok erre – mondta a lány mindkettőjüknek. Ehhez nem volt mit hozzátenni. Ő egyszerűen nem bírta már ezt tovább.

– Csak ki vagy merülve, szerelmem. – Nick szorosabban ölelte a derekát, de nem mondta ki, amit Jane hallani akart: hogy befejezik a dolgot, hogy megsemmisítik Jasper aktáját; hogy elutaznak Svájcba, ahol megpróbálnak vezekelni azért a kárért, amit okoztak. – Felváltva

kellene aludnunk – mondta, majd felemelte a hangját, hogy Paula is hallja. – Majd Chicagóból repülök New Yorkba. Túl meleg van ahhoz, hogy Sacramentóból utazzak. Paula, te a csapatoddal maradsz, és gondoskodsz róla, hogy felkészüljenek Chicagóra. A menedékházban majd megbeszéljük az időzítést.

Jane arra számított, hogy Paula hozzászól a tervhez, de a nő, rá cseppet sem jellemző módon, igen csöndes volt.

– Jinx? – szólalt meg Andrew. – Jól vagy?

A lány bólintott, de a bátyja tudta, hogy hazudik.

– Jól vagyok – mondta Jane. Remegett a hangja.

– Menj, ülj oda Pennyhez, és tartsd ébren – mondta Nick Andrew-nak. – Jane-nel alszunk egy kicsit, aztán leváltunk titeket.

Jane tiltakozni akart, hogy Andrew-nak kellene először aludnia, de egyrészt nem volt energiája, másrészt a bátyja már tápászkodott is fel.

Nézte, ahogy a furgon elejébe mászik, aztán leül Paula mellé, morog valamit, majd bekapcsolja a rádiót. A hírcsatorna halkan duruzsolni kezdett. Hallgatniuk kellett volna, Andrew azonban addig csavargatta a gombot, amíg régi zenéket nem talált.

Jane Nickhez fordult.

– Orvosra van szüksége.

– Ennél nagyobb problémáink is vannak.

Jane rögtön tudta, milyen problémáról beszél: nem arról, hogy balul ütöttek ki a terveik, hanem arról, hogy ő kételkedni kezdett a férfiban.

– Megmondtam neked, hogy ami Maplecrofttal történt, az baleset volt. – Nick olyan halkan beszélt, hogy csak a lány hallotta. – Teljesen elborult az agyam, amikor megláttam, mit művelt a gyönyörű arcoddal.

Jane megérintette az orrát, amelybe azonnal belehasított a fájdalom. Annyi minden történt az óta a borzalmas pillanat óta, hogy el is

feledkezett Maplecroft ütéséről.

– Tudom, hogy csak meg kellett volna ragadnom, vagy… ilyesmi – mondta Nick. – Nem tudom, mi ütött belém, drágám. Egyszerűen csak borzasztó dühös lettem, de a fejemet nem vesztettem el. Legalábbis nem teljesen. Megígértem neked, hogy ilyesmi sohasem történhet veled még egyszer.

Még egyszer.

Jane próbált nem gondolni a hasában növekvő babára.

– Drágám – mondta Nick. – Mondd, hogy minden rendben van köztünk. Kérlek, mondd ki.

Jane kelletlenül bólintott. Nem volt energiája vitatkozni.

– Szerelmem.

Nick meglepő szenvedéllyel csókolta meg, ő azonban egy cseppnyi vágyakozást sem érzett, amikor a nyelvük találkozott. Mégis magához szorította a férfit, mert kétségbeesetten vágyott a normalitásra. Oslóban nem szeretkeztek, hiába voltak három hónapig távol egymástól. Először mindketten túl izgatottak voltak, aztán jött a lövöldözés, aztán túlságosan féltek attól, hogy rosszat tesznek vagy mondanak, aztán visszatértek San Franciscóba, ahol Nick egészen ma reggelig magára hagyta Jane-t. Jane reggel sem kívánta őt, az *utána következőkre* viszont nagyon vágyott. Hogy Nick a karjában tartsa. Hogy a mellkasához szorítsa a fülét, és hallgassa szíve egyenletes dobogását. Hogy megmondja neki: babát vár. Hogy lássa a boldogságot a szemében.

– Gyerünk, szerelmem. – Nick szűzies csókot lehelt a lány homlokára. – Aludjunk egy kicsit.

Jane hagyta, hogy a férfi lehúzza a futonmatracra. Nick ajka megint közel került a füléhez, de ezúttal csak súrolta a bőrét. A férfi

körülölelte a testével. A lábuk összefonódott, Nick pedig szorosan magához ölelte, s az egyik könyökhajlatából csinált neki párnát. Jane azonban a szokásos megnyugvás helyett most úgy érezte, mintha egy polip ejtette volna csapdába.

A furgon plafonját bámulta, de nem voltak gondolatok a fejében. A teste zsibbadtnak tűnt, de nem úgy, mint korábban. Most nem lőttek rájuk, nem pánikolt Danberry kihallgatása miatt, nem gyászolta Martint, és nem aggódott amiatt, hogy mindannyiukat el fogják kapni. A jövőjére gondolt, és rádöbbent, hogy ebből sosem fog tudni kikeveredni. Még ha be is válik Nick terve, még ha sikerül is eljutniuk Svájcba, Jane akkor is mókuskerékben fog élni.

Nick légzése lelassult, a lány pedig érezte, hogy a teste is ellazul. Arra gondolt, hogy kibújik az öleléséből, de nem volt ereje hozzá. Szemhéja elnehezült, szinte a torkában érezte a szívverését. Végül átadta magát az érzésnek, és elaludt. Mindketten akkor ébredtek föl, amikor Paula megállt tankolni a nevadai határ előtt.

Ők voltak az egyedüli kuncsaftok. A benzinkutas éppen csak fölpillantott a tévéjéből, amikor mindannyian kiszálltak a furgonból.

– Rágcsálnivalót? – kérdezte Paula, de mivel senki nem válaszolt, zsebre dugott kézzel ügetett el a bolt irányába.

Andrew elkezdett tankolni, közben pedig lehunyta a szemét, és nekidőlt a furgonnak.

Nick nem szólt senkihez. Nem csapta össze a tenyerét, és nem próbálta meg ugráltatni a csapatát, hanem arrébb sétált tőlük néhány méternyire. A keze a farzsebében volt, az utat bámulta. Jane nézte, ahogy fölpillant az égre, aztán a végtelen, barna pusztaságra szegezi a tekintetét.

Mindenki le volt sújtva. Jane csak azt nem tudta eldönteni, hogy ez

az idegsokktól van, vagy a bénító kimerültségtől. Világosan érezték, hogy innen már nincs visszaút. A hebehurgya izgatottságot, amely bolond módon akkor járta át őket, amikor az igazságszolgáltatás elől való menekülést tervezték, mintha gengszterek lettek volna egy James Cagney-filmben, elnyomta a valóság.

Nick volt az egyetlen, aki megmenthette őket a szabadeséstől. Jane már olyan sokszor tanúja volt ennek. Ha Nick belépett egy helyiségbe, akkor ott minden jóra fordult. Hiszen reggel is ez történt a melléképületben. Andrew és Jane Paulával veszekedett, aki mindannyiukat meg akarta ölni, aztán megjelent Nick, és újra működő csapatot kovácsolt belőlük. Mindenki benne bízott az ereje és a céltudatossága miatt.

A karizmája miatt.

Nick elfordult az úttól, s miközben elindult az épület oldalában lévő mosdók felé, a tekintete átfutott Jane-en. A válla meg volt görnyedve, és szinte húzta a lábát az aszfalton. A lány szíve majd megszakadt a látványtól. Csak néhányszor látta olyan depressziósnak a férfit, hogy az a fejét is alig bírta felemelni.

És erről ő tehet.

Kételkedett benne, Nick pedig ezt az egy dolgot nem bírta elviselni. Ő is ember, nem pedig valami mindent látó istenség. Igen, ami abban a melléképületben történt, az szörnyű volt, de ők még mindig élnek, és ezt Nicknek köszönhetik. Ő tervezte meg a gyakorlatokat és a menekülési útvonalat is. Ragaszkodott hozzá, hogy addig eddzenek, amíg már mozogni is alig bírnak. Hogy biztonságban tudhassa őket. Hogy ne veszítsék szem elől a céljukat. Hogy motiválja őket. Erre rajta kívül senki más nem volt képes.

És senki, különösen Jane nem gondolt arra, hogy mindez a

felelősség milyen terhet ró a férfira.

Követte Nicket a férfimosdóba. Nem gondolt bele, hogy mit fog odabent találni, de amikor benyitott, és meglátta őt, hányingere támadt a saját bűnösségétől.

Nick lehajtott fejjel állt a mosdó előtt, mindkét kezével a kagylót markolta, szeméből könnyek potyogtak.

– Egy perc, és megyek – mondta, miközben tépett magának néhány törlőkendőt. – Addig segíthetnél Pennynek a…

Jane átkarolta, és a hátához szorította az arcát.

Nick felnevetett, de csak saját magán.

– Kezdek szétesni.

Jane olyan erősen szorította, amilyen erősen csak merte.

Nick reszketegen beszívta a levegőt, aztán Jane karjára tette a karját, és nekidőlt a lánynak. Jane ölelte, mert ehhez értett a legjobban.

– Szeretlek – mondta, és nyomott egy csókot a férfi nyakára, ő azonban félreértette a szándékait.

– Attól tartok, most nem rosszalkodhatunk, de mindennél többet jelent nekem, hogy felajánlottad.

Jane csak még jobban szerette azért, hogy a régi, magabiztos önmagának akart látszani. Maga felé fordította, vállára tette a kezét, ahogy a férfi szokta mindenki mással, a füléhez érintette az ajkát, ahogy a férfi szokta tenni csakővele, és kimondta azt, ami a legfontosabb volt a férfinak – nem azt, hogy *szeretlek*, hanem:

– Veled vagyok.

Nick pislogott egyet, aztán fölnevetett. Láthatóan kellemetlenül érezte magát az érzelemkitörése miatt.

– Tényleg?

– Tényleg. – Jane szájon csókolta, és ettől egyszeriben

megmagyarázhatatlan módon minden helyénvalónak tűnt. Nick karja a dereka körül. A férfi szívdobogása, amelyet a mellkasán érzett. Még az is, hogy egy koszos férfivécében álldogálnak.

– Szerelmem – mondta ki Jane újra és újra. – Egyetlen szerelmem.

Amikor visszaértek a furgonhoz, Andrew mélyen aludt az anyósülésen. Paula túlságosan föl volt pörögve, úgyhogy továbbra is ő vezetett. Nick besegítette Jane-t a kocsi hátsó felébe, aztán ugyanúgy körülölelte a karjaival és a lábaival, mint korábban. A lány ezúttal szorosan hozzábújt, de ahelyett hogy becsukta volna a szemét, beszélni kezdett, például arról, hogy milyen örömöt érzett, amikor először tarthatott önálló estet, vagy hogy milyen csodálatos, ha állva tapsol a közönség. De nem hencegésből beszélt, hanem azért, hogy emlékeket hívjon elő. Mert semmi sem volt ahhoz az emelkedettséghez hasonlítható, amit akkor érzett, amikor Nick először megcsókolta, amikor először szeretkeztek, vagy amikor először érezte, hogy a férfi hozzá tartozik.

Mert Nick hozzá tartozott, ahogyan ő is Nickhez.

Elmesélte neki, hogy a szíve hőlégballonként kezdett lebegni, amikor először meglátta őt Andrew-val az előszobában. Hogy a lelke szinte szárnyra kelt, amikor Nick besétált hozzá a konyhába, megcsókolta, aztán kihátrált, mint egy tolvaj. Azt is elmondta, mennyire vágyakozott utána Berlinben. Mennyire hiányzott neki a szája íze. Hogy bármit is tett, semmi sem űzhette el az érintése utáni sóvárgást.

Aztán megérkeztek Wyomingba, aztán Nebraskába, aztán Iowába, végül Illinois-ba.

Jane az útból hátralévő huszonnyolc óra szinte minden ébren töltött másodpercét arra használta fel, hogy elmondja Nicknek, mennyire

szereti.

Jojó volt. Ő volt Patricia Hurst. Megitta a Kool-Aidet. Parancsokat fogadott el a szomszéd kutyájától.

Jane-t nem érdekelte, hogy egy szektában van benne, Nick pedig Donald DeFreeze. Sőt, már a terv sem érdekelte. Ő már egyébként is elvégezte a dolgát, most a többi tag következett. Természetesen továbbra is felháborította mindaz az aljasság, amit az apja és a bátyja elkövetett, továbbra is gyászolta Laura és Robert Juneau veszteségét, és továbbra is sajnálta, ami Quarterrel és Alexandra Maplecrofttal történt a melléképületben, de hinnie már nem igazán kellett abban, amit csináltak.

Neki egyedül Nickben kellett hinnie.

– Itt majd fordulj be balra – mondta a sofőrülés mögött térdelő Paula, majd Jane vállára tette a kezét, ami kissé riasztó volt, mert csak akkor érintett meg valakit, ha bántani akarta. – Jobbra lesz egy lehajtó. Elég nehéz észrevenni a fáktól.

Jane néhány méterrel később meg is látta a lehajtót, és kitette az indexet, annak ellenére, hogy senki más nem volt az úton rajtuk kívül.

Paula megütötte a karját.

– Hülye liba.

Jane hallgatta, ahogy eltűnik a furgon hátsó felében. Nicknek jobb kedve lett, tehát Paulának és Andrew-nak is jobb kedve lett. A hatás varázslatos volt. Abban a pillanatban, amikor meglátták Nick könnyed vigyorát, minden aggodalom és kétség szertefoszlott.

És ezt Jane érte el.

– Jinx? – Andrew mocorogni kezdett az anyósülésen, amikor a kocsi ráment a kavicsos felhajtóra.

– Megjöttünk. – Jane megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor

elhagyták a fákat. A farm pont olyan volt, amilyennek Andrew kódolt levelei alapján elképzelte. A réten tehenek legelésztek. A hatalmas, piros pajta a hozzáillő színűre festett, egyemeletes házikó fölé magasodott. Az udvarban margaréták nyíltak. A gyepet fehér léckerítés vette körbe. Tökéletes hely ahhoz, hogy az ember fölneveljen egy gyereket.

Jane a hasára tette a kezét.

– Minden oké? – kérdezte Andrew.

A lány a bátyjára nézett. Andrew-nak nem használt az alvás, sőt ha lehet, még rosszabbul nézett ki, mint előtte.

– Aggódnom kellene?

– Egyáltalán nem – mondta a férfi, de a mosolya nem volt valami meggyőző. – Itt biztonságban kipihenhetjük magunkat.

– Tudom – felelte Jane, bár azt is tudta, hogy ő addig nem fogja biztonságban érezni magát, amíg Nick vissza nem tér New Yorkból.

Az egyik első kerék belement egy keréknyomba. Jane felszisszent, amikor faágak csapódtak a kocsi oldalának, és kis híján elmormolt egy hálaimát, mikor végre leparkolt a pajta előtt álló két kocsi mellé.

– Helló, Chicago! – kiáltotta Nick, majd felnyitotta az oldalajtót, kiugrott a kocsiból, kinyújtóztatta a karját és a hátát, aztán fölnézett az égre. – Istenem, de jó kiszabadulni ebből a bádogdobozból!

– Az biztos – nyögte Paula, miközben ő is megpróbált kinyújtózni. Csak néhány évvel volt idősebb Nicknél, de teljesen elmacskásodott a teste.

Jane megint felsóhajtott, amikor szilárd talajt érzett a talpa alatt. A levegő éles volt, a hőmérséklet érezhetően alacsonyabb, mint Kaliforniában. Megdörzsölte a karját, hogy felmelegedjen, közben körülnézett. A nap már elérte a fák tetejét. Úgy sejtette, körülbelül

délután négy óra lehet. Azt nem tudta, hogy milyen nap van, azt sem, hogy pontosan hol vannak, és azt sem, hogy mi fog történni ezután, de annyira megkönnyebbült, amiért kiszabadult a kocsiból, hogy sírni tudott volna.

– Maradjatok itt – mondta Paula, majd egy kisebb porfelhőt felkeverve eltrappolt a ház felé. Közben levette ujjatlan kesztyűjét, és letörölte a szénceruza nyomát a szeme alól. A haja hátsó fele teljesen össze volt kócolódva. Ingruhájának szegélye mocskos volt, és a többiekéhez hasonlóan helyenként vérfoltok éktelenkedtek rajta.

Jane elnézett mellette a farmház felé. Többet nem fog a vérre gondolni. Vagy Nickkel van, vagy nem.

Mindent vagy semmit: ez volt a Queller-módi.

Ebben a pillanatban kinyílt a bejárati ajtó, és megjelent benne egy alacsony nő, keskeny válla körül sállal. Magas, hosszú hajú, pödört bajszú férfi állt mellette, puskát tartott a kezében. Látta Paulát, de addig nem engedte le a puskát, amíg a nő bele nem tett egy pennyt a mellette álló asszony kezébe.

Ez Nick ötlete volt. Penny, nickel, quarter, dime – minden pénzérme egy sejtet jelentett, a sejtek pedig a megfelelő pénzérmékkel jelezték egymásnak, hogy nyugodtan beszélhetnek. Nick teljesen el volt ragadtatva a nevükkel – A Változó Világ Hadserege – való játszadozástól. Elvárta, hogy mindenki feketébe öltözzön, egészen az alsóneműig, és felsorakoztatta őket, mint a katonákat, amikor mindenkinek ünnepélyesen a kezébe nyomta a kódnevét jelképező érmét.

Az a marha nem ismerte a szimbiotikus *szót, ezért kitalálta azt, hogy* szimbionista.

Jane fogcsikorgatva igyekezett száműzni Danberryt az elméjéből.

Már döntött.

– Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de én éhen halok. – Nick átkarolta Andrew vállát. – Veled mi a helyzet, Andy? Etesd a megfázást, és éheztesd a lázat, vagy fordítva?

– Azt hiszem, inkább úgy van, hogy adj mindkettőnek whiskyt, és aludj rendes ágyban. – Andrew a ház felé vánszorgott, Nickkel az oldalán. Látszott rajtuk, hogy mindketten kimerültek, de Nick energiája szokás szerint mindkettőjüket vitte előre.

Jane nem követte őket a házba, mert ki akarta nyújtóztatni a lábát, és meg akarta nézni a farmot. Nagyon csábította a gondolat, hogy néhány percre egyedül maradhat. Ő a városban nőtt fel, a hillsborough-i ház pedig túl közel volt a reptérhez, hogy vidéknek lehessen nevezni. És különben is, amíg a vele egykorú lányok lovagolni meg cserkészkedni jártak, ő órák hosszat ült a zongora előtt, hogy fejlessze ujjai finommotoros képességeit.

A keze megint a hasára vándorolt.

Vajon a lánya fog majd zongorázni?

Azon tűnődött, miért is olyan biztos benne, hogy lány. Szép nevet akart adni a kicsinek, nem olyat, mint az egyszerű Jane, vagy a bolondos Jinx, vagy a rajzfilmfigurához illő Janey, ahogy Nick néha szólította. Az erősségeit át akarta adni a lányának, a gyengeségeit viszont nem. Mindent meg akart tenni, hogy ne örökítse át a drága gyermekre a félelmet, ami ott szunnyadt benne összegömbölyödve.

Megállt a fakerítésnél. A mezőn két fehér ló legelészett. Jane elmosolyodott, mikor látta, hogy az orrukkal bökdösik egymást.

Andrew-val legalább egy hétig itt lesznek, ha nem még tovább, amikor pedig Nick visszatér New Yorkból, egy újabb hétig lapítani fognak, mielőtt átkelnek Kanadába. Svájc volt az álmuk, de vajon

milyen lenne egy ehhez hasonló farmon fölnevelni a gyereküket? Kikísérni a felhajtó végéig, és megvárni vele az iskolabuszt? Húsvéti tojásokat rejteni a szalmabálákba? Kivinni a lovakat a mezőre, és piknikezni – ő, a gyerek és Nick?

Legközelebb, mondta Nick legutóbb. *Legközelebb megtartjuk*.

– Helló – köszöntötte az alacsony, sálat viselő nő, miközben megkerülte a pajtát. – Elnézést, hogy háborgatom, de keresik. Tucker beáll a furgonnal a pajtába, a többiek már mind odabent vannak.

Jane komoly arccal bólintott. A sejtek helyettes vezetői korábbi pénzügyminiszterekről kapták a kódnevüket. Amikor Nick először beszélt Jane-nek erről az ötletéről, a lány csak nehezen tudta megállni nevetés nélkül. Most már tudta, milyen célt szolgált a nagy titkolózás. A stanfordi sejt névsorát Quarter magával vitte a sírba.

– Ó. – Az asszony megtorpant, és meglepetten tátotta el a száját.

Jane legalább annyira megdöbbent az ismerős arc láttán. Személyesen sosem találkoztak, de magazinokból, újságokból és a Lincoln Centernél kirakott poszterekről jól ismerte Clara Bellamyt, a prímabalerinát. Ő volt Balanchine egyik utolsó ragyogó csillaga, amíg egy borzalmas térdsérülés visszavonulásra nem kényszerítette.

– Lám-lám. – Clara szélesen rámosolygott Jane-re. – Ezek szerint te vagy Dollar Bill.

Ez is hozzátartozott a kémesdihez.

– Úgy döntöttünk, hogy DB-nek rövidítjük a nevemet, úgy egyszerűbb. Penny szerint ez „dinka bigét” jelent.

– Ne is törődj vele. – Clarának nem kellett bemutatni Paula tüskés természetét. – Örülök, hogy megismerhetlek, DB. Engem Seldennek hívnak.

Jane kezet fogott a nővel, aztán felnevetett, mert elég vad dolognak

tűnt, hogy ők ketten egy isten háta mögötti farmon ismerkednek meg.

– Kicsi a világ, nem igaz? – Clara belekarolt Jane-be, és lassan elindultak a ház felé. A nő enyhén sántított. – Láttalak a Carnegie-ben három évvel ezelőtt. Még el is sírtam magam. Ha jól emlékszem, Mozart-zongoraverseny volt, a c-moll, no. 24-es.

Jane elmosolyodott. Imádta, ha valaki tényleg szereti a zenét.

– Az a zöld ruha egyszerűen mesés volt – mondta Clara.

– A cipő viszont kis híján megölt.

Clara együttérzőn mosolygott.

– Emlékszem, közvetlenül Horowitz japán koncertje után volt. Látni, ahogy egy ilyen kiválóság ilyen látványosan elbukik… Biztos nagyon izgultál, mikor kiléptél arra a színpadra.

– Egyáltalán nem izgultam. – Jane saját maga is meglepődött önnön őszinteségén, de ha valaki, hát Clara Bellamy meg fogja érteni őt. – Valahogy minden hangot azzal a tudattal ütöttem le, mintha már sikerült volna tökéletesen eljátszanom.

– Egy *fait accompli*. – Clara megértően bólogatott. – Ezekért a pillanatokért éltem, de sajnos nem jöttek elég gyakran. Az ember így már jobban megérti a drogosokat, nem? – kérdezte, majd hirtelen megállt. – Az volt az utolsó klasszikus előadásod, ugye? Miért hagytad abba?

Jane túlságosan szégyellte magát ahhoz, hogy válaszoljon. Clara Bellamy azért hagyta abba a táncolást, mert nem volt más választása. Biztosan nem értené meg, hogy valaki önként adja föl.

– Pecsenyikov azt terjesztette, hogy nem volt benned ambíció. A nőkről mindig ezt mondják, de biztos vagyok benne, hogy nem ez az igazság. Láttam az arcodat játék közben. Nem zenéltél: *te magad* voltál a zene.

Jane elnézett Clara válla fölött a ház irányába. Meg akarta őrizni a jókedvét Nicknek, de amikor eszébe jutott, hogy mit veszített, könnyek szöktek a szemébe. Imádott klasszikus zenét játszani, aztán imádta a dzsessz energikusságát, aztán meg kellett tanulnia szeretni a stúdióbeli magányt, ahol kizárólag a hangszigetelt ablak másik oldalán ülő láncdohányos férfitól számíthatott visszajelzésre.

– Jane?

A lány megrázta a fejét, elhessegette magától a gyászt – az most luxus –, és szokás szerint az igazságnak azzal a verziójával válaszolt, amelyikhez a hallgatóság jobban tudott kötődni.

– Régebben azt hittem, hogy az apám büszke rám, amikor zongorázom, aztán egy nap rájöttem, hogy minden, amit tettem, minden díj és fellépés és újságcikk csak arra volt jó, hogy őrá vessen jó fényt. Csak ez számított neki. Nem engem csodált, hanem saját magát.

Clara megértően bólintott.

– Nekem az anyám volt ilyen. De nem sokáig fogod kibírni játék nélkül – mondta, aztán figyelmeztetés nélkül a lány gömbölyödő hasára tette a kezét. – Neki akarsz majd játszani.

Jane érezte, hogy elszorul a torka.

– Honnan…

– Az arcod. – Clara megsimogatta a lány arcát. – Sokkal teltebb, mint a képeken. És persze a pocakod is dudorodik. Magasan van, ezért azt gondolom, hogy lányod lesz. Nick biztosan…

– Nem árulhatod el neki. – Jane a szája elé kapta a kezét, mintha azzal kiszűrhetné a kétségbeesést a hangjából. – Még nem tudja. Meg kell találnom a megfelelő alkalmat.

Clara meglepettnek tűnt, de azért bólintott.

– Megértelek. Nem könnyű, amin most keresztülmentek. Nyilván

levegőhöz akarsz jutni, mielőtt elmondod neki.

Jane témát váltott.

– Hogy kerültél kapcsolatba a csoporttal?

– Edwinen… – Clara felnevetett, aztán kijavította magát – vagyis Tuckeren keresztül. Még a Stanfordon ismerkedett meg Paulával. Ő jogra járt, Paula meg politikatudományra. Szerintem volt köztük valami, de Edwin már az enyém.

Jane megpróbálta leplezni a meglepetését. Nem tudta elképzelni Paulát egyetemi hallgatóként, azt meg pláne nem, hogy viszonya lett volna.

– Ő foglalkozik a felmerülő jogi problémákkal?

– Igen. Nicknek szerencséje van vele. Tucker segített elsimítani néhány csúnya problémát a szerződésekkel kapcsolatban, mikor megsérült a térdem. Rögtön egy hullámhosszon voltunk. Mindig is imádtam az érdekes arcszőrzettel rendelkező férfiakat. Na mindegy, szóval Paula mutatta be Tuckert Nicknek, vagyis Nickelnek. Aztán Tucker bemutatta nekem Nickelt, és hát te is tudod, hogy van ez. Mikor az ember találkozik Nickkel, minden szavát elhiszi. Még szerencse, hogy nem használt autót akart nekem eladni.

Jane nevetett, mert Clara is nevetett.

– Én nem vagyok igazi hívő – mondta Clara. – Vagyis igen, megértem, hogy mit miért tesztek, és természetesen fontosnak is tartom, de ahhoz túl gyáva vagyok, hogy veszélybe sodorjam magam. Inkább írok néhány csekket, és menedéket biztosítok.

– Ne becsüld le, amit csinálsz. Nagyon is fontos a hozzájárulásod. – Jane úgy érezte, mintha Nick szelleme költözött volna belé, de hát mindannyiuknak el kellett végezniük a maguk feladatát. – Sőt, talán még a miénknél is fontosabb, hiszen te vigyázol ránk.

– Jóságos ég, mintha csak Nicket hallanám.

– Tényleg? – Jane persze tudta, hogy így van. Ez volt az ára, hogy Nickhez tartozott. Egyre jobban hasonult hozzá.

– Sok gyereket akarok – mondta Clara. – Mikor táncoltam, szó se lehetett erről, de most… – Körbemutatott a farmon. – Ezt azért vettem, hogy itt nevelhessem föl a gyerekeimet. Hogy boldogságban és biztonságban nőhessenek föl. Edwin a tehéntartás alapjaival ismerkedik, én pedig főzni tanulok. Ezért segítek Nicknek. Azt akarom, hogy a világ jobb hely legyen a gyerekeim számára. A gyerekeink számára.

Jane az arcát tanulmányozta, hátha felfedez rajta valamilyen árulkodó jelet.

– Komolyan hiszek ebben, Jane, nem csak átverni akarlak. Izgalmas részt venni ebben a dologban, még ha csak a partvonalról is. Nem vállalok nagy kockázatot, de azért van kockázat. Bármelyikőtök kihallgatóterembe kerülhet. Képzeld csak el, milyen sajtód lenne, ha bemártanál. – Clara zavartan felnevetett. – Tudod, azt hiszem, féltékeny vagyok, mert szerintem híresebb vagy, mint én, úgyhogy már most utállak, amiért elhappolod az összes sajtót.

Jane nem nevetett, mert épp elég hosszú ideig élt a rivaldafényben ahhoz, hogy tudja, a nő nem tréfál.

– Edwin szerint rendben leszünk, és én adok a véleményére.

– Te… – Jane elhallgatott, mert a pontosan azt akarta mondani, amit nem volt szabad.

Te tudsz róla, hogy Quartert lelőtték? Hogy Maplecroft meghalt? Mi van, ha az épületek mégsem lesznek teljesen üresek? Mi van, ha megölünk egy biztonsági őrt vagy egy rendőrt? Mi van, ha helytelen, amit teszünk?

– Én mi? – kérdezte Clara.

– Köhögés elleni gyógyszer – mondta ki Jane az első dolgot, ami eszébe jutott. – Tartasz itthon köhögés elleni gyógyszert? A bátyám…

– Szegény Andy. Nagyon leromlott az állapota, ugye? – Clara együttérzőn ráncolta a homlokát. – Eléggé meglepődtem, de hát már annyiszor láttuk ezt, nem? Az előadó-művészet világában az ember rengeteg kivételes férfit ismer, aki fertőzött.

Fertőzött?

– Jinx? – Nick a ház nyitott ajtajában állt. – Bejöttök? Ezt látnotok kell.

Clara meggyorsította lépteit, Jane azonban a lábát is alig bírta felemelni.

Kiszáradt a szája, szíve hevesen kalapált a mellkasában. Nagy nehezen sikerült továbbhaladnia. Végig a járdán. Föl a lépcsőn a tornácra. Az ajtóhoz. Be a házba.

Fertőzött?

Odabent neki kellett dőlnie a falnak, hogy össze ne essen. A zsibbadtság visszatért, az izmai mintha folyékony anyagból lettek volna.

De hát már annyiszor láttuk ezt.

Jane sok fiatal, életerős férfit látott már, akik ugyanúgy köhögtek, mint ahogy Andrew köhögött. Akik ugyanolyan betegnek látszottak, mint Andrew. Ugyanaz a sápadt arcszín. Ugyanaz a megereszkedett szemhéj. Egy dzsessz-szaxofonos, egy csellista, egy tenor, egy másik operaénekes, egy táncos, még egy táncos, és még egy…

Mind halottak.

– Gyere, drágám. – Nick intett a lánynak, hogy menjen be a szobába.

Mindannyian a tévé köré gyűltek. Paula a kanapén ült egy férfi

mellett, aki valószínűleg Tucker lehetett. A Spinner nevű nő és a Wyman nevű férfi összecsukható székeken foglaltak helyet. Clara a földön ült, mert a táncosok mindig a földön ülnek.

– Andrew alszik. – Nick térden állva igyekezett beállítani a hangerőt. – Fantasztikus, Jinx. A jelek szerint az utóbbi két napban folyamatosan riportokat készítettek.

Jane látta, hogy a férfi szája mozog, de a hangját mintha vízen keresztül hallotta volna.

Nick visszaült a sarkára. Láthatóan elégedett volt a fejleményekkel.

Jane nézte a tévét, mert mindenki más is ezt tette.

A San Franciscóban történtekről Dan Rather tudósított. A kamera egy riporterre fókuszált, aki a viktoriánus ház előtt állt.

– Az FBI-os forrásaink szerint lehallgatókészülékek segítségével megállapították, hogy Alexandra Maplecroftot már meggyilkolták az összeesküvők – mondta a férfi. – A legfőbb gyanúsított a vezérük, Nicholas Harp. Andrew Quellerhez egy második nő is csatlakozott, aki egy szomszédos épületen keresztül segített nekik elmenekülni.

Jane összerezzent, amikor meglátta először Nick, aztán Andrew fényképét. Paulát egy árnyék jelképezte, nagy kérdőjellel a közepén. Jane lehunyta a szemét, és maga elé képzelte a fotót, amelyet az imént látott Andrew-ról. A kép legalább egy évvel ezelőtt készült. A férfi arca akkor pirospozsgás volt, a nyakán hetyke sálat viselt. Egy szülinapi parti vagy valami más ünnepség? Andrew boldognak és élettelinek tűnt.

A lány kinyitotta a szemét.

– A kérdés az, hogy Jinx Queller túsz vagy bűntárs – mondta éppen a riporter. – A tiéd a szó, Dan.

Dan Rather elrendezte az előtte lévő papírkupacot az asztalon.

– William Argenis Johnsont, egy újabb összeesküvőt menekülés közben lőtték le a mesterlövészek. A nős, kétgyermekes apa, aki posztgraduális képzésen vett részt a Stanford Egyete…

Nick levette a hangot, de nem nézett Jane-re.

– William Johnson – suttogta a lány, mert nem értette a dolgot.

Leonard Brandt volt a neve. Nem voltak gyerekei, és felesége sem. Egyedül élt a Van Duff utca 1239. alatt. Ácsként dolgozott Marinben.

– Egy nyavalyás kérdőjel? Ennyit érek? – háborgott Paula, aztán fölállt, és járkálni kezdett. – Közben meg szegény Jinx Queller szépen megússza az egészet. Mi lenne, ha írnék nekik egy kicseszett levelet, és megmondanám, hogy nagyon is önként és készségesen és hatékonyan segítesz? Örülnél neki, Dilis Bige?

– Penny – mondta Nick. – Erre most nincs időnk. Katonák, ide hallgassatok. Fel kell gyorsítanunk mindent. Ez sokkal nagyobb durranás lett, mint reméltem. Hogy állunk Chicagóban?

– A bombák megvannak – mondta Spinner olyan hangon, mintha csak azt jelentette volna be, hogy tálalva a vacsora. – Csak el kell helyeznünk őket a föld alatti parkolóban, és tizenöt méteren belül kell lennünk, amikor megnyomjuk a távirányító gombját.

– Fantasztikus! – Nick összecsapta a kezét. A lábujjain egyensúlyozott, úgy lelkesített mindenkit. – New Yorkban is nyilván ugyanez lesz a helyzet. Most pihenek itt néhány órát, aztán elindulok kocsival. Még ha a fotóm nem is szerepelt volna a hírekben, az FBI akkor is nyilván megszigorítaná az ellenőrzést a repteréken. Nem biztos, hogy az igazolványom kiállna egy ilyen próbát.

– A torontói hamisító… – kezdte Wyman.

– Drága. Majdnem mindenünket ráköltöttük Maplecroft irataira, mert mindez mit sem számítana, ha Laura nem jut be arra a

konferenciára. – Nick összedörzsölte a tenyerét. Jane szinte látta, ahogy dolgozik az agya. Ezt a részt imádta a legjobban: nem a tervezgetést, hanem azt, amikor mindenkit izgalomban tartott. – Nebecker és Houston a brooklyni menedékházban várnak. A csúcsforgalom után bemegyünk a furgonnal a városba, elhelyezzük a bombát, aztán másnap reggel visszamegyünk, és fölrobbantjuk.

– Az én csapatom mikor helyezze el a bombát? – kérdezte Paula.

– Holnap reggel. – Nick nézte, ahogy az arcokra kiül a felismerés. – De ne csak elhelyezzétek, hanem robbantsátok is föl. Korán reggel, mielőtt az emberek dolgozni mennének, vigyétek a helyére, aztán menjetek olyan messzire, amilyen messzire csak tudtok, és robbantsátok fel.

– Ez az! – Paula a levegőbe öklözött, a többiek követték a példáját.

– Megcsináljuk, katonák! – kiabálta túl Nick a lármát. – Felnyitjuk a szemüket! Le kell rombolnunk a rendszert, mielőtt jobbá tesszük!

– Így igaz! – kiáltotta Wyman.

– Úgy van! – Paula még mindig járkált, mint egy vadállat, amely épp kitörni készül a ketrecéből. – Megmutatjuk a szemét zsernyákoknak!

Jane körülnézett a szobában. Mindannyian egyformán fel voltak tüzelve: tapsoltak, dobogtak a lábukkal, és úgy huhogtak, mintha focimeccsen lettek volna.

– Hé! Figyeljetek! Figyeljetek ide! – mondta Tucker, miközben fölállt, és felemelte a karját. Ő volt Edwin, Clara szeretője. Pödrött bajuszával és hullámos hajával inkább úgy nézett ki, mint Friedrich Nietzsche, nem pedig úgy, mint egy ügyvéd, de Nick megbízott benne, úgyhogy mindannyian megbíztak benne. – Ne felejtsétek el, hogy jogotok van megtagadni a válaszadást. Kérdezzétek meg a zsaruktól, hogy le vagytok-e tartóztatva. Ha azt mondják, nem, akkor hagyjátok

faképnél őket, ha azt mondják, igen, akkor ne mondjatok semmit – nemcsak a zsaruknak: senkinek, főleg nem telefonon. Mindenképpen jegyezzétek meg a számomat. Jogotok van ügyvédet hívni. Clarával a városban leszünk, ha esetleg be kéne mennem a börtönbe.

– Jó fej vagy, Tuck, de erre nem fog sor kerülni. És pokolba a pihenéssel! Most azonnal indulok!

Újabb üdvrivalgás következett, Nick pedig úgy vigyorgott, mint egy bolond.

– Menj, ébreszd fel Dime-ot. Szükségem van váltó sofőrre. Csak tizenkét óra az út, de azt hiszem…

– Nem – mondta Jane; valójában nem is mondta, hanem kiáltotta.

A beálló csend olyan érzést keltett, mintha valaki megkarcolt volna egy lemezt egy tűvel. Jane elrontotta a játékot. Már senki sem mosolygott.

– Jézusom – mondta Paula. – Most megint elkezdesz nyavalyogni?

Jane ügyet se vetett rá.

Egyedül Nick számított. Aki most zavarodottnak tűnt, nyilván azért, mert még sohasem hallotta Jane-t nemet mondani.

– Nem – ismételte meg a lány. – Andrew nem tud menni. Nem kérhetsz tőle még többet. Ő már megtette a magáét. Oslo volt a mi feladatunk, annak pedig vége, és… – Jane megint sírva fakadt, de ez most más volt, mint az elmúlt hétben. Most nem olyasvalamit gyászolt, ami már megtörtént, hanem olyasvalamit, ami a közeljövőben fog megtörténni.

Most már tisztán látta a jeleket, melyek az utóbbi hónapok és napok során elkerülték a figyelmét. Andrew megfázásai. A kimerültsége. A gyengesége. A sebek a szájában, amiket futólag említett. A hasfájása. A furcsa kiütés a csuklóján.

Fertőzés.

– Jinx? – Nick várt. Mindannyian vártak.

Jane végigment a folyosón. Még sosem járt ebben a házban, úgyhogy több szobába is benyitott, mire megtalálta azt, amelyikben Andrew aludt.

A bátyja teljesen felöltözve, hason feküdt az ágyon. Nem vette a fáradságot, hogy levetkőzzön, hogy bebújjon a takaró alá, vagy egyáltalán a cipőjét levegye. Jane a hátára tette a kezét, és csak akkor mert levegőt venni, amikor érezte, hogy Andrew is lélegzik.

Gyengéden levette a lábáról a cipőt, aztán a hátára fordította.

Andrew nyögött egyet, de nem ébredt föl. A légzése reszelős volt, ajka cserepes. A bőre olyan színű, mint a pergamen, átlátszottak rajta az erek. Jane félig kigombolta az ingét, és meglátta a mélylila sebeket a bőrén. Kaposi-szarkóma. Valószínűleg még több ilyen seb van a tüdején, a torkán, és talán az agyában is.

Jane leült az ágyra.

Mindössze hat hónapig bírta az önkénteskedést a UCFS AIDS-osztályán. Túl nyomasztó volt végignézni, ahogy az a rengeteg férfi azzal a tudattal lép be az ajtón, hogy soha többé nem léphet ki onnan. Jane úgy gondolta, az a hörgés, amellyel az utolsó lélegzetért kapkodtak, a legborzalmasabb hang, amit életében hallani fog.

Egészen mostanáig, amikor ugyanezt a hangot a bátyja torkából hallotta feltörni.

Óvatosan visszagombolta az inget.

A hintaszék támláján talált egy kék gyapjúkendőt, betakarta vele a bátyját, aztán homlokon csókolta. Olyan hideg. A keze. A lába. Még egyszer megigazította rajta a kendőt, aztán megsimogatta a sápadt arcot.

Jane tizenhét éves volt, amikor megtalálta az öreg szivardobozt Andrew kocsijának kesztyűtartójában. Először azt hitte, a fiú Martin szivarját lopta el, de aztán kinyitotta a dobozt, és felszisszent. Egy műanyag öngyújtó. Egy meghajlított ezüst teáskanál az anyjuk egyik értékes készletéből. Foltos vattapamacsok. Egy kólásdoboz alja. Néhány mocskos fültisztító pálcika. Egy tubus kézkrém. Egy gumiszalag érszorítónak. Alvadt vérfoltos fecskendők. Apró szemű törmelék, amit a színpad mögötti világban heroinként ismert meg.

Andrew tizennyolc hónapja hagyta abba a drogozást. Miután találkozott Laurával. Miután Nick előállt a tervvel.

De akkor már késő volt.

– Jinx? – Nick az ajtóban állt, és a fejével intett a lánynak, hogy menjen ki hozzá a folyosóra.

Jane elsétált mellette, és bement a fürdőszobába, ahol reszketve fonta maga köré a karját. A helyiség nagy volt és hideg. A huzatos ablak előtt egy öntöttvas kád állt. A vécé régimódi stílusú volt, magasan a csésze fölött elhelyezett tartállyal.

Pont, mint Oslóban.

– Oké. – Nick magukra csukta az ajtót. – Mi izgatta fel ennyire, Ms. Queller?

Jane belenézett a tükörbe. Látta az arcát, de valahogy nem az ő arca volt. Az orrnyerge feketéllett, orrlyukait alvadt vér borította. Hogy mit érzett? Már maga sem tudta.

Ijesztő bénultságot.

– Jinx?

A lány elfordult a tükörtől, és Nickre nézett. Az arca, de mégsem az arca. A kettőjük kapcsolata, ami mégsem igazán kapcsolat. A férfi hazudott arról, hogy tudta Quarter igazi nevét. Hazudott a jövőjükről.

Minden alkalommal hazudott, amikor úgy tett, mintha Andrew nem haldokolna.

Most pedig van pofája az órájára pillantani.

– Mi a gond, Jinx? Nincs időnk.

– Idő? – A lánynak meg kellett ismételnie a szót, hogy fel tudja fogni annak kegyetlenségét. – Te az idő miatt aggódsz?

– Jane…

– Megraboltál engem. – Jane torka annyira elszorult, hogy alig tudott beszélni. – Loptál tőlem.

– Szerelmem, miről…

– Itt lehettem volna a bátyámmal, de te elküldtél több ezer kilométerre. – Jane ökölbe szorította a kezét. Most már tudta, mit érez: haragot. – Hazug vagy. Minden, ami kijön a szádon, hazugság.

– Andy…

Jane pofon vágta.

– Beteg! – ordította olyan hangosan, hogy megfájdult a torka. – A bátyám AIDS-es, te pedig Németországba küldtél engem!

Nick az arcához érintette az ujjait, aztán lenézett a kezére.

Vágták már pofon máskor is. Az évek során elmesélte Jane-nek, hogy miféle bántalmazásokban volt része gyerekkorában. Mesélt a prostituált anyjáról. A hiányzó apjáról. Az erőszakos nagyanyjáról. A hajléktalanul eltöltött évről. Az undorító dolgokról, amiket elvártak tőle. Az önutálatról és a félelemről, hogy ennek soha nem lesz vége, bármennyire igyekszik is elmenekülni.

Jane nagyon is megértette ezeket az érzéseket, hiszen nyolcéves korától kezdve tudta, milyen az, ha valaki kétségbeesetten el akar menekülni. Martin keze elől, amely a szájára tapad az éjszaka közepén. Azok elől az alkalmak elől, amikor a férfi megragadta a tarkóját, és

belenyomta az arcát a párnába.

Nick tudott ezekről a dolgokról.

Ezért is voltak ennyire hatásosak a sztorijai. Jane rengetegszer tanúja volt, hogy mindenkivel ezt csinálta, akivel csak találkozott: a saját történeteivel a beszélgetőpartnere legsötétebb félelmeit tükrözte vissza.

Így férkőzött közel az emberhez: közös platformot hozott létre vele.

Most egyszerűen csak azt kérdezte:

– Mit akarsz, mit mondjak, Jinx? Igen, Andy AIDS-es. Igen, tudtam erről, amikor elmentél Németországba.

– És Ellis-Anne… – Jane hangja elhalt. Ellis-Anne két évig volt Andrew barátnője. Aranyos, odaadó lány volt. Oslo óta mindennap telefonált. – Ő is pozitív?

– Ő jól van. A múlt hónapban teszteltette le magát. – Nick hangja határozottan és ellentmondást nem tűrően csengett. Ugyanúgy, mint amikor Quarter igazi nevéről hazudott. – Figyelj, igazad van. Ez borzalmas. Tudom, hogy már nem sok ideje van hátra. Azt is tudom, hogy az ittléte valószínűleg felgyorsítja a folyamatot. Én is aggódom érte, de az egész csapat tőlem függ, és azt várják tőlem, hogy vezessem őket, és… egyszerűen nem agyalhatok ezen. Előre kell néznem, különben összeomlok, és senki nem veszi hasznomat. Ezt nem tehetem meg, és te sem, drágám, mert szükségem van rád. Mindenki erősnek hisz, de csak akkor vagyok erős, ha mellettem állsz.

Jane el se hitte, hogy a férfi megint buzdító beszéddel próbálja kiszúrni a szemét.

– Tudod, hogy halnak meg, Nick. Te is hallottad a történeteket. Ben Mitchell – emlékszel rá? – Lehalkította a hangját, mintha valami szent dologról beszélne. – A kórteremben én gondoskodtam róla, de aztán a szülei végül azt mondták, hogy hazamehet meghalni. Bevitték a

kórházba, de egyik nővér se volt hajlandó hozzányúlni, mert féltek, hogy megfertőződnek. Emlékszel, hogy meséltem róla? Még morfiumot se voltak hajlandóak adni neki. Emlékszel?

– Emlékszem – felelte Nick szenvtelen arccal.

– Megfulladt a tüdejében lévő folyadéktól. Majdnem nyolc kínkeserves percbe telt, mire meghalt, ő pedig végig magánál volt. – Jane várt egy pillanatot, de Nick nem szólt semmit. – Rettegett. Újra és újra fel akart kiáltani, a nyakát markolászta, és könyörgött, hogy valaki segítsen rajta, de senki nem segített. A saját anyjának is ki kellett mennie. Emlékszel a történetre, Nick? Emlékszel?

– Emlékszem.

– Hát ezt kívánod Andrew-nak? – Jane megint várt, de a férfi ezúttal se mondott semmit. – Ugyanúgy köhög, ahogy Ben. Ahogy Charlie Bray. Vele is ugyanaz történt: hazament Floridába, és…

– Nem kell minden részletet felidézned, Jinx, mondtam már, hogy emlékszem. Igen, borzalmas, ahogy meghaltak. Az egész borzalmas. De nincs választásunk.

Jane legszívesebben megrázta volna.

– Már hogyne lenne választásunk?

– Andy ötlete volt, hogy küldjünk el Berlinbe.

Jane tudta, hogy igazat mond, ahogy azt is tudta, hogy Nick mesteri sebész, amikor arról van szó, hogy át kell ültetni a saját gondolatait más emberek fejébe.

– Azt gondolta, hogy ha tudnál a betegségéről, akkor… nem is tudom, Jinx, valami butaságot csinálnál. Megállítanál mindet. Leállítanád az egészet. Ő hisz abban, amit csinálunk. Azt akarja, hogy befejezzük. Ezért is viszem magammal Brooklynba. Te is eljöhetsz. Gondoskodhatsz róla. Életben tarthatod addig, amíg…

– Hagyd abba. – Jane képtelen volt tovább hallgatni ezt a sok badarságot. – Nem hagyom, hogy a bátyám annak a mocskos furgonnak a hátuljában fulladjon meg.

– Többé már nem az életéről van szó, hanem az örökségéről – mondta Nick. – Andy így akar távozni. A saját feltételei szerint, mint egy férfi. Mindig is erre vágyott. A túladagolások, az akasztás, a tabletták és a tűk, meg hogy olyan helyekre járt, ahova nem kellett volna, meg hogy rossz társaságba keveredett. Te is tudod, milyen pokoli volt az élete. Ezért az ügyért tette le a drogot – azért, amit most csinálunk. Ez ad neki erőt, hogy ne essen vissza, Jane. Ezt nem veheted el tőle.

A lány az öklét markolászta tehetetlen dühében.

– Érted teszi, Nick. Egy szavadba kerülne, és bemenne a kórházba, ahol békességben meghalhat.

– Jobban ismered, mint én?

– *Téged* ismerlek jobban. Andy neked akar megfelelni. Mindannyian neked akarnak megfelelni, de ez most más. Ez most kegyetlenség. Úgy fog megfulladni, hogy…

– Igen, Jane, értem. Meg fog fulladni a tüdejében levő folyadéktól. Nyolcpercnyi borzalmas gyötrelem vár rá, és ez, hát igen, ez szörnyű, de most nagyon figyelj rám, drágám, mert ez most nagyon fontos – mondta Nick. – Választanod kell közte és köztem.

Micsoda?

– Ha ő nem tud velem jönni, akkor neked kell.

Micsoda?

– Már nem tudok megbízni benned – mondta Nick, és megvonta a vállát. – Tudom, hogy működik az agyad. Amint kiteszem innen a lábam, beviszed Andyt a kórházba, és vele maradsz, mert te ilyen

vagy, Jinx. Te nem hagyod magukra az embereket. Mindig is megértő voltál, üldögéltél a hajléktalanokkal a menhelyen, levest osztottál a misszióban, haldokló emberek szája széléről törölgetted a nyálat a kórtermekben. Nem mondom azt, hogy jó kutya vagy, mert az kegyetlen dolog lenne, de az Andrew-hoz való lojalitásod mindannyiunkat börtönbe juttat. Mert amint besétálsz vele a kórházba, a rendőrség letartóztat, és tudni fogják, hogy Chicagóban vagyunk, én pedig ezt nem engedhetem meg.

A lány érezte, hogy kinyílik a szája.

– Egy esélyt kapsz. Itt és most kell döntened: ő vagy én.

Jane úgy érezte, forog vele a szoba.

A férfi hideg tekintettel nézett rá, mint egy állatkerti vad a kerítés mögül.

– Tudnod kellett, hogy egyszer sor kerül erre, Jane. Naivnak naiv vagy, de nem vagy ostoba. – Nick elhallgatott egy pillanatra. – Válassz.

A lánynak bele kellett kapaszkodnia a mosdókagylóba, hogy ne essen össze.

– Ő a legjobb barátod – suttogta alig hallható hangon. – Nekem pedig a bátyám.

– Döntened kell.

Jane éles hangot hallott felsivítani a fülében, mintha nekiütöttek volna egy hangvillát a koponyájának. Nem tudta, mi következik, és egészen pánikba esett.

– Most elhagysz? Szakítasz velem? – kérdezte rettegő hangon.

– Azt mondtam, hogy vagy ő, vagy én. Te döntesz, nem én.

– Nick, én képtelen vagyok… – Jane nem tudta, hogyan fejezze be a mondatot. Ez most egy teszt volt? Nick szokása szerint a hűségét

akarja próbára tenni? – Szeretlek.

– Akkor válassz engem.

– Én… Tudod, hogy te jelentesz nekem mindent. Lemondtam érted a… – Jane egy karmozdulattal mutatta, hogy mindenről. Mert már tényleg semmije se maradt, amiről ne mondott volna le Nickért. Lemondott az apjáról. Jasperről. A régi életéről. A zenéről. – Kérlek, ne kényszeríts, hogy válasszak. Andrew haldoklik.

Nick jéghideg tekintettel nézett rá.

Jane érezte, hogy panaszos hang hagyja el a száját. Tudta, hogy szokott Nick nézni, amikor végzett valakivel. Hat év az életéből, a szívéből, a szeretetéből, és mindez a szeme előtt válik semmivé. Hogy tudja a férfi ilyen könnyedén félredobni mindezt?

– Nicky, kérlek…

– Andrew közelgő halálának meg kellene könnyítenie a döntésedet. Még néhány óra egy haldoklóval, vagy az életed hátralévő része velem. – Nick várt egy pillanatot. – Válassz.

– Nick… – Jane ismét felzokogott. Úgy érezte, ő maga haldoklik. Nick nem hagyhatja el. Most nem. – Nem csak néhány óráról van szó. Szenvedéssel teli, hosszú órákról, vagy… – Bele se mert gondolni, min kellene a bátyjának keresztülmennie, ha magára hagynák. – Ezt nem gondolhatod komolyan. Tudom, hogy csak próbára akarsz tenni. Szeretlek. Hát persze hogy szeretlek. Mondtam, hogy melletted állok.

Nick az ajtó felé nyúlt.

– Kérlek! – Jane megragadta az inge elejét, és megpróbálta megcsókolni, de a férfi elfordította a fejét. Jane a mellkasához szorította az arcát, és olyan keservesen zokogott, hogy alig bírt megszólalni. – Kérlek, Nicky. Kérlek, ne kényszeríts, hogy válasszak. Tudod, hogy nem élhetek nélküled. Semmi sem vagyok nélküled.

Kérlek!

– Akkor velem jössz?

Jane fölnézett rá. Annyira sírt, hogy a szemhéját szögesdrótnak érezte.

– Hallani akarom, ahogy kimondod, Jane. Hallani akarom, hogy döntesz.

– Én k-képtelen… – dadogta a lány. – Nick, én képtelen vagyok…

– Képtelen vagy választani?

– Nem. – A lány szíve majdnem megállt, amikor rádöbbent az igazságra. – Képtelen vagyok elhagyni őt.

Nick arcáról semmit nem lehetett leolvasni.

– Én… – Jane alig tudott nyelni, a szája kiszáradt. Rettegett, de tudta, hogy helyesen cselekszik. – Nem hagyom, hogy egyedül haljon meg.

– Jól van. – Nick megint az ajtó felé nyúlt, de aztán meggondolta magát.

Jane egy pillanatig azt hitte, most azt fogja mondani, minden rendben van.

De nem így történt.

Kinyújtotta a kezét, és átlökte Jane-t a fürdőszobán. A lány feje hátracsuklott, és kitörte az ablakot.

Döbbenten tapogatta a feje hátsó részét. Arra számított, hogy vért fog találni.

– Miért…

Mielőtt folytathatta volna a mondatot, Nick hasba vágta.

Jane térdre rogyott. A gyomrából keserű epe tört fel, a szájában vér ízét érezte, a hasa pedig annyira fájt, hogy teljesen összegörnyedt.

Nick a hajánál fogva fölrántotta a fejét. Most már ő is a padlón

térdelt.

– Mit gondoltál, mi fog történni, miután befejeztük ezt, Janey? Azt, hogy elmegyünk a kis svájci lakásunkba, és felneveljük a gyerekünket?

A baba…

– Nézz rám. – A férfi Jane nyaka köré fonta az ujjait, és úgy megrázta, mint egy babát. – Olyan hülye voltál, hogy azt hitted, megengedem, hogy megtartsd? Hogy valami dagadt öregember lesz belőlem, aki a vasárnapi újságot olvassa, miközben te mosogatsz, közben meg a gyerek iskolai projektjéről beszélgetünk?

Jane nem kapott levegőt. Körmeit belemélyesztette a férfi csuklójába. Nick fojtogatta.

– Hát nem érted, hogy mindent tudok rólad, Jinx? Mi sosem voltunk egész emberek. Nekünk csak akkor van értelmünk, ha együtt vagyunk. – Most már mindkét kezét a lány nyakára szorította. – Senki sem állhat közénk. Se egy nyavalygó kisbaba, se a haldokló bátyád. Senki és semmi. Megértetted?

A fuldokló Jane kétségbeesetten karmolászta Nicket, aki most elkezdte beleverni a fejét a falba.

– Inkább megöllek, mint hogy elengedjelek. – Belenézett Jane szemébe, aki tudta, hogy ezúttal igazat mond. – Te az enyém vagy, Jinx Queller, és ha valaha is megpróbálsz elhagyni, felperzselek mindent, amíg meg nem találllak. Megértetted? – Még egyszer megrázta. – Megértetted?

Pokoli volt a szorítás. Jane előtt kezdett elsötétülni a világ. Tüdeje megremegett, nyelve nem akart a szájában maradni.

– Nézz rám. – Nick arca verejtéktől fénylett, a tekintete lángolt, szája a szokásos önelégült mosolyra húzódott. – Na, milyen érzés fuldokolni, drágám? Olyan, amilyennek elképzelted?

Jane szemhéja megremegett, a látása pedig napok óta most először teljesen kitisztult. Már nem maradtak könnyei.

Nick elvette őket, ahogy minden mást is elvett.

2018. AUGUSZTUS 26.

13

Andy egy McDonald’s hátsó felében ült az illinois-i Big Rockban. Annyira örült, hogy két és fél napi monoton vezetés után végre kiszabadult Mike kocsijából, hogy vett magának egy tejshake-et. A koleszterinszint és a mozgáshiány miatt majd aggódjon a jövőbeli Andy.

A jelenlegi Andynek volt így is éppen elég problémája. Már nem csak egy amőba volt, de úgy látszott, el kellett fogadnia, hogy bizonyos kényszeres tendenciák a génjeibe vannak kódolva. Az utazás első felét azzal töltötte, hogy pánikolt a hibák miatt, amiket elkövetett, és azok miatt, amiket eztán fog elkövetni: hogy nem keresett GPS-nyomkövetőt a hűtőtáskában, hogy otthagyta a regisztrálatlan revolvert a kesztyűtartóban Mike-nak, hogy talán összezúzta a férfi golyóit, hogy ellopta a tárcáját, és hogy bűncselekményt követ el azzal, hogy több államhatáron is átlépett egy lopott járművel.

És a legfontosabb: Mike vajon hallotta, hogy Paula Illinois-ba küldte egy bizonyos Clara Bellamyhoz, vagy túlságosan lekötötték a figyelmét a sajgó heréi?

A jövőbeli Andy hamarosan megtudja.

A szívószálát rágcsálta, közben nézte, ahogy ide-oda pattog a képernyőkímélő felirat. A Mike-kal kapcsolatos neurózisát akkorra kell tartogatnia, amikor majd megpróbál elaludni, és szüksége lesz valamire, amivel kínozhatja magát. Egyelőre azt kell kiderítenie, hogy Paula Kunde-t miért zárták húsz évre börtönbe, illetve hogy miért haragszik ennyire nyilvánvalóan Laurára.

A számítógépes keresések eddig nem vezettek eredményre.

Az elmúlt három éjszakát Andy három különböző motelban töltötte a laptoppal az ölében, de csak a hasa vörösödött ki.

Az emberek szennyesére legkönnyebben a Facebook segítségével lehet rátalálni. Azon az éjszakán, amikor elhagyta Austint, Andy létrehozott egy hamis profilt Stefan Salvatore névvel, profilképnek pedig a Texas Longhorns logóját állította be. Cseppet sem meglepő módon Paula Kunde nem volt fent az oldalon. A ProfRatings.com beengedte Andy Facebook-profilját az oldalára, ahol a lány megkereste Paula értékeléseit, és többtucatnyi privát üzenetet küldött a nő leghangosabb bírálóinak. Minden üzenetnek ugyanaz volt a szövege:

HAVER!!! Kunde 20 évig egy szövetségi börtönben??? TÖBB INFÓ KÉNE!!! A ribanc nem hajlandó jobb jegyet adni!!!

Nem kapott érdemleges választ, csak olyanokat, hogy: *Szopasd meg a ribancot, remélem, kinyírod*, de tudta, hogy végül valaki el fogja unni magát, és kutakodni kezd.

A McDonald's másik végében felsírt egy kisgyerek.

Andy nézte, ahogy az anyja kiviszi a mosdóba, és eltűnődött, hogy ő vajon járt-e gyerekkorában ebben a McDonald'sban az anyjával. Mert Laura nyilván nem véletlenül mondta azt, hogy Jerry Randall Chicagóban született és halt meg.

Ugye?

Kiszürcsölte a pohárból a tejshake maradékát. Nem ez a megfelelő idő, hogy megpróbálja kibogozni az anyja hazugságait, inkább vetett egy pillantást a könyökénél lévő papírdarabra. Amint biztonságban kijutott Austinból, félreállt az út szélére, és mindent felírt egy papírdarabra, amire a Paula Kunde-val való beszélgetéséből emlékezett.

Húsz év Danburyben?

QuellCorp?

Felismerte Kapucnist, de Mike-ot nem?

31 év – ez érdekes?

Laura folyamatosan kamuzik?

Puska? Miért gondolta meg magát – Clara Bellamy?

A könnyebb keresésekkel kezdett. A danburyi szövetségi börtön adataihoz hozzá lehetett férni a BOP.gov keresőjén át, de Paula Kunde neve nem szerepelt az oldalon. Ahogy a UC-Berkeley, a Stanford és a West Connecticut öregdiákoldalain sem. Ennek valószínűleg az lehetett az oka, hogy Paula időközben férjhez ment, és patriarchális szokások ide vagy oda, megváltoztatta a vezetéknevét.

Tudom, hogy működik a házasság.

Andy már leellenőrizte a házassági és válási nyilvántartásokat Austinban, aztán a környező megyékben, aztán Nyugat-Connecticutban és Berkeley megyében és Palo Altóban, de rájött, hogy csak az idejét vesztegeti, mert Paula akár Las Vegasba is elutazhatott – meg aztán mért is kellene hinnie egy puskás őrült szavának?

A börtönszlenget bármelyik börtönös sorozatból meg lehet tanulni. Csak a megfelelő fellépéssel kell kimondani a szavakat, és Paula Kundenak megvan a fellépése.

Mindegy, a BOP-kutatás zsákutcának bizonyult.

Andy az ujjával kopogtatta az asztalt, miközben a listát tanulmányozta, aztán megpróbálta felidézni a Paula konyhájában lefolytatott beszélgetést. Határozottan volt benne egy *előtte* és egy *utána* rész. Az *előtte* részben Paula még beszélgetett vele, az *utána* részben viszont előhozta a puskáját, és elzavarta.

Andynek elképzelése sem volt, mi rosszat mondhatott. Lauráról beszéltek, és arról, hogy folyamatosan kamuzik…

És akkor Paula azt mondta neki, hogy várjon – aztán megfenyegette a puskával.

Andy a fejét csóválta: továbbra sem értette a dolgot.

Még ennél is zavarba ejtőbb volt az *utána-utána*: Paula csak azután adta meg Clara Bellamy nevét, hogy Andy megrúgta Mike-ot. Lehet, hogy egyszerűen csak imponált neki az erőszak, de valami azt súgta Andynek, hogy ennél többről van szó. Paula okos. Az embert nem veszik fel a Stanfordra, ha sík hülye. Attól a pillanattól kezdve, hogy kinyitotta neki a bejárati ajtót, úgy játszott vele, mint macska az egérrel. Nagyon valószínű, hogy még most is játszik vele – de Andy hogyan tudta volna kikövetkeztetni egy pszichopata szándékait?

Megint a jegyzeteire pillantott, és arra a pontra koncentrált, amelyik a legjobban izgatta a fantáziáját:

31 év – ez érdekes?

Paula harmincegy évvel ezelőtt került börtönbe, miközben a terhes Laura megszökött közel egymillió dollárral és egy hamis igazolvánnyal, hogy aztán harmincegy évig boldogan éljen a tengerparton, míg az éttermi videó meg nem jelent az országos hírműsorokban, felfedve rejtekhelyét a rosszfiúknak?

Kapucnis Laurát és Paulát is fojtogatta, tehát mindkét nő olyan információ birtokában van, ami nagyon kell valakinek.

Ők azok a titokzatos ők, akik le tudják nyomozni az e-mailjeit és telefonhívásait?

Andy visszafordult a laptophoz, és újra megpróbálkozott a QuellCorp.com-mal, hátha most talál valamit, ami az előző húsz alkalommal elkerülte a figyelmét.

A kezdőképen Ken Burns-effektussal egy fotó jelent meg, amelyen fiatal, mindenféle származású és bőrszínű, laborköpenyes tudósok egy

sugárzó folyadékkal teli mérőpoharat bámulnak. A háttérben hegedű szólt, mintha Leonardo da Vinci most találta volna föl a herpesz ellenszerét.

Andy levette a hangot.

Természetesen ismerte a gyógyszergyártó cég nevét, ugyanúgy, ahogy azt is mindenki tudja, mi az a Hansaplast. A QuellCorp mindenfélét gyártott a babatörlőkendőtől kezdve a merevedési problémákra való gyógyszerekig. A Története címszó alatt Andy mindössze annyit talált, hogy a céget egy Douglas Paul Queller nevű férfi alapította az 1920-as években, a leszármazottai eladták az 1980-as években, aztán a 2000-es évek első felében lenyelte a világot, mert a gonosz nagyvállalatok ezt szokták csinálni.

Ők simán lehetnek egy gonosz szervezet. Erről szól majdnem az összes sci-fi cselekménye, amit Andy látott, az *Avatar*tól a *Terminátor*okig.

Becsukta a QuellCorp oldalát, és megnyitotta Clara Bellamy Wikipédia-szócikkét.

Ha az furcsa volt, hogy Laura ismerte Paula Kunde-t, akkor az meg teljességgel megdöbbentő, hogy Paula Kunde ismert egy olyan nőt, mint Clara Bellamy. Clara Bellamy prímabalerina volt, amely megtisztelő címet egy másik Wikipédia-szócikk szerint csak egy maroknyi nő érdemelte ki. George Balanchine-nak táncolt, egy olyan koreográfusnak, akinek a nevét még Andy is ismerte. Bejárta az egész világot, a legünnepeltebb színpadokon lépett föl, amíg egy borzalmas térdsérülés miatt rá nem kényszerült, hogy visszavonuljon.

Mivel Andynek nem volt jobb dolga az egész napos vezetés után, szinte az összes videót megnézte, amelyet Clara Bellamyról talált a YouTube-on. Az előadások és az interjúk tömkelegéből az volt a

kedvence, amely hite szerint a New York-i városi balett legelső Csajkovszkij-fesztiválján készült.

Mivel Andy színházrajongó volt, legelőször a látványos díszlet tűnt fel neki. A háttérben lévő fura, áttetsző csövek olyan hatást keltettek, mintha az egész színpad jégbe lenne zárva. Arra számított, hogy unalmas lesz öregemberzenére a lábujjukon pörgő, alacsony nőket nézegetni, Clara Bellamyban azonban volt valami kolibriszerű, amitől az ember képtelen volt levenni róla a szemét. Ahhoz képest, hogy Andy még életében nem hallott róla, Clara rendkívül híres volt. A *Newsweek* és a *Time* is címlapra tette, és rendszeresen szerepelt a *New York Times Magazine*-ban, illetve a *New Yorker* Helyi hírek rovatában.

És Andy kutatása itt ütközött falba, vagyis pontosabban anyagi akadályba, ugyanis számos oldalon csak néhány cikket olvashatott el ingyen. Oda kellett figyelnie, mire kattint rá, mert nem volt hitelkártyája, hogy további hozzáférést vásároljon.

Amennyire tudta, Clara valamikor 1983 körül tűnt el a nyilvánosság elől. Az utolsó róla készült fotón a *Times*ban lehajtott fejjel, orrára szorított zsebkendővel volt látható Balanchine temetésén.

Andy Claráról is azt gondolta, mint Pauláról, hogy egyszer valószínűleg férjhez ment, és megváltoztatta a nevét, bár azt nehezen tudta felfogni, hogy valaki, aki ilyen keményen dolgozott azért, hogy nevet szerezzen magának, csak úgy lecserélné azt. Clarának szintén nem volt Facebook-profilja, de Andy talált egy rajongói oldalt, valamint egy karcsúságmániás csoportot, akik undorítóan rászálltak Clarára a súlya miatt.

Andy házassági vagy válási adatokat ugyan nem talált sem New Yorkban, sem pedig Chicagóban, rábukkant viszont egy érdekes cikkre

a *Chicago Sun Times*ban egy perről, amelyre Clara térdsérülése után került sor.

A prímabalerina beperelt egy EliteDreamBodyWear nevű céget egy arculatátviteli szerződéssel kapcsolatos kifizetés miatt. Az őt képviselő ügyvéd nevét nem említették a cikkben, de a szöveget kísérő fotón Clara egy nyurga, bajuszos férfival hagyta el a bíróság épületét, aki Andy szerint úgy nézett ki, mint egy hippi ügyvéd, vagy mint egy Y generációs hipszter, aki úgy akar kinézni, mint egy hippi ügyvéd. És ami még fontosabb: mikor a fotós megnyomta a gombot, Hippi Ügyvéd egyenesen a fényképezőgépbe nézett.

Andy több fotóskurzuson is részt vett a SCAD-en, így tudta, milyen nehéz olyan nem beállított képet készíteni, amelyen az alany nem pislog, vagy nem mozgatja furcsán a száját. Hippi Ügyvéd volt a kivétel, amely erősítette a szabályt. Mindkét szeme nyitva volt, és egy kissé a szája is. A nevetségesen megpödört bajsza volt a középpontban. Selymes, hosszú haja a vállára lógott. A kép olyan tiszta volt, hogy Andy még a füle hegyét is látta, amint kibukkan a haja közül.

Feltételezte, hogy Hippi Ügyvéd nem változhatott olyan sokat az évek során. Egy férfi, aki a harmincas éveiben Wyatt Earpről vett példát az arcszőrzete kezelését illetően, az nem ébred fel hirtelen a hatvanas éveiben, és jön rá, hogy tévedett.

Andy a következő szavakat írta be a keresőbe: *Chicago + ügyvéd + bajusz + haj*.

Néhány másodpercen belül rábukkant a Funkadelic Fiduciaries nevű együttesre, amely „hajbandaként” aposztrofálta önmagát, és szerda esténként lépett fel az EZ Inn nevű bárban. Minden tag furcsa arcszőrzettel rendelkezett az ördögi Van Dyke-októl az Elvis-pajeszokig, és elég férfikonty volt ahhoz, hogy emós kolóniát

alapíthassanak. Andy minden egyes tag arcára ráközelített, és a dobos arcán végül rá is talált a jellegzetesen pödört bajuszra.

Megnézte a kép alá írt nevet.

Edwin Van Wees.

Megdörzsölte a szemét. Fáradt volt az egész napos vezetéstől és attól, hogy éjszaka pedig a képernyőt bámulta. Ennyire nem lehetett könnyű!

Előkereste a régi újságcikket, és összehasonlította a két képet. A dobos egy kicsit kövérebb volt, egy kicsit kevesebb haja volt, és nem volt annyira jóképű, de Andy tudta, hogy a megfelelő emberre akadt rá.

Kinézett az ablakon, s egy pillanatra eltűnődött, mekkora szerencséje volt. Tényleg ilyen könnyű volt megtalálni Edwint, aki segíthet felkutatni Clara Bellamyt?

Megnyitott egy új ablakot a böngészőben.

Clarához hasonlóan Edwinnek sem volt Facebook-profilja, talált azonban egy weboldalt, amelyen az állt, hogy a férfi részben visszavonult, de időnként vállal még beszédeket, illetve dobszólókat. Rákattintott a róla feliratra. Edwin a Stanfordon végzett, és korábban az Amerikai Polgári Szabadságjogok Uniója kötelékében ügyvédkedett. Hosszú és sikeres karriert tudhatott maga mögött művészek, anarchisták, bajkeverők és forradalmárok védőjeként, akik boldogan vigyorogva pózoltak az ügyvéd mellett, aki megmentette őket a börtöntől. Még azok is dicsérték, akik végül mégis a rács mögött kötöttek ki. Teljesen logikus volt, hogy egy ilyen fickó ismer egy olyan őrült némbert, mint Paula Kunde.

A lázadó napjaim már elmúltak.

Andy teljes szívéből hitte, hogy Edwin Van Wees még mindig tudja,

hogy lehet kapcsolatba lépni Clara Bellamyval. Talán azért, mert a nő olyan meghitt mozdulattal karolt bele az ügyvédbe. Vagy a miatt a mogorva pillantás miatt, amellyel Edwin a fotósra nézett. Lehet, hogy túl sokat magyaráz bele a dologba, de ha a fekete-fehér fotózást oktató tanára azt a feladatot adta volna, hogy keressen egy olyan képet, amelyen egy törékeny nő az erős védelmezőjébe kapaszkodik, Andy ezt a fotót választotta volna.

A kisgyerek megint ordítani kezdett.

Az anyja felkapta, és megint kivitte a mosdóba.

Andy becsukta a laptopot, betette a táskájába, aztán kidobta a szemetet, és visszaszállt Mike kocsijába. Épp az *Interstate Love Song* ment a Stone Temple Pilotstól. Odanyúlt, hogy kikapcsolja, de nem vitte rá a lélek. Utálta, hogy tetszenek neki Mike zenéi. Az összes válogatás-CD-je fantasztikus volt a Dashboard Confessionaltől a Blink-182-ig, a meglepően sok J-Lót is beleértve.

Andy megnézte az időt a McDonald's óráján, miközben kihajtott az útra. Délután két óra tizenkettő. Nem a legrosszabb időpont arra, hogy bejelentés nélkül toppanjon be valahová. A weboldala szerint Edwin Van Wees irodája egy farmon van, körülbelül másfél órányi autóútra Chicagótól. Andy ebből arra következtetett, hogy otthonról dolgozik, tehát valószínűleg ott lesz, amikor odaér. A Google Earth segítségével feltérképezte az Edwin nagy vörös pajtájához és hozzáillő fémtetős házához vezető utat.

Tíz percbe telt, hogy a McDonald'sból odaérjen a farmhoz. Majdnem elvétette a lehajtót, mert az megbújt egy sűrű facsoportban. A kanyar előtt állt meg. Az út elhagyatott volt. Remegett a kocsi padlója, miközben a motor üresben járt.

Andy most nem érezte azt az idegességet, amit akkor érzett, amikor

Paula háza felé lépkedett. Már tudta, hogy ha meg is talál egy embert, az nem jelenti azt, hogy az illetőtől megtudhatja az igazságot. Vagy hogy az az ember nem fog puskát fogni rá. Lehet, hogy Edwin Van Wees is ezt fogja tenni. Egyáltalán nincs kizárva, hogy Paula Kunde olyasvalakihez küldte, aki nem fog örülni neki. Míg ő idefelé tartott Austinból, Paulának rengeteg ideje volt, hogy felhívja és figyelmeztesse Clara Bellamyt Laura Oliver gyerekének érkezésére. Ha Edwin Van Wees még mindig közel áll Clarához, akkor Clara fölhívhatta, és…

Andy megdörzsölte az arcát a kezével. Most vagy itt ül egész nap, és ezen agyal, vagy bemegy, és kideríti, mi a helyzet. Eltekerte hát a kormányt, és végigment a bejárón. Még majdnem egy kilométer hosszan semmit sem látott a fáktól, de végül feltűnt a vörös pajta teteje, aztán feltárult a tehenekkel teli legelő, a széles tornácú farmház és a napraforgókkal teleültetett előkert is.

A pajta előtt parkolt le. Se híre, se hamva nem volt más autóknak, ami rossz előjelnek tűnt. A bejárati ajtó nem nyílt ki, a függönyök nem rebbentek meg, és kíváncsi arcok sem jelentek meg az ablakokban. Andy azonban annyira azért nem volt gyengeelméjű, hogy visszaforduljon anélkül, hogy bekopogott volna.

Már készült kikászálódni a kocsiból, ám ekkor eszébe jutott az eldobható telefon, amelyen Laura elvileg felhívja, ha tiszta lesz a levegő. Úgy Tulsa környékén vesztette el végleg a reményt, hogy a készülék valaha is meg fog szólalni. A *Belle Isle Review* az összes lényeges információt leközölte: Kapucnis holttestét továbbra sem sikerült azonosítani. A videó elemzése után a rendőrség ugyanarra a következtetésre jutott, mint Mike. Laura megpróbálta megakadályozni, hogy Jonah Helsinger megölje magát, ezért nem fogják megvádolni a

fiú meggyilkolásával. A kölyök családja továbbra is kellemetlenkedett, de rendőrcsalád ide vagy oda, a közvélemény elfordult tőlük, a helyi ügyész pedig egy hitvány politikai szélkakas volt. Röviden: akármilyen veszély tartotta is távol Andyt az otthonától, annak vagy nem ehhez az ügyhöz volt köze, vagy egyszerűen csak Laura kolosszális hazugságainak egy újabb fejezete volt.

Andy kicipzározta a sminktáskát, ellenőrizte, hogy föl van-e töltve a telefon, aztán bedugta a farzsebébe. Közben megakadt a szeme Laura kanadai igazolványain. Miközben az anyja képét nézte, megpróbálta figyelmen kívül hagyni a vágyakozást, amelyet nem akart érezni. Ehelyett inkább a saját tükörképére pillantott. Lehet, hogy a pocsék étrend volt az oka, vagy az alváshiány, vagy az, hogy ő is elkezdte leengedve hordani a haját, de minden egyes eltelt nappal egyre jobban hasonlított Laurára. Az utolsó három recepciós már föl se nagyon pillantott, amikor a bejelentkezésnél bemutatta az igazolványát.

Visszatette az igazolványokat a táskájába, a fekete bőrtárca mellé.

Mike tárcája.

Az utóbbi két és fél nap során Andy szándékosan kerülte, hogy kinyissa a tárcát, és meglássa Mike helyes arcát, különösen, amikor éjszaka az ágyban feküdt, és megpróbált nem rá gondolni, mert Mike pszichopata, ő pedig szánalmas.

Fölpillantott a farmházra, végignézett a behajtón, aztán kinyitotta a tárcát.

– Te atyaúristen – mormolta magában.

A férfinak négy különböző jogosítványa volt, egytől egyig kitűnő hamisítványok: Michael Knepper Alabamából; Michael Davey Arkansas-ból; Michael George Texasból; Michael Falcone Georgiából. A tárcát egy vastag bőrhajtóka választotta ketté. Andy felhajtotta.

Jóságos ég.

Mike-nak volt egy marsalljelvénye. Andy látott már valódi marsalljelvényt: egy arany csillag egy körben. Ez a másolat ugyanolyan meggyőző volt, mint a hamis iratok. A hamisító elsőrangú munkát végzett.

Ebben a pillanatban valaki bekopogtatott az ablakon.

– A francba! – Andy ijedtében elejtette a tárcát.

Aztán leesett az álla, mert a nő, aki bekopogott a kocsijába, úgy nézett ki, mint Clara Bellamy.

– Hát te? – kérdezte a nő szélesen mosolyogva. – Mit csinálsz idekint ebben a koszos kocsiban?

Andy azon tűnődött, vajon csak a szeme káprázik-e, vagy már annyi videót megnézett a YouTube-on, hogy mindenkiben Clara Bellamyt látja. Ez a nő idősebb és ráncosabb volt, a hosszú hajába ősz szálak vegyültek, de nem volt kétség afelől, hogy ő az személyesen.

– Gyere, te butus – mondta Clara. – Hideg van itt. Menjünk be.

Miért beszél úgy vele, mintha ismerné?

Clara kinyitotta a kocsi ajtaját, és a kezét nyújtotta, hogy segítsen kiszállni Andynek.

– Jóságos ég – mondta. – Fáradtnak látszol. Andrea megint nem hagyott aludni? A hotelban hagytad?

Andy kinyitotta a száját, de nem tudta, mit válaszoljon. Csak nézett Clarára, és azon tűnődött, vajon a nő kit lát benne.

– Mi az? – kérdezte Clara. – Edwinre van szükséged?

– Öö… – Andy továbbra sem tudta, mit válaszoljon. – Itt… itt van?

Clara a pajta előtti területre nézett.

– A kocsija nincs itt.

Andy várt.

– Épp az előbb tettem le Andreát aludni – mondta Clara, mintha nem két másodperccel korábban kérdezte volna meg, hogy Andrea a hotelban van-e.

Vajon őrá gondolt, vagy egy másik Andreára?

– Megiszunk egy teát? – kérdezte Clara, majd a választ meg sem várva belekarolt Andybe, és elindult vele a ház felé. – Fogalmam sincs, miért, de ma reggel eszembe jutott Andrew. És az, hogy mi történt vele. – A torkához szorította a kezét, és elsírta magát. – Annyira sajnálom, Jane.

– Öö… – Andynek fogalma sem volt, hogy miről beszél, de furcsamód neki is sírhatnékja támadt.

Andrew? Andrea?

– De ne beszéljünk most nyomasztó dolgokról, van elég bajod mostanában. – Clara kinyitotta a lábával a bejárati ajtót. – Mesélj, mi újság veled? Jól vagy? Még mindig alvásproblémáid vannak?

– Öö… – mondta Andy, mert a jelek szerint mindössze ennyi telt tőle. – Én… – kezdte újra, miközben megpróbálta kitalálni, mit mondjon, amivel tovább beszéltetheti ezt a nőt. – És te hogy vagy? Mi van veled mostanában?

– Ó, rengeteg a dolgom. Fotókat vágok ki magazinokból, olyanokat, amik ötleteket adnak a gyerekszobához, és albumot készítek a dicsőséges éveimről. Az öntömjénezés legrosszabb fajtája, de tudod, érdekes módon mintha elfelejtettem volna a legtöbb fellépésemet. Te nem?

– Öö… – Andy még mindig nem tudta, hogy a nő miről beszél.

Clara felnevetett.

– Lefogadom, hogy te minden fellépésedre emlékszel. Te mindig is éles elméjű voltál – mondta, majd kinyitott a lábával egy lengőajtót. –

Ülj le, én pedig főzök egy teát.

Andy rádöbbent, hogy megint egy konyhában van, egy újabb idegennel, aki lehet, hogy mindent tud az anyjáról.

– Azt hiszem, egy kis sütit is eszem. – Clara elkezdte kinyitogatni a szekrényeket.

Andy körülnézett a konyhában. Kicsi volt, úgy választották le a ház többi részéből, és valószínűleg nem sokat változott azóta, hogy az épület elkészült. A fémszekrények élénk pávakékre voltak festve. A pultok fából készültek, a konyhai eszközök pedig úgy néztek ki, mintha a *The Partridge Family* díszleteihez tartoznának.

A hűtő melletti falon egy nagy tábla lógott, amelyre valaki a következőket írta:

Clara! Vasárnap van. Edwin délután 1-től 4-ig a városban lesz. Ebéd a hűtőben. Ne használd a tűzhelyet.

Clara bekapcsolta a tűzhelyet, amely többször is kattant, mire megeredt a gáz.

– Kamillateát? – kérdezte.

– Öö, igen. – Andy leült az asztalhoz. Megpróbált kérdéseket kitalálni, például hogy milyen évet írunk, vagy hogy ki az elnök, de erre igazából nem volt semmi szükség, mert az ember csak annak hagy ilyesféle üzenetet a táblán, aki memóriazavarokkal küzd.

Először mindent elsöprő szomorúságot érzett, aztán pedig bűntudatot, ugyanis ha Clarának kezdődő Alzheimer-kórja van, akkor az elmúlt hét eseményeire talán nem emlékszik, de a harmincegy évvel ezelőttiekre igen.

– Milyen színű gyerekszobát szeretnél? – kérdezte.

– Rózsaszínt semmiképp se – jelentette ki Clara. – Talán zöldet? Vagy sárgát?

– Az szép lenne. – Andy tovább akarta beszéltetni. – Mint a napraforgók odakint.

– Igen, pontosan. – Clara láthatóan örült. – Edwin azt mondja, azonnal elkezdünk próbálkozni, amint ennek az egésznek vége, de nem is tudom… szerintem már most is elkezdhetnénk, hiszen én se leszek fiatalabb. – A hasára tette a kezét, és felnevetett. Volt valami szép a nevetésében, ami Andy szívéig hatolt.

Clara Bellamyból sugárzott a kedvesség. Csúnya dolognak tűnt átverni.

– Egyébként hogy érzed magad? – kérdezte Clara. – Még mindig ki vagy merülve?

– Már jobban vagyok. – Andy nézte, ahogy a nő hideg vizet önt két csészébe. Elfelejtette felrakni a kannát a tűzhelyre. A láng magasan lobogott; Andy fölállt, hogy elzárja. – Te emlékszel még az első találkozásunkra? A minap próbáltam meg felidézni a részleteket.

– Ó, az borzasztó volt. – Clara megint a torkához emelte a kezét. – Szegény Andrew.

Megint ez az Andrew.

Andy visszaült az asztalhoz. Ő nem elég agyafúrt az ilyesmihez. Egy okosabb ember biztosan tudná, hogyan szedjen ki információt ebből a nyilvánvalóan zavart nőből. Paula Kunde kétségtelenül elérné, hogy daloljon, mint a madár.

Támadt egy ötlete.

– Pár napja találkoztam Paulával – mondta.

– Remélem, nem így szólítottad – felelte Clara a szemét forgatva.

– Hogyan szólítottam volna? – próbálkozott Andy. – Lotyónak?

Clara nevetve ült le az asztalhoz, aztán filtert lógatott a hideg vízbe.

– Én nem mondanám ezt a szemébe. Penny legszívesebben holtnak

látna mindannyiunkat.

Penny?

Andy megforgatta a szót a fejében, aztán eszébe jutott az egydolláros, amit Paula Kunde a kezébe nyomott. Mivel ugyanaz a farmer volt rajta most is, benyúlt a zsebébe, elővette a gombócba gyúrt bankjegyet, kisimította az asztalon, és odacsúsztatta Clarának.

– Ah. – Clara ajka pajkosan felbiggyedt. – Dilis Bige szolgálatra jelentkezik.

Újabb látványos siker.

Andynek abba kellett hagynia a finomkodást.

– Emlékszel Paula vezetéknevére?

Clara fölvonta a szemöldökét.

– Ez valami teszt? Szerinted nem emlékszem rá?

Andy megpróbálta megfejteni, miért váltott Clara hangja hirtelen élesre. Felingerelte talán a kérdés? Elszúrta az esélyét?

A nő azonban felnevetett, s ezzel megtört a jég.

– Hát persze hogy emlékszem. Mi ütött beléd, Jane? Olyan furcsán viselkedsz.

Jane?

Clara megint kimondta a nevet:

– Jane?

Andy a teafiltere zsinórjával játszadozott. A víz már narancssárgára színeződött.

– Az a baj, hogy elfelejtettem. Most másik nevet használ.

– Penny?

Penny?

– Én csak… – Andy képtelen volt tovább folytatni ezt a játszadozást. – Csak mondd meg, Clara. Mi a vezetékneve?

Clara hátrahőkölt, könnyek szöktek a szemébe.

Andy igazi seggfejnek érezte magát.

– Sajnálom. Nem kellett volna rád förmednem.

Clara fölállt, odament a hűtőhöz, kinyitotta, de nem vett ki belőle semmit, hanem csak állt ott.

– Clara, én annyira…

– Evans. Paula Louise Evans.

Andy örömét jelentősen csökkentette a szégyen.

– Teljesen azért nem vagyok zizi. – Clara háta merev volt. – A fontos dolgokra emlékszem. Mindig is emlékeztem.

– Tudom, és tényleg nagyon sajnálom.

Clara nem mondott semmit, csak bámult befelé a hűtőbe.

Andy legszívesebben térden állva esedezett volna bocsánatért. És ki akart szaladni a laptopjáért, de ahhoz, hogy rá tudjon keresni Paula Louise Evansre, internet-hozzáférésre volt szüksége. Pillanatnyi habozás után Clarához fordult.

– Tudod a… – kezdte, de rájött, hogy a nő valószínűleg nemcsak a jelszót nem tudja, hanem azt sem, hogy mi fán terem a wifi. – Van iroda a házban?

– Természetesen. – Clara becsukta a hűtőt, és megfordult. Visszatért arcára a széles mosoly. – Telefonálni akarsz?

– Igen – felelte Andy, mert a beleegyezés volt a legrövidebb út előre. – Nem bánod?

– Távolsági hívás lesz?

– Nem.

– Az jó. Edwin az utóbbi időben sokat morgott a telefonszámla miatt. – Clara mosolya kezdett elhalványodni. Megint elvesztette a fonalat.

– Miután végeztem a telefonálással az irodában, beszélgethetünk még egy kicsit Andrew-ról – mondta Andy.

– Természetesen. – Clara ismét szélesen mosolygott. – Erre gyere, bár azt nem tudom, hogy Edwin hol van. Az utóbbi időben olyan keményen dolgozik. És nagyon felizgatták a fejlemények.

Andy nem kérdezte meg, milyen fejlemények, mert nem akarta megkockáztatni, hogy ismét kibillentse Clarát a lelki egyensúlyából.

Követte a ház hátsó felébe. Az egykori táncosnő járása a rossz térde ellenére is lélegzetelállítóan kecses volt. A lába alig érte a földet. Andy azonban nem tudta minden figyelmét a mozgására irányítani, mert ezernyi kérdés kavargott a fejében. Ki volt Jane? Ki volt Andrew? Clara miért fakad sírva, amikor kimondja a férfi nevét?

És ő miért érez késztetést, hogy megvédje ezt a törékeny asszonyt, akivel még soha nem találkozott?

– Itt van. – Clara benyitott a folyosó végi szobába, amely egykor nyilván hálószoba volt, most azonban egy rendezett iroda kapott helyet benne egy falnyi bezárt iratrendező szekrénnyel, egy redőnyös íróasztallal és egy MacBook Próval, amely a bőrkanapé karfáján feküdt.

Clara rámosolygott a vendégére.

– Mire is volt szükséged?

Andy habozott. Vissza kéne mennie a McDonald’sba, és az ő wifijüket használni. Semmi oka nem volt, hogy itt kutakodjon. Kivéve, hogy még mindig kíváncsi volt a válaszokra. És ha nem talál semmit Paula Louise Evansről? Akkor vissza kellene jönnie, addigra pedig Edwin Van Wees nyilván hazaér, ő pedig nem biztos, hogy engedné Clarát beszélni vele.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte Clara.

– A számítógép?

– Az könnyű. Nem olyan ijesztőek, mint hinné az ember. – Clara leült a padlóra, és kinyitotta a MacBookot. A gép a jelszót kérte. Andy arra számított, hogy Clara bajlódni fog vele, de ő egyszerűen csak rányomta ujját az érintőpadra, és a képernyőzár már fel is oldódott. – Itt kell ülnöd, különben nem látsz, nagyon tükröződik az ablak.

A kanapé mögötti hatalmas ablakra gondolt. Andy látta Mike kocsiját a pajta előtt. Még mindig elmehet. Edwin egy órán belül hazaér. Most kellene elmennie.

– Gyere, Jane – mondta Clara. – Megmutatom, hogy kell használni. Nem túl bonyolult.

Andy leült mellé a padlóra.

Clara letette a laptopot a kanapé ülésére, hogy mindketten lássák.

– Magamról néztem videókat. Nagyon hiú vagyok?

Andy nézte ezt az idegent, aki mellette ült a padlón, s aki úgy beszélt vele, mintha hosszú ideje ismernék egymást.

– Én is megnéztem a videóidat. Majdnem mindet. Csodálatos táncos voltál – vagy –, Clara. Sose gondoltam, hogy valaha is tetszene a balett, de mikor téged nézlek, már értem, mi olyan szép benne.

Clara Andy lábához érintette az ujjait.

– Jaj, drágám, olyan aranyos vagy. Tudod, én is így érzek veled kapcsolatban.

Andy nem tudta, mit mondjon. Fölnyúlt a laptophoz, megnyitotta a keresőt. Ujjai a billentyűzeten matattak. Izzadt és remegett. Egy pillanatra ökölbe szorította a kezét, hátha akkor vissza tudja venni fölötte az irányítást. Ismét rátette ujjait a billentyűkre, és lassan gépelni kezdett.

Paula Louise Evans.

Kisujja az Enter gomb fölött lebegett, de nem nyomta le. Eljött a döntő pillanat. Találni fog valamit – legalább egyvalamit – arról a szörnyű nőszemélyről, aki ismerte az anyját harmincegy évvel ezelőtt.

Megnyomta az Entert.

Azt a mindenit.

Paula Louise Evansnek saját Wikipédia-szócikke volt.

Andy rákattintott.

Az oldal tetején álló figyelmeztetés szerint az információk ellentmondásosak voltak, ami nem volt meglepő, tekintve, hogy Paula meglehetősen ellentmondásos nőnek tűnt.

Andy érezte, hogy ideges energia uralkodik el rajta, miközben átfutotta a rendkívül részletes életrajzot, amely tartalmazta többek közt a kórház nevét, amelyben Paula született, valamint a danburyi női börtönben kapott rabszámát.

A kaliforniai Corte Maderában nevelkedett… Berkeley… Stanford… gyilkosság.

Andynek összeszorult a gyomra.

Paula Evans meggyilkolt egy nőt.

Egy pillanatra fölnézett a plafonra, és felidézte a jelenetet, amikor Paula ráfogta a puskát.

– Olyan sok információ van fent róla – mondta Clara. – Hát nem szörnyű, hogy kicsit féltékeny vagyok?

Andy továbbhaladt a szövegben.

KAPCSOLATA A VÁLTOZÓ VILÁG HADSEREGÉVEL

Itt volt egy homályos fotó Pauláról, alatta az *1986. július* felirat.

Harminckét évvel ezelőtt.

Andy emlékezett rá, mit számolt ki a carrolltoni könyvtárban, amikor olyan eseményeket keresett, amelyek a fogantatása idején

történtek.

Bombázások és géprablások és banki lövöldözések.

Alaposan szemügyre vette Paula Evans fotóját.

Furcsa ruhát viselt, ami leginkább vászonkombinéra hasonlított. A szeme alsó fele vastagon ki volt húzva fekete festékkel. Kezén ujjatlan kesztyű, lábán katonai bakancs, fején svájci sapka. A szája sarkából cigaretta lógott. Egyik kezében revolvert, a másikban vadászkést tartott. Mókás kép lett volna, ha nem ölt volna meg valakit.

És nem vett volna részt egy összeesküvésben, amely a jelek szerint le akarta rombolni a világot.

– Jane? – Clara a válla köré tekert egy kék kendőt. – Ne igyunk meg egy teát?

– Csak még egy pillanat – felelte Andy, miközben rákeresett a *Jane* névre Paula oldalán.

Semmi.

Andrew.

Semmi.

Ezután rákattintott a linkre, amely A Változó Világ Hadseregének Wikipédia-oldalára vezetett.

Martin Queller meggyilkolásával kezdődött Oslóban…

– QuellCorp – mondta Andy.

Clara felszisszent.

– Hát nem borzalmasak?

Andy elkezdte átfutni a cikket. Látott egy fotót a vezetőjükről, egy pasasról, aki úgy nézett ki, mint Zac Efron Charles Manson szemével. A hadsereg bűnei túlmutattak Martin Queller megölésén. Elrabolták és meggyilkolták a Berkeley egyik professzorát, benne voltak egy lövöldözésben, és országszerte hajtóvadászat folyt ellenük. Dilis

vezetőjük írt egy kiáltványt, egy váltságdíj-követelő levelet, amely a *San Francisco Chronicle* címlapján jelent meg.

Andy rákattintott a linkre.

Elolvasta az első részt a fasiszta rezsimekről, aztán kezdett elhomályosulni a tekintete.

Ez olyasvalami volt, amit mintha Kázmér és Huba főzött volna ki, hogy visszavágjon valamiért Rozinak.

Andy visszatért a hadsereg oldalára, és kiválasztotta a tagok címszót. A legtöbb név kék hiperlink volt a fekete szövegben. Több tucat ember. Hogy lehet, hogy még sosem találkozott egyetlen Dateline- vagy Lifetime-dokumentumfilmmel sem erről az őrült szektáról?

William Johnson. Halott.

Franklin Powell. Halott.

Metta Larsen. Halott.

Andrew Queller…

Andy szíve megdobbant, de Andrew nevét sajnos feketével szedték, ami azt jelentette, hogy neki nem volt saját szócikke. Persze az embernek nem kellett Scooby-Doo-nak lennie ahhoz, hogy összekösse őt a QuellCorppal, illetve meggyilkolt névrokonával.

Andy megkereste Martin Queller nevét, és rákattintott. Kiderült, hogy sokkal több híres Queller létezett, mint ahányról tudomása volt. Ott volt például Martin felesége, Annette Queller, lánykori nevén Logan, akinek órákig tartott volna végignézni a családfáját. Az idősebb fiuknak, Jaspernek volt hiperlinkje, de Andy tudta, hogy ő az a seggfej milliárdos, aki újra és újra megpróbál indulni az elnökségért, de hiába.

A következő név a lányuk neve volt: Jane „Jinx” Queller.

– Jane? – kérdezte Clara, mert neki Alzheimer-kórja volt, és az elméje a harmincegy évvel ezelőtti időben ragadt, amikor ismert egy

Jane nevű nőt, aki ugyanúgy nézett ki, mint Andy.

Ahogy Andy is ugyanúgy nézett ki, mint Daniela B. Cooper a kanadai jogosítványon.

Az anyja.

Andy elsírta magát. Nemcsak sírt: zokogott. Torkából panaszos jajveszékelés tört fel, arcán végigfolyt a takony és a könny. Előrehajolt, a kanapéra támasztotta a fejét.

– Jaj, szívem. – Clara letérdelt mellé, átkarolta a vállát.

Andy remegett a bánattól. Laura igazi neve Jane Queller volt? Miért van ennek a hazugságnak sokkal nagyobb jelentősége, mint a többinek?

– Majd én. – Clara maga elé vette a laptopot, és gépelni kezdett. – Semmi baj, drágám. Néha én is sírok, mikor az enyémeket nézem, de nézd meg ezt. Ez egyszerűen tökéletes.

Visszatette középre a laptopot.

Andy megpróbálta letörölni a könnyeit, mire Clara a kezébe nyomott egy zsebkendőt. Kifújta az orrát, megpróbálta elapasztani a könnyeit, és fölnézett a monitorra.

Clara elindított egy YouTube-videót.

!!!RITKASÁG!!! JINX QUELLER 1983 CARNEGIE HALL!!!

Micsoda?

– Az a zöld ruha! – Clara szeme csillogott a lelkesedéstől, miközben teljes képernyős nézetre váltott. – Egy *fait accompli*.

Andy nem tudta, mit csináljon, úgyhogy a videóra szegezte a tekintetét. A felvétel elmosódott és furcsa színű volt, mint a nyolcvanas évekből minden. A zenekar már a színpadon volt, amelynek a közepén egy hatalmas, fekete zongora állt.

– Ó! – Clara bekapcsolta a hangot.

Andy hallotta a közönség morajlását.

– Nekem ez volt a kedvenc részem – mondta Clara. – Mindig kikukkantottam, hogy megnézzem, milyen hangulatban vannak.

Andy valami okból visszafojtotta a lélegzetét.

A közönség elcsendesedett.

Egy nagyon sovány, sötétzöld estélyi ruhát viselő nő sétált be oldalról.

– Olyan elegáns – mormolta Clara, de Andy alig vett tudomást a megjegyzésről.

A nő, aki a zongorához sétált, fiatal volt, talán tizennyolc éves lehetett, és láthatóan nem volt hozzászokva, hogy ilyen elegáns cipőben járjon. A haja szinte fehérre volt festve, és majdnem egészen be volt dauerolva. A kamera végigpásztázta a közönséget, amely állva tapsolt, még mielőtt a lány egyáltalán feléjük fordult volna.

A kamera most a lány arcára közelített rá.

Andy érezte, hogy összeszorul a gyomra.

Laura.

Az anyja finoman meghajolt. Egészen nyugodtnak tűnt, miközben szembenézett azzal a több ezer emberrel. Andy más előadók arcán is látta már ezt a kifejezést. Abszolút bizonyosság. Mindig is imádta nézni, ahogy egy színész átváltozik, és csodálattal adózott nekik, amiért képesek kilépni az elé a rengeteg ítélkező idegen elé, és olyan hihetően el tudták játszani, hogy nem azok, akik.

Mint ahogy az anyja is eljátszotta ezt az ő egész életében.

Folyamatosan kamuzik.

Az éljenzés elhalt, amikor Jinx Queller leült a zongora elé.

Aztán biccentett a karmesternek.

A karmester fölemelte a kezét.

A közönség egészen elcsendesedett.

Clara maximumra állította a hangerőt.

Megszólaltak a hegedűk. A mély vibrálás csiklandozta az ember dobhártyáját. A tempó felgyorsult, aztán lelassult, aztán megint felgyorsult.

Andy nem ismerte a zenéket, főleg nem a klasszikus zenét. Laura soha nem hallgatott ilyesmit. Red Hot Chili Peppers. Heart. Nirvana. Ezek a bandák szóltak a rádióban, amikor Laura a városban autókázott, amikor házimunkát végzett, vagy amikor a betegeivel kapcsolatos papírmunkát végezte. Mindenki másnál hamarabb tudta a *Mr. Brightside* szövegét. Még aznap este letöltötte a *Lemonade*-et, amikor kijött. Eklektikus ízlése menő anyukává tette, akivel mindenki szívesen elbeszélgetett, ugyanis nem ítélkezett soha.

Mert játszott a Carnegie Hallban, és tudta, miről beszél.

A videón Jinx Queller még mindig ölbe tett kézzel, előrenéző tekintettel ült a zongoránál. Közben más hangszerek is csatlakoztak a hegedűkhöz. Andy nem tudta, milyen hangszerek, mert az anyja sosem tanított neki semmit a zenéről. Nem akarta, hogy csatlakozzon egy bandához, és minden alkalommal felszisszent, amikor a kislány a kezébe vette a cintányért.

Fuvola. Andy látta, hogy az elöl ülő férfiak összecsücsörítik a szájukat.

Vonósok. Oboa. Cselló. Kürtök.

Jinx Queller továbbra is türelmesen várt a nagy zongora előtt.

Andy a hasára szorította a tenyerét, hátha meg tudja nyugtatni háborgó gyomrát. Valósággal hányingere volt, annyira izgult a videón szereplő nőért.

Az anyja.

Egy idegen.

Vajon mire gondolt Jinx Queller, miközben várakozott? Azon tűnődött, hogyan fog alakulni az élete? Vajon sejtette, hogy egy nap lesz egy lánya, s hogy mindössze négy éve van hátra Andy érkezéséig, aki valahogyan elvette tőle ezt a fantasztikus életet?

2:22-nél az anyja végre felemelte a kezét.

Pillanatnyi feszültség volt érezhető, mielőtt ujjai a billentyűkhöz értek.

Először csak könnyedén, lassan, lustán haladt.

Újra bekapcsolódtak a hegedűk, aztán Jinx kezei gyorsabban kezdtek mozogni, s miközben föl-le futkároztak a billentyűzeten, a leggyönyörűbb hangokat csalták ki a zongorából, amiket Andy valaha hallott.

Hömpölygő. Buja. Gazdag. Szertelen.

Nem volt elég melléknév, hogy le lehessen írni, mi mindent csalt ki Jinx Queller a zongorából.

Duzzadás – ezt érezte Andy. Mintha megduzzadt volna a szíve.

Büszkeség. Öröm. Zavarodottság. Eufória.

Érzelmei pontosan leképezték azt, ami az anyja arcára volt írva, miközben a zene ünnepélyesről drámaira, aztán megindítóra váltott, majd kezdődött az egész elölről. Jane arckifejezése minden egyes hangot híven visszatükrözött: felemelkedő szemöldök, behunyt szem, élvezettel mosolygó száj. Teljes eksztázisba került. A szemcsés videóból úgy sugárzott a magabiztosság, mint napból a forróság. Az anyja arcán mosoly ült, de afféle titkos mosoly, amilyet Andy még sosem látott rajta. A hihetetlenül fiatal Jinx Queller olyan nőnek tűnt, aki pontosan ott van, ahol lennie kell.

Nem Belle Isle-ban. Nem egy iskolai fogadóórán, vagy az irodájában

egy pácienssel, hanem a színpadon, ahol a lába előtt hever a világ.

Andy megtörölte a szemét. Képtelen volt abbahagyni a sírást. Képtelen volt megérteni, hogy az anyja miért nem sírással töltötte élete hátralévő napjait.

Hogy képes bárki is maga mögött hagyni egy ilyen varázslatot?

Kővé dermedve nézte végig a videót. Egy pillanatra sem tudta levenni róla a szemét. Az anyja kezei néha a billentyűzet teljes hosszán végigröppentek, máskor meg mintha egymás tetején lettek volna, miközben ujjai egymástól függetlenül ugráltak a fekete-fehér billentyűkön, olyan mozdulatokkal, amelyek Andyt a tésztadagasztásra emlékeztették.

A mosoly egy pillanatra sem tűnt el Jane arcáról, egészen az élettől kicsattanó utolsó hangokig.

Aztán vége lett.

Megint az ölébe ejtette a kezét.

A közönség tombolt. Állva tapsoltak az emberek; olyan volt az ováció, mint egy kiadós nyári zápor.

Jinx Queller ülve maradt, kezét az ölében tartva nézte a billentyűket. Még kapkodva vette a levegőt a fizikai megerőltetéstől. Válla meggörnyedt. Elkezdett bólogatni. Úgy tűnt, hagy magának egy pillanatot, hogy felfoghassa az abszolút tökéletességet.

Végül még egy utolsót bólintott. Aztán fölállt. Kezet fogott a karmesterrel. Intett a zenekarnak, amelynek tagjai már állva tapsolták.

Aztán a közönséghez fordult, mely még az eddigieknél is zajosabban ünnepelte. Aztán meghajolt balra, majd jobbra, végül középre. Aztán elmosolyodott – nem annyira magabiztosan, és nem annyira örömtelin, mint az imént –, és lement a színpadról.

Ennyi volt.

Andy becsukta a laptopot, mielőtt a következő videó elindulhatott volna.

Fölnézett a kanapé mögötti ablakra. A nap ragyogott a kék égen. Könnyei lecsurogtak az inge gallérjába, miközben megpróbálta szavakba önteni, mit is érez.

Döbbenetet? Zavarodottságot? Diadalt? Meglepetést?

Laura olyan ember volt, amilyenekhez Andy egész életében közel akart kerülni.

Sztár.

Megnézte a saját kezét. Átlagos ujjai voltak – nem túl hosszúak vagy vékonyak. Amikor Laura beteg volt, és nem tudott gondoskodni magáról, Andy szokta megmosni és bekrémezni a kezét. De milyen is volt a keze valójában? Kecsesnek és varázslatosnak kellett volna lennie, átitatva valamiféle túlvilági bájjal. Andynek éreznie kellett volna a kipattanó szikrákat, amikor megmasszírozta.

De csak egy átlagos kéz volt, amely integetni szokott neki, hogy siessen, ha nem akar elkésni az iskolából. Amely földet túrt a kertben, amikor eljött a tavaszi virágok elültetésének ideje. Amelyet Gordon nyakszirtjén pihent, amikor táncoltak. Amellyel dühösen Andyre mutatott, amikor a lány rossz fát tett a tűzre.

Miért?

Andy megpróbálta kipislogni a könnyeket a szeméből. Clara időközben eltűnt. Talán nem tudta, mit kezdjen Andy bánatával, vagyis azzal a fájdalommal, amelyet szerinte Jane Queller érzett, elnézve fiatalabb önmagát. A két nő nyilván megbeszélte már ezt a fellépést.

Az a zöld ruha!

Andy elővette az eldobható mobilt a farzsebéből, beütötte az anyja számát, és hallgatta, ahogy a telefon kicseng.

Lehunyta a szemét, mert belesütött a nap, és elképzelte, ahogy Laura odamegy a konyhapulton töltődő telefonhoz, megpillantja az ismeretlen számot, és elgondolkodik, felvegye-e. Vajon automata hívás? Vagy egy új kliens?

– Halló – szólt bele Laura a telefonba.

A hangja megnyitott valamit Andyben. Már majdnem egy hete várta az anyja hívását, hogy minden rendben, és biztonságban hazamehet, de most, hogy tényleg hallotta az asszony hangját, a síráson kívül bármi másra képtelen volt.

– Halló – ismételte meg Laura. – Andrea? – kérdezte aztán, mert már máskor is kapott hasonló hívásokat.

Andy teljesen összeomlott. Ráhajolt a térdére, arcát a tenyerébe temette, és megpróbált nem nyöszörögni.

– Andrea, mért hívtál fel? – kérdezte Laura pattogó hangon. – Mi a baj? Mi történt?

Andy kinyitotta a száját, de csak azért, hogy levegőt vegyen.

– Andrea, kérlek – folytatta Laura. – Mondd, hogy hallasz. – Várt egy pillanatot. – Andy…

– Ki vagy te?

Laura meg se nyikkant, a másodpercek pedig csak teltek.

Andy a kijelzőre nézett, eltűnődött, vajon szétkapcsolták-e őket, aztán visszatette a készüléket a füléhez. Végül meghallotta a hullámok lágy csapkodását. Laura kiment a hátsó teraszra.

– Hazudtál nekem – mondta Andy.

Semmi.

– A szülinapom. A születési helyem. Ahol éltünk. Az a hamis kép a hamis nagyszüleimről. Tudod egyáltalán, hogy ki az apám?

Laura továbbra sem mondott semmit.

– Voltál valaki, anya. Láttam a neten. Felléptél a-a-a Carnegie Hallban. Imádtak. Évek munkájába telhetett, hogy ilyen jó legyél. Az egész addigi életed rámehetett. Voltál valaki, de te feladtad.

– Tévedsz – mondta végül Laura. A hangjában nem volt érzelem, csak hideg tompaság. – Egy senki vagyok, és pontosan az is akarok lenni.

Andy a szemére szorította az ujjait. Elege volt már ezekből a nyavalyás rejtvényekből. Úgy érezte, felrobban a feje.

– Hol vagy? – kérdezte Laura.

– Sehol.

Andy legszívesebben becsukta volna a telefont, hogy a tőle telhető legjelentőségteljesebb néma *cseszd meg*et vágja az anyja fejéhez, de a pillanat túl keserű volt az üres gesztusokhoz.

– Egyáltalán te vagy az anyám? – kérdezte Laurától.

– Persze, hogy én vagyok. Tizenhat órát vajúdtam veled. Az orvosok már azt hitték, mindkettőnket elveszítenek, de nem így lett. Nem haltunk meg. Túléltük.

Andy hallotta, hogy egy kocsi hajt végig a felhajtón.

A francba.

– An-Andrea – mondta ki Laura nagy nehezen a lánya nevét. – Hol vagy? Tudnom kell, hogy biztonságban vagy-e.

Andy föltérdelt a kanapéra, és kinézett az ablakon. Edwin Van Wees és a hülye pödört bajusza. A férfi meglátta Mike kocsiját, és rohanni kezdett a ház felé.

– Clara! – kiáltotta. – Clara, merre…?

Clara válaszolt, de Andy nem hallotta, mit.

Laura valószínűleg meghallott valamit, mert ismét megkérdezte:

– Hol vagy?

Andy hallgatta, ahogy a nehéz bakancsok végigdübörögnek a folyosón.

– Andrea – mondta Laura ismét pattogó hangon. – Ez most halálosan komoly. Meg kell mondanod…

– Ki a fene maga? – robbant be a szobába Edwin.

Andy megfordult.

– A francba – mormolta a férfi. – Andrea.

– Ez… – kezdte Laura, de Andy a mellkasához szorította a telefont.

– Honnan tudja, ki vagyok? – kérdezte Edwintől.

– Gyere el az ablak elől. – A férfi kiterelte Andyt az irodából. – Nem szabad itt lenned. El kell menned. Most.

Andy meg se mozdult.

– Mondja meg, honnan ismer.

Edwin meglátta a kezében a telefont.

– Kivel beszélsz?

Amikor Andy nem válaszolt, a férfi kicsavarta a kezéből a készüléket, és a füléhez emelte.

– Ki a… – szólt bele a telefonba. – A francba – mondta, majd hátat fordított Andynek, és úgy beszélt tovább. – Nem, fogalmam sincs, hogy Clara mit mondott neki. Tudod, hogy az utóbbi időben nincs jól. – Bólogatni kezdett, úgy hallgatta Laurát. – Nem árultam el neki, nem. Clara arról nem tud. Az bizalmas információ. Én soha… – Itt megint elhallgatott néhány pillanatra. – Meg kell nyugodnod, Laura. Rajtam kívül senki nem tudja, hol van.

Ismerik egymást. Úgy vitatkoznak, ahogy a régi barátok szoktak. Edwin első látásra felismerte. Clara azt hitte, hogy ő Jane, de Jane valójában Laura…

Andynek vacogni kezdett a foga. Szinte hallotta a fejében a

csattogást. Megdörzsölte a karját a kezével, mert úgy érezte, teljesen átfagyott.

– Laura, én… – Edwin lehajtotta a fejét, majd kinézett az ablakon. – Figyelj, meg kell bíznod bennem. Tudod, hogy sosem… – Megfordult, és Andyre nézett. A lány látta, hogy eddig dühös arca ellágyul. Úgy mosolygott rá, ahogy Gordon szokott, amikor Andy valami rosszat csinált, de ő tudatni akarta vele, hogy ennek ellenére is szereti.

Miért néz rá egy férfi, akivel még sosem találkozott, úgy, mint az apja?

– Igen, Laura. Megígérem, hogy… – mondta Edwin, aztán hangos csattanás hallatszott.

Aztán még egy.

És még egy.

Andy a földre vetette magát, ugyanúgy, mint legutóbb, amikor valaki lövöldözni kezdett.

Minden pontosan ugyanolyan volt.

Üvegcsörömpölés. Repkedő papírdarabok. A levegő megtelt törmelékkel.

A golyók zömét Edwin kapta. Karjai a levegőbe rándultak, koponyája szinte teljesen eltűnt, ahogy a csontszilánkok és hajtincsek a kanapéra, a falakra és a plafonra loccsantak.

Andy hason feküdt a padlón, a kezével fogta a fejét, amikor meghallotta a tompa puffanást, amellyel a férfi teste földet ért.

Edwin arcára nézett, de nem látott mást, mint egy fehér koponyadarabkákkal keretezett sötét lyukat. A férfi bajuszának végei még mindig fölfelé pöndörödtek, a viasz a helyükön tartotta őket.

Andy vérízt érzett a szájában, a szíve mintha a dobhártyája mellett dobogott volna. Először azt hitte, megsüketült, de aztán rájött, hogy

már nincs mit hallani.

A lövöldözés abbamaradt.

A telefonját keresve körülnézett a szobában, aztán észrevette a készüléket, amely körülbelül négy és fél méterre volt tőle a folyosón. Nem tudta, működik-e még, de olyan tisztán hallotta az anyja hangját, mintha Laura ott lett volna vele a szobában.

El kell futnod, drágám. Nem tud olyan gyorsan újratölteni, hogy bánthasson.

Andy megpróbált felállni. Éppen csak föltérdelt, amikor hányt egyet a fájdalomtól. A McDonald's-tejshake rózsaszín volt a vértől. Ahányszor csak levegőt vett, úgy érezte, egész bal oldala lángol.

Lépések. Odakint. Közelednek.

Kényszerítette magát, hogy négykézlábra álljon. Elindult az ajtó felé. A tenyere törött üveget tapodott, a térde szinte csak csúszott a padlón. Egészen a folyosóig eljutott, aztán az égető fájdalom megállította. Oldalra dőlt, majd ülő helyzetbe tornázta magát, és hátával nekitámaszkodott a falnak. Koponyáját magas, vijjogó hang töltötte be, karjából üvegszilánkok álltak ki.

Hallgatózott.

Egyszer csak furcsa hangot hallott a ház másik feléből.

Klikk-klikk-klikk-klikk.

Egy revolver hengere forog?

A telefonra pillantott, amelynek teljesen összetört a kijelzője.

Nem volt hová mennie. Nem tehetett mást, mint hogy vár.

Lenyúlt az oldalához. Az ingét egészen átáztatta a vér. Ujjai kitapintottak egy apró lyukat az anyagban.

Aztán egy újabb apró lyukat – a bőrén.

Meglőtték.

1986. AUGUSZTUS 2.

14

Jane érezte, hogy a Steinway koncertzongora elefántcsont billentyűi ellágyulnak az ujjai alatt. A színpadi reflektorok a teste jobb oldalát melegítették. Még egyszer kinézett a közönségre, és kiválasztott néhány arcot.

Mámorító volt.

A Carnegie Hall egy nap alatt minden jegyet eladott. Több mint kétezer ülőhely. Jane volt a legfiatalabb nő, aki valaha is elfoglalhatta a központi színpadot. Az akusztika elsőrangú volt, a hangok úgy csordogáltak a fülekbe, mint a méz. A Steinway Jane legmerészebb álmait is felülmúlta: a billentyűk elég lazák voltak, hogy előhozzák azokat a nüansznyi finomságokat, amelyek szinte éteri hanghullámokkal töltötték meg a termet. Úgy érezte magát, mint egy varázsló, aki a legcsodálatosabb trükköket mutatja be. Minden leütés tökéletes volt. A zenekar tökéletes volt. A közönség tökéletes volt. Lepillantott a nézőtér első sorára.

Jasper, Annette, Andrew, Martin…

Nick.

A férfi tapsolt, és büszkén mosolygott.

Jane elvétett egy hangot, aztán még egyet, és végül már Nick tapsának ritmusára játszott, pedig ilyet azóta nem tett, amióta Martin először leültette a zongora elé, hogy játsszon. A zaj tovább erősödött, ahogy Nick tapsának hangját is felerősítette a terem. Jane-nek be kellett fognia a fülét. A zene elhallgatott. Nick ajka gonosz vigyorra húzódott. Csak tapsolt és tapsolt. Aztán vér serkent a kezéből, lefolyt a karján, bele az ölébe. Egyre erősebben tapsolt. Hangosabban. Vér

spriccelt fehér ingére, Andrew-ra, az apjára, a színpadra.

Jane kinyitotta a szemét.

A szobában sötét volt. Szíve a torkában dobogott a zavarodottságtól és félelemtől. Lassan kezdett magához térni. Az ágyban fekszik. Levette magáról a gyapjúkendőt, felismerte a kék színét.

A farmház.

Olyan hirtelen ült föl, hogy szédülés fogta el, majdnem visszahanyatlott. Óvatosan kitapogatta a lámpakapcsolót.

Az asztalon egy üvegcse és egy injekciós tű.

Morfium.

A tűn rajta volt a kupak, de az üvegcse majdnem üres volt.

Jane pánikba esett, riadtan vizsgálta karjait és lábait, nincsenek-e rajtuk tűnyomok.

Semmit nem talált. De mitől fél? Attól, hogy Nick bedrogozta? Hogy valahogy megfertőzte Andrew vérével?

A nyakához érintette a kezét. Nick fojtogatta. Még jól emlékezett azokra az utolsó pillanatokra a fürdőszobában, amikor kétségbeesetten kapkodott levegő után. Torka lüktetett az ujjai alatt, bőre érzékeny volt. Lejjebb csúsztatta a kezét. Gömbölyödő hasa kitöltötte a tenyerét. Lassan lenyúlt a lába közé, hogy kitapogassa az árulkodó vércseppeket. Visszahúzta a kezét – tiszta volt. Még a lélegzete is elakadt a megkönnyebbüléstől.

Nick nem vert ki még egy gyereket a testéből.

Ezúttal, pillanatnyilag legalábbis, biztonságban vannak.

Fölszedte a zokniját a padlóról, belebújt a csizmájába, aztán odament az ággyal szemközti ablakhoz, és elhúzta a függönyt. Sötétség. A pajta előtt kivehető volt a furgon sziluettje, de a másik két kocsi eltűnt.

Hallgatózott.

Legalább két ember halkan beszélgetett egymással a ház túlsó végében. Valaki szeletelt valamit, és edényekkel zörgött.

Jane lehajolt, hogy becsatolja a csizmáját. Egy pillanatra eszébe jutott, amikor pár nappal ezelőtt pontosan ugyanezt tette. Mielőtt lementek a földszintre, hogy beszéljenek Barlow és Danberry ügynökökkel. Mielőtt elhúztak Jasper Porschéjával, anélkül hogy tudták volna, sosem térnek vissza. Mielőtt Nick kényszerítette, hogy válasszon közte és a bátyja közt.

Az ilyen anarchista csoportok azt hiszik, helyesen cselekednek, egészen addig, amíg börtönbe vagy hullaházba nem kerülnek.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó.

Jane nem tudta, kivel fogja szembetalálni magát. Paulára nem számított.

– Várj a nappaliban – parancsolta a nő nyers hangon.

– Hol van Andrew?

– Elment kocogni. Mégis mit gondolsz, hol van? – Paula dübörgő léptekkel eltrappolt.

Jane tudta, hogy meg kellene keresnie a bátyját, de azzal is tisztában volt, hogy előtte össze kell szednie magát, ha nem akarja, hogy a férfi életének utolsó órái vagy napjai vádaskodással teljenek.

Átment a szemközti fürdőszobába, és ráült a vécére. Közben imádkozott, hogy ne érezze az éles fájdalmat, és ne lásson vércseppeket.

Amikor kész volt, belenézett a csészébe.

Semmi.

A következő, amire felfigyelt, a kád volt. Négy napja nem fürdött meg rendesen. Úgy érezte, olyan a bőre, mint a viasz, de a gondolat, hogy levetkőzzön, szappant és törölközőt keresgéljen, túl sok volt.

Lehúzta a vécét, aztán anélkül hogy belenézett volna a tükörbe, kezet és arcot mosott. Keresett egy rongyot, és a hónalját és a lába közét is megtisztogatta. Nagyon megkönnyebbült, hogy ezúttal sem látott vért.

Olyan hülye voltál, hogy azt hitted, megengedem, hogy megtartsd?

Besétált a nappaliba, és körülnézett, nincs-e valahol egy telefon. Nem volt. Nem számít, úgyse lenne sok értelme felhívni Jaspert. A család telefonjai nyilván mind be vannak poloskázva. Még ha Jasper hajlandó lenne is segíteni, meg lenne kötve a keze. Jane magára maradt.

Meghozta a döntését.

A hangok alapján valaki kitolta a tévét a konyhába. Jane pislogott egyet, s mintha visszapörgött volna az idő. Nick a készülék előtt térdelve tekergeti a hangot, és ragaszkodik hozzá, hogy mindannyian megnézzék, amint felsorolják a bűneiket a nemzetnek. A csoport tagjai úgy sorakoznak fel körülötte, mint a ventilátor lapátjai. Clara a padlón ülve szívja magába a frenetikus energiát. Edwin komoly és éber. Paula olyan sugárzó mosollyal néz Nickre, mint egy második megváltóra. Jane meg csak áll ott kábultan annak hatására, amit Clarától megtudott.

És még akkor is a szobában maradt, ahelyett hogy elindult volna megkeresni Andrew-t. Mert még mindig nem akart csalódást okozni Nicknek. Egyikük sem akart. Ez volt a legnagyobb félelmük – nem az, hogy elkapják őket, vagy hogy meghalnak, vagy hogy börtönbe kerülnek, hanem az, hogy csalódást okoznak Nicknek.

Jane tudta, hogy most meglakol az ellenszegülésért. Nick nem véletlenül hagyta itt Paulával.

Rátette a kezét a konyhába vezető lengőajtóra, és fülelt.

Hallotta, hogy egy kés újra és újra lecsap a vágódeszkára. Hallotta a tévéműsor mormolását, és hallotta a saját légzését is.

Kinyitotta az ajtót. A konyha kicsi és szűkös volt – az asztal például neki volt tolva a rétegelt lemez konyhapultnak –, de megvolt a maga bája. A fémszekrények vidám sárgára voltak festve, az eszközök pedig mind újak voltak.

Andrew az asztalnál ült.

Jane érezte, hogy nagyot dobban a szíve. A bátyja itt van. Még él, bár a mosolya meglehetősen halvány.

Andrew intett neki, hogy halkítsa le a tévét. Jane elcsavarta a gombot, aztán a bátyja szemébe nézett.

Vajon tudja, hogy Nick mit csinált vele a fürdőszobában?

– Azt mondtam, hogy odabent várj – szólalt meg Paula, miközben fűszereket dobált a tűzhelyen álló lábosba. – Hé, Dilis Bige! Azt mondtam, hogy…

Jane felmutatta a középső ujját, aztán háttal neki leült az asztalhoz.

Andrew kuncogott. A fémdoboz ott állt előtte az asztalon kinyitva. Az akták szanaszét hevertek. Az apró kulcs a könyökénél feküdt. Egy nagy boríték a *Los Angeles Times*nak volt címezve. Andrew megtette, amit Nick kért tőle. Még a halál kapujában is hűséges katona volt.

Jane igyekezett nem kimutatni a bánatát. A bátyja, ha lehet, még az eddigieknél is sápadtabbnak tűnt. A szeme mintha piros krétával lett volna körberajzolva. Ajka kékes színben játszott. A lélegzetvételeinek olyan hangja volt, mint mikor fűrészt húzogatnak egy nedves fadarabon. Kényelmesen kellene pihennie egy kórházban, nem pedig azért küzdenie, hogy ülve tudjon maradni egy kemény faszéken.

– Haldokolsz – mondta Jane.

– De te nem – felelte Andrew. – Nick a múlt hónapban csinált egy tesztet. Tiszta. Te is tudod, mennyire retteg a tűktől. A másik mód pedig – az sosem érdekelte.

Jane érezte, hogy elönti a hideg verejték. Eddig ez eszébe sem jutott, de most, hogy igen, egészen rosszul lett a felismeréstől, hogy ha Nick meg is fertőződött volna, valószínűleg sohasem árulta volna el neki. Továbbra is ugyanúgy szeretkeztek volna, ahogy előtte, ő pedig tovább hordta volna a kisbabájukat, és csak jóval később, egy orvos szájából tudta volna meg az igazat.

Vagy egy halottkém szájából.

– Nem lesz semmi bajod – mondta Andrew. – Megígérem.

Nem ez volt a megfelelő időpont arra, hogy hazugnak nevezze a bátyját.

– És Ellis-Anne?

– Ő tiszta. Megmondtam neki, hogy teszteltesse le magát, amikor… – Andrew hangja elhalt. – Velem akart maradni. El tudod ezt hinni? De nem hagyhattam. Nem lett volna fair. És különben is, el voltunk foglalva ezzel az üggyel… – Nagyot sóhajtott. – Barlow, az FBI-ügynök. Azt mondta, beszéltek vele. Biztos, hogy nagyon félt. Sajnálom, hogy… hát, nagyon sok mindent sajnálok.

Jane nem akarta, hogy a bátyja belesüppedjen a megbánásba. Megfogta a kezét, amely valahogy nagyon nehéznek tűnt. Inge ki volt gombolva fölül, látszottak a lilás színű sebhelyek a mellkasán.

Nem maradhat itt ebben a túlságosan meleg házban, kevesebb mint félgyűszűnyi morfiummal. Jane nem engedhette meg.

– Mi az? – kérdezte a férfi.

– Szeretlek.

Andrew sosem volt túl érzelgős, de most megszorította a húga kezét, és rámosolygott, tudatván vele, hogy ő is ugyanígy érez.

– Jézusom – mormolta Paula.

Jane megfordult és rámeredt. A nő éppen egy paradicsomot

igyekezett fölvágni. A kés életlen volt, a paradicsom héja úgy szakadt, mint a papír.

– Most jön a vérfertőzés? – kérdezte Paula.

Jane visszafordult.

– Lepihenek egy kicsit, jó? – mondta Andrew.

A lány bólintott. Több esélyük van a távozásra, ha Andrew nem vesz részt a tárgyalásban.

– Vegyél fel egy sálat – mondta Paula. – Tekerd a nyakad köré. Segít a köhögésen.

Andrew kétkedve vonta föl a szemöldökét, miközben megpróbált fölállni, de elutasította Jane segítő kezét.

– Annyira még nem vagyok rosszul – mondta.

A lány nézte, ahogy tántorogva lépked a lengőajtó felé. Az inge csupa verejték volt, a haja is a tarkóján. Jane csak akkor fordult el az ajtótól, amikor teljesen megállt.

Átült Andrew korábbi helyére Paulával szembe, mert nem akart hátat fordítani a nőnek, aztán az asztalon heverő aktákra nézett. Nick ezt a két dolgot becsülte a legtöbbre: Jasper aláírását, amely bizonyította, hogy a férfi részt vett a csalásban, valamint a vörös gumival összefogott polaroid képeket.

– Tudom, mire gondolsz, és nem mész sehová – szólalt meg Paula.

Jane korábban azt hitte, már nem fog tudni érezni semmit, de még soha nem irtózott annyira Paulától, mint ebben a pillanatban.

– Csak be akarom vinni a kórházba.

– Hogy a zsernyákok megtudják, hol vagyunk? – Paula felnevetett. – Akár le is veheted azt a puccos csizmádat, mert nem mész sehová.

Jane elfordult, és összekulcsolta a kezét az asztalon.

– Hé, Dilis Bige. – Paula fölemelte az ingét, és megmutatta Jane-nek

a farmerja övébe tűzött pisztolyt. – Meg se próbálj ügyeskedni. Bár szívesen kilyukasztanám azt a segget, amit te az arcodnak nevezel.

Jane a faliórára pillantott. Este tíz. A chicagói csapatnak már a városban kell lennie. Nick útban van New Yorkba. Ki kell jutnia innen valahogy.

– Hol van Clara és Edwin? – kérdezte.

– Selden és Tucker a helyükön vannak.

Edwin városi lakásán. Edwinnek ott kellett várakoznia, arra az esetre, ha fölhívnák, hogy letartóztatták valamelyiküket.

– A Northwestern nem lehet messze. Az egy oktató kórház, biztos tudják, hogy kell ellátni egy….

– A Northwestern körülbelül háromnegyed órára van egyenesen lefelé az I-88-ason, de akár a holdon is lehetne, mert nem mész sehová, és ő sem. – Paula csípőre tette a kezét. – Idefigyelj, te ostoba liba. Semmit se tudnak tenni érte. Gazdag picsaként beugrottál az AIDS-osztályra. Tudod, hogy végződik a történet. A herceg nem ül lóra többé. A bátyád meg fog halni. Még ma éjjel. A napfelkeltét már nem fogja látni.

Jane-nek elszorult a torka, mikor a félelmei megerősítést nyertek.

– Az orvosok enyhíthetnek a szenvedésén.

– Nick itt hagyott egy üveg morfiumot.

– Az már majdnem üres.

– Ilyen rövid idő alatt csak ennyit tudtunk szerezni, és még mázlink is volt. Valószínűleg elég lesz, de ha nem… – Paula megvonta a vállát. – Nem tehetünk semmit.

Jane-nek megint eszébe jutott Ben Mitchell, az egyik első fiatalember, akivel az AIDS-osztályon találkozott. Ben kétségbeesetten haza akart jutni Wyomingba, hogy még egyszer lássa a szüleit, mielőtt

meghal. A szülők végül engedtek, és Ben életének utolsó nyolc perce borzalmasan telt. Lassan fulladt meg a tüdejében lévő folyadéktól, mert a vidéki orvosok féltek ledugni egy tubust a légcsövén, hogy megkönnyítsék neki a légzést.

Jane tudta jól, milyen pánik lesz úrrá az emberen, amikor nem kap levegőt. Nick már máskor is fojtogatta. Egyszer szex közben. Egyszer akkor, amikor a legutóbb terhes volt. Egyszer pedig néhány órája, amikor azzal fenyegetőzött, hogy megöli. Nem számít, hányszor történt meg, lehetetlen felkészülni arra a rémisztő érzésre, mikor az ember nem tud levegőt szívni a tüdejébe. Mikor a szív mintha megtelne vérrel. Mikor a görcsbe ránduló izmokból tompa fájdalom sugárzik. Mikor lángra lobban a tüdő. Mikor elzsibbadnak a végtagok, s az egész test csak a túlélésre koncentrál.

Nem hagyhatja, hogy a bátyja átélje ezt a rettenetet. Egyetlen percre sem, nemhogy nyolcra.

– Az orvosok ki tudják ütni, hogy ne legyen magánál, mikor a legrosszabb rész következik – mondta Paulának.

– Lehet, hogy magánál akar lenni – felelte a nő. – Lehet, hogy érezni akarja.

– Úgy beszélsz, mint Nick.

– Ezt bóknak veszem.

– Ne vedd bóknak. Azért mondtam, hogy gondolkozz el rajta, mit csinálsz, mert nem helyes. Ez az egész nem helyes.

– A *helyes* és *helytelen* koncepciója patriarchális elmeszülemény, ami arra való, hogy irányítani lehessen vele a népet.

Jane elfordította a fejét, és a nőre nézett.

– Ezt nem mondhatod komolyan.

– Túlságosan vak vagy ahhoz, hogy lásd. Legalábbis most. – Paula

megint a kezébe vette a kést, és nekiesett egy adag sárgarépának. – Hallottalak titeket a furgonban. Hallottam a nyálas hablatyolásodat arról, hogy Nick milyen csodálatos, hogy mennyire szereted, és hogy mennyire hiszel abban, amit csinálunk. Aztán ideérünk, te pedig hirtelen elhagyod.

– Azt is hallottad, hogy a fürdőszobában eszméletlenre fojtogatott?

– Azt szívesen hallgatnám életem minden hátralévő napján.

Egy sárgarépadarab Jane lába mellett ért földet.

Ha fölállna, és tenne egy apró lépést, kicsavarhatná Paula kezéből a kést, és elvehetné tőle a pisztolyt.

És aztán?

Képes lenne megölni? Óriási különbség, hogy az ember csak utál valakit, vagy meg is gyilkolja.

– Még Berlin előtt történt, igaz? – kérdezte Paula, miközben a saját hasára mutatott a késsel. – Azt hittem, csak kezdesz elhízni, de… – kifújta a levegőt az ajka közt – nincs ilyen szerencsém.

Jane lenézett a hasára. Annyira izgult, hogyan mondja meg a többieknek, de a jelek szerint mindenki rájött magától.

– Nem érdemled meg, hogy a gyerekét hordjad – mondta Paula.

Jane nézte, ahogy a kés fel-le mozog. Paula nem figyelt rá.

Állj fel, lépj egyet előre, ragadd meg a kést…

– Ha rajtam múlna, kivágnám belőled. – Paula Jane-re mutatott a késsel. – Akarod?

Ő megpróbált úgy tenni, mintha a fenyegetés nem döfött volna tőrként a szívébe. A gyerekre is gondolnia kell. Nem csak Andrew-ról van szó. Ha megtámadja Paulát, és elhibázza, még azelőtt elveszíti a babát, hogy a karjába vehette volna.

– Sejtettem. – Paula vigyorogva fordult vissza a sárgarépákhoz.

Jane lehajtotta a fejét. Sose ment neki a nyílt összeütközés. Neki az volt a módszere, hogy csendben maradt, és várta, hogy elvonuljon a viharfelhő. Az apjával is mindig ezt csinálta. És Nickkel is.

Az asztalon heverő polaroid képekre pillantott. A legfölsőn a lábán lévő mély seb volt látható. Megérintette a lábát ugyanott; érezte a vastag heget.

Harapásnyom.

Pontosan emlékezett, mikor készültek a képek. Nickkel Palm Springsben voltak, amíg a vágásai és zúzódásai be nem gyógyultak. Nick elment ebédelni, és egy fényképezőgéppel tért vissza.

Sajnálom, drágám, tudom, hogy fájdalmaid vannak, de remek ötletem támadt.

Odahaza Andrew még mindig vacillált a terven, és erre minden oka megvolt. Egyrészt nem akarta, hogy Laura Juneau börtönbe kerüljön azért, mert megtámadta Martint a festékpatronokkal, másrészt pedig nem szerette volna megsérteni Martin büszkeségét. A verések, a csalódások és mindazon borzalmak ellenére, amiket Nick fedett fel, amikor a Queller Healthcare-nél dolgozott, Andrew-ban még mindig volt némi szeretet az apja iránt.

Aztán amikor hazamentek Palm Springsből, Nick megmutatta neki a polaroidokat.

Nézd, mit művelt az apád a húgoddal. Ezért meg kell fizetnie. Martin Quellernek meg kell fizetnie minden bűnéért.

Nick feltételezte, hogy Jane belemegy a játékba – és miért ne ment volna bele? Miért ne titkolta volna el a bátyja elől, hogy Nick volt az, aki behúzott neki, aki kiharapott egy darabot a húsából, s aki addig ütötte a hasát, míg ömleni nem kezdett a vér a lába közül, és el nem veszítette a gyerekét?

Miért ne ment volna bele?

Jane belehajította a képeket a fémdobozba, aztán beletörölte izzadt tenyerét a nadrágjába. Eszébe jutott, amikor Danberry ügynökkel üldögélt a kertben. A zsaruk kevesebb mint egy hét alatt kiismerték Nicket.

A köreiben mindenkit meggyőzött róla, hogy okosabb, mint amilyen valójában volt. Hogy agyafúrtabb, mint amilyen valójában volt.

– Régebben nagyon féltékeny voltam rád. Tudtad? – kérdezte Paula.

Jane összerendezte az iratokat, és visszatette őket a dobozba.

– Nem mondod.

– Na igen. – Paula most éppen egy krumplit igyekezett fölszelni egy húsvágó bárddal. – Amikor először megláttalak, azt gondoltam: Mit keres itt ez a sznob ribi? Mért akarja megváltoztatni a világot, mikor a világ a lába előtt hever?

Jane-nek már nem voltak válaszai. Gyűlölte az apját. Ezzel kezdődött minden. Gyerekkorában Martin megerőszakolta, kamaszkorában verte, a húszas évei elején folyamatosan terrorizálta, Nick pedig lehetőséget adott neki arra, hogy véget vessen ennek. Nem önmagáért, hanem másokért. Robert Juneau-ért. Andrew-ért. A többi páciensért, aki szenvedett. Jane nem volt elég erős ahhoz, hogy magától elszakadjon Martintól, úgyhogy Nick kifőzött egy tervet, amelynek segítségével Martint távolíthatták el Jane-től.

Szájára szorította a kezét. Legszívesebben felnevetett volna, mert most döbbent rá, hogy Nick ugyanezt csinálta Andrew-val is: a polaroidok segítségével fegyvert faragott a haragjából.

Olyanok voltak, mint a jojók: egyetlen csuklómozdulattal vissza tudta rántani őket magához.

– Andrew-nak is megvan mindene, de ő szenved emiatt, tudod? –

szólalt meg Paula, majd a fogával felbontotta a zeller csomagolását. – Te sosem szenvedsz semmi miatt, de gondolom, az ilyen lányok mind így vannak ezzel, mi? A megfelelő iskolák, a megfelelő ruhák, a megfelelő frizura. Már a születésetektől fogva úgy nevelnek titeket, hogy ne szenvedjetek semmi miatt. Tudjátok, mikor melyik villát kell használni, hogy ki festette a *Mona Lisá*t, bla-bla-bla. De a felszín alatt annyira… – Paula ökölbe szorította a kezét – annyira rohadtul dühösek vagytok.

Jane sosem gondolta magát dühösnek, de most megértette, hogy a félelem alatt mindvégig ott bujkált a düh.

– A düh luxus.

– A düh egy kicseszett drog. – Paula nevetve támadta meg a zellert a késével. – Ezért van rám Nick ennyire jó hatással. Segített, hogy hatalommá alakítsam a dühömet.

Jane fölvonta a szemöldökét.

– A barátnőjét őrzöd, miközben ő bombákat telepít.

– Fogd be a pofádat. – Paula a pultra dobta a kését. – Azt hiszed, annyira okos vagy? Szerinted jobb vagy nálam? – Amikor Jane nem válaszolt, így folytatta: – Nézz rám, Dilis Bige. Mondd a szemembe. Mondd a szemembe, hogy jobb vagy nálam. Gyerünk.

Jane oldalra fordult a széken, hogy szembe kerüljön a nővel.

– Nick megdugott téged valaha?

Paulának leesett az álla. Látszott rajta, hogy készületlenül érte a kérdés.

Jane maga sem tudta, honnan jött ez a dolog, de folytatta.

– Nem baj, ha igen. Clarát szinte teljesen biztos, hogy megdugta – mondta, majd felnevetett, mert most már kristálytisztán látott mindent. – Mindig is vonzódott a törékeny, híres nőkhöz, a törékeny és híres

nők pedig mindig az olyan férfiakhoz vonzódnak, amilyen Nick.

– Ez marhaság.

Jane nem értette, miért nem érez egy cseppnyi féltékenységet sem, amikor arra gondol, hogy Nick és Clara együtt voltak. Miért nem zavarja? És miért egyedül Clarát irigyli, amiért sikerült megkapnia Nicktől, amit akart, anélkül hogy teljesen elveszítette volna önmagát?

– Lefogadom, hogy nem dugott meg – mondta, és Paula fájdalmas arckifejezéséből látta, hogy ez az igazság. – Persze megdugott volna, ha szükségesnek ítéli a dolgot, de te annyira látványosan vágysz bármiféle kedvességre, hogy hatékonyabb volt, ha nem dug meg, mint ha megdug, nem igaz? És így drámázhatsz a főgonosszal – velem –, mert én vagyok az egyetlen, ami elválasztja attól, hogy veled legyen.

Paula alsó ajka remegni kezdett.

– Fogd be.

– Az egyik FBI-ügynök már napokkal ezelőtt megmondta, hogy Nick csak egy újabb szélhámos, aki alapított egy szektát, hogy lefektethesse a szép lányokat, és istent játszhasson a többi fiúval.

– Azt mondtam, fogd be a pofádat. – Paula hangjából eltűnt a harciasság. Keze a pultot markolászta, arcán könnyek csorogtak le, és folyamatosan ingatta a fejét. – Te ezt nem érted. Nem tudsz rólunk semmit.

Jane becsukta a fémdobozt, amelynek volt egy kis fogantyú az oldalán. Andrew ujjai nem fértek bele, de Jane könnyedén becsúsztatta az övéit.

Aztán fölállt az asztaltól.

Paula fordultában a kése után nyúlt.

Jane előrelépett, és meglendítette a dobozt Paula feje felé.

Csatt.

Mint amikor elsül egy játék pisztoly.

Paulának elnyílt az ajka.

A kés kicsúszott a kezéből, a padlóra rogyott.

Jane fölé hajolt, és kitapintotta a pulzusát a nyakán. Aztán felemelte a szemhéját. A bal szeme tejfehér volt, a jobb pupillája azonban kitágult a lámpa erős fényétől.

Jane a dobozzal a hóna alatt kiment a lengőajtón. Átsétált a nappalin, aztán végig a folyosón. Andrew a hálószobában aludt. A morfiumos üvegcse üres volt. Jane megrázta a bátyját.

– Andy. Andy, ébredj fel.

A férfi odafordult, és kinyitotta a szemét, amely egy kissé üveges volt.

– Mi van?

– Nem hallottad a telefont? – Jane-nek csak egyetlen hazugság jutott az eszébe, ami képes lehet megmozdítani a bátyját. – Nick hívott. El kell tűnnünk innen.

– Hol… – Andrew nagy nehezen feltápászkodott. – Hol van Paula?

– Lelépett. Volt még egy kocsi kicsit távolabb az úton. – Jane megpróbálta talpra rángatni. – Nálam van a doboz. Indulnunk kell, Andrew. Most. Nick azt mondta, el kell tűnnünk innen.

A férfi megpróbált felállni, de végül csak Jane segítségével sikerült neki. Olyan sovány volt, hogy a lány gond nélkül elbírta.

– Hová megyünk? – kérdezte Andrew.

– Sietnünk kell. – Jane majdnem elejtette a dobozt, miközben végigterelte bátyját a folyosón, aztán ki az ajtón. A furgonig tartó út mintha órákig tartott volna. Be kellett volna tömnie Paula száját. Meg kellett volna kötöznie. Vajon mennyi időbe telik, míg magához tér és kiabálni kezd? Andrew vajon eljönne vele, ha tudná, hogy ezzel

elárulják Nicket és a tervet?

Nem kockáztathatott.

– Gyere – könyörgött a bátyjának. – Igyekezzünk. Majd a kocsiban alszol, jó?

– Jó. – Andrew mindössze ennyit volt képes kimondani a rekedtes levegővételek között.

Az utolsó néhány méteren Jane-nek már szabályosan vonszolnia kellett, aztán nekitámasztotta a furgonnak, s a térdével tartotta a térdét, hogy össze ne essen, amíg ő kinyitja az ajtót. Csak miután beültette Andrew-t a kocsiba, jutott eszébe…

A kulcs.

– Maradj itt.

Visszaszaladt a házba, berontott a konyhába. Paula négykézláb állt, és úgy rázta a fejét, mint egy kutya.

Jane gondolkodás nélkül az arcába rúgott.

Paula felnyögött, és újra elterült a padlón.

Jane megtapogatta a zsebeit, és magához vette a kulcsot. Már félúton járt a kocsi felé, mikor eszébe jutott a pisztoly. Visszamehetne, és megszerezhetné, de mi értelme lenne? Jobb, ha gyorsan elmennek, és nem kockáztatják, hogy Paula megállítsa őket.

– Ja… – Andrew nézte, ahogy a lány beszáll a kormány mögé. – Hogyan… találtak meg…

– Selden. Vagyis Clara. Meggondolta magát, és kiszállt. Nick azt mondta, sietnünk kell – felelte Jane, miközben megfordult a kocsival, aztán tövig nyomta a gázpedált, és végigszáguldott a behajtón. Amikor belenézett a visszapillantó tükörbe, csak egy hatalmas porfelhőt látott. A szíve a torkában dobogott, miközben végighajtott a farmhoz vezető kanyargós úton, s csak akkor nyugodott meg egy kissé, amikor

rákanyarodtak a főútra. Akkor Andrew-ra nézett. A férfi feje oldalra billent. Jane számolta fáradságos lélegzetvételeit, a fájdalmas be- és kilégzéseket, amelyekkel a levegőért küzdött.

Majdnem két év óta most érzett először békességet. Valamiféle kísérteties nyugalom szállta meg. Helyesen cselekedett. Miután oly sok időre átadta magát Nick őrületének, végre újra világosan tudott gondolkodni.

Egyszer már járt a Northwestern kórházban. Éppen egy turné közepén voltak, amikor fülfájás kezdte gyötörni. Pecsenyikov bevitte a sürgősségire, és hatalmas felhajtást csapott körülötte. Azt mondta a nővéreknek, hogy Jane a legfontosabb páciens, akivel valaha is dolguk lesz. Ő a szemét forgatta a dicséret hallatán, de titokban örült, hogy ennyire vigyáznak rá. Nagyon szerette Pecsenyikovot, és nemcsak azért, mert a tanára volt, hanem azért is, mert egy rendes és szeretetteljes embert ismert meg benne.

Nick valószínűleg pont ezért kényszerítette rá, hogy elhagyja a tanárát.

Miért adtad föl?

Mert a barátom féltékeny volt egy hetvenéves, homoszexuális férfira.

Ebben a pillanatban elsuhant mellettük egy mentőautó. A lány követte a lejáróig, mely fölött már messziről látszott a világító NORTHWESTERN MEMORIAL HOSPITAL felirat.

– Jane? – A mentő szirénája fölébresztette Andrew-t. – Mit csinálsz?

– Nick azt mondta, vigyelek be a kórházba. – Jane bekapcsolta az indexet, és várta, hogy zöldre váltson a lámpa.

– Jane… – Andrew köhögni kezdett, és mindkét kezét a szája elé tette.

– Csak azt teszem, amit Nick mondott – hazudta a lány remegő

hangon. Most erősnek kell lennie. Már olyan közel vannak. – A szavamat adtam neki, Andrew. Azt akarod, hogy megszegjem?

– Te nem… – A férfinak el kellett hallgatnia, hogy újra levegőhöz jusson. – Tudom, hogy mit… hogy Nick nem…

Jane a bátyjára nézett, aki kinyújtotta feléje a kezét, és gyengéden megérintette a nyakát.

A lány belepillantott a tükörbe, és meglátta a bőrén Nick fojtogatásának nyomait. Andrew tudta, mi történt a fürdőszobában, és azt is, hogy Jane úgy döntött, vele marad.

Jane most döbbent rá, hogy Nick valószínűleg ugyanazt az ultimátumot adta a bátyjának is, Andrew pedig nem ment vele New Yorkba, hanem a húgával maradt a farmházban.

– Szép kis páros vagyunk, mi? – mondta Jane.

Andrew lehunyta a szemét.

– Nem lehet – mondta. – Az arcunk… a hírekben… a rendőrség.

– Nem számít. – Jane magában elátkozta a közlekedési lámpát, aztán saját magát is. A furgon az egyetlen jármű az úton, az éjszaka közepén járnak, és betartja a közlekedési szabályokat?

Beletaposott a gázba, és áthajtott a piroson.

– Jane… – Andrew-ra újabb köhögőroham tört rá. – N-nem teheted ezt. Elkapnak.

A lány jobbra fordult, és követte a H betűs kék táblákat.

– Kérlek. – Andrew megdörzsölte az arcát a kezével. Ezt még kisfiú korában szokta csinálni, mikor egy helyzet túl frusztrálóvá vált ahhoz, hogy kezelni tudja.

Jane áthajtott még egy piros lámpán. Most már robotpilóta üzemmódban volt. Megint egészen zsibbadtnak érezte magát. Ő is egy gép volt, akárcsak a kocsi. Egy szállítóeszköz, melynek az a feladata,

hogy bevigye a bátyját a kórházba, ahol a férfi békésen, álmában halhat meg.

– Kérlek. Figyelj… – Újabb köhögőroham következett, de most nem volt hörgés, csak egy sípoló hang, mintha Andrew egy köteg nádon keresztül próbált volna meg levegőt venni.

– Próbálj meg takarékoskodni a levegővel – mondta a lány.

– Jane – suttogta Andrew. – Hagyj itt. Itt kell hagynod. Nem hagyhatod, hogy elkapjanak. El kell… – A szavak ismét köhögésbe fúltak, s mikor lenézett, látta, hogy véres a keze.

Jane visszanyelte a bánatát. Be fogja vinni a bátyját a kórházba. Ott ledugnak majd egy csövet Andrew torkán, hogy megkönnyítsék a légzését, és gyógyszereket adnak neki, hogy elaludjon. Valószínűleg ez az utolsó beszélgetésük.

– Sajnálom, Andy. Szeretlek.

A férfi arcán könnyek csorogtak.

– Tudom, hogy szeretsz. Még amikor utáltál is, akkor is tudtam, hogy szeretsz.

– Sosem utáltalak.

– Megbocsátok, de… – Andrew megint köhögött egyet – te is bocsáss meg, jó?

Jane még az eddiginél is gyorsabban hajtott.

– Nincs miért megbocsátanom.

– Tudtam, Janey. Tudtam, hogy ki ő. Hogy mi ő. Az én… – újabb sípoló lélegzetvétel – hibám. Az én hibám. Annyira…

Jane ránézett, de a férfinak már le volt hunyva a szeme, a feje pedig ide-oda billegett a mozgó járműben.

– Andrew?

– Tudtam – mormolta a férfi. – Tudtam.

Jane élesen balra kanyarodott. A szíve nagyot dobbant, mikor végre meglátta a sürgősségi osztály bejáratát.

– Andy? – A lány pánikba esett, mert már nem hallotta a bátyja légzését. Odanyúlt, és megfogta a kezét. Hideg volt, mint a jég. – Már majdnem ott vagyunk, drágám. Tarts ki.

A férfi szemhéja megrebbent.

– Add… – Újabb köhögés. – Add el őt.

– Ne beszélj, Andy. – Egyre közelebb értek a világító felirathoz. – Már majdnem ott vagyunk. Csak tarts ki, drágám. Még egy percig tarts ki.

– Add el mindannyiukat… – Andrew szeme megint lecsukódott, a feje a mellkasára hanyatlott. Csak a sípoló légzése árulkodott arról, hogy még él.

A kórház.

Jane majdnem elvesztette az uralmat a furgon fölött, amikor a kerekek megpattantak egy padkán. A kocsi kifarolt. Végül sikerült valahogy megállnia a sürgősségi bejárata előtt. Egy közeli padon két beteghordó cigarettázott.

– Segítség! – Jane kiugrott a kocsiból. – Segítsenek a bátyámnak. Kérem!

A két férfi máris talpon volt. Az egyik beszaladt a kórházba, a másik kinyitotta a furgon ajtaját.

– Ő… – Jane alig bírt megszólalni – meg van fertőzve…

– Értem. – A férfi átkarolta Andrew vállát, és kisegítette a kocsiból. – Gyere, haver. Mi majd gondoskodunk rólad.

Jane-nek ismét potyogni kezdtek a könnyei.

– Rendben leszel – mondta a férfi Andrew-nak. Olyan kedvesnek tűnt, hogy a lány legszívesebben a földre rogyott volna, és

megcsókolta volna a lábát. – Tudsz járni? Odamegyünk a padhoz…

– Hol… – Andrew Jane-t kereste.

– Itt vagyok, drágám. – Jane megsimogatta a bátyja arcát, és homlokon csókolta. Andrew kinyújtotta a kezét, és megérintette a lány hasát.

– Add el… – suttogta – mindannyiukat.

Ebben a pillanatban ért vissza a másik beteghordó a hordággyal. A két férfi fölemelte Andrew-t. Meg sem kellett erőltetniük magukat, olyan könnyű dolguk volt. Andrew oldalra fordította a fejét, és Jane-re nézett.

– Szeretlek.

A beteghordók elindultak befelé a hordággyal. Andrew amíg csak tudta, a húgát nézte.

Becsukódtak az ajtók.

A lány az üvegen keresztül figyelte, ahogy Andrew-t betolják a sürgősségi hátsó felébe. A dupla ajtó kivágódott, hirtelen orvosok és nővérek vették körül. Az ajtó megint becsukódott, Andrew már nem volt sehol.

El fognak kapni.

Jane belélegezte a hűvös levegőt. Senki nem rohant ki a kórházból fegyverrel a kezében, és parancsolt rá, hogy feküdjön a földre. Egyik recepciós nővér sem telefonált.

Biztonságban van. Andrew-ról gondoskodni fognak. Ő most akár el is mehetne. Senki nem tudja, hol van. Senki nem találhatja meg, hacsak ő nem akarja, hogy megtalálják.

Visszament a furgonhoz, becsukta az anyósülés felőli ajtót, és beszállt a kormány mögé. A motor még mindig járt. Megpróbált visszaemlékezni azokra a dolgokra, amiket Andrew mondott. Néhány

perccel korábban még a bátyjával beszélgetett, most pedig tudta, hogy soha többé nem fogja hallani a hangját.

Sebességbe tette a váltót.

Céltalanul haladt el a sürgősségi előtt felfestett parkolóhelyek mellett, a kórház és az egyetem parkolói mellett, az utca végén álló bevásárlóközpont mellett.

Kanada. A hamisító.

Új életet kezdhetne a gyerekével. A kétszázötvenezer dollárnyi készpénz valószínűleg még mindig a furgon hátsó felében van. A kis hűtőtáska. A vízzel teli termosz. A doboznyi Slim Jim. A takaró. A matrac. Toronto mindössze nyolcórányi autóútra van. Át Indiana északi szélén, át Michiganen, aztán már ott is van Kanada. Ez lett volna a terv, miután Nick diadalmasan visszatér New Yorkból. Néhány hétig a farmházban maradtak volna, amíg elül a bombatámadások okozta vihar, aztán átautóztak volna Kanadába, ott új papírokat vettek volna a hamisítótól, aztán elrepültek volna Svájcba.

Nick mindenre gondolt.

Jane mögött megszólalt egy duda. Megriadt a hangtól, megállt az út közepén. A visszapillantó tükörben látta, hogy a mögötte haladó férfi dühösen rázza az öklét. Bocsánatkérőn visszaintett, aztán rálépett a gázra.

A dühös sofőr csak azért előzte meg, hogy megmutassa, képes rá. Jane néhány méterrel még tovább hajtott, aztán lelassított, és bement egy parkolóházba. A furgonban érezhetően lehűlt a levegő, ahogy egyre lejjebb került. A legalsó szinten talált két szedán között egy helyet, ahová be is tolatott, aztán leellenőrizte, hogy nem figyelik-e. A falakon se kamerák, se tükrök nem voltak.

Nick becses fémdoboza a padlón hevert a két ülés között. Jane a

hóna alá vette, úgy, ahogy a bátyja szokta, és átmászott a furgon hátsó felébe. A kocsi aljához rögzített láda le volt lakatolva.

6-12-32

Mindannyian tudták a kombinációt.

A pénz még mindig ott volt. A termosz is. A hűtőtáska is. A Slim Jim is.

Jane Nick fémdobozát is betette a többi holmi közé, aztán kivett háromszáz dollárt, becsukta a ládát, lezárta a lakatot, kiszállt, és a kocsi farához sétált.

A fém lökhárító belül üreges volt. Jane beletette a kulcsot, aztán visszagyalogolt a bejárathoz. Nem volt éjszakai ügyelet, csak néhány boríték meg egy postaláda. Felírta egy papírra a parkolóhelye számát, aztán betette a háromszáz dollárt a borítékba. Ez elég lesz egy egész hónapra.

Miután kiment a parkolóházból, követte a hideg szelet a Michigan-tóhoz. Csak úgy verdesett rajta a vékony blúz. Emlékezett az első alkalomra, amikor Milwaukee-ba repült, hogy fellépjen az előadó-művészeti központban. Akkor azt hitte, a gép túlment a célon, egészen az Atlanti-óceánig, mert még hatezer méter magasból sem látta a hatalmas tó túlsó partját. Pecsenyikov azt mondta, hogy ha Nagy-Britanniát beletennék, nem érne ki a széléig.

Mély szomorúság fogta el. Eddig a lelke mélyén hitt abban, reménykedett, hogy egy nap még visszatérhet. A zongorázáshoz. Pecsenyikovhoz. De már nem hitt benne. A turnézásnak vége. Valószínűleg még repülőgépen sem fog utazni soha többé. Nem fog turnézni. Nem fog zongorázni.

Felnevetett egy hirtelen felismeréstől.

Az utolsó hangok, amiket lejátszott, az A-ha *Take On Me* című

dalának első akkordjai voltak.

A kórház váróterme tele volt. Jane tudatára ébredt, hogy nézhet ki. A haja már napok óta nem volt megmosva. Ruháját vérfoltok pettyezték. Az orra el volt törve. Nyakán fekete zúzódásnyomok. Valószínűleg a szeme fehérjében is megjelentek már a repedt hajszálerek. Szinte látta a kérdőjelet a nővérek szemében.

Megvert asszony? Drogos? Call girl?

Neki már csak a húgszerep maradt. A sürgősségi osztály hátsó felében, egy függöny mögött talált rá Andrew-ra, akit végre intubáltak. Jane örült, hogy kap levegőt, de tudta, hogy már soha nem fogja hallani a hangját. Andrew soha többé nem fogja ugratni, nem fog a súlyával viccelődni, és nem fog találkozni a kisbabával sem, aki a hasában növekedik.

Most csak annyit tehetett a bátyjáért, hogy fogta a kezét, és hallgatta a monitoron az egyre lassuló szívverését. Akkor is vele maradt, amikor kitolták a lifthez, és fölvitték az intenzív osztályon lévő szobájába, és nem volt hajlandó magára hagyni, hiába figyelmeztették a nővérek, hogy a látogatók legfeljebb húsz percig maradhatnak bent a betegeknél.

Andrew szobájának nem volt ablaka. Az egyetlen üvegablak és a tolóajtó a nővérpultra nézett. Jane nem tudta követni az idő múlását, ezért fogalma sem volt, mennyi időbe telt, mire valaki – egy orvos, egy beteghordó, egy nővér – felismerte őket. Ezután megváltozott a hangnemük, s egy magányos rendőr jelent meg a csukott üvegajtó másik oldalán. De nem lépett be a szobába. Senki sem lépett be az ügyeletes nővéren kívül, aki már közel sem volt olyan beszédes, mint korábban. Jane várt egy órát, aztán még egyet, aztán már nem is tudta, mennyit. Egy ügynök sem bukkant fel sem a CIA-től, sem az NSA-től,

sem a titkosszolgálattól, sem az FBI-tól, sem az Interpoltól. Senki nem akadályozta meg, hogy lehajtsa a fejét az ágyra, Andrew feje mellé.

A bátyja füléhez érintette az ajkát. Hányszor csinálta vele Nick ugyanezt! Hányszor súgott bizalmas dolgokat a fülébe, elhitetve vele, hogy csak ők ketten számítanak a világon!

– Terhes vagyok – mondta Jane. Most először mondta ki fennhangon ezeket a szavakat. – És boldog. Annyira boldog vagyok, hogy kisbabám lesz.

Andrew szeme megmozdult a szemhéja alatt, de a nővér azt mondta Jane-nek, hogy ebbe nem szabad túl sokat beleképzelni. A férfi kómában volt. Soha többé nem fog felébredni. Jane-nek fogalma sem volt, hogy a bátyja tudja-e, hogy itt van, de ő tudta, és most csak ez számított.

Soha többé nem hagyom, hogy bárki is bántson téged.

– Jinx?

Az idősebbik bátyja állt az ajtóban. Gondolhatta volna, hogy Jasper végül idetalál. Mindig megjelent, hogy megmentse. Föl akart állni, és meg akarta ölelni, de csak ahhoz volt ereje, hogy beleroskadjon a székbe. Jasper ugyanolyan tehetetlennek tűnt, mint ő, miközben becsukta a tolóajtót. A rendőr biccentett neki, aztán odasétált a nővérpulthoz. A légierő egyenruhája miatt lehetett, amely gyűrött volt ugyan, de azért így is tiszteletet parancsolt. A jelek szerint Jasper sem öltözött át azóta, hogy utoljára látták egymást a Presidio Heights-i házban.

Amikor a férfi megfordult, szája vékony vonallá préselődött össze. Jane-t elöntötte a bűntudat. Jasper bőre hamuszürke volt. A haja el volt feküdve hátul. A nyakkendője csálén állt. Valószínűleg egyenesen a reptérről jött, miután négy órát repült San Franciscóból.

Négy óra a levegőben. Harminc óra a furgonban. Tizenkét óra New Yorkig.

Nick már valószínűleg Brooklynban van.

– Jól vagy? – kérdezte Jasper.

Jane elsírta volna magát, ha lett volna még könnye. Az egyik kezével Andrew kezét fogta, a másikat kinyújtotta Jasper felé.

– Örülök, hogy itt vagy.

A férfi egy pillanatra megfogta a húga kezét, de rögtön el is engedte. Néhány lépést hátrált, nekitámaszkodott a falnak. Jane arra számított, hogy Martin meggyilkolásáról fogja kérdezni, ehelyett így szólt:

– Felrobbant egy bomba a chicagói árutőzsdén.

Jasper szájából nagyon furcsán hangzott ez az információ. Olyan régóta tervezgették, és most megtörtént.

– Legalább egy ember meghalt, egy másik súlyosan megsérült – folytatta Jasper. – A rendőrök szerint a detonátort akarták beállítani, mikor felrobbant.

Spinner és Wyman.

– Ez az egyetlen oka, hogy a rendőrség nem szállt rád. Minden egyenruhás és jelvényes a romok között kutat, hátha vannak még áldozatok.

Jane szorosan fogta Andrew kezét. A férfi arca petyhüdt volt, bőre olyan fehér, mint a lepedő.

– Jasper, Andy…

– Tudok róla. – Jasper hangja tompa és kifürkészhetetlen volt, és egyetlenegyszer sem nézett az öccsére, amióta belépett a szobába. – Beszélnünk kell. Neked és nekem.

Jane tudta, hogy most Martinról fog kérdezősködni, és Andrew-ra nézett, mert nem akarta látni a reményt, aztán a csalódottságot, aztán

pedig az undort Jasper arcán.

– Nick csaló. Még csak nem is Nicknek hívják – mondta a férfi.

A húga felé fordult.

– Az az FBI-ügynök, Danberry azt mondta, hogy a valódi neve Clayton Morrow. A szobádban talált ujjlenyomatai alapján azonosították.

Jane képtelen volt megszólalni.

– Az igazi Nicholas Harp túladagolásban halt meg hat évvel ezelőtt, az első napján a Stanfordon. Láttam a halotti bizonyítványát. Heroin.

Az igazi Nicholas Harp?

– Az igazi Nick dílere, Clayton Morrow felvette a srác személyazonosságát. Érted, amit mondok, Jinx? Nick nem Nick. Az igazi neve Clayton Morrow, és ellopta egy halott ember személyazonosságát. Lehet, hogy a halálos dózist is ő adta Harpnak. Ki tudja, mi mindenre képes.

Ellopta egy halott ember személyazonosságát?

– Marylandben nőtt fel. Az apja pilóta, az anyja a szülői munkaközösség elnöke. Négy öccse és egy húga van. A rendőrség úgy hiszi, ő ölte meg a barátnőjét. A lánynak el volt törve a nyaka, és olyan csúnyán összeverték, hogy csak a fogai alapján tudták azonosítani.

El volt törve a nyaka.

– Jinx, tudnom kell, hogy megértetted-e, amit mondtam. – Jasper leguggolt a fal mellett, és a térdére támasztotta a könyökét, hogy szemmagasságban legyen a húgával. – A férfi, akit Nickként ismersz, hazudott nekünk. Mindannyiunknak hazudott.

– De… – Jane nagyon igyekezett, hogy értelmet találjon abban, amit hallott. – Barlow ügynök azt mondta a szalonban, hogy Nicket az anyja ideküldte Kaliforniába a nagyanyjához. Nick ugyanezt mesélte nekünk.

– Az igazi Nicket küldte nyugatra az anyja. – Jasper próbált nyugodt hangon beszélni. – Felcsinált egy lányt odahaza, és nem akarták, hogy vége legyen az életének, ezért ideküldték a nagyanyjához. A költözésről szóló rész igaz volt, de a többi marhaságot csak kitalálta, hogy megsajnáljuk.

Jane nem kérdezett többet. Ez az egész olyan valószerűtlennek tűnt. A prostituált anya. A bántalmazó nagymama. A hajléktalanul eltöltött év. A dicsőséges felvétel a Stanfordra.

– Hát nem látod, hogy Clayton Morrow pont annyit használt fel az igazi Nick sztorijából, amennyi még hihetővé tette a hazugságait? – Jasper várt egy pillanatot, de Jane továbbra sem szólt semmit. – Hallod, amit mondok, Jinx? Nick, vagy Clayton Morrow, vagy bárki legyen is, egy csaló. Mindannyiunknak hazudott. Ő egy szélhámos drogdíler, semmi más.

Csak egy újabb szélhámos, aki alapított egy szektát, hogy lefektethesse a szép lányokat, és istent játszhasson a többi fiúval.

Jane érezte, hogy egy hang tör fel a torkából. Nem bánatos hang, hanem nevetés. Hallotta, ahogy a nevetése szinte visszhangzik az apró helyiségben, teljes disszonanciában a gépek hangjával. Szája elé kapta a kezét. Az arcán könnyek csorogtak, hasizmai megfeszültek, annyira nevetett.

– Jézusom. – Jasper felállt, és úgy nézett a húgára, mint egy háborodottra. – Jinx, ez most komoly. Ha nem kötsz alkut, börtönbe zárnak.

Jane megtörölte a szemét, és Andrew-ra nézett, aki annyira közel volt már a halálhoz, hogy a bőre szinte áttetszőnek tűnt. Hát ezt próbálta elmondani neki a furgonban. Az igazi Nick a szobatársa volt a Stanfordon. Jane könnyen el tudta képzelni, amint Nick meggyőzi a

bátyját, hogy menjen bele a játékba, ahogy azt is, hogy Andrew bármi áron össze akar barátkozni a halott szobatársa drogdílerével.

Megint megtörölte a szemét, de közben egy pillanatra sem engedte el Andrew kezét. Ez már nem számít. Mindent megbocsátott a bátyjának, ahogy a bátyja is megbocsátott neki mindent.

– Mi bajod van? – kérdezte Jasper. – Azon a seggfejen nevetsz, aki megölte az apánkat.

Végre a tárgyra tért.

– Az apánkat Laura Juneau ölte meg – felelte Jane.

– Szerinted abból a nyavalyás szektából bárki bármit is tesz az ő parancsa nélkül? – sziszegte Jasper az összeszorított fogai közt. – Ez most komoly, Jinx. Szedd össze magad. Ha csak egy kicsit is normális életet akarsz, hátat kell fordítanod a katonáknak.

Katonáknak?

– Azt az idióta nőt San Franciscóból már el is kapták. Ellopott egy kocsit, és rálőtt egy rendőrre. – Jasper meglazította a nyakkendőjét, miközben fel-alá járkált a szobában. – Beszélned kell, mielőtt ő kezd el beszélni. Annak ajánlanak alkut, aki előbb nyitja ki a száját. Ha meg akarjuk menteni az életedet, gyorsan kell cselekednünk.

Jane nézte, ahogy a bátyja járkál. Jasper nagyon izzadt, és rendkívül idegesnek tűnt, ami mindenki másnál teljesen érthető reakció lett volna, ő azonban arról volt híres, hogy szinte minden helyzetben meg tudta őrizni a hidegvérét. Jane egy kezén meg tudta volna számolni, hogy hányszor vesztette el a fejét.

Órák óta először engedte el Andrew kezét. Betakargatta a férfit, ajkát hideg homlokára nyomta, s egy pillanatra azt kívánta, bárcsak belelátna a fejébe, hiszen Andrew a jelek szerint sokkal többet tud, mint ő.

– Katonáknak nevezted őket – mondta Jaspernek.

Jasper abbahagyta a járkálást.

– Tessék?

– Tizenöt évig szolgáltál a légierőnél, és még most is tartalékos vagy. Nem gyaláznád meg ezt a szót azzal, hogy egy szekta tagjait illeted vele. – Jane szinte látta a lelki szemei előtt Nicket, amint összecsapja a kezét, és felkészül arra, hogy buzdító beszédet tartson. – Nick nevezett minket így. A *katonáinak*.

Jasper mondhatta volna, hogy blöfföl, de túlságosan el volt foglalva azzal, hogy idegesen nézegetett a folyosó másik végében posztoló rendőr felé.

– Tudtál róla – mondta Jane. – Oslóról legalábbis.

A férfi megrázta a fejét, de logikusnak tűnt, hogy Nick valahogy őt is bevonta az ostoba üzelmeikbe. Jasper azért hagyta ott a légierőt, hogy átvegye a cég vezetését. Martin egyre csak ígérgette, hogy félreáll, de mikor eljött volna ennek az ideje, mindig talált valami kifogást, hogy maradjon.

– Mondd meg az igazat, Jasper. Hallani akarom, hogy kimondod.

– Hallgass – suttogta Jasper, és olyan közel hajolt hozzá, hogy csak néhány centi választotta el az arcukat egymástól. – Segíteni akarok neked.

– Adtál pénzt? – kérdezte Jane, mert sokan adományoztak az ügy javára, de egyedül Jaspernek volt haszna Martin nyilvános megalázásából.

– Mért adtam volna pénzt annak a seggfejnek?

Jaspert a gőgje árulta el. Jane rengetegszer látta élete során, ahogy fegyvert kovácsol belőle, de ezt a fegyvert őellene még sosem használta.

– A cég tőzsdére vitele sokkal jövedelmezőbb lett volna, ha apa arra kényszerül, hogy visszavonuljon – mondta Jane. – A Queller-korrekcióról szóló beszédei és esszéi túl megosztóvá tették.

A bátyja állkapcsának mozgásából látta, hogy rátapintott az igazságra.

– Nick megvesztegetett téged – találgatott Jane. Az a hülye fémdoboz Nick trófeáival. Milyen elégedett lehetett magával, amikor közölte Jasperrel, hogy az orra elől lopta el az iratokat. – Mondd meg az igazat, Jasper.

A férfi megint a rendőrre pillantott, aki továbbra is a nővérrel beszélgetett.

– A te oldaladon állok, akár hiszed, akár nem – folytatta Jane. – Én sosem akartam, hogy ártsanak neked. Közvetlenül azelőtt szereztem tudomást a papírokról, hogy elszabadult a pokol.

Jasper megköszörülte a torkát.

– Milyen papírokról?

Jane majdnem a szemét forgatta. Semmi értelmét nem látta ennek a játszadozásnak.

– Nick ellopott egy csomó jelentést, amiken a te aláírásod szerepel. Jóváhagytad, hogy olyan páciensek után is felvegyétek a támogatást, akik már meghaltak, mint Robert Juneau, vagy elhagyták a programot. Ez csalás. Nick tetten ért, és tudom, hogy felhasználta azokat a…

Jasper döbbent arckifejezése már-már komikusnak volt mondható. Szemöldöke felszaladt, szeme elkerekedett, szája tökéletes O betűt formált.

– Nem tudtad? – Jane már a kérdés kimondása közben tudta a választ. Nick kijátszotta a bátyját. Nem elégedett meg azzal, hogy elvette a pénzét, Jaspernek meg kellett lakolnia azért, mert lekezelően

bánt vele a családi vacsorákon, mert célzatos kérdéseket tett fel a múltjával kapcsolatban, mert éreztette vele, hogy nem *közülünk való*.

– Jézusom. – Jasper elsápadva dőlt a falnak. – Azt hiszem, mindjárt hányok.

– Sajnálom, Jasper, de igaz.

– Börtönbe kerülök. Én…

– Nem kerülsz sehová. – Jane a hátát simogatta, és megpróbálta elűzni a félelmeit. – Jasper, nálam vannak a…

– Kérlek. – A férfi kétségbeesetten ragadta meg a húga karját. – Segítened kell. Akármit mondjon is Nick, neked…

– Jasper, én…

– Fogd be, Jinx, és figyelj rám. Mondhatjuk azt… mondhatjuk… hogy Andrew volt, igaz? – Végre lenézett az öccsére, aki tőle néhány centire haldokolt. – Azt mondjuk nekik, hogy Andrew volt.

Jane a fájdalomra koncentrált, amit a karjába mélyedő ujjak okoztak.

– Ráhamisította az aláírásomat a jelentésekre – jelentette ki Jasper. – Csinált már ilyet máskor is. Iskolai papírokra, csekkekre és hitelkártyaszámlákra hamisította rá apa aláírását. Sok bizonyítékunk van. Apa mindent egy széfben tartott. Biztos vagyok benne, hogy…

– Nem – mondta Jane határozott hangon. – Nem engedem, hogy ezt tedd Andrew-val.

– Haldoklik, Jinx. Mit számít?

– Az öröksége számít. A jó híre.

– Te megőrültél? – Jasper olyan erősen megrázta a lányt, hogy annak összekoccantak a fogai. – Andrew öröksége ugyanaz, mint a többieké: buzi volt, és úgy hal meg, ahogy a buzik szoktak.

Jane megpróbált elhúzódni, de Jasper erősen fogta.

– Van fogalmad róla, hányszor mentettem meg egy-egy újabb

buzitól a Tenderloinban? Tudod, mennyi pénzt adtam neki, hogy kifizethesse az éppen aktuális paliját, aki azzal fenyegetőzött, hogy apához fordul?

– Ellis-Anne…

– Nem AIDS-es, mert Andynek sosem állt föl rá, hogy megdughassa. – Jasper végre elengedte a lányt, aztán a homlokára szorította a kezét. – Jézusom, Jinx, hát sosem gondolkodtál el azon, hogy Nick miért dugja le a nyelvét a torkodon, vagy markolássza a fenekedet, amikor Andrew ott van? Kínozta őt. Mindannyian láttuk, még anya is.

Jane most már látta a jeleket, amiket eddig nem vett észre. Megint Andrew ujjai közé fonta az ujjait, ránézett meggyötört arcára. Eddig még sosem tűntek fel neki a bátyja homlokát barázdáló ráncok, amelyek a folyamatos aggódástól keletkeztek.

Neki ezt miért nem mondta el soha?

Ő ettől nem szerette volna kevésbé, sőt, talán még jobban is szerette volna, mert hirtelen értelmet nyert volna a férfi folyamatos önutálata és önkínzása.

– Nem számít. Nem fogom meggyalázni az emlékét.

– Andy gyalázta meg a saját emlékét – mondta Jasper. – Hát nem látod, hogy csak azt kapja, amit megérdemel? Kis szerencsével mindannyian azt kapják.

Jane úgy érezte, mintha jég folyna az ereiben.

– Hogy mondhatsz ilyet? Még mindig a testvérünk.

– Gondolkodj el egy pillanatra. – Jasper összeszedte magát, és megint megpróbálta uralni a helyzetet. – Végre a hasznunkra lehet. Azt mondhatod a rendőröknek, hogy Nick és ő elraboltak téged. Nézz magadra: az orrod valószínűleg el van törve, és látszik, hogy

fojtogattak. Ő pedig hagyta. És segített megöletni az apánkat. Nem érdekelte, hogy emberek fognak meghalni. Meg se próbálta megakadályozni.

– Nem tehet…

– Ami most Andrew-val történik, az korrekció. – Jasper úgy idézte Martin Queller elméletét, mintha az hirtelen evangéliummá vált volna. – El kell fogadnunk, hogy a testvérünk egy förtelem, aki ellentmondott a természet rendjének. Beleszeretett Nickbe. Hazahozta a házunkba. Hagynod kellett volna, hogy Andy az utcán rohadjon meg, nekem pedig hagynom kellett volna, hogy a pincében lógjon. Ez az egész nem történt volna meg az ő undorító perverziója nélkül.

Jane alig bírt ránézni a férfira, akit egész életében csodált. Akit mindenáron védeni próbált. Veszekedett Andrew-val, hogy távol tartsa tőle a bajt.

– Mentsd meg magad, Jinx. Ments meg engem. Még mindig kihúzhatjuk a családunk nevét a sárból. Fél év, esetleg egy év múlva tőzsdére vihetjük a céget. Nem lesz könnyű, de meg tudjuk csinálni, ha összetartunk. Andrew csak egy tályog, amit el kell távolítanunk a Queller-vérvonalból.

Jane leereszkedett Andrew ágyára, és a lábára tette a kezét. Magában elismételte, amit Jasper mondott, mert pontosan emlékezni akart minden szavára, ha a jövőben esetleg meginogna azon elhatározása, hogy soha többé nem áll szóba a bátyjával.

– Nálam vannak a papírok, Jasper. Az összes. És bármilyen bíró előtt megesküszöm, hogy azok a te aláírásaid. Azt is megmondom neki, hogy tudtál Oslóról, és hogy Andrew-ra akartad kenni az egészet.

Jasper rámeredt.

– Hogy választhatod őt helyettem?

Jane-nek elege volt abból, hogy a férfiak azt hiszik, ultimátumokat adhatnak neki.

– Hallgatom, ahogy a bűneidet próbálod magyarázni, és azt mondod, hogy Andrew aberrált, de te vagy az, aki miatt a legjobban szégyellem magam.

A férfi utálkozó hangon felnevetett.

– Te *engem* ítélsz el?

– Te azért egyeztél bele Oslóba, mert hatalmat akartál, és pénzt, és magángépet, és egy újabb Porschét, és mindezt csak úgy érhetted el, ha eltávolítod apát az útból. Rosszabb vagy, mint mi mind együttvéve. Mi legalább azért tettük, mert hittünk valamiben, te viszont szimplán csak kapzsi vagy.

Jasper az ajtóhoz lépett. Jane azt hitte, el akar menni, de csak a függönyt húzta be. A rendőr fölnézett, hogy megbizonyosodjon róla, minden rendben van-e, de Jasper megint leintette.

Megfordult, és lesimította a nyakkendőjét.

– Te nem tudod, hogy működik ez az egész.

– Akkor mondd el.

– Minden, amit mondtál, igaz. Apa akadémiai marhaságai veszélybe sodorták a tőzsdei besorolásunkat. Milliókat vesztettünk volna. A befektetőink azt akarták, hogy vonuljon vissza, de ő erre nem volt hajlandó.

– Ezért azt gondoltad, hogy a festékpatronok majd megoldják a problémát.

– Ezek nagyon-nagyon gazdag emberek, Jinx, és nagyon ki fognak akadni, ha elveszítik a pénzüket egy elkényeztetett kis liba miatt, aki képtelen befogni a száját.

– Börtönbe fogok kerülni, Jasper. – A hangosan kimondott szavak

nem voltak olyan ijesztőek, mint amilyennek hitte őket. – Mindenről be fogok számolni az FBI-nak, amit csináltunk, és nem érdekel a járulékos veszteség. Csak úgy vezekelhetünk a bűneinkért, ha kiállunk, és elmondjuk az igazságot.

– Te tényleg azt hiszed, hogy a börtönben nem ölethetnek meg minket?

– Kik?

– A befektetők. – Jasper úgy nézett a húgára, mintha egy makacs gyerekkel lenne dolga. – Túl sokat tudok. Nem csak a csalásról van szó. Neked fogalmad sincs, apa milyen görbe utakon járt, hogy föltornázza a számokat. A fogdáig se jutnék el, Jinx. Nem kockáztathatják meg, hogy alkut kössek. Előbb engem ölnének meg, aztán téged.

– Ezek gazdag emberek, de nem gengszterek.

– Mi is gazdag emberek vagyunk, Jinx. Nézd meg, apa mit művelt Robert Juneau-val. És nézd meg, mi hárman mit műveltünk apával. – Jasper lehalkította a hangját. – Szerinted mi vagyunk az egyetlen olyan család a világon, amelynek a tagjai képesek összeesküvést szőni, aztán hidegvérrel megölni az ellenségeiket?

A lány fölé magasodott.

Jane fölállt, hogy meghátrálásra kényszerítse.

– A halálos ítéletedet írod alá, ha egy szót is szólsz ellenük. – A férfi megbökte húga mellkasát. – Felkutatnak, és golyót röpítenek a fejedbe.

Jane keze a hasára tévedt.

Add el őt.

– Nem tréfálok – mondta Jasper.

– Szerinted én igen? Nem csak magamra kell gondolnom.

Jasper lenézett a lány hasára. Ő is rájött, mi a helyzet.

– Ezért kell alaposan megfontolnod, hogy mit csinálsz. A börtönben nincs bölcsőde.

Add el mindannyiukat.

– Ezeknek az embereknek remek a memóriájuk – folytatta a férfi. – Ha aláteszel nekik…

– Mennyi az idő?

– Tessék?

A lány maga felé fordította a bátyja kezét, hogy meg tudja nézni az óráját: hajnali 3:09.

– Ez a chicagói idő?

– Tudod, hogy mindig átállítom, amikor leszállok valahol.

Jane elengedte a kezét.

– Menj haza, Jasper. Soha többé nem akarlak látni.

A férfi döbbenten állt.

– Éld a korrupt kis életedet. Verj át mindenkit, akit csak akarsz. Tedd boldoggá a veszélyes befektetőidet, de ne felejtsd el, hogy azok a papírok nálam vannak, és akkor dúlom fel velük az életedet, amikor csak akarom.

– Ne csináld ezt.

– Hogy mit csinálok, az többé már nem tartozik rád. Nem kell megmentened. Megmentem én saját magamat.

A férfi felnevetett, de aztán rájött, hogy Jane komolyan beszél.

– Remélem, igazad van, Jinx, mert ha rám üt vissza a hülyeséged, habozás nélkül megmondom nekik, hogy hol találnak meg. Döntöttél.

– De még mennyire, hogy döntöttem – mondta Jane. – És ha bárki a nyomomba eredne, felhasználom azokat a papírokat, és gondoskodok róla, hogy velem együtt bukj el.

Széthúzta a függönyt, és kinyitotta az üvegajtót.

A rendőr már meg is fordult, keze a fegyverén.

– Mondja meg az FBI-nak, hogy három órájuk van arra, hogy alkut ajánljanak nekem, máskülönben hatalmas robbanás lesz New York Cityben.

2018. AUGUSZTUS 26.

15

Andy érezte, hogy az ujja hegye átcsúszik a bőrén lévő lyukon.

Meglőtték.

Hátradöntötte a fejét a falnak, a fogai között szűrve vett levegőt, és megpróbált nem elájulni.

Edwin Van Wees az irodája padlóján feküdt. A holtteste körül üvegcserepek. Papírdarabok. Vér. A MacBook, amelyen Andy az anyja után nyomozott.

Laura.

Előrenyúlt, megérintette az eldobható telefon oldalát. A kijelző megrepedt. Lehunyta a szemét, és fülelt. Ez az anyja hangja volna? Még mindig él a vonal?

Ebben a pillanatban női sikoly hangzott fel a ház másik feléből.

Andy úgy érezte, megállt a szíve.

A második sikoly hangosabb volt, és egy hangos csattanás vetett neki véget.

Andy összeszorította az állkapcsát, hogy ne sikoltson fel ő is.

Clara.

Ezúttal képtelen volt tétlenül ülni. Csinálnia kellett valamit. A lábai remegtek, miközben a falnak támaszkodva megpróbált fölállni, de majd beleszakadt a fájdalomba. Össze kellett görnyednie, hogy ne görcsöljön annyira. A golyó ütötte sebből vér szivárgott. Remegő lábbal igyekezett előre. Ez az ő hibája. Az egész. Laura figyelmeztette, hogy legyen óvatos, de ő mégis ide vezette őket.

Őket.

Hogy megöljék Edwint. És Clarát.

Válla a falnak súrlódott, miközben ment, hogy megkeresse Clarát, hogy feladja magát, és hogy véget vessen a szörnyűségnek, amit okozott. Lába beleakadt a szőnyegbe. Az oldalába belehasított a fájdalom. Fejét beütötte az egyik képkeretbe. Meg kellett állnia, hogy levegőhöz jusson. A látása hol elhomályosodott, hol kiélesedett. Ránézett a falon lógó fényképekre. Különböző keretek, különböző pózok, némelyik színes, némelyik fekete-fehér. Clara és Edwin két Andy korabeli nővel. Néhány fotó a két nőről fiatalabb korukból, a középiskolából, az óvodából, és…

A totyogós Andy a hóban.

Dermedten bámulta a gyerekkori képét.

Edwin kezét fogja a képen? A következő fotón Andy baba Clara és Edwin ölében ül. Laura erről a képről vágta ki a kislány alakját, és ráillesztette a hamis Randall nagyszülők fotójára.

– Cuki, ugye?

Andy elfordította a fejét. Mike-ra számított, de női hangot hallott. Egy olyan nő hangját, akit túlságosan is jól ismert.

A folyosó végén Paula Kunde állt.

Ismerősnek tűnő revolvert fogott Andyre.

– Kösz, hogy ezt otthagytad nekem a kocsidban. Te csiszoltad le a sorozatszámot, vagy anyuci volt?

Andy nem válaszolt. Alig kapott levegőt.

– Te hiperventillálsz – mondta Paula. – Vedd fel a telefont.

A lány elfordította a fejét. Az eldobható telefon ott hevert mögötte. A beálló csendben tisztán hallotta az anyja jajveszékelését.

– Jézusom. – Paula végigtrappolt a folyosón, fölvette a telefont, és a füléhez emelte. – Fogd be, Dilis Bige.

Laura nem fogta be. Rekedt hangja csak úgy vibrált a dühtől.

Paula kihangosította a készüléket.

– …ha egy ujjal is hozzáérsz…

– Haldoklik. – Paula elmosolyodott, amikor Laura hirtelen elhallgatott, aztán odadugta Andy orra elé a telefont. – Mondd meg neki, szívem.

A lány az oldalához szorította a kezét. Érezte, hogy szivárog a vére.

– Andrea? – szólalt meg Laura. – Kérlek, beszélj…

– Anya…

– Jaj, drágám – mondta Laura sírva. – Jól vagy?

Andy összeomlott, mélyről jövő zokogás rázta.

– Anya…

– Mi történt? Kérlek… ó, istenem, kérlek, mondd, hogy jól vagy!

– Én… – Andy nem volt biztos benne, hogy ki tudja préselni magából a szavakat. – Meglőttek. Belelőtt a…

– Elég volt. – Paula fölemelte a pisztolyt, mire Andy elhallgatott. – Tudod, hogy mit akarok, Dilis Bige – mondta a nő Laurának.

– Edwin…

– Meghalt. – Paula fölvonta a szemöldökét, és Andyre nézett, mintha ez az egész valami játék lenne.

– Te nyomorult idióta – sziszegte Laura. – Ő volt az egyetlen, aki tudta…

– Fejezd be a süketelést – mondta Paula. – Pontosan tudod, hogy hol van. Mennyi időre van szükséged?

– Én… – Laura egy pillanatra elhallgatott. – Két napra.

– Oké, semmi gond. – Paula Andyre vigyorgott. – Lehet, hogy a kölyköd sokkot kap, mielőtt elvérzik.

– Te kibaszott kurva!

Andyt megrázták a gyűlölettel teli szavak. Még sosem hallotta így

beszélni az anyját.

– Elvágom a torkodat, ha bántani merészeled a lányomat. Megértetted?

– Te ostoba tyúk – mondta Paula. – Most is bántom.

Andy látott egy villanást, aztán minden elsötétült.

Andy már azelőtt tudta, hogy valami nem stimmel, mielőtt kinyitotta volna a szemét. Nem kellett neki idő, hogy minden emléke visszatérjen, mert egyetlen pillanatra sem felejtette el, hogy mi történt.

Meglőtték. Egy kocsi csomagtartójában hever. A kezét és a lábát valamivel összebilincselték. A derekához szigetelőszalaggal hozzáragasztottak egy törölközőt, hogy elállítsák a vérzést. A szájában lévő szájpecek gumiból volt, alig kapott levegőt, mert az orra tele volt vérrel attól, hogy leütötték.

A többi dologhoz hasonlóan az ütésekre is emlékezett. Nem ájult el, hanem valahogy megragadt az alvó és az ébrenléti állapot között. Amikor még a művészeti iskolába járt, különösen szerette ezt az állapotot, mert ilyenkor támadtak a legjobb ötletei. Az elméje látszólag üres volt, mégis azon dolgozott, hogy milyen árnyalatokat csaljon ki a ceruzából.

Vajon agyrázkódást kapott?

Pánikolnia kellett volna, de a pánik úgy elfolyt, mint víz a lefolyón. Mikor is? Egy órája? Két órája? Most leginkább kényelmetlenül érezte magát. A szája fel volt repedve. Arcán zúzódásokat érzett. Szeme feldagadt. Kezei elzsibbadtak. A csuklóját nem is érezte. Ha a megfelelő pózban feküdt, behajtva tartotta a gerincét, és kicsiket lélegzett, akkor egész elviselhető volt a fájdalom az oldalában.

A bűntudat már más lapra tartozott.

Újra és újra lejátszotta magában a farmházban történteket, és

megpróbálta megtalálni azt a pillanatot, amikor minden félresiklott. Edwin azt mondta neki, hogy menjen el. El tudott volna még menni azelőtt, hogy a férfi ingét golyók szaggatták szét?

Lehunyta a szemét.

Klikk-klikk-klikk-klikk.

Forgott a revolver hengere.

Andy megpróbálta elemezni Clara két sikolyát: a rémült elsőt, aztán a csattanással megszakított másodikat. A csattanás nem egy pofon vagy ökölcsapás hangja volt. Őt Paula a pisztollyal ütötte le – lehet, hogy Clara is így járt? Lehet, hogy kábultan ébredt fel a konyhájában, aztán végigment a folyosón, és megtalálta Edwin holttestét?

Vagy lehet, hogy többé már ki sem nyitja a szemét?

Andy felkiáltott, amikor a kocsi ráhajtott egy döccenőre.

Paula lelassított egy kanyar előtt. Andy érezte a sebességben bekövetkező változást és a gravitáció húzását. A féklámpa fénye bevilágította a csomagtartót. Paula elvágta az üzemanyag-leengedő kábelét, hogy foglya ne szökhessen meg.

Egy texasi rendszámú bérelt kocsiban vannak, Andy ennyit látott, amikor Paula betuszkolta a csomagtartóba. A nő nem repülhetett a fegyverrel, tehát nyilván autóval jött Austinból idáig. Ugyanúgy, ahogy Andy, de Andy időnként megállt, hogy megtudja, Mike nem követi-e. Ami azt jelenti, hogy Paula pontosan tudta róla, hol fog kikötni. Andy tökéletesen a kezére játszott.

A lány keserű epét érzett a torkában.

Mért is nem hallgatott az anyjára!

A kocsi megint lelassított, és ezúttal meg is állt.

Paula eddig csak egyszer állt meg. Húsz perce? Harminc? Andy nem tudta pontosan. Megpróbált számolni, de a szeme folyton lecsukódott.

Többször is fel kellett ráznia magát, és ilyenkor kezdhette újra a számolást.

Vajon haldoklik?

Az agya furcsán közömbösnek mutatkozott minden iránt, ami történt. Rettegett, de a szíve nem kalapált, a keze pedig nem izzadt. Fájdalmai voltak, de nem hiperventillált, nem sírt, és nem könyörgött, hogy múljon el a fájdalom.

Sokkot kapott?

Ebben a pillanatban meghallotta az index kattogását.

A kocsi ráhajtott egy kavicsos útra.

Andy megpróbált nem azokra a horrorfilmekre gondolni, amelyek mind úgy kezdődnek, hogy egy kocsi végighajt egy kavicsos úton egy elhagyott kemping vagy üres kalyiba felé.

– Nem – mondta ki hangosan a csomagtartó sötétjében. Nem fogja hagyni, hogy ismét eluralkodjon rajta a pánik, mert akkor nem veszi észre az esetleges menekülési lehetőségeket. Túszként tartják fogva. Laurának van valamije, ami kell Paulának. Addig nem fogja megölni, amíg meg nem kapja azt a valamit.

Ugye?

A fékek megcsikordultak, a kocsi megállt. Ezúttal a motor is leállt, aztán kinyílt, majd becsukódott a vezetőoldali ajtó.

Andy várta, hogy a csomagtartó ajtaja is felnyíljon. Már sokféle forgatókönyvet végiggondolt, mit fog csinálni, amikor ismét szembetalálja magát Paulával, és ezek közül az egyik legvonzóbb az volt, hogy fölemeli a lábát, és arcba rúgja azt a némbert. Ezzel csak az volt a probléma, hogy a lábai fölemeléséhez hasizmokra volt szükség, ő pedig levegőt is alig kapott, annyira lángolt az oldala.

Leengedte fejét a csomagtartó aljára, és hallgatózott, de a kihűlő

motor hangján kívül semmit sem hallott.

Klikk-klikk-klikk-klikk.

Mint a revolver hengerének kattogása, csak lassabban.

Számolni kezdett, hogy lefoglalja magát. Amióta hosszú órákon keresztül egyedül volt a Reliantben, aztán pedig Mike kocsijában, rászokott arra, hogy hangosan kimondjon dolgokat, csak hogy megtörje a monotóniát.

– Egy – mormolta. – Kettő… három…

Kilencszáznyolcvanötnél tartott, amikor a csomagtartó ajtaja végre fölnyílt.

Andy pislogott. Odakint sötét volt, a hold sem sütött. Az egyetlen fényforrást a csomagtartóval szemben lévő lépcsőház jelentette. Fogalma sem volt, hol vannak, csak annyit tudott, hogy egy újabb koszos város újabb koszos moteljánál.

– Ide figyelj. – Paula Andy álla alá nyomta a pisztolyt. – Ne packázz velem, különben még egyet beléd eresztek. Világos?

A lány bólintott.

Paula bedugta a pisztolyt a farmerja övébe, majd kinyitotta a bilincseket. Andy felnyögött a megkönnyebbüléstől, amikor karja és lába végre kiszabadult. Azonnal kivette a szájából a pecket, amelynek rózsaszín bőrszíja volt, és úgy nézett ki, mintha egy *Szürke ötven árnyalata-*
katalógusból származna.

Paula megint a kezébe vette a revolvert, és körbepillantott a parkolóban.

– Mássz ki, és tartsd a szád.

Andy megpróbált megmozdulni, de a seb és a hosszas bezártság miatt nem sikerült.

– Jézusom. – Paula a karjánál fogva fölrángatta.

Andy csak gurulni tudott, úgyhogy ráhuppant a lökhárítóra, majd pedig le a földre. Annyi felől érzett fájdalmat a testében, hogy nem is tudta pontosan behatárolni a forrását. A szájából vér csorgott, ugyanis ráharapott a nyelvére, a lábába pedig mintha tűket szúrtak volna, ahogy visszatért beléjük a keringés.

– Állj fel. – Paula megragadta a karját, és talpra rángatta.

Andy felnyüszített, és derékban előrehajolt, hogy enyhítse a fájdalmát.

– Fejezd be a nyavalygást, és vedd fel ezt – mondta Paula.

A lány felismerte a fehér pólóinget a Samsonite bőröndből. Laura egyik útravalója a carrolltoni raktárból.

– Igyekezz. – Paula ismét körülnézett a parkolóban, miközben segített neki felvenni az inget. – Eszedbe se jusson kiabálni. Téged nem lőhetlek le, de aki segíteni próbál, azt igen.

Andy elkezdte begombolni az inget.

– Mit művelt Clarával?

– A második anyukáddal? – Andy arckifejezése láttán Paula kuncogni kezdett. – Majdnem két évig ők neveltek Edwinnel. Tudtad?

Andy nem akarta kimutatni az érzéseit ennek a nőnek, inkább lehajtotta a fejét, és a gombolásra figyelt.

Edwin azért nézett rá úgy, mint egy apa, mert ő az apja?

– Meg akartak tartani maguknak, de Jane elvett tőlük, mert ő már csak ilyen önző dög. – Paula figyelmesen nézte Andyt. – Úgy látom, nem lepődtél meg, hogy az igazi neve Jane.

– Miért ölte meg Edwint?

– Jézusom, kölyök. – Paula kivett néhány bilincset a csomagtartóból. – Hát téged egész életedben megvezettek?

– Úgy látszik – mormolta Andy.

Paula becsapta a csomagtartót. Az egyik kezében két műanyag szatyrot tartott, a másikkal a pisztoly markolatát fogta, amelyet közben megint visszadugott az övébe.

– Indulj.

– Edwin az… – Andy megpróbálta kitalálni, milyen ravaszsággal vehetné rá a nőt, hogy vallja be az igazságot, de az agya már képtelen volt bármiféle trükkre. – Ő az apám?

– Ha ő lenne, már rég mellbe lőttelek volna, és beleszartam volna a lyukba. – Paula intett neki, hogy haladjon. – Föl a lépcsőn.

A gyaloglást Andy még viszonylag könnyűnek találta, de lépcsőmászás közben azt hitte, kettészakad. Végig az oldalára szorította a kezét, s még így is úgy érezte, mintha kést forgatnának a sebben. Valahányszor felemelte a lábát, majdnem felsikoltott, de a sikolya valószínűleg előcsalogatta volna az embereket, és Paula lelőtte volna őket, és akkor neki már nemcsak Edwin Van Wees és Clara Bellamy halála száradna a lelkén.

– Balra – mondta Paula.

Andy végigsétált egy hosszú, sötét folyosón. A szeme előtt árnyékok táncoltak. Hányingere visszatért, a tompa fájdalom pedig visszaváltozott éles fájdalommá. A falnak kellett támaszkodnia, hogy ne essen el. Mért kell neki minden utasítást követni? Mért nem kezdett el kiabálni a parkolóban? Ilyenkor az emberek már nem szoktak csak úgy kiszaladgálni, hanem hívják a rendőrséget, a rendőrség pedig…

– Itt. – Paula kinyitotta az ajtót a kulcskártyával.

Andy belépett a szobába, ahol már föl voltak kapcsolva a lámpák. Két ágy, egy tévé, egy íróasztal, egy kis bisztróasztal két hozzáillő székkel. A fürdőszoba az ajtó mellett volt. A függöny be volt húzva az

ablak előtt, amely valószínűleg a parkolóra nézett.

Paula letette az asztalra a bevásárlószatyrokat. Ásványvizes üvegek. Gyümölcs. Chips.

Andy szipogott egyet, mire vér csorgott le a torkán. Az arca egész bal fele mintha forró vízzel lett volna tele.

– Jól van. – Paula keze még mindig a pisztolyon nyugodott. – Most már kiabálhatsz, ha akarsz. Az egész szárny üres, és ez különben se olyan hely, ahol az embereket érdekli, ha egy lány segítségért kiabál.

Andy minden utálatát beleadta a nőre vetett pillantásába.

Paula elvigyorodott. Láthatóan szórakoztatta a dühe.

– Ha pisilned kell, most menj, nem fogom többször felajánlani.

Andy megpróbálta becsukni a fürdőszoba ajtaját, de Paula nem engedte, és végignézte, ahogy a lány nagy nehezen, a hasizmai megfeszítése nélkül ráül a vécécsészére. Felnyögött, mikor a feneke leért az ülőkére. Előre kellett hajolnia, hogy némileg enyhítse a fájdalmat. A hólyagja szégyenlős szokott lenni, de miután ilyen sok időre be volt zárva a kocsiba, most simán tudott pisilni.

A felállás már más kérdés volt. Már kezdett kiegyenesedni a térde, de aztán nagyot nyöszörögve visszazuttyant a vécére.

– Az isten szerelmére. – Paula a hónaljánál fogva álló helyzetbe rángatta, aztán felhúzta a sliccét és begombolta a nadrágját, mint egy hároméves gyereknek, végül betaszigálta a szobába. – Ülj le az asztalhoz.

Andy összegörnyedve botorkált a rozoga székhez. Úgy érezte, mintha villámok csapkodnának az oldalában.

Paula betolta a széket az asztal alá.

– Azt kell tenned, amit mondok, amikor mondom.

– Baszódjon meg. – A szavak kicsúsztak, mielőtt még Andy

végiggondolhatta volna őket.

– Baszódj meg te. – Paula megragadta a bal karját, és hozzábilincselte a fémvázhoz az asztallap alatt.

Andy megrángatta a bilincset, az asztal zörgött. Ráhajtotta a fejét.

Mért is nem ment Idahóba!

– Ha anyád az első géppel jön, még legalább két óra, míg ideér. – Paula kivett egy üvegcse ibuprofént az egyik zacskóból, és a fogával feltépte a csomagolását. – Mennyire fáj?

– Amennyire egy lőtt seb fáj, maga rohadt pszichopata.

– Jogos. – Ahelyett hogy ingerelte volna, Paulát inkább szórakoztatta a lány dühe. Kirakott négy zselékapszulát az asztalra, aztán kinyitotta az egyik ásványvizes üveget. – Barbecue-s vagy sima?

Andy rámeredt.

Paula két zacskó chipset vett ki a szatyorból.

– Enned kell valamit, különben megfájdul a hasad a gyógyszerektől.

– Barbecue-s – mondta Andy, mert nem tudta, mi mást felelhetne.

Paula ezt a zacskót is a fogával tépte fel, aztán kicsomagolt két szendvicset.

– Mustár és majonéz?

Andy bólintott, aztán nézte, ahogy ez a megveszekedett nőszemély, aki meglőtte és elrabolta, egy műanyag késsel majonézt és mustárt ken a pulykás szendvicsére.

Miért történik ez?

– Edd meg legalább a felét. – Paula odatolta Andy elé a szendvicset, és elkezdett mustárt kenni a sajátjára. – Komolyan mondtam, kölyök. A felét. Aztán beveheted a gyógyszert.

Andy fölemelte a szendvicset, és hirtelen az a butaság villant fel a lelki szemei előtt, hogy ki fog folyni az oldalán ütött lyukon. Aztán

eszébe jutott valami.

– Műtét előtt nem szabad enni.

Paula értetlen tekintettel nézett rá.

– A golyó. Úgy értem, ha anya ideér, és…

– Nem fognak megoperálni. Könnyebb bent hagyni a golyót. Inkább a fertőzésektől kéne félned. Azok meg tudnak ölni. – Paula bekapcsolta a tévét, addig keresgélt, amíg meg nem találta az Animal Planetet, aztán levette a hangot.

Pit Bulls & Parolees.

– Ez egy jó epizód. – Paula visszafordult az asztalhoz, és majonézt nyomott a szendvicsére. – Bárcsak Danburyben is lett volna ilyen program.

Andy nézte, ahogy a műanyag késsel szétkeni a majonézt a kenyerén.

Ennek az egésznek furcsának kellett volna lennie, de nem volt az. Miért is lett volna? Andy hete úgy kezdődött, hogy végignézte, amint az anyja megöl egy srácot, aztán ő maga is megölt egy bérgyilkost, aztán elmenekült, aztán tökön rúgott egy gengsztert, aztán megöletett egy, de lehet, hogy két embert – szóval mért is lenne furcsa, hogy hozzá van bilincselve az asztalhoz, és nézi, ahogy feltételesen szabadlábra helyezett bűnözők bántalmazott állatokat próbálnak megszelídíteni egy zakkant főiskolai professzor segítségével, aki maga is megjárta a börtönt?

Paula összeállította a szendvicset, aztán megigazította a sálat a nyakában. Ugyanazt a sálat, amelyet két és fél nappal korábban Austinban viselt.

– Azt hittem, fojtogatták – mondta Andy.

Paula nagyot harapott a szendvicséből, majd teli szájjal válaszolt.

– Kezdek megfázni. Az embernek melegen kell tartania a nyakát, hogy ne köhögjön.

Andy nem vette a fáradságot, hogy kijavítsa az ostoba tanácsot. A megfázás megmagyarázta a nő rekedt hangját, de…

– A szeme… – mondta a lány.

– Az a szemét anyád. – Paula szájából ennivaló potyogott kifelé, de tovább beszélt. – Fejbe csapott, a sitten meg semmit se tettek értem. A bal kifehéredett, a jobb meg elfertőződött. Még mindig érzékeny a fényre, ezért kell napszemüveget hordanom. Anyádnak hála, harminckét éve így nézek ki.

Ez érdekes.

– Mit akarsz még tudni? – kérdezte Paula.

Andy úgy érezte, nincs vesztenivalója.

– Maga küldte azt a fickót anya házához, ugye? Hogy megkínozza?

– Samuel Godfrey Beckett. – Paula felhorkant, aztán félrenyelt, és köhögni kezdett. – Már a hülye név miatt megérte a pénzét. Biztosra vettem, hogy Jane feladja. Sose volt jó a konfrontálódásban. Bár végül is kinyírta azt a kölyköt az étteremben. Azt hittem, betojok, mikor megláttam a hírekben. Rohadék Laura Oliver. Egy kicseszett tengerparton éldegélt, miközben mi mind a börtönben rohadtunk.

Andy a szájpadlásához szorította a nyelvét. A pisztoly még mindig Paula farmerjába volt tűzve, de kezei az evéssel voltak elfoglalva. Vajon hasba tudja lökni az asztallal, oda tud nyúlni, és el tudja venni tőle a pisztolyt?

– Mi van még, kölyök?

Andy végiggondolta a mozdulatsort, de az nagyon nem stimmelt. A megbilincselt keze túlságosan benyúlt az asztal alá. Ha a pisztolyért nyúlna a szabad kezével, azzal csak saját magát hozná lehetetlen

helyzetbe.

– Gyerünk. – Paula kiharapott egy újabb darabot a szendvicsből. – Kérdezz meg tőlem mindent, amit az anyádtól nem tudsz megkérdezni.

Andy elfordította a tekintetét, először a ronda, virágos ágytakaróra, aztán a tőle hat méterre lévő ajtóra. Paula válaszokat ajánlott neki, de ilyen hosszas kutatás után ő már nem csupán válaszokra, hanem magyarázatra vágyott, azt pedig csak az anyjától kaphatta meg.

Paula szalvéta után kezdett kutatni a szatyorban.

– Most szégyenlősködsz?

Andy nem akarta, de mégis megkérdezte:

– Honnan tudjam, hogy igazat mond?

– Őszintébb vagyok, mint az a ringyó, akit az anyádnak nevezel.

Andy ráharapott már amúgy is fájó nyelvére, hogy ne vágjon vissza.

– Kit ölt meg?

– Egy ribancot, aki le akart szúrni a sitten. Norvégia miatt nem tudtak elítélni. Maplecroft nem az én hibám volt. Őt Quarter kapta el. A többit se tudták rám verni. – Néhány pillanatra szünetet tartott, hogy meg tudja rágni a falatot. – Bűnösnek vallottam magam, amiért elmenekültem egy bűntett helyszínéről. Hat évet kaptam érte. A ribanc megkéselése önvédelem volt, mégis meghosszabbították a büntetésemet húsz évre. Kérdezz valami mást.

– Hogy kapott munkát az egyetemen?

– A sokféleség jegyében lecsaptak a szomorú, megtért bűnös történetemre. Kérdezz mást.

– Clara jól van?

– Ha-ha, szép próbálkozás. Mit szólnál ehhez: mért utálom ennyire azt a hülye ribanc anyádat?

Andy várt, de Paula nem folytatta.

– Mért utálja? – kérdezte végül Andy a legunottabb, legérdektelenebb hangon, ami csak telt tőle.

– Elárult minket. Mindannyiunkat, kivéve Edwint és Clarát, de őket is csak azért nem, mert irányítani akarta őket. – Paula várta a reakciót, de hiába. – Jane-t tanúvédelem alá helyezték a vallomásáért cserébe. Fincsi kis alkut kötött, de csak azért, mert szó szerint ketyegett az óra. Volt még egy bombánk, de az anyád hatalmas nagy pofája mindennek véget vetett.

Andy csalárdság jelei után kutatva fürkészte Paula arcát, de nem látott ilyet.

Tanúvédelem.

Megpróbálta feldolgozni az információt, és rájönni, hogyan érez ezzel kapcsolatban. Laura hazudott neki, de ehhez időközben már hozzászokott. Talán most némi megkönnyebbülést érez. Egész eddig azt feltételezte, hogy az anyja bűnöző. És tényleg az volt, de végül helyesen cselekedett azzal, hogy mindannyiukat feladta.

Ugye?

– A zsernyákok még így is sittre vágták. Mert tudod, ezt is megtehetik. Tanúvédelemmel együtt is. Jane pedig iszonyatos dolgokat tett. Mindannyian iszonyatos dolgokat tettünk, de mi az ügyért csináltuk, Jane viszont azért, mert egy elkényeztetett kis liba volt, aki megunta, hogy apuci pénzét költse.

– QuellCorp – mondta Andy.

– Milliárdok – felelte Paula. – A betegek szenvedésének kihasználásával szerzett milliárdok.

– Szóval váltságdíjat akar értem?

– Egy fenét. Nekem nem kell az a véres pénz. Ennek semmi köze a QuellCorphoz. A család már rég lemondott a vállalatról. Egyiküknek

sincs hozzá semmi köze. Legföljebb annyi, hogy besöprik a pénzt a részvényeikért.

Andy eltűnődött, hogy a Reliantbe rejtett pénz vajon ebből származik-e. A részvényekből származó jövedelem adóköteles, de ha Laura tanúvédelem alatt áll, akkor minden legálisan zajlik.

Ugye?

– Jane semmit nem mondott neked erről? – kérdezte Paula.

Andy nem vette a fáradságot, hogy megerősítse, amit a nő már úgyis tudott.

– Azt legalább megmondta, hogy ki az apád?

Andy nem szólt semmit. Tudta jól, hogy ki az apja.

– Nem akarod tudni?

Neki Gordon az apja. Ő nevelte fel, ő gondoskodott róla, ő viselte el az őrjítő hallgatásait és a határozatlanságát.

Paula csalódottan felsóhajtott.

– Nicholas Harp. Sose mondta?

Ez már felkeltette Andy kíváncsiságát, de nem a nyilvánvaló okból, hanem mert emlékezett a névre a Wikipédia-oldalról. Harp évekkel az ő születése előtt halt meg túladagolásban.

– Hazudik.

– Nem, nem hazudok. Nick A Változó Világ Hadseregének vezetője. Mindenkinek ismernie kellene a nevét, főleg neked.

– A Wiki szerint Clayton Morrow…

– Nicholas Harp. Ez az apád választott neve. Annak a sok marhaságnak a Wikipédián a fele se igaz. A másik fele meg spekuláció. – Paula izgatottan hajolt át az asztalon. – A Változó Világ Hadserege képviselt valamit. Tényleg meg akartuk változtatni a világot. Aztán az anyád betojt, és elcseszte az egészet.

Andy megrázta a fejét. A csoport semmi mást nem csinált, mint embereket ölt, és terrorizálta az országot.

– Azt a professzor asszonyt meggyilkolták San Franciscóban. A csoportja legtöbb tagja halott. Martin Quellert is megölték.

– Úgy érted, a nagyapádat?

Andy megrendült. Még nem volt ideje arra, hogy ezeket a pontokat összekösse.

Martin Queller a nagyapja volt.

A felesége, Annette Queller a nagyanyja.

Ami azt jelenti, hogy Jasper Queller, a milliárdos seggfej pedig a nagybátyja.

Vajon Laura is milliárdos?

– Végre összeáll a kép, mi? – Paula a szájába tett egy falat húst. – Az apád három évtizede van börtönben Jane miatt. Az a nő távol tartott tőle. Tarthattátok volna a kapcsolatot, megismerhetted volna, de az anyád megtagadta tőled ezt a megtiszteltetést.

Andy pontosan tudta, kicsoda Clayton Morrow, és nem akarta, hogy bármi köze legyen hozzá. Jerry Randallhez hasonlóan ő sem az apja. Ebben kellett hinnie, mert az alternatívát nem tudta volna elviselni.

– Gyerünk. – Paula megtörölte a száját a kézfejével. – Kérdezz tovább.

Andy átgondolta az utóbbi napokat, és felidézte a kérdések listáját, amit a Paulával való találkozás után állított össze magában.

– Miért gondolta meg magát Austinban? Az egyik pillanatban még azt mondta, hogy tűnjek el, a következőben meg azt, hogy keressem meg Clara Bellamyt.

Paula bólintott, mintha helyeselné a kérdést.

– A zsernyák miatt, akinek szétrúgtad a tökét. Úgy gondoltam, hogy

ha egy húron pendülnél az anyáddal, nem csináltál volna ilyet.

– Tessék?

– A zsernyák. A marsall.

Andy érezte, hogy elvörösödik.

– Jól elintézted. Egy órán keresztül fetrengett a tornácomon az a köcsög.

Andy az asztalra hajtotta a fejét, hogy Paula ne lássa az arcát.

Mike.

A szövetségi marsallszolgálat felel a tanúvédelemért. Annyi jogosítványt készítenek, amennyit csak akarnak, mert az új iratok készítése a munkájukhoz tartozik – hamis születési anyakönyvi kivonatok, hamis adóbevallások, sőt, hamis gyászjelentések olyan kitalált személyek számára, mint amilyen Jerry Randall volt.

Andy érezte, hogy felkavarodik a gyomra.

Mike Laura tartótisztje. Ezért volt ott a kórházban, amikor Laurát kiengedték. Vajon őt is ezért követte? Segíteni akart neki, mert tudtán kívül ő is benne van a programban?

Ő pedig elintézte az egyetlen embert, aki megmenthette volna őket ettől a szörnyetegtől?

– Hé. – Paula megkocogtatta az asztalt. – Kérdéseket. Gyerünk, úgysincs jobb dolgunk.

Andy megrázta a fejét. Már a kezdetek óta foglalkoztatta, hogy Mike milyen szerepet játszik a történetben. A kocsija Hazeltonék felhajtóján a nyúllábas kulcstartóval. A mágneses logók, amiket városonként cserélgetett.

A GPS-nyomkövető a hűtőtáskában.

Mike nyilván akkor helyezte el, amikor ő a Muscle Shoals-i motelban aludt, aztán átment egy sörre a bárba, s mikor a lány

fölbukkant, improvizált.

Andy azt hitte, hogy a pultos a haverja, de az olyan fickók, mint Mike, könnyen barátkoznak, akárhová mennek.

– Hé – ismételte meg Paula. – Énrám figyelj, kölyök. Ha nem szórakoztatsz, megint megkötözlek, és nézem tovább a sorozataimat.

Andynek meg kellett ráznia a fejét, hogy kicsit kitisztuljanak a gondolatai, aztán fölemelte a fejét, és a szabad kezére támasztotta. Nem volt más ötlete, ezért visszatért a listájához.

– Miért küldött el, hogy keressem meg Clarát?

– Az a lotyó nem volt hajlandó beszélni, amikor még nem volt zizi, Edwin pedig megfenyegetett, hogy beköp a tartótisztemnek. Azt reméltem, hogy ha meglát téged, akkor visszatérnek az emlékei. Aztán elkaplak téged, te elárulod nekem az információt, és mindenki boldogan él, míg meg nem hal. De aztán Edwin közbelépett. De tudod, mit? Megérdemli, amiért elintézte Jane-nek azt az alkut, ami harminc évre távol tartotta a börtöntől. – Paula betett egy marék chipset a szájába. – Az anyád részt vett a nagyapád megölésére irányuló összeesküvésben. Végignézte Alexandra Maplecroft halálát. Ott volt, mikor szíven lőtték Quartert. Segített elvezetni a furgont a farmra. Száz százalékig velünk volt.

– Amíg meg nem gondolta magát – mondta Andy, mert ez volt az a rész, amibe kapaszkodott.

– Igen. De legalább a Chicagói Árutőzsdét sikerült lerombolnunk. – Paula elkapta Andy üres tekintetét. – Az a hely, ahol árukkal kereskednek. Csak hallottál már róla? Nick pedig úton volt Manhattanbe, hogy felrobbantsa az értéktőzsdét, mikor elkapták. Pedig milyen nagyszerű lett volna.

Andy mindenki mással együtt látta, ahogy repülőgépek csapódnak

épületekbe, és teherautók hajtanak át járókelőkön, és tudta, hogy az ilyen támadások nem nagyszerűek, ahogy azt is tudta, hogy bármit romboltak is le ezek az őrült csoportok, azt mindig újjáépítették – magasabbra, erősebbre, jobbra.

– Akkor mért vagyok itt? – kérdezte. – Mit akar az anyámtól?

– Elég sokáig tartott, hogy eljuss ehhez a kérdéshez – felelte Paula. – Jane-nek van néhány papírja, amit Jasper bácsikád írt alá.

Jasper bácsi.

Andy még nem szokta meg, hogy van családja, bár nem volt benne biztos, hogy Quellerék az a család, amelyre vágyott.

– Nick hatszor folyamodott feltételes szabadlábra helyezésért az elmúlt tizenkét évben. – Paula összegyűrte a chipseszacskót, és elhajította a kuka irányába. – Az a rohadék Jasper Queller minden egyes alkalommal megjelenik a bizottság előtt a hülye légierős jelvényeivel és amerikai zászlós kitűzőjével, és nyavalyogni kezd, hogy Nick megölte az apját, megfertőzte az öccsét, és elvette tőle a húgát, bla-bla-bla.

– Megfertőzte az öccsét?

– Ahhoz Nicknek semmi köze nem volt. A bácsikád buzeráns volt, és AIDS-ben halt meg.

Andy szabályosan hátrahőkölt.

Paula felhorkant.

– A generációd azzal a kibaszott politikai korrektségével.

– A generációja azzal a kibaszott homofóbiájával.

Paula megint felhorkant.

– Jézusom, ha tudtam volna, hogy le kell lőjelek ahhoz, hogy tököt növessz, már Austinban megtettem volna neked ezt a szívességet.

Andy lehunyta a szemét. Gyűlölte ezt a brutális szócsatát.

– Mi van a papírokban? Mért olyan fontosak?

– Csalás. – Paula fölvont szemöldökkel várta a lány reakcióját. – A Queller Healthcare pácienseket dobott ki az utcára, aztán továbbra is felvette az utánuk járó állami támogatást.

Andy várta a folytatást, de hiába.

– És?

– Hogy érted azt, hogy és?

– A neten bármikor találok videókat arról, hogy szegény embereket dobnak ki a kórházakból. – Andy vállat vont. – A kórházak bocsánatot kérnek, és bírságot fizetnek. Néha még azt se. Senki nem veszíti el a munkáját, kivéve talán a biztonsági őrt, aki csak végrehajtotta az utasításokat.

Paulát láthatóan megdöbbentette a lány közönye.

– De ez akkor is bűncselekmény.

– Igen.

– Te nem olvasol újságot vagy nézel tévét? Jasper Queller elnök akar lenni.

Andy nem volt meggyőződve róla, hogy egy csalás miatti ítélet megakadályozná ebben. Paula leragadt a 80-as éveknél, amikor a kommunikációs szakemberek és válságstábok még nem voltak részei a rendszernek. Jaspernek mindössze annyi lenne a dolga, hogy elmegy egy bocsánatkérő körútra, sír egy kicsit, és máris népszerűbb lenne, mint valaha.

Paula karba fonta a kezét, arcán önelégült vigyor terült szét.

– Hidd el nekem, Jasper a botrány első fuvallatára összeomlana. Őt kizárólag a Queller család jó híre érdekli. Úgy fogjuk irányítani, mint egy marionettbábut.

Andy úgy érezte, elsiklott valami felett, és megpróbált rájönni, mi

az.

– Meglátta az anyámat a tévében. Felbérelt egy fickót, hogy kínozza meg, és szedje ki belőle, hol vannak ezek a dokumentumok, most pedig fogva tart engem, hogy megkapja őket, aztán meg akarja zsarolni velük Jaspert, hogy hallgasson, és szabadlábra helyezzék Claytont… vagyis Nicket?

– Nem rakétatudomány ez, kölyök.

Még csak nem is rakétamodellezés.

Hogy keveredett az anyja ezek közé az idióták közé?

– Már mindent előkészítettem Nicknek. Majd veszünk néhány műtárgyat a falakra, és kiválasztjuk a megfelelő bútorokat. Nicknek olyan jó szeme van az ilyesmihez. Nem merném nélküle megvenni ezeket a dolgokat.

Andy emlékezett, milyen sivár volt Paula háza. Húsz év a börtönben, legalább egy évtized idekint, és még mindig arra vár, hogy Clayton Morrow mondja meg neki, mit tegyen.

– Nick kérte meg erre? – kérdezte, aztán hirtelen eszébe jutott még valami, amit Paula mondott. – Ezért nem ölt meg, igaz? Mert a lánya vagyok.

A nő elvigyorodott.

– Talán mégse vagy te olyan hülye, mint amilyennek látszol.

Andy hallotta, hogy rezegni kezd egy telefon.

Paula kotorászni kezdett az egyik szatyorban, aztán elővette a törött kijelzőjű mobilt. Mielőtt beleszólt, rákacsintott Andyre.

– Na mi van, Dilis Bige? – kérdezte, majd fölvonta a szemöldökét. – Porter Motel. Tudom, hogy tudod, hol van. 310-es szoba.

Andy nézte, ahogy becsukja a telefont.

– Útban van?

– Már itt is van. Gondolom, felhasznált valamennyit a Queller-milliárdokból, és kibérelt egy gépet. – Paula fölállt, és megigazította a pisztolyt az övében. – Valparaisóban vagyunk, Indianában. Gondoltam, szeretnéd látni, hol születtél.

Andy már teljesen szétrágta a nyelvét, most az arca belső fele került sorra.

– Dilis Bige túl jó volt ahhoz, hogy csak úgy bedugják az átlagos börtöntöltelékek közé, úgyhogy Edwin kijárta neki, hogy a Porter megyeibe kerüljön. Végig magánzárkában volt. Jobb, mint azon aggódni, hogy egy luvnya hátba szúr, mert azt mondtad, nagy a segge.

Andy agya nem tudta egyszerre feldolgozni ezt a sok információt.

– És mi…

Paula levette a sálját, és beletömte a lány szájába.

– Bocs, kölyök, nem hagyhatom, hogy eltereld a figyelmemet a hülyeségeiddel. – Letérdelt, és kinyitotta a bilincset az asztal alatt. – Nyújtsd ide a másik kezedet is.

Andy mindkét kezét bedugta az asztal alá, Paula pedig hozzábilincselte őket az asztallábhoz.

– Mmm – próbálkozott a lány, de a sál túl mélyre volt nyomva a torkába. Igyekezett kijjebb piszkálni a nyelvével.

– Ha az anyád teszi a dolgát, nem esik bántódásod. – Paula elővett a szatyorból egy tekercs ruhaszárító kötelet, és hozzákötötte a lány lábát a széklábhoz. – Ha netán ügyeskedni kezdenél.

Andy köhögött. Minél jobban küzdött, hogy kijjebb tuszkolja, a sál annál mélyebbre csúszott.

– Tudtad, hogy a halott nagybátyád egyszer megpróbálta felakasztani magát? – Paula ezúttal egy ollót vett elő, a fogával szedte le róla a csomagolást. – Nem, szerintem nem tudtad. Maradt egy

sebhely a nyakán, itt… – A nyakára mutatott az ollóval, oda, ahol anyajegyek sorakoztak.

Andy remélte, hogy bőrrákja van.

– Jasper megmentette. – Paula levágta a szárítókötél végét. – Andyt mindig meg kellett menteni. Fura, hogy az anyád róla nevezett el.

Laura nem szerette a halott öccse nevén nevezni Andyt. Minden alkalommal összerezzent, amikor nem Andreának hívta.

Paula még egyszer ellenőrizte a bilincset és a csomókat.

– Oké, most elmegyek pisilni – mondta, miközben bedugta a farzsebébe az ollót. – Ne csinálj semmi baromságot.

Andy megvárta, hogy becsukódjon a fürdőszobaajtó, aztán körülnézett, hogy milyen baromságot csinálhatna. A mobil még mindig ott hevert az asztalon. A kezét nem tudta használni, de a feje még szóba jöhetett. Megpróbált odébb csúszni a székkel, de annyira égett az oldala, hogy hányás tört fel a torkán.

Amit a sál visszatartott.

A picsába.

Körbepillantott a szobában. Jegesvödör és műanyag poharak a tévé alatti asztalon. Vizespalackok. Kuka. Az asztal lábára fonta ujjait, megpróbálta megemelni. Túl nehéz. Ráadásul van egy golyó az oldalában. Még ha úrrá is tudna lenni a fájdalmán, és megemelné az asztalt, akkor is pofára esne, mert a lába hozzá van kötözve a székhez.

Ebben a pillanatban Paula lehúzta a vécét, aztán csobogni kezdett a csap. Törölközővel a kezében jött ki a fürdőszobából, aztán hanyagul az íróasztalra dobta, majd szó nélkül leült az ágyra tévét nézni.

Andy az asztalra hajtotta a fejét, és lehunyta a szemét. Érezte, hogy nyögés vibrál a torkában. Túl sok volt neki ez az egész.

Mike marsall.

Az anyja benne van a tanúvédelmi programban.

A vér szerinti apja egy vérengző szekta vezetője.

Edwin Van Wees halott.

Clara Bellamy…

Még mindig a fülében csengett a csattanás, amely megszakította Clara sikolyát.

A revolver hengerének kattogása.

A balerina és az ügyvéd viselte gondját élete első két évében, s ő még csak nem is emlékezett rájuk.

A folyosóról zaj hallatszott.

Andy szíve nagyot dobbant, felemelte a fejét.

Két kopogás, szünet, egy kopogás.

Paula fölhorkant.

– Anyád nagyon ravasznak hiszi magát, hogy előbb jön, mint mondta. – Kikapcsolta a tévét, aztán az ajkára tette az ujját, mintha Andy képes lett volna bármilyen hangot is kiadni.

Amikor kinyitotta az ajtót, már kezében volt a revolver.

Anya.

Andy sírva fakadt. Nem tehetett róla: annyira megkönnyebbült, hogy úgy érezte, felrobban a szíve.

Találkozott a tekintetük.

Laura megrázta a fejét, de Andy nem tudta, miért.

Ne csináljak semmit?

Ez a vég?

Paula Laura arcába nyomta a pisztolyt.

– Gyerünk. Igyekezz.

Laura rátámaszkodott az alumíniumbotra, miközben besétált a szobába. A kabátja a vállára volt vetve. Arca nyúzott volt. Olyan

törékenynek látszott, mintha kétszer olyan öreg lett volna, mint valójában.

– Jól vagy? – kérdezte Andytől.

Ő bólintott. Nagyon megijesztette az anyja törékeny megjelenése. Majdnem egy hete volt a lábadozásra. Megint beteg lenne? Elfertőződött a seb a lábán, vagy a vágás a kezén?

– Hol vannak? – Paula Laura tarkójának szegezte a pisztolyt. – Az akták. Hol vannak?

Laura tekintete összefonódott Andyével. Olyan volt, mintha egy lézersugár kötötte volna össze őket. Andy emlékezett, hogy ugyanígy néztek egymásra, mikor a nővérek betolták az anyját a műtőbe, vagy a sugárterápiára, vagy a kemóra.

Ez itt az anyja. Ez a nő, ez az idegen mindig is az anyja volt.

– Gyerünk – mondta Paula. – Hol…

Laura megrándította a jobb vállát, és hagyta, hogy a kabát a padlóra essen. A bal karja már egyszerűen csak föl volt kötve, ahelyett hogy a derekához erősítették volna. Egy kötegnyi mappa volt mögé tűzve. A kórházi sín eltűnt. A kezén már csak fásli volt, dagadt ujjai behajlottak, mint egy macska nyelve.

Paula elvette tőle a mappákat, és kinyitogatta őket a tévé alatti asztalon. Miközben átlapozta a papírokat, végig Laurára szegezte a pisztolyt, és szemmel tartotta, mintha attól félne, hogy Laura ráveti magát.

– Ez az összes?

– Elég. – Laura továbbra sem vette le a szemét Andyről.

Mit akar mondani?

– Tedd szét a lábad. – Paula durván végigtapogatta Laurát. – Vedd le a kötést.

Laura nem mozdult.

– Most – mondta Paula olyan éllel a hangjában, amit Andy még nem hallott tőle.

Fél? Ez a rettenthetetlen némber tényleg fél Lauráról?

– Vedd le – ismételte meg Paula. A teste megfeszült, hol az egyik, hol a másik lábára helyezte a testsúlyát. – Most, Dilis Bige.

Laura sóhajtva támasztotta neki a botját az ágynak, aztán fölnyúlt, kinyitotta a tépőzárat, óvatosan levette a kötést, majd eltartotta magától a befáslizott kezét.

– Nem vagyok bedrótozva.

Paula fölemelte Laura ingét, aztán végigfuttatta ujját az övén.

Laura megint Andyre nézett, és újra megrázta a fejét.

Miért?

– Ülj le az ágyra – mondta Paula.

– Megkaptad, amit akartál. – Laura hangja higgadt volt, majdhogynem hideg. – Engedj el minket, és senki másnak nem esik bántódása.

Paula az arcába vágott a pisztollyal.

– Te vagy az egyetlen, akinek bántódása esik.

Laura biccentett Andynek, mintha pontosan erre számított volna, aztán ránézett Paulára.

– Én itt maradok, de őt engedd el.

Ne! A szó Andy torkában ragadt. Kétségbeesetten küzdött, hogy ki tudja köpni a sálat. *Ne!*

– Ülj le. – Paula visszalökte Laurát az ágyra, aki egy kézzel nem tudott hárítani, és az oldalára esett. Andy látta, hogy arcát eltorzítja a fájdalom.

Elöntötte a harag. Morgott, krákogott, mindent megtett, hogy

kijöjjön a torkán valamilyen hang.

Paula elrúgta az alumíniumbotot.

– A lányod végig fogja nézni, ahogy meghalsz.

Laura nem szólt semmit.

– Fogd meg. – Paula odalökte Laurának a szárítókötelet, aki egy kézzel elkapta, majd először Andyre nézett, aztán visszaemelte a tekintetét Paulára.

Mit tegyek? – sikoltotta volna Andy. *Mit kéne tennem?*

Laura feltartotta a tekercset.

– Ettől most meg kéne szeppennem? – kérdezte.

– Ezzel foglak összekötözni, mint egy disznót, hogy kibelezhesselek.

Kibelezhesselek?

Andy elkezdte rángatni a bilincset, közben nekinyomta mellkasát az asztalnak. A fájdalom szinte elviselhetetlen volt, de tennie kellett valamit.

– Penny, hagyd ezt abba. – Laura az ágy széle felé kúszott. – Nick nem akarná…

– Mi a fenét tudsz te arról, hogy Nick mit akar? – Paula most már két kézzel markolta a pisztolyt, és remegett a dühtől. – Te rideg szuka.

– Hat évig a szeretője voltam. Megszültem a gyerekét. – Laura talpa elérte a padlót. – Szerinted azt akarná, hogy a lánya tanúja legyen az anyja brutális meggyilkolásának?

– Egyszerűen le is lőhetnélek – mondta Paula. – Látod a szememet? Látod, mit tettél velem?

– Arra tulajdonképpen nagyon büszke vagyok.

Paula belecsapott a pisztollyal Laura arcába.

Csatt.

Andy gyomra összeszorult, amikor látta, hogy Laura csak nehezen

tud kiegyenesedve maradni.

Paula megint fölemelte a pisztolyt.

A lány becsukta a szemét, de hallani így is hallotta, amint a fém a csontnak csapódik. Megint a farmházban volt. Edwin meghalt. Clara sikoltott egyet, aztán…

Klikk-klikk-klikk-klikk.

Forog a revolver hengere.

Kinyitotta a szemét.

– Te szuka. – Paula megint Laura arcába vágott. Az asszonynak felrepedt a bőre, és vérzett a szája.

Anya! Andy kiáltása csak nyögésnek hallatszott. *Anya!*

– Ennél csak rosszabb lesz – mondta neki Paula. – Készülj fel.

Anya! – ordította Andy. Először Laurára nézett, aztán a pisztolyra, aztán megint Laurára.

Gondolkodj!

Paula miért fenyegetőzött azzal, hogy kibelezi az anyját? Miért nem lőtte le Clarát a farmházban? Miért nem lőtte le őket most azonnal?

A farmházban hallott kattogás annak a hangja volt, hogy Paula ellenőrizte, maradt-e még tölténye.

Nincs golyó a pisztolyban.

Anya! Andy olyan erősen rázta az asztalt, hogy megint elkezdett szivárogni a vér az oldalából. Az asztallap a mellkasának ütődött. Próbálta úgy forgatni a csuklóját, hogy Laura lássa az ujjait.

Nézd! – nyögte Andy a hangszalagjait megfeszítve, hogy magára vonja az anyja figyelmét.

Laura újabb ütést kapott. Feje oldalra billent. Már egészen elkábult a veréstől.

Anya! Andy még erősebben rázta az asztalt. Csuklója egészen

kisebesedett. Integetni próbált a kezével, hogy magára vonja Laura figyelmét.

– Ugyan már, kölyök – mondta Paula. – Csak azt fogod elérni, hogy felborulsz.

Andy felnyögött, és annyira rázta a kezét, hogy a bilincs belevágott a csuklójába.

Nézd!

Laura tekintete fájdalmas lassúsággal végre Andy kezére tévedt.

Négy ujj a bal kézen. Egy ujj a jobbon.

Ugyanaz a kombináció, amit Laura mutatott Jonah Helsingernek az étteremben.

Ezért nem húzta még meg a ravaszt. Már csak egy golyója van.

Laura tekintetétől kísérve Andy kinyújtotta a bal keze hüvelykujját is.

Hat ujj.

Hat golyó – a pisztoly üres.

Laura fölült az ágyon.

Paulát meglepte, hogy ilyen hirtelen felocsúdott a verésből, és Laurának pont ez kellett.

Jobb kezével megragadta a pisztolyt, a ballal pedig belevágott Paula torkába.

Minden megállt.

Egyik nő se mozdult.

Laura ökle Paula nyakához nyomódott.

Paula ujjai Laura karjára fonódtak.

Valahol a szobában egy óra ketyegett.

Andy gurgulázó hangot hallott.

Laura elrántotta sérült kezét.

Paula inggallérja vörösre vált. A nyakán félhold alakú seb tátongott, ahol elvágták a torkát.

A borotvapengéről, amit Laura az ujjai közt tartott, csöpögött a vér.

Elvágom a torkodat, ha bántani merészeled a lányomat.

Laura ezért nem viselte a sínt. Szüksége volt az ujjaira ahhoz, hogy megfoghassa a pengét, és Paula nyakába vághassa.

Paula vért köhögött. Egész testében remegett – ezúttal nem a félelemtől, hanem a nyers haragtól.

Laura odahajolt, és súgott valamit a fülébe.

Paula szemében fellobbant a düh, mint a gyertyaláng. Aztán megint köhögött. Remegett az ajka. Az ujjai. A szemhéja.

Andy lehajtotta fejét az asztalra.

El tudta szigetelni magát a mészárlástól. Már nem sokkolta az erőszak. Végre megértette, miért ült ki a derű az anyja arcára, mikor megölte Jonah Helsingert.

Azért, mert már látott ilyet máskor is.

EGY HÓNAPPAL KÉSŐBB

Éreztem: tudat-szakadék
Hasítja szét agyam,
Szálanként összeférczelem,
Próbálom, hasztalan.

A tegnapihoz ölteném
Az új gondolatot –
Szétsiklanak, mint padlaton
Pamutgombolyagok.

Emily Dickinson

UTÓHANG

Laura Oliver egy fapadon ült a marylandi szövetségi börtön előtt. A komplexum inkább egy nagy középiskolára hasonlított, a kiszolgálóépületek pedig gyerektáborra. Minimális biztonsági szintű intézmény volt, főként fehérgalléros bűnözőkkel, akik lefölözték a befektetési alapokat, vagy elfelejtettek befizetni néhány évtizednyi adót. Az udvaron tenisz- és kosárlabdapályák voltak, és két futópálya. A külső kerítés hevenyészettnek tűnt, és alig voltak rajta őrtornyok. A fogvatartottak egy része nappal még el is hagyhatta a börtönt, hogy a közeli gyárban dolgozzon.

Bűnei súlyosságát tekintve Nick nem tartozott ide, de ő mindig is jó volt abban, hogy beférkőzzön olyan helyekre, ahol semmi keresnivalója. Egyrészt gondatlanságból elkövetett emberölésért ítélték el Alexandra Maplecroft halála miatt, másrészt azért, mert részt vett egy tömegpusztító fegyver New York-i bevetését célzó összeesküvésben. Az esküdtszék úgy döntött, megkíméli az életét, sőt, még a feltételes szabadlábra helyezés lehetőségét is megadták neki. Valószínűleg ezért sikerült elérnie, hogy áthelyezzék a börtönhotelbe, ahol a főépülethez csatlakozó kék tetős kapszulák lakóinak legfőbb problémája az unalom volt.

Laura nagyon is jól ismerte a bezártság unalmát, de nem azt a kifinomult fajtát, amelyet Nick élt át. Az alku értelmében Laura magánzárkában töltötte le kétéves büntetését. Először azt hitte, meg fog őrülni. Jajgatott, sírt, és még egy képzeletbeli billentyűzetet is kialakított az ágya keretén, amelyen olyan hangokat játszott, amiket csak ő hallott. Aztán, ahogy egyre előrehaladottabbá vált a terhessége,

eluralkodott rajta a kimerültség. Amikor nem aludt, akkor olvasott. Amikor nem olvasott, akkor várta az étkezéseket, vagy a plafont bámulta, és lefolytatta Andrew-val azokat a beszélgetéseket, amelyeket személyesen nem volt alkalma.

Erős tudok lenni. Képes vagyok változtatni. Megmenekülhetek.

Gyászolta fivérei elvesztését. Andrew a betegségnek, Jasper a kapzsiságának esett áldozatául. Gyászolta Nick elvesztését is, mert hat évig szerette a férfit, és ennek a szerelemnek a hiánya olyan volt, mint egy végtag elvesztése. S miután megszületett Andrea, már a lánya elvesztését gyászolta.

Laura csak egyszer vehette a karjába Andyt: mielőtt Edwin és Clara elvitte. Mindazok közül a dolgok közül, melyeket Laura az élete során elvesztett, Andy életének első tizennyolc hónapja volt az a seb, ami sosem fog begyógyulni.

Elővett egy zsebkendőt a zsebéből, és megtörölte a szemét. Amikor elfordította a fejét, meglátta a pad felé közelítő Andyt. Az ő gyönyörű kislánya egyenes vállal és emelt fővel lépkedett. Az utazás olyan változásokat vitt végbe rajta, amiket Laurának még meg kellett szoknia. Évekig aggódott, hogy lánya örökölte gyengeségeit, de most már látta, hogy az ellenálló képességét is sikerült továbbadnia neki.

– Igazad volt. – Andy leült az anyja mellé a padra. – A mosdó tényleg undorító.

Laura átölelte a vállát, és nyomott egy puszit oldalt a fejére, nem törődve a húzódozásával.

– Anya.

Laura élvezte lánya ingerült hangjának hétköznapiságát. Andy azóta berzenkedett a túlzásba vitt gondoskodástól, amióta kiengedték a kórházból, pedig nem is tudta, hogy Laura mennyire visszafogta

magát. Az asszony legszívesebben az ölébe vonta volna felnőtt lányát, és felolvasott volna neki egy mesét.

Most, hogy Andy tudta az igazságot – legalábbis az igazságnak azt a részét, amelyet Laura hajlandó volt megosztani vele –, állandóan történeteket akart meséltetni az anyjával.

– Tegnap beszéltem Clara lányaival – mondta Andy. – Találtak egy helyet az anyjuknak, ahol Alzheimer-kórosokra vannak specializálva. Szép hely; nem annyira gondozóközpont, inkább egy közösség. Azt mondták, már nem kérdezősködik annyit Edwin után.

Laura megdörzsölte Andy vállát, és igyekezett leküzdeni a féltékenységét.

– Az jó. Örülök neki.

– Ideges vagyok. Te is?

Laura megrázta a fejét, de nem volt egészen biztos magában.

– Jó, hogy már nincs sínben a kezem – mondta, majd mindjárt meg is mozgatta az ujjait. – A lányom biztonságban van, és egészséges. A volt férjem megint hajlandó szóba állni velem. Azt hiszem, mindent összevetve több okom van az örömre, mint a bánatra.

– Tyű, ez aztán az elsőrangú terelés.

Laura meglepetten fölkacagott. Kissé zavarba ejtette, hogy azok a dolgok, amelyek régebben Andy fejében maradtak, most kijöttek a száján.

– Talán egy kicsit ideges vagyok. Ő volt az első szerelmem.

– Félholtra vert. Az nem szerelem.

A polaroidok.

Andy volt az első ember, akinek Laura elárulta, hogy ki verte meg.

– Igazad van, édesem. Ez nem szerelem volt. A végén már nem.

Andy összeszorította az ajkát. Úgy tűnt, vacillál, hogy mindent tudni

akar-e a vér szerinti apjáról, vagy inkább semmit.

– Milyen volt? Amikor utoljára láttad? – kérdezte.

Laurának nem kellett sokat gondolkodnia, hogy felidézze az emlékeit a tanúk padjáról.

– Rettegtem. Saját magát képviselte, ezért joga volt kérdéseket feltenni nekem a tárgyaláson. – Nick mindig is okosabbnak hitte magát mindenki másnál. – Hat napig tartott. A bírónak folyton figyelmeztetnie kellett, hogy beszéljek hangosabban, mert szinte suttogtam, annyira gyengének éreztem magam. Aztán ránéztem az esküdtszékre, és rádöbbentem, hogy nem veszik be a színjátékát. Így működik ez a szélhámosoknál: időre van szükségük. Megfigyelnek, kiismernek, kiderítik, hogy mi hiányzik belőled, aztán elhitetik veled, hogy csak ők képesek betölteni a hiányt.

– Belőled mi hiányzott? – kérdezte Andy.

Laura összeszorította a száját. Már régen elhatározta, hogy megkíméli lányát Martin szexuális zaklatásának részleteitől. A jobb napokon még önmagát is sikerült meggyőznie, hogy ezt Andy, és nem a saját érdekében teszi.

– Alig múltam tizenhét éves, amikor Andrew hazahozta Nicket. Az addigi életem nagy részét egyedül töltöttem a zongora előtt. Csak néhány órát voltam az iskolában, aztán jött a magántanár, aztán meg… – Laurának elhalt a hangja. – Annyira vágytam rá, hogy észrevegyenek. – Vállat vont. – Így visszatekintve nevetségesen hangzik, de csak ennyire volt szükségem ahhoz, hogy bekapjam a csalit. Ő észrevett.

– És hová mentél, mikor néha eltűntél hétvégén? – Andy már el is kanyarodott Nicktől. – Például amikor elmentél a Tubman Múzeumba, és hoztál nekem egy hógömböt?

– A tanúvédelmis tartótisztemmel találkoztam. Az olyan, aki…

– Tudom. – Andy a szemét forgatta. Amióta szökésben volt, az igazságszolgáltatási rendszer szakértőjének tartotta magát.

Laura a lányára mosolygott, és hátrasimította a haját.

– Tizenöt évig feltételesen voltam szabadlábon. Az eredeti tartótisztem sokkal lazább volt, mint Mike, de időnként nála is be kellett jelentkeznem.

– Nem kedveled Mike-ot?

– Nem bízik meg bennem, mert bűnöző vagyok, én pedig nem bízok meg benne, mert zsaru.

Andy a földet rugdosta a cipője orrával. Még mindig nem sikerült teljesen összeegyeztetnie Laura sötét múltját azzal a nővel, akit mindig is az anyjaként ismert. Vagy lehet, hogy csak a saját bűneivel nem tudott még megbékélni.

– Nem mondhatod el Mike-nak, hogy mi történt – emlékeztette Laura a lányát. – Szerencsénk van, hogy nem jött rá magától.

Andy bólintott, de továbbra se mondott semmit. Már nem érzett lelkifurdalást, amiért megölte a férfit, akit most már mindannyian Kapucnisnak neveztek, azt azonban, Laurához hasonlóan, nehezen tudta megbocsátani magának, hogy veszélybe sodorta Gordont.

Azon az éjszakán, amikor Andy elmenekült a házból, Laura az irodája padlóján ült Kapucnis holtteste mellett, és várta, hogy a rendőrség rátörje az ajtót, és letartóztassa.

Ehelyett egy férfit hallott felordítani a ház előtti gyepen.

Amikor kinyitotta az ajtót, azt látta, hogy Mike arccal lefelé hever a földön, és vagy hat rendőr fog rá fegyvert. Valaki leütötte, valószínűleg Kapucnis. Amit meg is érdemelt, amiért ott ólálkodott a kertben. Ha Laura be akarta volna vonni a marsallszolgálatot a Jonah

Helsinger-féle ügybe, ő maga hívta volna fel Mike-ot.

De hát nem szabadna túl szigorúnak lennie Mike-hoz, elvégre ő volt az egyetlen oka, hogy aznap éjjel nem tartóztatták le.

Andy üzenete meglehetősen homályos volt:

Seaborne Ave 419 fegyveres férfi veszélyhelyzet siessenek

Ha Laura értett valamihez, akkor az a kibúvókeresés volt. Azt mondta a zsaruknak, hogy pánikba esett, amikor meglátott odakint egy férfit, és hogy fogalma sem volt, hogy Mike az, fogalma sem volt, hogy ki ütötte le, és fogalma sincs, miért akarnak bejönni a házába, de azt tudja, hogy joga van ezt megtagadni.

Kizárólag azért hittek neki, mert Mike túl kába volt ahhoz, hogy meghazudtolja, aztán meg elvitték a mentők. Laura napfelkeltéig várt, utána felhívta Gordont; ők ketten napnyugtáig vártak, majd elvitték a holttestet a folyóhoz.

Ez volt az a törvényszegés, amelyen Andy nem tudta túltenni magát. Kapucnis megölése önvédelem volt, de az, hogy bevonták Gordont az ő bűncselekményének eltussolásába, már egészen más lapra tartozott.

Laura igyekezett lecsillapítani lánya bűntudatát.

– Drágám, az apád nem bánt meg semmit, ezt ő is többször elmondta neked. Helytelenül cselekedett, de jó cél érdekében.

– De bajba kerülhet miatta.

– Nem kerül bajba, ha mindannyian tartjuk a szánkat. Ne felejtsd el, Mike nem azért követett, hogy vigyázzon rád. Arra volt kíváncsi, hogy miben sántikálsz, mert azt hitte, meg akarom szegni a törvényt. – Laura megfogta Andy kezét. – Ha mind összetartunk, nem lesz semmi baj. Hidd el nekem. Én aztán tudom, hogy lehet megúszni egy bűncselekményt.

Andy fölnézett az anyjára, majd elfordította a fejét. A hallgatásainak

most már jelentősége volt. Már nem a bizonytalanságát voltak hivatottak leplezni, és általában nehéz kérdések követték őket.

Laura visszafojtott lélegzettel várt.

Ez lesz az a pillanat, amikor Andy végre megkérdezi Pauláról. Hogy miért ölte meg, ahelyett hogy egyszerűen csak elvette volna tőle az üres pisztolyt. Hogy mit suttogott a fülébe, mikor a nő haldoklott. Hogy miért mondta Andynek, hogy vallja azt: eszméletlen volt, amikor Paula meghalt.

– Csak egy bőrönd volt a raktárban – mondta végül Andy.

Laura kifújta a levegőt. Szüksége volt egy pillanatra, hogy leküzdje idegességét, és megtalálja a helyes választ.

– Szerinted az volt az egyetlen raktárhelyiség?

Andy fölvonta a szemöldökét.

– A pénz a családodtól van?

– A menedékházakból és a furgonokból. A Queller-pénzhez nem nyúlnék hozzá.

– Paula ugyanezt mondta.

Laura megint visszafojtotta a lélegzetét.

– De az is véres pénz, nem? – kérdezte Andy.

– De. – Laura meggyőzte magát, hogy az a pénz más; ideológiát gyártott, hogy megtarthassa, mert rettegett, hogy Jasper esetleg a nyomába ered. A sminktáska a kanapéban. A raktárhelyiségek. A hamis iratok, amiket ugyanaz a torontói hamisító készített, aki Alexandra Maplecroftot is ellátta papírokkal. Ennyi óvintézkedés csak arra az esetre, ha Jasper valahogy rájönne, hol bujkál.

És minden félelme alaptalannak bizonyult, mert Andynek igaza volt.

Jaspert a jelek szerint kicsit sem izgatták a papírok, a csalás évekkel ezelőtt elévült, a bűnbánó körút pedig rengeteg szavazót hozott neki.

Andy továbbra is a földet kaparászta a cipője orrával.

– Mért adtad fel?

Laura majdnem felnevetett. Olyan rég nem tették fel neki ezt a kérdést, hogy majdnem megkérdezte: *mit?*

– A rövid válasz: Nick. De ennél bonyolultabb a dolog.

– Van időnk a hosszú válaszra.

Laura nem gondolta, hogy van annyi ideje hátra, de azért megpróbált válaszolni.

– Amikor klasszikust játszol, pontosan a kotta szerint csinálod, és szakadatlanul gyakorolnod kell, máskülönben elveszíted a dinamikádat – gyakorlatilag azt, ahogy leütöd a hangokat. Már néhány nap kihagyás után is érzed, hogy ügyetlenebbek az ujjaid. Ahhoz, hogy ügyes maradj, rengeteg időre van szükséged, és ezt az időt más dolgoktól veszed el.

– Például Nicktől.

– Például Nicktől – erősítette meg Laura. – Sose mondta ki egyenesen, hogy hagyjam abba, de folyamatosan azzal rágta a fülemet, hogy mennyi mindent csinálhatnánk együtt. Úgyhogy amikor feladtam a karrierem klasszikus részét, azt hittem, önállóan döntök, de valójában ő ültette el a gondolatot a fejembe.

– És aztán dzsesszt játszottál?

Laura elmosolyodott. Imádta a dzsesszt. Még most sem volt képes dzsesszt hallgatni, mert túl fájdalmas volt a veszteség.

– A dzsessz nem a kottáról szól, hanem a kifejezésről. Kevesebb gyakorlás, több érzelem. A klasszikus zenénél fal van közted és a közönség között, a dzsessz viszont egy közös utazás. Utána le se akarsz jönni a színpadról. Technikai szempontból pedig teljesen más. Más a billentés.

– A billentés?

– Az, ahogyan lenyomod a billentyűket. A sebesség, a mélység. Nehéz szavakba önteni, de előadóként ez az ember esszenciája. Imádtam, hogy egy ennyire vibráló dolognak lehettem a részese. Ha tudtam volna, hogy milyen érzés dzsesszt játszani, sose mentem volna el a klasszikus zene felé. Nick pedig látta ezt, méghozzá azelőtt, hogy én magam rájöttem volna.

– Ezért rábeszélt, hogy ezt is add fel?

– Az én döntésem volt – mondta Laura, mert ez volt az igazság. Minden az ő döntése volt. – Aztán dolgoztam a stúdióban, és valahogy azt is megszerettettem magammal, és Nick megint elkezdett duruzsolni, és… – Laura vállat vont. – Beszűkíti az életedet. A Nickhez hasonló férfiak ezt csinálják. Eltávolítanak mindentől, amit szeretsz, hogy egyedül őrájuk koncentrálj. Ha hagyod – tette hozzá.

Andy figyelme elkalandozott, ugyanis meglátta Mike Falconét, amint kiszáll a kocsijából. A férfi öltönyt viselt nyakkendővel, és jóképű arcán széles mosoly terült szét, miközben elindult feléjük. Laura megpróbálta figyelmen kívül hagyni, hogy Andy kihúzza magát. Mike elbűvölő volt és szerény, és Laurának valamiért minden hajszála égnek állt tőle.

Karizma.

Amikor a férfi már elég közel volt hozzájuk, Andy megszólalt:

– Micsoda véletlen.

Mike a fülére mutatott.

– Sajnálom, nem hallak. Az egyik herém még mindig a hallójáratomban van.

Andy felnevetett, Laurának pedig összeszorult a gyomra.

– Gyönyörű nap arra, hogy az ember meglátogasson egy őrültet –

mondta a férfi.

– Alábecsülöd magad – ugratta Mike-ot a lány, akinek olyan könnyed mosoly játszott az ajka körül, amilyet Laura még sosem látott rajta. – Hogy van a három nővéred?

– Az a rész igaz volt.

– És az, amit az apádról mondtál?

– Az is. Elárulod, hogy kerültél Paula Kunde házához? Ő volt az első név azon a listán, akiket anyukád szerint kerülni kellett.

Laura érezte, hogy Andy teste megfeszül. Az ő idegei is mindig felborzolódtak, ahányszor csak eszébe jutott, hogy a lánya kihallgatta a Kapucnissal folytatott beszélgetését. Sohasem fogja megbocsátani magának, hogy elővigyázatlanul beküldte Andyt az oroszlán barlangjába.

A lány azonban tartotta magát, és csak egy vállrándítással felelt a kérdésre.

– És azok a pénzkötegek a farzsebedben? – kérdezte Mike. – Eléggé lelohasztóak voltak.

Andy elmosolyodott, és megint vállat vont.

Laura várt, de semmi más nem volt a levegőben, csak szexuális feszültség.

– Ideges? – kérdezte tőle Mike.

– Mért lennék?

Most a férfi vonta meg a vállát.

– Csak egy átlagos nap, amikor meglátogatja a fickót, akit élete hátralévő részére börtönbe juttatott.

– Saját magát juttatta börtönbe. És maguk azok, akik olyan idióták, hogy folyton a bizottság elé engedik, hadd kérvényezze a feltételes szabadlábra helyezését.

– Nem csak mi tehetünk róla. – Mike a halántékán lévő rózsaszín hegre mutatott. – Végül rájött, hogy ki vágott fejbe az előkertjében?

– Honnan tudja, hogy nem én voltam?

Laura mosolygott, mert Mike is mosolygott.

A férfi megadóan meghajolt, aztán a börtön felé intett.

– Csak a hölgyek után.

Elindultak a látogatói bejárat felé. Laura fölnézett a magas épületre, melynek megerősített üvegből lévő ablakait rács fedte. Nick odabent van. És vár rá. A napok óta tartó bizonyosság után Laura hirtelen elbizonytalanodott. Képes rá?

Van választása?

Válla megfeszült, miközben beengedték őket a bejárati ajtón. Az őr nagydarab volt, magasabb, mint Mike, hasa kibuggyant fekete bőröve fölött. Cipője csikorgott, miközben a biztonsági ellenőrzéshez vezette őket. A táskáikat és a telefonjaikat fémszekrényekbe zárták, aztán elindultak egy hosszú folyosón.

Laura megpróbálta leküzdeni a borzongását. Úgy érezte, mintha összezárulnának körülötte a falak. Ahányszor csak becsapódott egy ajtó vagy egy kapu, görcsbe rándult a gyomra. Ő csak két évig volt börtönben, de ha arra gondolt, hogy újra bezárják egy cellába, kiverte a hideg veríték.

Vagy Nickre gondolt?

Amikor elértek a folyosó végére, Andy megfogta az anyja kezét, aztán követték az őrt egy kicsi, levegőtlen helyiségbe, amely tele volt monitorokkal. Hat, fülhallgatót viselő őr ült odabent, a rabok beszélgetését hallgatták.

– Marsall? – szólalt meg a férfi, aki a falnak támaszkodva állt, és a többiektől eltérően öltönyt és nyakkendőt viselt. – Rosenfeld marsall –

mutatkozott be, miközben kezet rázott Mike-kal.

– Falcone marsall – mondta Mike. – Ez itt a tanúm. Ő pedig a lánya.

Rosenfeld mindkét nőnek biccentett, aztán kivett a zsebéből egy kis műanyag dobozt.

– Ezeket tegye a fülébe. Mindent közvetítenek az állomásra, ami elhangzik maga és a fogvatartott között, mi pedig felvesszük az egészet.

Laura elfintorodott, amikor meglátta a műanyag fülhallgatókat a dobozban.

– Úgy néznek ki, mint a hallókészülékek.

– Szándékosan tervezték ilyenre őket. – Rosenfeld kivette a dobozból a fülhallgatókat, és Laura tenyerébe tette őket. – A maga szavait az állkapcsa rezgése alapján fogjuk érzékelni, ahhoz viszont, hogy Clayton Morrow-t is fel tudjuk venni, közel kell lennie. A látogatóterem nagyon zajos, a fogvatartottak pedig jól tudják, hol vannak a holtterek. Ha föl akarjuk venni, amit mond, nem lehet távolabb magától úgy egy méternél.

– Az nem gond. – Laurát jobban izgatta a hiúsága. Nem akarta, hogy Nick öregasszonynak higgye, akinek hallókészülékre van szüksége.

– Ha fenyegetve érzi magát, vagy úgy gondolja, hogy mégsem tudja megtenni, csak mondja ki azt a mondatot, hogy *Innék egy kólát* – mondta Rosenfeld. – Van odabent egy automata. Morrow nem fogja észrevenni, hogy gond van. Mi beszólunk a legközelebbi őrnek, hogy lépjen közbe, de ha véletlenül van nála valami penge vagy más fegyver…

– Emiatt nem aggódom. Ő csak a kezét használná.

Andy hangosan nyelt egyet.

– Semmi baj nem lesz, drágám. Ez csak egy beszélgetés. – Laura

bedugta a fülhallgatókat a fülébe. Úgy érezte, mintha kavicsok lennének. – Pontosan mit kell mondania? Mi az, ami már terhelő? – kérdezte Rosenfeldtől.

– Bármi, ami felelőssé teszi Paula Evans-Kunde tetteiért. Például ha azt mondja, hogy ő küldte Paulát a farmra, az már elég. Nem kell kimondania, hogy bárkit is meg akart gyilkoltatni, vagy hogy el akarta raboltatni a maga lányát. Ez a szépsége az összeesküvésnek. Csak annyit kell elérnie, hogy a maga érdemének tekintse Paula tetteit.

A régi Nick boldogan a maga érdemének tekintett bármit, de Laurának fogalma sem volt, hogy a mostani Nick megtanulta-e a leckét.

– Csak annyit tehetek, hogy megpróbálom.

– Jól van, kezdhetik. – Az egyik őr feltartotta a hüvelykujját. – A hang tökéletes.

Rosenfeld válaszul szintén föltartotta a hüvelykujját.

– Készen áll? – kérdezte Laurától.

Laura úgy érezte, gombóc van a torkában, de azért rámosolygott Andyre.

– Jól vagyok.

– Bevallom, mindannyiunkat aggaszt egy kicsit, hogy megint egy szobában lesz ezzel a fickóval – mondta Mike.

Laura tudta, hogy csak a feszültséget akarja oldani.

– Majd megpróbálunk nem fölrobbantani semmit.

Andy felnevetett.

– Egészen az ajtóig elkísérem – mondta Mike. – Még mindig azt akarja, hogy Andy végighallgassa az egészet?

– Hát persze. – Laura megszorította Andy kezét, de mélyen legbelül bizonytalanság gyötörte. Aggódott, hogy Nick valahogy a maga

oldalára állítja a lányát, és a saját ép elméjét is féltette, mert a férfi már több százszor visszarángatta őt magához, elmenekülnie viszont csak egyszer sikerült.

– Ügyes leszel, anya. – Andy elmosolyodott, de a mosolya annyira emlékeztetett Nickére, hogy Laurának elállt a lélegzete. – Itt leszek, amikor vége, oké?

Laura bólintott.

Mike hátralépett, hogy Laura követhesse az őrt végig egy másik hosszú folyosón. Megtartotta a három lépés távolságot, de az asszony hallotta a lépteit a háta mögött. Laura a falhoz érintette ujjait, hogy ne tördelje folyamatosan a kezét. Úgy érezte, lepkék kergetőznek a gyomrában.

Egy hónapig készült erre, és most, hogy itt volt, rémisztően felkészületlennek érezte magát.

– Hogy van? – kérdezte Mike, nyilván azért, hogy elterelje a figyelmét. – Andy. Hogy van?

– Remekül – felelte Laura. És ez nem is volt akkora túlzás. – A sebész majdnem az egész golyót ki tudta venni. Nem lett maradandó károsodása. – Mike nem Andy fizikai gyógyulására volt kíváncsi, de Laura nem akart személyes dolgokról beszélni azzal a férfival, aki ilyen nyíltan flörtöl a lányával. – Talált egy lakást a városban, és azt hiszem, vissza akar menni a főiskolára.

– Megpróbálhatná a marsallszolgálatot. Nagyon jól ment neki a nyomozás.

Laura éles pillantást vetett a férfira.

– Előbb zárnám be a pincébe, mintsem hagyjam, hogy zsernyák legyen belőle.

Mike felnevetett.

– A lánya már-már nevetségesen elragadó.

Laura meg is feledkezett a fülhallgatókról. A férfi valójában Andynek szánta, amit mondott. Az asszony már nyitotta a száját, hogy helyre tegye, de torkán akadt a csípős megjegyzés, mert ekkor meghallották a beszélgetések zsivaját.

Laurának összeszorult a gyomra. Még mindig emlékezett, milyen hangja volt a látogatóhelyiségnek.

Az őr bedugta a kulcsát a zárba.

– Hölgyem. – Mike tisztelgett, aztán visszaindult a monitoros helyiségbe.

Laura a fogát csikorgatta, miközben az őr kinyitotta az ajtót. Miután bementek, az őr becsukta maguk mögött az ajtót, és előkereste a következő ajtó kulcsát.

Laura nem tudta megállni, hogy ne kezdje el tördelni a kezét. Erre emlékezett a legjobban a börtönből: zárt ajtók sora, amelyek egyikét sem tudta egyedül kinyitni.

Fölnézett a plafonra, és még jobban csikorgatta a fogát. Úgy érezte, megint a tárgyalóteremben van Nickkel. A tanúk padján ül, tördeli a kezét, és megpróbál nem belenézni a férfi szemébe, mert tudja, hogy ha ezt az egy gyengeséget megengedi magának, akkor összeomlik, és mindennek vége.

Add el őt.

Az őr kinyitotta az ajtót. A beszélgetések zaja egyre hangosabb lett. Laura gyereknevetést hallott. Meg pingponglabdákat, ahogy nekicsapódnak az ütőnek. Megérintette a fülhallgatóit, hogy ellenőrizze, megvannak-e még. Miért ilyen átkozottul ideges? Megtörölte a kezét a farmerjában, miközben a zárt ajtó előtt állt, amely az utolsó akadály volt Nick és közte.

Rossz érzése volt.

Legszívesebben visszatekerte volna az időt ma reggelig, hogy mindent újrakezdjen. Nem volt hajlandó kicsípni magát az alkalomhoz, de most már bánta, hogy csak egy egyszerű fekete pulóvert és egy kék farmert vett föl. Magassarkút kellett volna viselnie. Be kellett volna festenie ősz haját. Jobban oda kellett volna figyelnie a sminkjére. Sarkon kellene fordulnia, és eltűnni innen, de ekkor kinyílt az ajtó, ő pedig belépett, és meglátta.

Nick az egyik hátsó asztalnál ült, és üdvözlésképpen megemelte az állát.

Laura úgy tett, mintha nem venné észre, mintha nem remegne a szíve, és mintha nem vibrálnának a csontjai.

Andrew-ért van itt – mert kell hogy jelentősége legyen a bátyja utolsó kívánságának.

Andreáért van itt – mert a lány végre megtalálta élete célját.

Saját magáért van itt – mert tudatni akarja Nickkel, hogy végre szabad.

Körbepillantott, miközben átvágott a termen. Khakiszínű egyenruhát viselő apák, akik kisbabákat emelnek a magasba. Egymás kezét fogó, halkan beszélgető párocskák. Csöndesen magyarázó ügyvédek. A kötéllel leválasztott sarokban játszó gyerekek. Boldognak tűnő kamaszok, akik a két pingpongasztalnál játszanak. Háromméterenként kamerák, mikrofonok a plafonban, őrök az ajtóknál, italautomata, vészkijárat.

Nick csak néhány méterre ült tőle, de Laura elnézett mellette, mert még nem volt felkészülve a szemkontaktusra. Szíve nagyot dobbant, amikor meglátta a pianínót a hátsó falnál. A Baldwin Hamilton iskolai modell matt diófaszínű volt. A billentyűzet fedele hiányzott, a

billentyűk kopottak voltak. Úgy sejtette, ritkán szokták felhangolni. Annyira megbűvölte a hangszer látványa, hogy majdnem elment Nick mellett.

– Jinx? – A férfi összekulcsolta kezét az asztalon. Hihetetlen módon éppúgy nézett ki, ahogyan Laura emlékezett rá. Nem a bíróságon, és nem akkor, amikor elájult a farmház fürdőszobájában, hanem még a melléképület földszintjén. Alexandra Maplecroft még élt. Még egyik bomba sem robbant fel. Nick kigombolta tengerész-gyapjúkabátját, és arcon csókolta.

Svájc.

– Szólítsalak Claytonnak? – kérdezte Laura, aki még mindig nem tudott a férfira nézni.

Nick a vele szemközti székre mutatott.

– Drágám, úgy szólítasz, ahogy akarsz.

Laurának elakadt a lélegzete, és nagyon szégyellte magát, hogy a férfi lágy hangja még mindig hatással van rá. Miközben leült a székre, felmérte, mekkora a távolság kettejük között. Úgy vélte, még bőven az egyméteres határon belül vannak. Összekulcsolta kezét az asztalon, aztán engedélyezett magának annyi élvezetet, hogy vessen egy pillantást Nick arcára.

Még mindig szép.

Egy kicsit ráncos, de nem nagyon. Az energia még most is árad belőle, mintha csak forrás fakadna a bensőjében.

Karizma.

– Te pedig most Laura vagy? – Nick elmosolyodott. Mindig is élvezte, ha figyelik. – Az oslói hősünk után?

– Véletlen választás volt – hazudta a nő, és elnézett Nick mellett, először a falra, aztán a zongorára. – A tanúvédelem nem hagyja, hogy

az ember maga szabja meg a feltételeket. Vagy együttműködsz velük, vagy nem.

A férfi megrázta a fejét, jelezvén, hogy a részletek nem érdeklik.

– Egy kicsit sem változtál.

Laura ujjai idegesen az ősz hajához rebbentek.

– Ne szégyelld magad, drágám. Jól áll. De hát te mindig is mindent olyan elegánsan csináltál.

Laura végre a szemébe nézett.

Az aranyszínű foltok az íriszében olyan ismerősek voltak a számára, mint a csillagok. A hosszú szempillái. A csodálattal vegyes kíváncsiság a szemében: mintha ő, Laura lenne a legérdekesebb ember, akivel valaha találkozott.

– Az én csajom.

Laura küzdött a Nick figyelme által keltett izgatottság és a megmagyarázhatatlanul rátörő kényszer ellen. Olyan könnyen bele tudna esni a csapdájába. Úgy érezte magát, mintha megint tizenhét éves lenne, s a szíve hőlégballonként akarna kitörni a mellkasából.

Ő szakította meg a szemkontaktust, és megint a férfi háta mögött lévő pianínóra pillantott.

Emlékeztette magát, hogy a folyosó másik végén Andy ott van abban a kicsi, sötét szobában, és minden szavukat hallja. Ahogy Mike is. És Rosenfeld marsall. Meg a hat őr a fülhallgatóikkal.

Többé már nem egy magányos tinilány volt, hanem ötvenöt éves anya, ráktúlélő és üzletasszony.

Ez az élete.

Nem pedig Nick.

– Te sem változtál – mondta, miután megköszörülte a torkát.

– Itt elég nyugis az élet. Mindent megterveznek nekem, csak annyi a

dolgom, hogy megjelenjek. Mégis… – A férfi oldalra fordította a fejét, és Laura fülére nézett. – A kor kegyetlen büntetés a fiatalságnak.

Laura megérintette a fülhallgatóját.

– Az a sokévnyi koncertezés végül megtette a hatását – hazudta könnyedén.

Nick fürkésző tekintettel nézte.

– Igen, hallottam erről. Az idegsejtekhez van köze.

– Szőrsejtek a középfülben. – Laura tudta, hogy Nick teszteli. – Ezek alakítják át a hangot elektromos jellé, ami aktiválja az idegsejteket. Már ha nem teszi tönkre őket a túl sok hangos zene.

Nick a jelek szerint elfogadta a magyarázatot.

– Mondd csak, szerelmem, hogy vagy?

– Jól. És te?

– Hát, én börtönben vagyok. Nem hallottad, mi történt?

– Azt hiszem, láttam valamit a hírekben.

A férfi áthajolt az asztalon, mire Laura hátrahőkölt.

Nick elmosolyodott, a szemében lángra kapott a szikra.

– Csak meg akartam nézni a kárt.

Laura fölemelte a bal kezét, hogy a férfi lássa, hol hatolt át rajta Jonah Helsinger kése.

– Húztál egy Maplecroftot, mi? – mondta a férfi. – Csak egy kicsit sikeresebben, mint szegény öreglány.

– Nem szeretnék viccelődni azzal a nővel, akit meggyilkoltál.

Nick nevetése majdhogynem diadalmas volt.

– Gondatlanságból elkövetett emberölés, de igen, értem, mire gondolsz.

Laura egymásba kulcsolta a kezét az asztal alatt, és önuralmat parancsolt magára.

– Gondolom, láttad az éttermi videót.

– Igen. És a lányunkat is. Nagyon csinos, Jinx. Rád emlékeztet.

Laura szíve hevesen dobogni kezdett. Andy minden szót hall. Vajon mit fog gondolni a bókról? Továbbra is képes lesz szörnyetegnek látni Nicket, vagy ezek a verbális sortüzek valamiképpen normális színben tüntetik fel előtte?

– Hallottál Pauláról? – kérdezte.

– Paula? – Nick megrázta a fejét. – Nem rémlik.

Laura megint tördelni kezdte a kezét. Aztán kényszerítette magát, hogy abbahagyja.

– Penny – mondta.

– Ó, igen. A drága Penny. A hűséges katona. Mindig is pikkelt rád, mi? Nem számít, milyen ragyogó személyiség valaki, mindig vannak becsmérlői.

– Gyűlölt engem.

– Igen. – Nick vállat vont. – Azt hiszem, kicsit féltékeny volt. De mért kell felhozni a régi időket, amikor olyan jól szórakozunk?

Laura kereste a szavakat. Képtelen volt tovább folytatni ezt. Céllal jött ide, de ez a cél kezdett kicsúszni a kezéből.

– Beszédpatológus vagyok.

– Tudom.

– Olyan páciensekkel dolgozom, akik… – Laurának meg kellett állnia, hogy nyelni tudjon egyet. – Segíteni akartam az embereknek. Azok után, amit tettünk. A börtönben csak ez az egy könyvem volt, és…

Nick hangos sóhajtással szakította félbe.

– Tudod, ez olyan szomorú, Jinxie. Régen annyi mindenről tudtunk beszélgetni, de megváltoztál. Olyan… – a megfelelő szót kereste –

kertvárosi vagy.

Laura felnevetett, mert tudta, hogy Nick pont ellentétes reakciót vár tőle.

– Mert az is vagyok. Azt akartam, hogy a lányomnak normális élete legyen.

Arra számított, hogy a férfi kijavítja, miszerint Andy a közös lányuk, de Nick csak annyit mondott:

– Fantasztikusan hangzik.

– Ami azt illeti, az is.

– És hozzámentél egy fekete pasashoz. Milyen kozmopolita dolog.

Fekete pasas.

Úgy egymillió évvel ezelőtt Danberry ügynök ugyanezt a kifejezést használta Donald DeFreeze-re.

– Aztán elváltál. Mi történt, Jinx? Megcsalt? Te csaltad meg őt? Mindig is szerettél nézelődni.

– Nem tudtam, hogy mi van a birtokomban – felelte Laura, aki kínosan tudatában volt a hallgatóságának. – Azt hittem, szerelmesnek lenni egyet jelent a folyamatos feszültséggel. Szenvedély, és düh, és veszekedés, és kibékülés.

– De nem az?

Az asszony megrázta a fejét, mert legalább egy dolgot megtanult Gordontól.

– Nem. Azt jelenti, hogy kiviszed a szemetet, és félreteszel a nyaralásra. Hogy aláírod az iskolai ellenőrzőket. Hogy nem felejtesz el tejet venni.

– Tényleg így érzel, Jinx Queller? Hát nem hiányzik az izgalom? A vibrálás? Az, hogy szétkeféltük magunkat?

Laura megpróbált nem túlságosan elpirulni.

– A szerelem nem állandó zűrzavart teremt, hanem békét ad.

Nick az asztalra hajtotta a fejét, és úgy tett, mintha horkolna.

Laura akarata ellenére fölnevetett.

Nick kinyitotta a szemét, és rámosolygott lentről.

– Hiányzott ez a hang.

Laura átnézett a válla fölött a pianínóra.

– Hallom, mellrákod volt.

Az asszony megrázta a fejét. Erről nem fog vele beszélni.

– Emlékszem, milyen érzés volt a melledre tapasztani az ajkamat – folytatta Nick. – Arra is, hogy hogy nyögdécseltél és vonaglottál, mikor benyaltam a lábad közé. Gondolsz rá néha, Jinx? Hogy milyen jók voltunk együtt?

Laura rámeredt. Már nem aggódott Andy miatt. Nick mindig mindent túlzásba vitt, sosem tudta, mikor kell leállni.

– Hogy tudsz együtt élni vele? – kérdezte Laura.

Nick fölvonta a szemöldökét. Megint sikerült felkeltenie az érdeklődését.

– A bűntudattal? – folytatta Laura. – Amiért embereket öltél. Amiért te indítottad el az egészet.

– *Embereket?* – kérdezte a férfi, mert az esküdtszék nem jutott egyetértésre abban, hogy mi volt a szerepe a chicagói robbantásban. – Mondd meg te, drágám. Jonah Helsinger? Ez volt a neve? – Nick megvárta, hogy az asszony bólintson. – Kitépted a torkát, bár ezt a részt a tévében kitakarták.

Laura a szája belsejét rágcsálta.

– Hogy tudsz együtt élni ezzel? Hogy érzed magad, hogy megölted azt a fiút?

Laura az agya csak egy kis részének engedte meg, hogy azon

gondolkozzon, mit tett. Nehéz volt – sokáig csak úgy tudott szembenézni a következő nappal, hogy teljesen félredobta az előzőt.

– Emlékszel, milyen arcot vágott Laura Juneau Oslóban?

Nick bólintott, az asszony pedig elámult a tényen, hogy a férfi az egyetlen élő ember a földön, akivel élete eme sarkalatos pontjáról beszélhet.

– Teljesen higgadtnak tűnt, amikor meghúzta a ravaszt – folytatta Laura. – Mind a kétszer. Emlékszem, sokat tűnődtem, hogy csinálta. Hogy kapcsolta ki az emberségét. De azt hiszem, pont hogy bekapcsolta. Teljesen meg volt békélve azzal, amit tenni készült. Ezért is volt olyan derűs.

Nick fölvonta a szemöldökét, Laura pedig tudta, hogy azért, mert arra vár, hogy a lényegre térjen.

– Sokáig nem akartam megnézni azt a videót, de aztán megtörtem, és megnéztem. Pont ugyanolyan volt az arcom, mint Laurának. Nem gondolod?

– De igen. Ezt én is észrevettem.

– Bármit megteszek, hogy megvédjem a lányomat. Bármit.

– Szegény Penny a saját kárán tanulta meg – mondta a férfi, majd várakozóan fölvonta a szemöldökét.

Laura nem kapta be a csalit, bár ha eléggé koncentrált, érezte, ahogy Paula forró vére csöpög a kezéről.

– Láttad Jaspert a hírekben? – kérdezte.

Nick kuncogni kezdett.

– A nagy sajnálkozó körútja. Talán kegyetlenség ezt mondani, de eléggé mulattat, hogy ennyire elhízott.

Laura közönyös arcot vágott.

– Gondolom, volt valamiféle családi összeborulás? A bankszámlák

feltöltése a Queller-kofferekből?

Laura nem válaszolt.

– Bevallom, élvezettel néztem, ahogy Jasper őrnagy minden alkalommal megjelent, amikor szabadlábra akartam helyeztetni magam. Annyira ékesszólóan tudja ecsetelni, hogy a tetteim miatt az egész családját elvesztette.

– Mindig is jól ment neki a nyilvános beszéd.

– Gondolom, Martintól örökölte – mondta Nick. – Nagyon meglepődtem, amikor liberális lett. Andrew függőségét is alig volt képes tolerálni, de mikor rájött, hogy az öccse homokos… – A férfi elhúzta a nyaka előtt az ujját. – Ó jaj, ez Pennyt juttatta az eszedbe?

Laura érezte, hogy kiszárad a szája. Épp csak kicsit engedte el magát, és Nick máris megsebezte.

– Szegény, kétségbeesett Andrew. Szép halált adtál neki? Megérte mellette döntened, Jinx?

– Kinevettünk téged – mondta Laura, mert tudta, hogy ezzel bántja meg a legjobban. – A borítékok miatt. Emlékszel még rájuk? Azokról a borítékokról beszélek, amiket az FBI-osoknak meg a nagyobb újságoknak akartál elküldeni.

Nick állkapcsa megfeszült.

– Andrew nevetett, mikor megemlítettem őket. És jó okkal. Te sosem voltál elég kitartó, és ez nagy kár, mert ha tartottad volna a szavad, Jasper réges-régen börtönbe került volna, te pedig feltételesen szabadlábon lennél, és bútorokat vásárolgatnál Pennyvel.

– Bútorokat? – kérdezte Nick.

– Láttam a levelezéseteket.

Nick felvonta a szemöldökét.

A börtönigazgatónak és a marsalloknak, akik ellenőrizték a

levelezését, fogalmuk sem volt semmiről, mert ők nem ismerték a kódot.

Laura ismerte. Nick mindannyiukkal bemagoltatta.

– Még mindig dróton rángattad – folytatta Laura. – Azt mondtad neki, hogy együtt lehetnétek, ha kijutnál valahogy innen.

A férfi vállat vont.

– Üres fecsegés. Nem gondoltam, hogy tényleg csinál valamit. De hát mindig is zizi volt egy kicsit.

Mike azt mondta, egy esküdtszék is így látná a dolgot. Nick akkor is óvatos volt, ha rejtjelezve írt.

Csak akkor paranoia, ha tévedsz.

– Amikor az egész elkezdődött, nem gondoltam, hogy te lehetsz a felelős – mondta Laura. Óvatosnak kellett lennie Kapucnissal kapcsolatban, mert Mike-nak lettek volna még kérdései, Nickkel viszont mindenképpen tudatni akarta ezt. – Egy pillanatra sem fordult meg a fejemben.

Most Nicken volt a sor, hogy elnézzen Laura válla fölött.

– Azt hittem, Jasper az. Hogy meglátott az éttermi videóban, és a nyomomba eredt. – Laura egy pillanatra elhallgatott, aztán nagyon gondosan válogatta meg a szavait. – Amikor meghallottam Penny hangját a telefonban a farmházból, megdöbbentem.

Nick mindig is jó volt abban, hogy figyelmen kívül hagyja, ami nem tetszik neki. Most az asztalra könyökölt, és a kezére támasztotta az állát.

– Mesélj nekem a pisztolyról, Jinx.

Laura nyugtalanul fészkelődni kezdett.

– Milyen pisztolyról?

– Amit Laura Juneau a vécétartályhoz ragasztva talált. Amivel aztán

megölte az apádat. – Nick rákacsintott az asszonyra. – Hogy került Oslóba?

Laura körbepillantott a teremben. A falakra erősített kamerák, a plafonról lelógó mikrofonok, az őrök. Érezte, hogy felborzolódnak az idegei.

– Csak beszélgetünk, szerelmem – mondta Nick. – Aggodalomra semmi ok. Vagy hallgatózik valaki?

Laura összeszorította az ajkát. A szomszédos asztal megüresedett. Csak a pingponglabda pattogását hallotta.

– Drágám? – szólalt meg Nick. – Hát ilyen hamar vége a látogatásodnak? – kérdezte, majd kinyújtotta a kezét Laura felé. – Meg szabad érintenünk egymást.

A nő Nick kezére pillantott, amely az arcához hasonlóan szintén alig öregedett valamit.

– Jane?

Laura gondolkodás nélkül átnyúlt az asztalon, és a férfi ujjai közé fűzte az ujjait. Azonnal létrejött a kapcsolat, mint amikor dugó csúszik a konnektorba. Az asszony szíve duzzadni kezdett. Majdnem elsírta magát, amikor érezte, hogy ismét szétárad a testében az ismerős mágneses energia.

Megsemmisítő érzés volt, hogy Nick még mindig ilyen hatással van rá.

– Mondd csak. – Nick áthajolt az asztal fölött. Az arca egészen közel került Lauráéhoz. A látogatóterem elhomályosodott. A nő megint a konyhájukban volt, és egy magazint olvasgatott, a férfi pedig besétált, szó nélkül megcsókolta, aztán kihátrált. – Ha halkan beszélsz, nem hallják.

– Mit?

– Honnan szerezted a pisztolyt, Jane? Azt, amelyikkel Laura Juneau megölte az apádat. Az nem tőlem származott. Én nem is tudtam róla, amíg elő nem húzta a táskájából.

Laura tekintete a pianínóra tévedt. Eddig még nem játszott Andynek. Először a kézsérülése miatt, aztán azért, mert túlságosan izgult.

– Drágám – suttogta Nick. – Mesélj nekem a pisztolyról.

Laura elszakította a tekintetét a pianínótól, és lenézett összekulcsolt ujjaikra. Az ő keze öregnek tűnt, ráncos volt. Ujjait ínhüvelygyulladás kínozta. Jonah Helsinger vadászkésének nyoma még mindig vöröslött. Nick bőre ugyanolyan lágy volt, mint mindig is. Laura felidézte, milyen volt a testén éreznie a férfi kezét. Hogy Nick milyen gyengéden tudta simogatni. Az intim érintéseket a háta hajlatában. Ő volt az első férfi, aki szeretkezett vele. Olyan módokon érintette meg, ahogy azelőtt és azóta senki.

– Mondd el – erősködött Nick.

Laurának nem volt más választása, mint megadni neki, amit akart, úgyhogy nagyon lágy hangon azt mondta:

– Nyolcvan márkáért vettem Berlinben.

Nick elmosolyodott.

– Én… – Laura torka összeszorult. Szinte érezte a cigarettafüstöt a bárban, ahová Nick küldte. Szinte látta, amint a motorosok megnyalják a szájuk szélét. Szinte hallotta, amint csúfolódnak vele. Szinte érezte, ahogy megérintik. – Azért Kelet-Berlinből repültem, mert ott laza volt a biztonsági ellenőrzés. Elvittem a pisztolyt Oslóba, betettem egy papírzacskóba, aztán odaragasztottam a vécétartály mögé.

Nick mosolygott.

– Az öreglány nem habozott, mi? Fantasztikus volt.

– Te küldted Pennyt, hogy keresse meg Jasper papírjait? – A férfi

megpróbálta elhúzni a kezét, de Laura nem engedte. – Meg akartad szerezni a fémdoboz tartalmát. Azt hitted, felhasználhatod a szabadlábra helyezésedhez. Te küldted Pennyt, hogy szerezze meg.

Nick vigyora elárulta, hogy már unja ezt a játékot. El is húzta a kezét, és karba fonta a mellkasán.

Laura azonban nem adta fel.

– Tudtad, hogy Penny mire készül? Tudtad, hogy el akarja rabolni a lányomat? Hogy megpróbál megölni? – Várt, de Nick nem mondott semmit. – Penny megölte Edwint, Clarát pedig annyira megverte, hogy szegénynek eltörött az arccsontja. Nincs ezzel semmi bajod, Nick? Te akartad, hogy így legyen?

A férfi elfordította a fejét, és lesöpört egy képzeletbeli szöszt a nadrágjáról.

Laura érezte, hogy összeszorul a gyomra. Tudta jól, milyen arcot vág Nick, amikor végzett valakivel. Nem vált be a terve. A marsallok. A fülhallgatók. Andy a folyosó végén. Mindent elbaltázott azzal, hogy túlfeszítette a húrt.

Vajon direkt csinálta?

Szabotálta az egészet, mert Nicknek még mindig hatalma van fölötte?

A pianínót bámulta. Kétségbeesetten akarta, hogy működjön a dolog.

– Még mindig játszol? – kérdezte Nick.

Laura szíve nagyot dobbant, de nem vette le a szemét a hangszerről.

– Egyfolytában a pianínót bámulod. – A férfi megfordult, és ő is odanézett. – Még mindig játszol?

– Nem szabadott. – Laura szemhéjában megrándult egy idegszál, miközben azon aggódott, nehogy elárulja magát. – Valaki még felismerte volna a hangzást, és…

– És vége a dalnak, szó szerint. – Nick elmosolyodott a szóviccen. – Tudtad, drágám, hogy zongoraleckéket vettem?

– Tényleg? – kérdezte Laura gúnyosan, de közben alig kapott levegőt.

– Évekig a rekreációs szobában porosodott, de aztán valamelyik bolond írt egy petíciót, hogy hozzák át ide a gyerekek kedvéért, és persze mindenki aláírta *a gyerekek kedvéért*. – Nick a szemét forgatta. – El nem tudod képzelni, milyen fájdalmas, mikor a háromévesek a „Boci, boci, tarká”-t klimpírozzák.

Laura gyorsan levegőt vett, hogy meg tudjon szólalni.

– Játssz nekem valamit – mondta.

– Ó, nem, Jinxie, most nem erre megy ki a játék. – Nick fölállt, intett az egyik őrnek, majd a pianínóra mutatott. – A barátnőm szeretne játszani, ha nem jelent gondot.

Az őr vállat vont, Laura viszont megrázta a fejét.

– Nem, nem fogok játszani.

– Jaj, drágám, tudod, hogy nem szeretem, ha ellentmondasz.

A hangja tréfálkozó volt, de Laura tudta, hogy nem tréfál. Érezte, hogy a régi félelme ismét ébredezni kezd. A lelke egy darabkája mindig is az a rémült kislány marad, aki elájult abban a fürdőszobában.

– Megint hallani akarlak játszani, Jinx. Egyszer már abbahagyattam veled. Hát nem tudlak rávenni, hogy újra elkezdd?

Laurának remegett a keze az ölében.

– Nem játszottam… Oslo óta.

– Kérlek. – A férfi még mindig ki tudta úgy mondani ezt a szót, hogy ne kérésnek hangozzon.

– Én nem…

Nick megkerülte az asztalt, Laura pedig ezúttal nem remegett meg.

A férfi a karjára fonta az ujjait, és finoman fölhúzta őt.

– Ez a legkevesebb, amit megtehetsz értem. Megígérem, hogy mást nem fogok kérni.

Laura hagyta, hogy a férfi fölállítsa, aztán vonakodva odalépett a pianínóhoz. Hirtelen elöntötte testét az adrenalin, rettegni kezdett.

A lánya hallgatja.

– Gyere, ne szégyenlősködj. – Nick eltakarta az őr elől, és olyan keményen nyomta le az asszonyt a padra, hogy annak megfájdult a farkcsontja. – Játssz nekem, Jinx.

Laura szeme magától lecsukódott. Érezte, hogy összeszorul a gyomra. A gombóccá kuporodott félelem, amely oly hosszú ideig szunnyadt benne, most ismét ébredezni kezdett.

– Jane. – A férfi belemélyesztette ujjait Laura vállába. – Azt mondtam, játssz nekem.

Az asszony kényszerítette magát, hogy kinyissa a szemét, és lenézzen a billentyűkre. Nick közel volt, de nem simult hozzá. A vállába mélyedő ujjak ébresztették fel ismét a félelmeit.

– Most – mondta a férfi.

Laura fölemelte a kezét, és finoman megérintette a billentyűket, de még nem nyomta le őket. A műanyag borítás kopott volt, helyenként kilátszott alóla a fa.

– Valami vidámat – mondta Nick. – Gyorsan, mielőtt elunom magam.

Laura úgy döntött, nem fog a kedvében járni. Nem tudta, egyáltalán érdemes-e megpróbálnia. Fontolóra vette, hogy kimondottan Andynek játszik valamit – valamelyik nyálas bandától, akiket annyira szeretett. A lánya órákat töltött azzal, hogy régi Jinx Queller-videókat nézegetett a YouTube-on. Laurának azonban már nem maradt klasszikus zene az

ujjaiban. Aztán eszébe jutott az a füstös bár Oslóban, és a Laura Juneau-val folytatott beszélgetése, és úgy döntött, a dolognak azzal kell befejeződnie, amivel elkezdődött.

Vett egy mély lélegzetet.

A bal kezével végigment a basszuson, és lejátszotta azt a dallamot, amely olyan ismerősen csengett a fejében. Szinte hallotta, ahogy összejön a dal. Ray Manzarek a skizofrén billentyűs részekkel. Robby Krieger a gitárral. John Densmore bejön a dobokkal, aztán Jim Morrison énekelni kezd…

Love me two times, baby…

– Fantasztikus. – Nick fölemelte a hangját, hogy túlkiabálja a zongorát.

Love me two times, girl…

Laura ismét lehunyta a szemét, és belefeledkezett a triolákba. A tempó túl gyors volt, de nem érdekelte. Érezte, hogy megduzzad a szíve. Ez volt az első szerelme, nem Nick. Már önmagában az, hogy játszhatott, ajándék volt. Az sem érdekelte, hogy az ujjai öregek és ügyetlenek, vagy hogy lehagyta a fermátákat. Megint Oslóban volt. A bárpulton kopogta a dallamot. Laura Juneau meglátta Jane Quellerben a kaméleont; ő volt az első ember, aki igazán értékelte lelkének azt a darabját, amely folyamatosan alkalmazkodik.

Ha nem játszhat olyan zenét, amit az emberek értékelnek, akkor olyat játszik, amit imádnak.

– Drágám.

Nick szája már a fülénél volt.

Laura igyekezett nem megborzongani. Tudta, hogy sor kerül erre. Oly gyakran érezte, amint a férfi a fülénél matat: először az együtt töltött hat évük alatt, aztán az álmaiban, aztán a rémálmaiban. Tudta,

hogy ha oda tudja csalni a pianínóhoz, Nick nem lesz képes ellenállni.

– Jane. – Nick a nyakának oldalát simogatta a hüvelykujjával. Azt hitte, a pianínó elnyomja a hangját. – Még mindig félsz, hogy megfulladsz?

Laura szorosan becsukta a szemét. Topogott lábával, hogy tartsa a ritmust. Tényleg nagyon könnyű dolga volt. Ez volt a dal szépsége. Majdnem olyan volt, mint egy pingpongmeccs: ugyanazok a hangok repkedtek ide-oda.

– Emlékszem, amikor ezt mondtad Andrew-ról. Hogy a fuldoklás olyan, mint mikor az embernek zacskót húznak a fejére. Húsz másodpercre, ugye?

Beismeri Kapucnist. Laura dúdolni kezdte a dalt, abban a reményben, hogy az állkapocscsontja vibrálása bezavar Mike felvételébe.

Yeah, my knees got weak…

– Rettegtél? – kérdezte Nick.

Laura megrázta a fejét, és megnyomta a jobb pedált, hogy jobban zengjenek a húrok.

Last me all through the week…

– Ez mind a te hibád, szerelmem. Hát nem látod?

Laura abbahagyta a dúdolást. Nick fenyegetőzéseinek ritmusát ugyanúgy ismerte, mint a dal hangjait.

– A te hibád, hogy a farmházba kellett küldenem Pennyt.

Nick ajka a fülénél olyan volt, mint a csiszolópapír, de Laura nem húzódott el.

– Ha megadtad volna, amit akartam, Edwin élne, Clara nem sérült volna meg, és Andrea is biztonságban lenne. Mindenről te tehetsz, szerelmem. Mert nem hallgattál rám.

Összeesküvés.

Laura folytatta a játékot, még akkor is, ha érezte, hogy a szívében lévő hőlégballonból elkezd kifelé süvíteni a levegő. Nick beismerte, hogy ő küldte Paulát, és ezt a sötét kis szobában fel is vették. Meg vannak számlálva a börtönhotelben töltött napjai.

Nick azonban még nem végzett.

Ajka Laura fülének hegyét súrolta.

– Újabb választási lehetőséget adok neked, drágám. Azt akarom, hogy a lányunk felszólaljon az érdekemben a bizottság előtt. Könyörögjön, hogy engedjék haza az apukáját. Rá tudod venni?

Laura nyaki verőerére szorította a hüvelykujját, ugyanúgy, mint amikor fojtogatta.

– Vagy megint ki kell kényszerítenem a döntésedet? Ezúttal nem Andrew-ról, hanem a drága Andreádról van szó. Szörnyű lenne, ha mindezek után el kéne veszítened. Nem akarom bántani a gyerekünket, de fogom.

Fenyegetés. Megfélemlítés. Kényszerítés.

Laura folytatta a játékot, mert Nick sosem tudta, mikor kell abbahagyni valamit.

– Megmondtam neked, hogy felperzselem a földet, hogy visszakapjalak, drágám. Nem érdekel, hány embert kell küldenem, és az sem, hogy hányan halnak meg. Te még mindig az enyém vagy, Jinx Queller. A lelked minden darabja az enyém.

Várta Laura reakcióját, ujját továbbra is a pulzusán tartva, hogy érezze a pánik árulkodó jeleit.

Ő azonban nem esett pánikba, hanem egyenesen emelkedett hangulatba került. Megint zongorázik. A lánya hallgatja. Itt és most abbahagyhatta volna, hiszen Nick eleget adott nekik, de ő nem tagadta

meg magától az élvezetet, hogy befejezze, amit elkezdett. A Hollywood Bowlban volt. A Carnegie Hallban. A Tivoliban. A Musikvereinban. A Hansa Tonstudióban. Karjában tartotta a kisbabáját. Szerette Gordont. Eltaszította magától Gordont. Megküzdött a rákkal. Elküldte Andreát. Nézte, ahogy a lánya végre vibráló, érdekes fiatal nővé érik. És ragaszkodott hozzá, mert többé soha semmit nem fog feladni ezért a gyűlöletes férfiért.

One for tomorrow… one just for today…

Ennek a dalnak a szövegét dúdolta a börtöncellájában, és ezt kopogta le az ágykereten lévő képzeletbeli zongorán, ugyanúgy, ahogy Laura Juneau-nak kopogta le a bárpulton. Még most is, hogy Nick megint a vállán ülő kisördögöt játszotta, Laura megengedte magának azt az örömöt, hogy az éles staccato utáni hirtelen befejezésig végigjátssza a dalt…

I'm goin' away.

Ölébe ejtette a kezét, a fejét továbbra is lehajtotta.

Jött a szokásos drámai szünet, aztán…

Taps, éljenzés, lábdobogás a padlón.

– Fantasztikus! – kiáltotta Nick. Úgy sütkérezett az üdvrivalgásban, mintha az kizárólag neki szólna. – Ez az én csajom, hölgyeim és uraim!

Laura fölállt, és lerázta magáról Nick kezét. Elsétált a férfi, a piknikasztalok és a gyerekek játszósarka mellett, aztán rádöbbent, hogy tényleg most látja utoljára az embert, aki Nicholas Harpnak nevezi magát. Megfordult, és a szemébe nézett.

– Már nem vagyok sérült.

Még hallatszott egy kósza taps, aztán csend lett a teremben.

– Drágám? – Nick mosolyában éles figyelmeztetés lappangott.

– Már nem szenvedek. Meggyógyítottam magam. Meggyógyított a lányom – az én lányom. Meggyógyított a férjem. Meggyógyított az, hogy nélküled élhettem.

A férfi kuncogni kezdett.

– Jól van, Jinxie. Menj, meg kell hoznod egy döntést.

– Nem. – Laura ugyanolyan elszántsággal mondta ki a szót, mint három évtizeddel ezelőtt a farmházban. – Sohasem választanálak téged. Akármi legyen is a másik lehetőség. Téged nem választalak.

Nick összeszorította az állkapcsát. Laura szinte érezte, ahogy fölgyűlik benne a harag, úgyhogy még hozzátette:

– Csodálatos ember vagyok.

A férfi megint kuncogott egyet, de ez már nem volt igazi nevetés.

– Csodálatos ember vagyok – ismételte meg Laura ökölbe szorított kézzel. – Csodálatos vagyok, mert egyedülállóan önmagam vagyok. – A szívére tette a kezét. – Tehetséges vagyok. Szép vagyok. Lenyűgöző vagyok. És megtaláltam az utamat, Nick. És ez a helyes út, mert én választottam magamnak.

Nick karba fonta a kezét. Laura most megalázta.

– Ezt majd később megbeszéljük.

– Majd ha fagy.

Laura megfordult, megkerülte a sarkot, és megállt a bezárt ajtó előtt. Remegő kézzel várta, hogy az őr előkeresse a kulcsot. A remegés továbbterjedt a karján át a felsőtestébe. Mire kinyílt az ajtó, már a foga is vacogott.

Kilépett a helyiségből. Újabb ajtó. Újabb kulcs.

Úgy kocogtak a fogai, mintha kavicsok lettek volna. Amikor kinézett az ablakon, látta, hogy Mike a két ajtó között várja. Látszott, hogy aggódik.

Meg is volt rá minden oka.

Laurát elfogta a hányinger, amikor rádöbbent, hogy mi is történt. Nick megfenyegette Andyt. Megint ultimátumot adott neki, ő pedig döntött. A történelem megismételte önmagát.

Nem akarom bántani a gyerekünket, de fogom.

Kinyílt az ajtó.

– Megfenyegette a lányomat – mondta Mike-nak. – Ha a közelünkbe jön…

– Majd mi elintézzük.

– Nem – felelte Laura. – Én fogom elintézni. Megértette?

– Hohó. – Mike föltartotta a kezét. – Csak tegye meg nekem azt a szívességet, hogy előtte fölhív. Mint ahogy akkor is fölhívhatott volna, mielőtt elment abba a motelszobába. Vagy miután lövöldözésbe keveredett a plázában. Vagy…

– Csak tartsák távol a családomtól. – Laurának égető érzés támadt a gerincében, ami azt súgta neki, hogy legyen óvatos. Mike zsaru. Paula haláláért ugyan nem vonták felelősségre, de Laura tudta, hogy a kormány bármikor el tud bánni az emberrel, ha akar.

– Egy SuperMaxbe fog kerülni – mondta Mike. – Nem írhat leveleket, és nem fogadhat látogatókat. Hetente egyszer zuhanyozhat, és egy órára talán a napfényt is láthatja, ha szerencséje lesz.

Laura kivette a fülhallgatóit, és odaadta Mike-nak. Az adrenalinlöketnek kezdett elmúlni a hatása. Az ujjai már nem remegtek, és a szíve sem kalapált annyira. Megtette, amiért idejött. Vége van. Soha többé nem kell látnia Nicket.

Hacsak nem akarja.

– Bevallom, azt hittem, hiányzik egy kereke, amikor megkért, hogy vitessem be oda azt a pianínót.

Laura tudta, hogy meg kell őriznie a férfi jóindulatát.

– Az a petíció ügyes trükk volt.

– Marsallképzés, 101: chipsszel bármire rá lehet venni a fogvatartottakat. – Mike hencegett, ki volt düllesztve a mellkasa. Láthatóan imádta a játékot. – Ahogy folyton arra a pianínóra pillantgatott, mint egy gyerek a cukorkászacskóra… Keményen megdolgozta a pasast.

Laura meglátta Andyt az ajtó ablakán keresztül. A lány most idősebbnek tűnt, már inkább nőnek, mint lánynak. Össze volt ráncolva a homloka, láthatóan aggódott.

– Bármit megteszek, hogy megvédjem a lányomat – mondta Laura.

– Meg tudok nevezni pár holttestet, aki a saját bőrén tapasztalta.

Az asszony Mike felé fordult.

– Ezt tartsa észben, ha randira akarná hívni.

Kinyílt az ajtó.

– Anya… – Andy az asszony karja közé vetette magát.

– Jól vagyok. – Laura nagyon akarta, hogy ez így legyen. – Csak egy kicsit megrázott a dolog.

– Nagyon ügyes volt. – Mike úgy kacsintott Laurára, mintha együtt lettek volna benne ebben az egészben. – Úgy megdolgozta, mint Tyson. Mármint a bokszoló, nem a csirke.

Andy elmosolyodott.

Laura elfordította a tekintetét. Nem bírta elviselni, ha Nicket kellett látnia a lányában.

– Ki akarok menni innen – mondta Mike-nek.

A férfi intett az őrnek. Laura majdnem rálépett az őr lábára, amikor visszamentek a biztonsági ellenőrző pontra, aztán türelmetlenül várta, hogy Andy kivegye a táskákat, telefonokat és kulcsokat a szekrényből.

– Eszembe jutott valami – mondta Mike, aki képtelen volt csöndben maradni. – A jó öreg Nickster nem tudta, hogy maga már beismerte a pisztoly Oslóba csempészését, igaz? Ezért is zárták be két évre. A bíró viszont titkosította a megegyezésnek ezt a részét, mert nem akart nemzetközi feszültséget okozni. Ha a németek megtudták volna, hogy egy amerikai fegyvert csempészett keletről nyugatra, elszabadult volna a pokol.

Laura elvette a táskáját Andytől, és ellenőrizte, hogy benne van-e a tárcája.

– Szóval amikor elmondta azokat a dolgokat Nicknek a pisztolyról, akkor ő azt hitte, hogy maga bemártja magát. Pedig nem így történt.

– Köszönöm, Michael, hogy elmeséli nekem, mi történt az imént – mondta Laura, majd megrázta a férfi kezét. – Innen már magunk is boldogulunk. Tudom, hogy nagyon sok a dolga.

– Igen, azt hiszem, összeállítok egy albumot az érzéseimből, és talán kinyitok egy üveg bort is. – A férfi rákacsintott Laurára, aztán kezet nyújtott Andynek. – Nagyon örültem, szépségem.

Laura nem akarta nézni, ahogy a lánya egy zsaruval flörtöl, úgyhogy követte az őrt az utolsó ajtókig. Aztán végre kijutott oda, ahol már nem voltak sem zárak, sem rácsok.

Mélyen beszívta a friss levegőt, és egészen addig a tüdejében tartotta, amíg úgy nem érezte, hogy szétrobban. A napfénytől könnybe lábadt a szeme. A parton akart lenni, hogy teázgasson és olvasgasson, míg a lánya a tengerben játszik.

Andy belekarolt.

– Mehetünk?

– Te vezetsz?

– Utálod, mikor én vezetek. Ideges leszel tőle.

– Az ember bármit meg tud szokni. – Laura beszállt a kocsiba. A lába még mindig fájt az étteremben kapott repesztől. Fölpillantott a börtönre. Az épületnek ezen az oldalán nem voltak ablakok, mégsem tudott szabadulni az érzéstől, hogy Nick figyeli őket.

Igazság szerint több mint harminc éve ez volt az érzése.

Andy kitolatott a parkolóból, aztán kihajtott a kapun. Laura egészen addig nem tudta elengedni magát, míg rá nem hajtottak a főútra. Andy vezetői képességei sokat javultak a kirándulása során, Laura már csak minden huszadik percben szisszent fel minden tizedik helyett.

– Amit Gordonról mondtam, az igaz volt – szólalt meg. – Ő volt a legjobb dolog az életemben. Rajtad kívül. És tényleg nem tudtam, mi van a birtokomban.

Andy bólintott, de az a kislány, aki azért imádkozott, hogy a szülei kibéküljenek egymással, már eltűnt.

– Jól vagy, édesem? – kérdezte Laura. – Nem baj, hogy hallottad a hangját, és…?

– Anya. – Andy belenézett a visszapillantó tükörbe, mielőtt megelőzött egy lassan haladó teherautót, aztán az ajtóra támasztotta a könyökét, ujjait pedig a feje oldalához szorította.

Laura nézte, ahogy a fák elhúznak mellettük. Elméjében fel-felbukkantak a Nickkel folytatott beszélgetés részletei, de nem volt hajlandó rágódni rajtuk. Ha valamit megtanult, hát azt, hogy előre kell néznie, és nem szabad megállnia, mert ha így tesz, akkor Nick utoléri.

– Úgy beszélsz, mint ő – mondta Andy, majd amikor Laura nem válaszolt, így folytatta: – „Drágám”-nak és „szerelmem”-nek szólított. Te is mindig így szólítasz engem.

– Nem én beszélek úgy, mint ő. Ő beszél úgy, mint az anyám. – Az asszony félresimította Andy haját, hogy lássa az arcát. – Ő mindig így

szólított engem, és olyankor úgy éreztem, szeretnek. Nem akartam hagyni, hogy Nick elvegye ezt tőlem.

– „Mindig tudta, hol vannak a Tupperware edények fedelei” – idézte Andy azt a mondatot, amellyel az anyja a saját anyját jellemezte.

– Inkább azt tudta, hogy melyik porcelánkészlet származik a Queller-ágról, hogy hol vannak a Logan-ezüstök, és más hasonlóan lényegtelen dolgokat, amik miatt azt hitte, hogy irányítása alatt tartja az életét. – Aztán Laura kimondta azt, amire csak nemrég döbbent rá: – Az anyám ugyanúgy az apám áldozata volt, mint mi mindannyian.

– Felnőtt ember volt.

– Őt nem arra nevelték, hogy felnőtt legyen. Őt arra nevelték, hogy egy gazdag ember felesége legyen.

Andy láthatóan eltöprengett a különbségen. Laura már azt hitte, nem lesz több kérdése, de aztán ismét megszólalt:

– Mit mondtál Paulának, amikor haldoklott?

Laura olyan sokáig rettegett ettől a kérdéstől, hogy szüksége volt egy pillanatra, mielőtt válaszolt volna.

– Miért most kérdezed? Már több mint egy hónapja történt.

Andy megvonta a vállát, de ahelyett hogy megint hosszasan hallgatott volna, azt mondta:

– Nem voltam benne biztos, hogy elárulnád az igazat.

Laura nem ismerte be, de igazolta a lány gyanúját, amikor azt felelte:

– Valami hasonlót, mint Nicknek. Hogy találkozunk a pokolban.

– Tényleg?

– Igen. – Laura maga sem tudta, hogy a Paulának mondott utolsó szavai miért kerültek fel azoknak a dolgoknak a hosszú listájára, melyeket még mindig eltitkolt Andy elől. Azt mondani egy őrült nőnek, akinek borotvapenge áll ki a nyakából, hogy *Nick most már*

sosem fog megdugni, irigy és kicsinyes dolognak tűnt.

Valószínűleg pontosan ezért is mondta.

– Zavar, amit Paulával tettem? – kérdezte a lányától.

Andy megint vállat vont.

– Rossz ember volt. Úgy értem: igen, biztos le lehet bontani úgy a dolgot, hogy akkor is emberi lény volt, és talán másképp is el lehetett volna intézni, de könnyű ilyeneket mondani, ha az embernek nem a saját élete forog veszélyben.

A te életed, gondolta magában Laura, mert ő már akkor tudta, hogy meg fogja ölni Paula Evanst, amiért bántotta a lányát, amikor elrejtette a borotvapengét a fásli alatt.

– Odabent a börtönben, mikor eljöttél, miért nem mondtad meg neki a fülhallgatókat? Hogy mindent felvettek, amiket a füledbe suttogott? Amolyan végső *cseszd meg*ként.

– Azt mondtam neki, amit mondanom kellett – válaszolta Laura, bár Nickkel kapcsolatban sosem volt teljesen biztos magában. Jó érzés volt az arcába vágni azokat a dolgokat, de most, hogy már távol volt tőle, kétségek gyötörték.

A jojó ismét visszapattan.

Andy a jelek szerint megelégedett ennyivel, mert bekapcsolta a rádiót, és keresgélni kezdett a csatornák között.

– Tetszett a dal, amit játszottam? – kérdezte Laura.

– Azt hiszem, igen. Bár kicsit öreges.

Laura sebzetten tette szívére a kezét.

– Megtanulok valami mást. Mondd meg, mit.

– Mit szólnál a *Filthy*hez?

– Mit szólnál valami olyasmihez, ami zene?

Andy a szemét forgatta, aztán megint csavargatni kezdte a

gombokat, nyilván azért, hogy olyan tartalmas számot találjon, mint a vattacukor.

– Sajnálom, ami a bátyáddal történt – mondta.

Laura lehunyta a szemét, mert hirtelen könnybe lábadt.

– Jót tettél vele, és kiálltál érte – folytatta Andy. – Ez nagy dolog.

Laura keresett egy zsebkendőt, és megtörölte a szemét. Még mindig nem tudta megemészteni, ami történt.

– Egy pillanatra sem hagytam magára. Még akkor sem, amikor a feltételekről alkudoztunk az FBI-jal.

Andy abbahagyta a rádió tekergetését.

– Körülbelül tíz perccel azután halt meg, hogy aláírtuk az alkut. Nagyon nyugodt volt. Végig fogtam a kezét. El tudtam búcsúzni tőle.

Andy visszaszipogta a könnyeit. Mindig is érzékeny volt az anyja hangulatváltozásaira.

– Addig itt maradt, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy rendben leszel.

Az asszony megint hátrasimította lánya haját.

– Én is szeretem ezt gondolni – válaszolta.

Andy megtörölte a szemét. Többet nem csavargatta a rádió gombját, miközben a majdnem üres úton haladtak. Látszott rajta, hogy gondolkodik valamin, de az is, hogy egyelőre meg akarja tartani a gondolatait magának.

Laura nekidöntötte fejét az üléstámlának, és nézte, ahogy a fák tovasuhannak. Megpróbálta élvezni a meghitt csendet. Amióta Andy hazatért, nem volt olyan éjszaka, hogy ne riadt volna fel verejtékben fürödve. Nem poszttraumás stressz gyötörte, és nem a lánya biztonsága miatt aggódott. Attól rettegett, hogy viszont kell látnia Nicket. Hogy a trükk a zongorával és a fülhallgatóval nem fog működni. Hogy a férfi

nem sétál bele a csapdába, ő viszont belesétál a férfiéba.

Annyira gyűlölte Nicket.

És ez volt a probléma.

Az ember csak akkor gyűlölhet valakit, ha lényének egy része még mindig szereti. A két szélsőség a DNS-be van kódolva.

Hat éven keresztül, még akkor is, amikor szerette, a lénye egy része gyűlölte őt, méghozzá azon a gyerekes módon, amit az ember nem tud irányítani. A férfi makacs volt, és ostoba, és jóképű, mely utóbbi tulajdonsága sok olyan hibájára adott felmentést, melyeket újra és újra elkövetett – mert miért követett volna el új hibákat, amikor a régiek olyan jól beváltak neki?

És elbűvölő is volt. Ez volt a probléma. Elbűvölte őt. Aztán feldühítette. Aztán megint elbűvölte, ő pedig a végén már nem tudta, hogy a férfi-e a kígyó, vagy ő a kígyó, a férfi pedig a gondozója.

A jojó visszaugrik a tenyerébe.

A férfi csak siklott tovább, sármosan és haragvón, és megbántott embereket, aztán új dolgokat talált, amelyek jobban érdekelték, a régi dolgokat pedig összezúzva hagyta hátra.

Jane volt az egyik ilyen összezúzott, régi dolog. Nick azért küldte el Berlinbe, mert ráunt. A lány először élvezte a szabadságot, de aztán pánikba esett, hogy már nem fog kelleni Nicknek. Így hát könyörgött neki, és mindent megtett, hogy magára vonja a figyelmét.

És akkor megtörtént Oslo.

Az apja halott volt, Laura Juneau halott volt, Nick sármja pedig hirtelen nem működött tovább. Kisiklott a vonat. Már nem volt vezetője. A hibákat többé nem lehetett megbocsájtani, a másodszor is megismételt hibát nem lehetett figyelmen kívül hagyni, a harmadszor is megismételt hibának pedig súlyos következményei voltak: meghalt

Alexandra Maplecroft, Andrew-ra kimondták a halálos ítéletet, és majdnem még egy életnek vége szakadt, az övének, a farmház fürdőszobájában.

Nick életben hagyta – ezt mondogatta magában, amikor majd megőrült a börtöncellájában. Otthagyta Paulát a farmházban, hogy őrizze. Vissza akart menni hozzá. Hogy elvigye álmaik kis lakásába, Svájcba, abba az országba, amelynek nincs kiadatási egyezménye az Egyesült Államokkal.

Mindez eszelős reménnyel töltötte el.

Andrew halott volt, Jasperrel megszakadt a kapcsolata, és Laura potyogó könnyekkel bámulta cellája mennyezetét. Fájt a nyaka, sebei még gyógyulófélben voltak, hasában ott növekedett a gyermek, és ő még mindig kétségbeesetten szerette a férfit.

Clayton Morrow. Nicholas Harp. Nyomorúságában már ez sem érdekelte.

Miért volt ennyire ostoba?

Hogy szerethetett még mindig valakit, aki megpróbálta tönkretenni?

Amikor vele volt – és elszántan vele volt a férfi kegyvesztetté válásának hosszú útján –, együtt harcoltak a rendszer ellen, amely olyan visszavonhatatlanul kihasználta Andrew-t, és Robert Juneau-t, és Paula Evanst, és William Johnsont, és Clara Bellamyt, és a többieket, akikből végül felállt az ő kis hadseregük. A gondozóotthonok ellen. A sürgősségi osztályok ellen. A diliház ellen. A mocsok ellen. A pácienseiket elhanyagoló dolgozók ellen. A beteghordók ellen, akik megkötözték a kényszerzubbonyt. A nővérek ellen, akik félrenéztek. Az orvosok ellen, akik kiosztották a gyógyszereket. A padlót borító vizelet ellen. A falakon éktelenkedő ürülék ellen. A többi rab ellen, akik kötekedtek, követelőztek, ütöttek és haraptak.

Nicket nem az igazságtalanság, hanem a düh szikrája izgatta leginkább. Az ügy újszerűsége. Az esély, hogy megsemmisítsen valamit. A veszélyes játék. Az erőszak fenyegetése. A hírnév ígérete. Hogy iskolás gyerekek fogják emlegetni az ő és társai jogos tetteit, iskolások, akiknek megtanítják a változás leckéjét.

Egy penny, öt cent, tíz cent, negyed dollár, egy dollár…

A tetteik végül tényleg bekerültek a köztudatba, de nem úgy, ahogyan Nick ígérte. Jane Queller vallomása felfedett mindent. Az edzést. A próbákat. A gyakorlatozást. Jane már nem emlékezett rá, hogy eredetileg kinek a fejéből pattant ki az ötlet, de a terv minden máshoz hasonlóan Nicktől terjedt tovább hozzájuk, mint a futótűz, amely végül mindegyikük életét felemésztette.

Az egyetlen bűn, amit ő, a férfi egykori társa, sohasem lenne képes bevallani, az, hogy ő lobbantotta föl az első szikrát.

Festékpatronok.

Abban egyeztek meg, hogy a papírzacskóban festékpatronok lesznek. Az oslói terv az volt, hogy Martin Quellert ország-világ előtt jelképesen beszennyezik az áldozatai vérével. Paula sejtje beszivárgott a chicagói gyárba, a patronokat pedig Nick adta oda Jane-nek, amikor a lány megérkezett Oslóba.

Amint a férfi eltűnt, Jane kidobta a festéket.

Minden egy tréfával kezdődött – Jane részéről nem tréfa volt –, amit Laura Juneau sütött el, és amiről Andrew számolt be a húgának az egyik kódolt levelében:

Szegény Laura azt mondta, hogy akár egy pisztoly is lehetne a zacskóban a festék helyett. Néha arról fantáziál, hogy lelövi apát egy ugyanolyan revolverrel, amilyennel a férje megölte a gyerekeiket, aztán magával is végez.

Senki, még Andrew sem tudta, hogy Jane úgy döntött, komolyan veszi a tréfát. Ő vette a revolvert egy német motorostól, méghozzá ugyanabban a bárban, ahová Nick küldte a Berlinbe való érkezése után. Ahol attól félt, hogy csoportosan megerőszakolják. Ahol pontosan egy órát maradt, mert Nick azt mondta neki, hogy tudni fogja, ha hamarabb távozik.

Jane több mint egy hétig elöl hagyta a pisztolyt a garzonja konyhapultján, hátha ellopják. Úgy döntött, nem viszi magával Oslóba, de aztán mégis magával vitte. Úgy döntött, a hotelszobájában hagyja, de aztán mégsem hagyta ott. Bevitte egy barna papírzacskóban a női mosdóba. Fölragasztotta a zacskót a vécétartály fölé, mintha csak *A keresztapa* egyik jelenetében szerepelne. Aztán ült az első sorban, nézte, ahogy az apja nagyképűsködik a színpadon, és imádkozott, hogy Laura Juneau ne vigye véghez a tervet.

És azért is imádkozott, hogy véghez vigye.

Nicket mindig is vonzották az új és izgalmas dolgok. Semmi sem untatta jobban, mint a kiszámíthatóság. Jane gyűlölte az apját, de a legfőbb motivációja nem a bosszú volt. Kétségbeesetten vágyott Nick figyelmére; be akarta bizonyítani, hogy méltó hozzá. Azt remélte, hogy a tettei miatt Nick újra beleszeret.

És működött a dolog. Aztán mégsem.

Aztán Jane-t mardosta a bűntudat, de Nick megint telebeszélte a fejét.

Aztán Jane meggyőzte magát, hogy a pisztoly nélkül is minden ugyanúgy történt volna.

De aztán megint kétségek gyötörték…

Pont ez volt a hatéves kapcsolatuk lényege. A huzavona. Az örvény. A jojó. A hullámvasút. Imádta Nicket – és gyűlölte. A férfi volt a

gyengesége. Az elpusztítója. Mindent vagy semmit. Olyan sokféleképpen le lehet írni lényének azt a darabját, amelyet Nick mindig is az őrületbe tudott kergetni.

Laura kizárólag más emberek kedvéért volt képes kivonni magát a férfi hatása alól.

Először Andrew, aztán Andrea kedvéért.

Ez volt az igazi oka annak, hogy ma elment a börtönbe: nem az volt a célja, hogy megbüntesse Nicket, hanem az, hogy ellökje magától. Rács mögött kellett tartania, hogy ő maga szabad lehessen.

Mert mindig is hitte – teljes meggyőződéssel –, hogy a világot csak úgy lehet megváltoztatni, ha előbb elpusztítjuk.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Hatalmas köszönet a szerkesztőmnek, Kate Eltonnak, és a csapatomnak a Victoria Sanders and Associatesnél, beleértve többek között Victoria Sanderst, Diane Dickensheidet, Bernadette Baker-Baughmant és Jessica Spiveyt. Rengeteg embernek tartozom köszönettel a HarperCollins International and Morrow-tól is: Liate Stehliknek, Heidi Richter-Gingernek, Kaitlin Harrinek, Chantal Restivo-Alessinek, Samantha Hagerbaumernek és Julianna Wojciknek. Emelem kalapom az összes fantasztikus részleg előtt, amelyet tavaly meglátogattam, és mindazok előtt az emberek előtt, akikkel Miamiban találkoztam. Szeretném még kiemelni Eric Raymant a csapatlistáról – köszönök mindent.

Ennek a könyvnek a megírása közben sokféle témában kutattam, de ezek közül nem mindegyik került bele a regénybe. Ennek ellenére van egy listám azokról az emberekről, akik sokat segítettek, hogy meg tudjak ragadni bizonyos hangulatokat és érzéseket. Jó barátnőm és írótársam, Sara Blaedel hozott össze Anne Mette Goddokkennel és Elisabeth Almindével a norvég háttér miatt. Egy másik fantasztikus író és barát, Regula Venske mesélt nekem Németországról; annyira sajnálom, hogy a Düsseldorfban lefolytatott lebilincselő beszélgetésünknek csak egy százaléka került bele végül a könyvbe. Elise Diffie sokat segített kulturális kérdésekben. Nagyon hálás vagyok Brandon Bushnak és Martin Kearnsnek, amiért betekintést nyújtottak egy profi zongorista életébe. Szívbéli köszönet jár Sal Towse-nak és Burt Kendallnek, drága barátaimnak és őslakos San Francisco-szakértőimnek.

Sarah Ives és Lisa Palazzolo nyerték meg a „szerepeljen a neved a következő könyvben” versenyt. Adam Humphrey, remélem, élvezed a

nyereményt.

Édesapámnak: köszönöm, hogy gondoskodsz rólam, és megpróbálod elnavigálni az életem, amikor éppen az írással küszködöm. És végül, de nem utolsósorban köszönet DA-nek, a szívemnek, amiért ő is senki.

VÉGE

* Értsd: a HarperCollins kiadó munkatársainak világszerte.